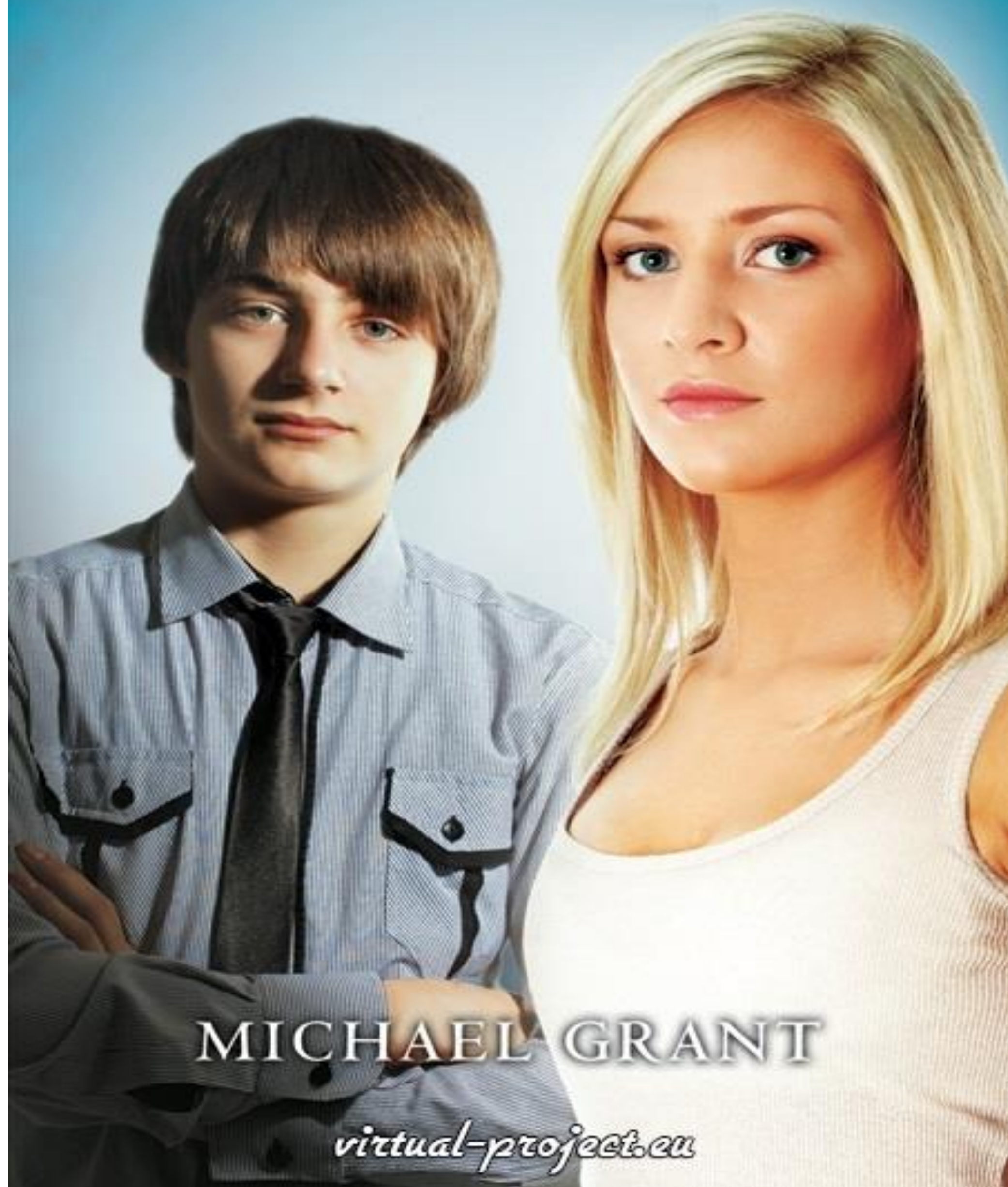
MINCIUNILE

seria **DISPĂRUȚI,** volumul 3

MICHAEL GRANT

Seria DISPĂRUȚI

Volumul 3

MINCIUNILE

Original: *Lies*: *A Gone Novel* (2010)

Traducere din limba engleză de:
GRAAL SOFT

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company

2013

• UNU

66 ore, 52 minute

Graffiti obscen.

Ferestre sparte.

Marca celor de la Human Crew, logoul lor, împreună cu avertismente către mutanți să se care.

În depărtare, în capul străzii, mult prea departe pentru ca Sam să alerge după ei, niște puști de vreo zece ani, poate nici măcar atât. Abia se vedeau în lumina falsei luni. Doar contururi. Puștii pasau o sticlă de la unul la altul, trăgând fiecare câte o dușcă și clătinându-se pe picioare.

Iarba creștea peste tot. Buruienile se forțau să-și scoată capul printre crăpăturile străzii. Gunoi: pungi de chipsuri, inele de la cutiile de bere, pungi de plastic de la supermarket, foi de hârtie, răspândite fără niciun Dumnezeu, haine, câte un papuc, ambalaje de hamburgeri, jucării stricate, sticle sparte și cutii de suc strivite – orice nu se putea mânca de fapt – formau colecții colorate, adunate aiurea, peste tot. Erau rămășițele amare ale unor vremuri mai bune.

Întuneric atât de adânc, încât, în vremurile de demult, ar fi trebuit să te izolezi în sălbăticie ca să poți experimenta ceva asemănător.

Nicio lumină pe veranda vreunei case sau pe vreo stradă. Nu mai exista curent electric. Poate pentru totdeauna.

Nimeni nu mai irosea nicio baterie. Iar acestea erau puține și nu se mai găseau așa ușor.

Și nici nu erau mulți care să ardă lumânări sau să dea foc la gunoaiele din tomberoane. Nu după incendiul care distrusese până la temelie trei case, și un copil suferise arsuri așa de grave încât Lanei, Tămăduitoarea, îi luase jumătate de zi să-l vindece.

Presiune la apă nu era. Nu ieșea nimic nici din hidranți. Nu se putea face nimic în privința focului; nu puteai decât să stai să privești cum ardea și să te ferești din calea lui.

Perdido Beach, California.

Sau, mă rog, fusese cândva în California.

Acum era Perdido Beach, FAYZ. Unde-o fi fost sau ce-o fi fost, sau de ce-o fi fost așa, nu contează.

Sam avea puterea de a crea lumină. Putea s-o propulseze din mâini în jeturi ucigătoare. Sau putea forma globuri de lumină persistentă, care rămâneau

suspendate în aer ca niște felinare. Ca un fulger într-o sticlă. Dar nu multă lume voia luminile lui Sam, ceea ce copiii numeau *Samma-Sori.* Zil Sperry, liderul celor de la Human Crew, le interzisese oamenilor lui să accepte luminile. Cei mai mulți dintre normali se conformaseră. Iar unii ciudați nu voiau o reclamă mare, luminoasă care să arate tuturor cine și ce erau.

Frica se răspândise. Ca o ciumă. Sărea de la om la om.

Oamenii stăteau pe întuneric, înfricoșați. Mereu înfricoșați.

Sam se afla în partea de est a orașului, în zona periculoasă, pe care Zil o declarase interzisă ciudaților. Trebuia să-și ridice steagul, să demonstreze că încă mai deținea controlul. Să arate că nu avea să fie intimidat de campania de teroare a lui Zil.

Copiii aveau nevoie să știe asta. Aveau nevoie să vadă că cineva încă îi mai proteja. Acel cineva era *el.*

Nu dorise rolul acesta, îi rezistase, dar n-avusese încotro. Iar el era hotărât să-l ducă la bun sfârșit. De fiecare dată când lăsase garda jos, când își pierduse concentrarea, când încercase să trăiască o altfel de viață, ceva îngrozitor se întâmplase.

Așa că acum patrula pe străzi la două dimineața, gata de orice. Pentru orice eventualitate.

Sam se plimba de-a lungul coastei. Nimeni nu făcea surf, evident. Nu mai era cazul. Vremea nu mai exista, nici bună, nici rea. Pacificul nu se mai înfoia maiestuos, ca să se spargă în torente magnifice de spumă peste plajele din Perdido Beach.

Despre surf se mai vorbea câteodată în șoaptă. *Șșș. Șșș. Șșș.* Mai bine decât deloc. Dar nu cu mult.

Se îndrepta spre Clifftop, hotelul, actualmente reședința Lanei. Zil o lăsase în pace. Mutantă sau nu, nimeni nu își măsura forțele cu Tămăduitoarea.

Clifftop era exact la limita zidului FAYZ, sfârșitul zonei de care răspundea Sam, ultima parte a rondului pe care îl avea de făcut.

Cineva venea spre el. Sam se încordă, temându-se de ce era mai rău. Nici nu mai încăpea îndoială că Zil îl voia mort. Și acolo – undeva – la fel și Caine, fratele său vitreg. Caine îi venise serios în ajutor la distrugerea gaiafagului și a psihopatului Drake Merwin. Dar Sam nu se amăgea singur că fratele său, Caine, s-ar fi schimbat. Dacă încă mai trăia, aveau să se reîntâlnească.

Și Dumnezeu mai știa ce alte orori îl așteptau în noaptea târzie – umane sau nu. În întunericul munților, în peșterile negre, în deșert, în pădurea dinspre nord. În oceanul mult prea liniștit.

FAYZ-ul nu se potolea niciodată.

Dar de data asta era doar o simplă fată.

— Sunt eu, Sinder, spuse o voce și Sam se relaxă.

— Care-i treaba, Sinder? Cam târziu, nu?

Era din gașca copiilor Goth, o fată cumsecade, care reușea într-o bună măsură să nu se implice în variile războaie care se dezlănțuiau în interiorul barierei FAYZ.

— Mă bucur că am dat peste tine, spuse Sinder. Fata avea într-o mână o țeavă de oțel, cu mânerul înfășurat în bandă izolatoare. Nimeni nu umbla prin oraș fără o armă, mai ales noaptea.

— Ești OK? Ai mâncat?

Acesta era salutul standard. Nu „Ce mai faci?” Ci „Ai mâncat?”

— Da, ne descurcăm, răspunse Sinder. Pielea ei străvezie o făcea să pară foarte tânără și vulnerabilă. Desigur, țeava din mână, unghiile negre și cuțitul de bucătărie prins de curea o făceau să nu mai pară chiar așa de blândă.

— Ascultă, Sam. Eu nu sunt cineva care, știi tu, vrea să-i pârască pe alții sau… mă rog, începu Sinder.

Părea stânjenită.

— Știu asta, răspunse el.

Aștepta.

— E vorba despre Orsay, zise Sinder și se uită peste umăr, cu o mină vinovată. Știi, eu mai stau de vorbă cu ea câteodată. În mare, e o tipă mișto. Chiar interesantă, într-un fel.

— Mda.

— În mare.

— Aha.

— Dar, știi, poate că e și oarecum ciudată. Sinder zâmbi jalnic. Eu vorbesc!

Sam aștepta. Auzise sunetul unei sticle făcute țăndări și râsete ascuțite undeva în spatele lui, în depărtare. Erau puștii care acum aruncau sticlele goale de băutură. Un băiat pe nume K.B. fusese găsit mort cu o sticlă de votcă în mână.

— În fine, Orsay e la barieră.

— La barieră?

— Pe plajă, lângă zid. Ea, cum să zic, ea crede că… Vorbește tu cu ea, OK? Numai să nu-i spui că eu ți-am zis. OK?

— Vrei să-mi spui că e acolo la ora asta? E două noaptea.

— Ăla e momentul în care o fac. Nu vor ca Zil sau… sau ca tu să le dai bătăi de cap. Știi bucata aia unde zidul coboară de la Clifftop până pe plajă? Stâncile alea de-acolo? Acolo e. Nu e singură. Mai sunt și alți puști.

Sam simți un fior neplăcut pe șira spinării. În ultimele luni, dezvoltase un instinct destul de puternic, care îi permitea să simtă pericolul. Acum îl simțea din plin.

— OK, am să verific.

— Da. Bun.

— Noapte bună, Sinder! Ai grijă.

O lăsă acolo și continuă să meargă, întrebându-se ce nebunie sau ce pericol îl aștepta de data aceasta. Urcă pe cărarea care ducea dincolo de Clifftop. Aruncă o privire spre balconul Lanei.

Patrick, labradorul Lanei, trebuie să-l fi auzit, pentru că lătră scurt, ascuțit.

— Sunt doar eu, Patrick, spuse Sam.

În FAYZ nu mai rămăseseră decât foarte puțini câini și pisici. Patrick nu ajunsese tocăniță pentru că era câinele Tămăduitoarei. Acesta fusese singurul motiv.

Din vârful stâncii, Sam privi în jos. I se păru că distinge câțiva oameni pe stânci, tocmai acolo, în zona unde valurile se spărgeau pe mal, unde numai valuri nu mai erau. Erau stânci mari, considerate periculoase încă de pe vremea când Sam își lua placa de surf și se ducea cu Quinn să aștepte unul mare.

Sam nu avea nevoie de lumină ca să coboare până acolo. Ar fi putut s-o facă și cu ochii închiși. Înainte o făcuse cărând tot echipamentul după el.

Pe măsură ce se apropia de nisip, începea să audă voci. Una vorbea, cealaltă plângea.

Bariera FAYZ-ului – impenetrabilă, impermeabilă, cutremurătoare, care definea limitele zonei – strălucea aproape imperceptibil. Nu era nici măcar o strălucire propriu-zis, ci o sugestie de transparență. Cenușie, fără viață.

Un mic foc de tabără ardea pe plajă, aruncând o lumină portocalie peste un cerc mic de nisip, stânci și apă.

Nimeni nu-l observase pe Sam apropiindu-se. Așa că avuse timp să identifice măcar șase puști care se aflau acolo. Francis, Cigar, D-Con și încă vreo câțiva, inclusiv Orsay.

— Am văzut ceva… începu Orsay.

— Povestește-mi despre mama mea, țipă cineva.

Orsay își ridică mâna, într-un gest calm.

— Vă rog. Voi face tot posibilul să intru în contact cu familiile voastre.

— Orsay nu e un telefon mobil, sări ca arsă fetița cu părul negru de lângă Orsay. Este foarte dureros pentru Profetă să ia contact cu bariera. Lăsați-o în pace. Și luați aminte la ce vă spune.

Sam își miji ochii, neputând să-și dea seama cine e fata cu părul negru din lumina tremurândă a focului de tabără. Vreo prietenă de-a lui Orsay? Sam crezuse că știa fiecare puști din FAYZ.

— Ia-o de la capăt, Profetă, spuse fata cu părul negru.

— Îți mulțumesc, Nerezza, răspunse Orsay.

Sam clătină din cap, uimit. Nu numai că nu știa că Orsay se ocupa cu asta, dar nu știa nici că își făcuse rost de o asistentă personală. Fata asta, Nerezza, nu era cineva cunoscut.

— Am văzut ceva… spuse Orsay din nou și ezită, ca și cum se aștepta să fie întreruptă. O viziune.

Afirmația ei declanșă un murmur. Sau poate nu era decât oftatul apei care lovea ușor nisipul.

— În viziunea mea i-am văzut pe toți copiii din FAYZ, pe cei mai mari, dar și pe cei mai mici. I-am văzut stând în vârful stâncii.

Fiecare cap se ridică în direcția stâncii. Sam se aplecă să nu fie văzut, apoi se simți aiurea: întunericul îl proteja oricum.

— Copiii din FAYZ, *prizonierii* din FAYZ, priveau un apus de soare. Un apus atât de frumos! Mai roșu și mai viu decât orice ați văzut vreodată în viața voastră. Părea să fie transpusă de propria viziune. Ce răsărit roșu!

Toate privirile erau ațintite din nou asupra lui Orsay. Mica adunare nu scotea niciun sunet.

— Un răsărit roșu. Copiii priveau cu toții soarele roșu. Dar, în spatele lor, un diavol. Un demon. Orsay se înfioră și-și feri privirea ca și cum nu ar fi putut să privească acea creatură. Apoi copiii își dădură seama că, în soarele roșu, erau toți cei din familiile lor, cu mâinile întinse, așteptându-i. Mame și tați. Toți uniți și toți aprinși de dor și dragoste. Așteptând cu nerăbdare să-și primească înapoi acasă copiii.

— Îți mulțumim, Profetă! spuse Nerezza.

— Ei așteaptă… continuă Orsay. Apoi își ridică o mână, fluturând-o spre barieră: Dincolo de zid. Dincolo de apus.

Ea se lăsă greu la pământ, ca o marionetă căreia îi fuseseră tăiate sforile. Rămase acolo o vreme, chircită, cu palmele în sus, pe genunchi, cu capul plecat.

Apoi însă, cu un zâmbet nesigur, se ridică în picioare.

— Sunt gata, spuse Orsay.

Își lipi palma de zidul FAYZ-ului. Sam tresări. Știa din proprie experiență cât de dureros putea să fie. Era ca și cum ai apuca în mâini un cablu electric neizolat. Nu te rănea în niciun fel, dar durea îngrozitor.

Chipul îngust al lui Orsay era boțit de durere. Dar, când începu să vorbească, vocea îi era clară, netulburată. Ca și cum ar fi citit un poem.

— Ea te visează pe tine, Bradley, spuse Orsay.

Bradley era adevăratul nume al lui Cigar.

— Te visează pe tine… ești la… la Knott's Berry Farm[1]. Ți-e frică să te urci în carusel… Își aduce aminte cum încercai să fii curajos… Mamei tale îi este dor de tine.

Cigar începu să plângă înăbușit. Purta o armă pe care și-o făcuse singur, o sabie laser de jucărie, din plastic, cu tăiș dublu, din lame de ras, lipite la capătul ei. Părul îi era prins la spate într-o coadă de cal, legată cu un elastic.

— Ea știe… știe că ești aici… Știe… și vrea să te duci la ea…

— Nu pot, gemu Cigar și asistenta lui Orsay, oricine ar fi fost, îl cuprinse de după umeri încercând să-l liniștească.

— … Când va veni vremea… spuse Orsay.

— Când? suspină Cigar.

— Ea visează că vei fi cu ea curând… Visează… doar trei zile, și ea știe asta, e sigură de asta… Vocea lui Orsay luă o tonalitate aproape extatică. Plină de veselie. I-a văzut pe alții reapărând, spuse ea.

— Poftim? vru Francis să știe.

— … Ceilalți care au reapărut, zise Orsay molcom, ca și cum era pe cale să adoarmă. Le-a văzut la televizor. Pe gemene, pe cele două fete, Anna și Emma… le-a văzut… dau interviuri și povestesc…

Orsay își smulse mâna de pe zidul FAYZ-ului, ca și cum abia atunci și-ar fi dat seama de durerea pe care o simțea.

Nu-l văzuseră încă pe Sam. Ezita. Ar fi trebuit să afle despre ce era vorba. Dar se simțea ciudat, ca și cum ar fi dat buzna peste momentul sacru al altcuiva. Ca și cum ar fi dat buzna în biserică, în timpul liturghiei.

Se cufundă iar în cele mai întunecate umbre de pe stâncă, atent să nu fie auzit dincolo de șoapta lină a apei.

— Atât pentru seara asta, spuse Orsay, lăsându-și capul într-o parte.

— Dar vreau să aflu despre tata, o îmboldi D-Con. Ai zis că poți să-mi spui și mie în seara asta. E rândul meu.

— E obosită, spuse cu tărie fata care o asista pe Orsay. Voi nu înțelegeți cât de greu îi este?

— Tatăl meu probabil că încearcă să ia legătura cu mine, să-mi vorbească, se plânse D-Con, arătând spre un loc anume de pe bariera FAYZ, ca și cum își imagina că tatăl lui era chiar acolo, încercând să privească prin sticla înghețată.

[1] Parc de distracții în California (n.tr.).

Probabil că e dincolo de zid. Probabil că e… Nu reuși să mai termine, că-l podidi plânsul, iar Nerezza îl cuprinse în brațe, încercând să-l liniștească, așa cum făcuse și cu Cigar.

— Toți așteaptă, zise Orsay. Toți cei de dincolo. Dincolo de zid. Atât de mulți… atât de mulți…

— Profeta va încerca din nou mâine, spuse asistenta. Îl ajută pe D-Con să se ridice în picioare. Plecați acum, cu toții. Plecați. Plecați!

Grupul se ridică fără prea mare tragere de inimă, iar Sam își dădu seama că, în curând, se vor îndrepta cu toții în direcția lui. Focul de tabără se surpă, răspândind în jur o ploaie de scântei.

Se retrase într-o crevasă. Nu exista niciun centimetru de pe plajă sau de pe stâncă pe care să nu-l cunoască. Așteptă și-i privi pe Francis, Cigar, D-Con și pe alții urcând cărarea și dispărând în noapte.

Orsay, evident epuizată, coborî de pe stâncă. Trecând braț la braț cu Nerezza și sprijinindu-și întreaga greutate de ea, Orsay se opri. Se uită direct la Sam, deși el știa că nu avea cum să fie văzut de cineva.

— Am visat-o, Sam, spuse Orsay. Am visat-o.

Gura lui Sam era uscată. Înghiți cu greu. Nu voia să întrebe. Dar nu se putea abține.

— Mama?

— Și ea te visează pe tine… și spune… spune… Orsay se încovoie și aproape căzu în genunchi, dar asistenta o prinse la timp. Spune… să-i lași să plece, Sam. Să-i lași să plece când va veni vremea lor.

— Ce?

— Sam, vine o vreme când lumea nu mai are nevoie de eroi. Iar atunci eroii adevărați știu să se retragă.

• DOI

<u>66 de ore, 47 de minute</u>

Hushaby, don’t you cry,
go to sleep little baby.
When you wake, you shall have

All the pretty little ponies…[2]

Probabil că fusese dintotdeauna un cântec de leagăn frumos, gândea Derek. Probabil că, și pe vremea când oamenii normali îl cântau, era un cântec frumos. Poate chiar îi făcea pe unii să verse o lacrimă.

Dar sora lui Derek, Jill, nu era un om normal.

Cântecele frumoase pot să te scoată uneori din propria ființă și să te ducă pe un tărâm magic. Dar când Jill începea să cânte, cântecul în sine nici nu mai conta. Nu pentru că ea era în stare să cânte și cartea de telefon. Putea să cânte și o listă de cumpărături. Ori de câte ori cânta, indiferent de cuvinte sau de linia melodică, era atât de frumos, atât de dureros de frumos, încât nu puteai să asculți fără să fii înduioșat.

Voia să doarmă.

Voia să aibă parte de toți poneii frumușei.

Ea cânta, și el nu voia decât asta. Niciodată nu dorise mai mult.

Derek se asigurase că ferestrele erau închise. Pentru că, atunci când Jill cânta, orice persoană care o putea auzi venea s-o asculte. Nu se putea abține.

La început, niciunul dintre ei nu știa ce se întâmplă. Jill avea doar nouă ani, nu luase lecții de canto sau ceva. Dar, într-o bună zi, cam cu o săptămână în urmă, începuse să cânte. Ceva stupid, își amintea Derek. Muzica la *Ciudații mei părinți.*

Derek se oprise atunci, de parcă ar fi fost trăsnit. Nu mai era în stare să se miște. Nu avea încotro decât să asculte. Rânjind la lista de dorințe ale lui Timmy, scandate rapid, lucruri pe care și le dorea și el pentru sine. Își dorea propriile zâne pe post de nași. Și când, într-un final, Jill tăcuse, fusese ca și cum se trezise din cel mai frumos vis în cea mai cenușie și mai îngrozitoare realitate.

Lui Derek nu îi luă mai mult de-o zi să-și dea seama că talentul ei nu era dintre cele normale. Trebui să accepte faptul că sora lui mai mică era o mutantă.

Fusese o descoperire terifiantă. Derek era unul dintre normali. Mutanții – inși ca Dekka, Brianna, Orc și mai ales Sam Temple – îl înspăimântau. Cu puterile lor puteau să facă tot ce-și doreau. Nimeni nu-i putea opri.

În mare parte, mutanții se comportau OK. În mare parte își foloseau puterile ca să facă lucrurile care trebuiau făcute. Dar Derek îl văzuse pe Sam în mijlocul unei lupte. Sam împotriva celuilalt megamutant, Caine Soren. Distruseseră o mare parte din piața centrală a orașului, încercând să se omoare între ei. Derek

[2] Cunoscut cântec de leagăn american (n.tr.).

se făcuse mic atunci și se ascunsese cât putuse de bine, în timp ce bătălia era în toi.

Toată lumea știa că mutanții se credeau speciali. Toată lumea știa că primeau mâncarea cea mai bună. Nu vedeai niciodată un mutant care să se mulțumească numai cu carnea de șobolan. Nu vedeai niciodată un mutant care să mănânce gângănii. Acum câteva săptămâni, când foametea atinsese cote maxime, iar el și Jill fuseseră nevoiți să recurgă și la așa ceva, au prins și au mâncat niște greieri.

Mutanții? Niciodată nu decădeau într-atât. Toată lumea știa asta. Cel puțin asta spunea Zil.

Și de ce-ar minți Zil?

Și acum chiar surioara lui Derek era una dintre *ei.* Un mutant. O ciudată.

Totuși, când cânta… când cânta, Derek nu mai era în întunecatul și disperatul FAYZ. Când Jill cânta, soarele era pe cer, strălucitor, iar iarba era verde și adia un vânt răcoros. Când Jill cânta, mama și tatăl lor erau acolo, cu ei, împreună cu toți ceilalți care dispăruseră.

Când Jill cânta, realitatea coșmarescă a vieții în FAYZ se estompa, fiind înlocuită de cântec, de cântec, de cântec.

Derek era acum în transă, purtat spre ceruri pe aripi de basm.

Și când o fi să mor…

Derek știa că era un cântec despre moarte. Dar, cum îl cânta Jill, era așa de frumos! Îi frângea inima.

Ce fericire, ce bucurie să te întâlnesc…

Oh, ce fericire, chiar dacă stăteau în întuneric, într-o casă plină de amintiri triste.

Raza de lumină îl luă prin surprindere.

Jill se oprise din cântat. Cât de devastatoare era acea liniște!

Raza de lumină străpunse draperiile transparente. Jucă prin încăpere. Găsi chipul lui Derek. Apoi se roti până ilumină chipul pistruiat al lui Jill, făcând ca ochii ei să pară de sticlă.

Ușa de la intrare zbură în lături cu o detunătură. Broasca de metal de la ușă se făcu bucăți.

Intrușii nu scoaseră niciun cuvânt în timp ce dădeau buzna în casă. Cinci băieți intraseră înarmați cu bâte de baseball și chei franceze. Purtau un fel de măști de Halloween și altele din ciorapi de damă.

Dar Derek știa cine erau.

— Nu! Nu! țipă el.

Toți băieții purtau căști antizgomot mari, din acelea destinate trăgătorilor de elită. Nu-l puteau auzi. Dar, ce era mai important, n-o puteau auzi pe Jill.

Unul dintre băieți rămase în prag. El era liderul. Un puști pipernicit, pe nume Hank. Ciorapul tras pe față îi strivea trăsăturile și arăta ca o plastilină prost modelată, dar era Hank, fără îndoială.

Alt băiat, gras, dar rapid în mișcări, purtând o mască de iepuraș de Paște, se postă în fața lui Derek și-l lovi în stomac cu bâta lui de baseball din aluminiu.

Derek căzu în genunchi.

Un alt băiat o apucă pe Jill. Îi puse mâna peste gură. Cineva scoase o rolă de bandă izolatoare. Jill țipă. Derek încercă să se ridice în picioare, dar lovitura în stomac îl lăsase fără vlagă. Încercă să se ridice din nou, dar grăsanul îl împinse înapoi.

— Nu fi prost, Derek. N-avem treabă cu tine.

Înfășurară banda izolatoare în jurul gurii lui Jill de vreo câteva ori, la lumina lanternei. Derek îi putea vedea ochii înnebuniți de spaimă. Implorându-și fără cuvinte fratele mai mare s-o salveze.

După ce îi închiseră gura, golanii își traseră de pe urechi căștile antizgomot.

Hank făcu un pas înainte.

— Derek, Derek, Derek, spuse Hank, clătinând încet din cap, cu regret. Doar știi că n-are niciun sens.

— Las-o în pace, reuși să spună, respirând cu greu, ținându-se de stomac, străduindu-se din răsputeri să nu vomite.

— E o mutantă, spuse Hank.

— E sora mea mai mică. Asta e casa noastră.

— E o mutantă, spuse Hank din nou. Iar casa asta este la est de First Avenue. Zona asta este interzisă mutanților.

— Băi, înțelege și tu, îl imploră Derek. Nu face rău nimănui.

— Nu e vorba despre asta, spuse băiatul pe nume Turk. Avea un picior șchiop, încât îți era imposibil să nu-l recunoști. Mutanții cu mutanții, și normalii cu normalii. Așa e firesc să fie.

— Ea nu face decât să…

Palma lui Hank usturǎ rău de tot.

— Taci din gură. Trădătorule! Un normal care ia partea unui monstru va fi tratat ca un monstru. Asta vrei?

— Plus că, interveni grăsanul, hlizindu-se, suntem blânzi cu ea. Intenționăm s-o aranjăm în așa fel încât să nu mai cânte niciodată. Sau să vorbească. Dacă înțelegi ce vreau să spun.

Scoase un cuțit din teaca fixată la spate.

— Înțelegi, Derek? Pricepi ce vreau să-ți spun?

Rezistența lui Derek pieri.

— Comandantul a fost milos, spuse Turk. Dar Comandantul nu este slab, așa că mutanta asta ori se duce la vest – dincolo de hotar –, ori… grăsanul lăsă amenințarea să stăruie între ei.

Lacrimile lui Jill șiroiau fără oprire. Abia mai putea să respire, pentru că îi curgea nasul. Derek putea să-și dea seama de asta după felul în care aproape aspira banda izolatoare în gură, încercând să respire. Dacă nu-i dădea drumul repede, avea să se sufoce.

— Lăsați-mă cel puțin să-i aduc păpușa, spuse Derek.

•

— S-a întâmplat ceva cu Panda.

Caine se ridică din valuri de vis și coșmar, încercând parcă să-și croiască drum printre draperii grele care îi acopereau brațele și picioarele și-i îngreunau fiecare mișcare.

Clipi. Era încă întuneric. Noapte.

Vocea nu părea a veni de undeva anume, dar o recunoscu și așa. Chiar dacă ar fi fost lumină, tot nu l-ar fi văzut pe băiatul a cărui putere era să se estompeze și să devină aproape invizibil.

— Bug, de ce mă deranjezi?

— Panda. Cred că a murit.

— Ai încercat să vezi dacă respiră? Ai ascultat să vezi dacă-i bate inima? Apoi un alt gând i se năzări. De ce m-ai trezit să-mi spui că a murit cineva?

Bug nu-i răspunse. Caine așteptă, dar Bug tot nu reuși să scoată cuvintele din gură.

— Fă ce ai făcut, spuse Caine.

— Nu putem ajunge la el. N-a murit pur și simplu. Să-ți zic, s-a suit în mașină, da? Aia verde?

Caine scutură din cap, încercând să se trezească de-a binelea, încercând să ajungă iar în lumea reală. Dar valurile de vis și coșmar și valurile de amintiri îl trăgeau înapoi, îi tulburau mintea.

— Mașina aia nu are benzină, zise Caine.

— A împins-o până a început să se miște, povesti Bug. Apoi a sărit în ea. Mașina a început să alunece pe drum, la vale, până a ajuns la curbă.

— E o balustradă acolo.

— A trecut prin ea. S-a prăbușit. S-a rostogolit la vale, până jos. E o prăpastie adâncă. Am coborât cu Penny, de-acolo vin, așa că știu bine că e o prăpastie adâncă.

Caine nu mai suporta, voia să înceteze. Nu voia să audă ce urma. Panda fusese de treabă. Nu fusese un puști nesuferit. Nu ca puținii acoliți pe care îi mai avea Caine.

Poate că asta explica de ce se aruncase cu mașina în prăpastie.

— Oricum, e mort de-a binelea, zise Bug. Eu și Penny l-am scos de-acolo. Dar nu l-am putut urca până sus.

Caine se ridică în picioare. Genunchii îi tremurau, stomacul era ca o gaură neagră, mintea, plină de întuneric.

— Arată-mi unde, spuse el.

Ieșiră în noapte. Pietrișul le scârțâia sub picioare, deși buruienile înalte pavau acum drumul, iar pașii cădeau ușor. „Biata Academie Coates”, gândi Caine. Fusese atât de meticulos întreținută în vremurile de altădată! Directorul școlii n-ar fi tolerat gaura mare care se căscase în partea din față a clădirii, provocată de o explozie, și nici gunoiul împrăștiat ici și colo printre buruienile care năpădeau totul.

Nu era mult de mers. Caine nu scotea un cuvânt. Se folosea de Bug câteodată; Bug era folositor. Dar scârnăvia asta pitică nu era tocmai un prieten.

În lumina argintie a lunii era ușor să vezi unde fusese balustrada distrusă. Era ca o panglică de oțel, tăiată, apoi lăsată pe jumătate încrețită, atârnând într-o parte.

Caine încercă să distingă ceva prin întuneric. Putea să vadă mașina. Era întoarsă cu roțile în sus. Una dintre portiere era deschisă.

Îi luă câteva minute să localizeze cadavrul.

Caine oftă și-și ridică mâinile. Era aproape de limitele razei lui de influență, așa că Panda nu se ridică, zburând prin aer. La început, fu mai mult târât și tras în sus, ca și cum un prădător invizibil și-ar fi târât prada spre bârlog.

Dar apoi Caine își intră în mână, și Panda se ridică de la pământ. Era cu fața în sus, holbându-se cu ochii încă deschiși la stelele ireale de deasupra lui.

Caine ridică trupul băiatului, din ce în ce mai sus, până reuși să-l aducă lângă ei și să-l lase jos, cu multă grijă. Panda zăcea acum pe șosea.

Fără un cuvânt, Caine se întoarse spre Coates.

— N-ai de gând să-l duci înapoi? se smiorcăi Bug.

— Ia o roabă, zise Caine. Cară-ți singur carnea.

• TREI

63 de ore, 31 de minute

Biciul plesni.

Era făcut din carne, dar în coșmarul lui era un șarpe, un piton răsucindu-se, sfârtecându-i brațele, spatele și pieptul.

Durerea era mult prea cumplită. Dar o suportase.

Se rugase să moară. Sam Temple se rugase din toată ființa lui să moară. Îl implorase pe psihopat să-l omoare, să se sfârșească odată cu toate, să-i ofere singura eliberare posibilă.

Dar nu murise. Supraviețuise.

Durere. Un cuvânt mult prea mic. Durere și umilință crunte.

Iar biciul plesnea, iar și iar, și Drake Merwin râdea.

Sam se trezi într-un pat cu lenjerie îmbibată de transpirație. Coșmarul nu-l părăsea. Chiar și mort și îngropat sub un munte de piatră, Drake încă era cu biciul pe Sam.

— Ești OK?

Astrid. Aproape invizibilă în întuneric. Numai o rază infimă de lumină reușea să se strecoare prin fereastră, conturându-i ușor silueta în prag.

Știa cum arată. Era frumoasă. Cu ochi albaștri, inteligenți și duioși. Părul ei blond era încâlcit și răvășit, de vreme ce abia se ridicase din pat.

Imaginea chipului ei îi era mereu prezentă în minte. O imagine mai detaliată decât realitatea însăși. Și-o închipuia des, în timp ce stătea singur în pat. Mult prea des și mult prea mult. În prea multe nopți.

— N-am nimic, minți Sam.

— Ai avut un coșmar.

Nu era o întrebare. Astrid intră în cameră. Sam putea să distingă foșnetul cămășii ei de noapte. Îi simți căldura trupului când se așeză pe marginea patului lui.

— Același? îl întrebă ea.

— Da. Începe să devină plictisitor de-acum, glumi el. Știu cum se termină.

— Se termină cu tine viu și nevătămat, spuse Astrid.

Sam nu răspunse. Acesta era sfârșitul visului: el supraviețuise. Da, era viu. Dar nevătămat?

— Culcă-te la loc, Astrid, îi spuse el.

Ea se aplecă asupra lui, bâjbâi puțin, pentru că nu reușea să-i nimerească fața. Dar apoi degetele ei îi atinseră obrazul. El își întoarse fața. Nu voia ca ea să-i descopere lacrimile. Dar ea nu se lăsă îndepărtată.

— Nu, te rog, nu, șopti el. Nu faci decât să îngreunezi lucrurile.

— Asta a fost o glumă?

Sam râse. Tensiunea se risipi.

— Păi, nu tocmai una intenționată.

— Nu e ca și cum n-aș vrea, Sam.

Se aplecă asupra lui și-l sărută.

El o împinse.

— Încerci să-mi distragi atenția. Să mă faci să mă gândesc la altceva.

— Funcționează?

— Da, Astrid. Și aș zice că funcționează foarte bine.

— E vremea să plec.

Ea se ridică și el o auzi îndepărtându-se.

Se rostogoli din pat. Picioarele îi atinseră pardoseala rece.

— Trebuie să mă duc să dau o tură.

Ea se opri în ușă.

— Sam, te-am auzit venind acum două ore. N-ai dormit mai deloc. Și se luminează în câteva ore. Orașul va supraviețui și fără tine în tot timpul ăsta. Puștii lui Edilio sunt de serviciu.

Sam trase pe el o pereche de blugi și încheie fermoarul. Se gândea dacă să-i spună despre Orsay, despre ultima nebunie. Dar avea să fie timp pentru asta mai târziu. Nicio grabă.

— Sunt tot felul de lucruri care se întâmplă și care îi depășesc pe băieții lui Edilio, spuse Sam.

— Zil? întrebă Astrid. Căldura dispăru repede din vocea ei. Sam, îl disprețuiesc pe Zil la fel de mult ca și tine. Dar încă nu te poți duce după el. Avem nevoie de un sistem. Zil este, în fond și la urma urmei, un criminal, iar noi avem nevoie de un sistem.

— E un cretin de cea mai joasă speță și, până vii tu cu sistemul tău măreț, cineva trebuie să stea cu ochii pe el, se răsti Sam. Înainte ca Astrid să poată riposta, Sam continuă: Îmi pare rău. N-am vrut să-mi vărs nervii pe tine.

Astrid se întoarse în cameră. Sam spera că o făcuse pentru că era prea atrasă de el ca să poată să plece, dar nu era cazul. Abia o putea vedea, dar o putea auzi și simțea că ea e foarte aproape de el.

— Ascultă, Sam. Nu mai este totul pe umerii tăi.

— Știi, parcă îmi aduc aminte de o vreme când erai de acord sută la sută cu ideea ca eu să-mi asum responsabilitatea asta, spuse Sam.

Își trase un tricou peste cap. Era întărit de sare și mirosea a alge putrezite. Asta se întâmpla când îți spălai hainele în apă sărată.

— E adevărat, spuse Astrid. Ești un erou. Ești, fără nicio îndoială, cel mai mare erou pe care îl avem. Dar, Sam, vom avea nevoie de mai mult de-atât în viitor. Avem nevoie de legi și avem nevoie de oameni care să aplice legea. N-avem nevoie de… se opri la timp.

Chipul lui Sam căpătă o expresie jalnică.

— Un șef? Păi, e cam greu să te adaptezi chiar așa de repede. Până mai ieri eram doar eu, și-mi vedeam de treaba mea. Apoi a venit FAYZ-ul și dintr-odată toată lumea mi-a spus să preiau controlul. Iar acum vii tu și-mi spui să mă dau la o parte, să iau o pauză.

Cuvintele lui Orsay îi reveniră în minte, ieșiră la suprafață din colțurile difuze, adormite ale memoriei lui. „Un erou adevărat știe când să se retragă.” Ar fi putut fi, la fel de bine, cuvintele lui Astrid.

— Nu vreau decât să te bagi înapoi în pat, spuse Astrid.

— Știu cum ai reuși să mă bagi înapoi în pat, glumi el.

Astrid îl împinse în joacă, punându-i mâna pe piept:

— Bună încercare.

— Adevărul e că n-aș putea să adorm din nou, oricum, spuse Sam. Așa că pot să mă duc să mai dau o tură, două.

— Ei bine, încearcă să nu omori pe nimeni, zise Astrid.

Spusese asta în glumă, dar pe Sam îl deranjă. Asta credea despre el? Nu, fusese doar o glumă.

— Te iubesc, spuse el în timp ce se îndrepta spre scări.

— Și eu, răspunse ea.

•

Dekka nu-și amintea niciodată visele. Era sigură că visa, pentru că uneori se trezea și ceva nu-i dădea pace. Dar nu-și amintea niciodată detaliile. Probabil că avea și vise, și coșmaruri – se spunea că toată lumea visează, până și câinii –, dar tot ce-i rămânea era o presimțire urâtă.

Visele și coșmarurile ei erau toate în lumea reală.

Părinții Dekkăi o trimiseseră de-acasă. La Academia Coates, o școală cu internat pentru copii cu probleme. În cazul Dekkăi „problema” nu erau cele câteva incidente contravenționale în care fusese implicată. Și nici ocazionalele bătăi – Dekka le lua de obicei apărarea fetelor care nu aveau pe nimeni altcineva să le apere și câteodată se iscau tot felul de altercații. În nouă din zece

cazuri, nici nu se ajungea la bătaie. Dekka era mare, puternică și nu-i era frică de nimic, așa că golanii găseau o scuză să se retragă de îndată ce-și dădeau seama că Dekka n-avea de gând s-o facă. Dar în câteva ocazii, vreo șase la număr, avuseseră loc schimburi de pumni.

Dekka câștigase o parte din ele.

Dar nu bătăile erau problema părinților ei. Părinții Dekkăi o învățaseră să-și poarte singură de grijă.

Problema fusese un sărut. Un profesor o văzuse sărutându-se cu o fată și îi chemase părinții la școală. Nici măcar nu se întâmplase în incinta școlii, ci în parcarea de la restaurantul Claim Jumper.

Dekka își aducea aminte fiecare amănunt al acelui sărut. Fusese primul. O speriase cum n-o mai speriase nimic niciodată. Iar apoi, când își recăpătase respirația, o încântase mai mult decât orice altceva până atunci.

Părinții ei fuseseră supărați. Puțin spus. Mai ales când Dekka folosise pentru prima dată și în gura mare cuvântul care începea cu „L”. Taică-său n-avea de gând să aibă o fiică lesbiană. Bine, i-o spusese ceva mai puțin delicat. O pălmuise de două ori, tare. Maică-sa, ca de obicei, stătuse acolo, tremurând toată, inutilă, fără să scoată măcar un cuvânt.

Așa că ajunsese la Coates, unde elevii erau fie copii de treabă, ai căror părinți doriseră pur și simplu să scape de ei, fie bătăuși geniali și manipulatori precum Caine, fie derbedei dubioși și slugarnici, ca Drake.

Părinții ei își imaginau că Dekka avea să fie sub supraveghere constantă. Până la urmă, Coates avea reputația de a-i aduce pe copiii cu probleme pe calea cea bună. Iar o parte din Dekka voia să fie adusă „pe calea cea bună”, pentru că astfel viața i-ar fi fost mult mai ușoară. Dar ea nu alesese niciodată să fie ceea ce era, așa cum nu alesese să fie negresă. Nu avea cum să fie adusă „pe calea cea bună”.

Dar la Coates, Dekka o întâlnise pe Brianna. Și toate gândurile de a se schimba, de a deveni „normală” se evaporaseră.

Se îndrăgostise de Brianna la prima vedere. Chiar și atunci, cu mult înainte ca Brianna să devină „Briza”, avea o eleganță și un stil propriu, pe care Dekka le găsea irezistibile. Un sentiment pe care nu i-l împărtășise Briannei. Poate că nici n-avea să o facă vreodată.

Dekka era posacă și introvertită, Brianna era zgomotoasă, obraznică și nesocotită. Dekka încercase să caute indicii care să-i arate că și Brianna era gay. Dar, dacă era să fie cinstită, Dekka trebuia să recunoască faptul că nu așa stăteau lucrurile.

Dar dragostea nu era rațională. Dragostea nu avea niciun sens. Și nici speranță. Așa că Dekka își păstrase deopotrivă și iubirea, și speranța.

O visa pe Brianna? Habar n-avea. Probabil că nici nu voia să știe.

Se ridică din pat, în picioare. Era întuneric beznă. Bâjbâi până la fereastră și trase jaluzelele. Avea să se mijească de ziuă abia peste vreo oră. N-avea ceas. Ce sens ar fi avut?

Privi spre plajă. Putea să întrezărească nisipul și linia fosforescentă a apei.

Dekka își găsi cartea pe care o citea. *Un țărm necunoscut.* Era dintr-o serie de romane de călătorii pe mare, pe care le găsise în casă. Fusese o alegere neobișnuită, dar i se părea ciudat de reconfortant ca în fiecare zi să facă parte mereu dintr-o altă lume.

O luă cu ea jos, unde se afla singura lumină din casă. Lumina era o sferă mică, plutind în aer, în „camera familiei". Un *sammy-soare,* cum îi spuneau copiii. Sam o crease pentru ea, folosindu-se de puterea lui ciudată. Ardea zi și noapte. Nu era fierbinte la atingere, nu avea fire electrice sau alte surse de energie. Ardea pur și simplu, ca un bec imponderabil. Magie. Dar magia nu mai era nimic nou în FAYZ. Dekka avea și ea magia ei.

Dekka scotoci prin dulap și dădu peste o anghinare fiartă, rece. Erau o grămadă de anghinare de mâncat în FAYZ. Nu erau tocmai ouă cu șuncă și chifteluțe din cartofi, dar erau mai bune decât alternativa, adică înfometarea. Rezerva de hrană din FAYZ – caustic numită *Fallout Alley Youth Zone* – era insuficientă, în general neapetisantă și, ocazional, de-a dreptul scârboasă, dar Dekka îndurase în lunile dinainte o foame prelungită, încât n-avea nimic împotriva anghinarei la micul dejun.

În orice caz, slăbise întrucâtva. Probabil că era un lucru bun sau cel puțin socoti așa.

Simți mai degrabă decât auzi un iureș de aer. Ușa se trânti, un sunet care ajunse până la ea în același timp cu Brianna. Brianna se oprise brusc în mijlocul camerei.

— Jack își scuipă plămânii! Am nevoie de sirop de tuse!

— Bună, Brianna! spuse Dekka. E cam în toiul nopții, nu crezi?

— Așa, și? Drăguțe pijamale, apropo. Le-ai luat de la Gap, de la raionul de tractoriști?

— Sunt confortabile, răspunse Dekka cu blândețe.

— Mda, pentru tine și alți doișpe dintre prietenii tăi cei mai buni. Tot ce voiam să zic e că tu ai forme – nu ca mine – și ar trebui să fii mândră de ele.

— Jack e bolnav? îi reaminti Dekka, ascunzându-și un zâmbet.

— Îhî. Tușește. Îl doare tot și e întors pe dos.

Dekka își reprimă gelozia pe care o simțea pentru băiatul bolnav de care avea grijă Brianna. Tocmai Computer Jack. Computer Jack era un geniu informatic care, după câte putea Dekka să-și dea seama, n-avea nici cea mai mică urmă de conștiință. Dacă-i fluturai o tastatură pe la nas, făcea orice îi cereai.

— Mie îmi sună a gripă, își dădu cu părerea Dekka.

— Nu, zău, zise Brianna. Doar n-am zis că are antrax sau ciumă bubonică, sau mai știu eu ce. Dar tu nu pricepi: Jack tușește, se îndoaie de durere, da? Poate că mai bate și din picior sau bate cu pumnul în pat, da?

— Ah.

Jack, spre disperarea lui, dezvoltase o putere de mutant. Era puternic cât zece bărbați maturi puși la un loc.

— Mi-a stricat patul!

— E în patul tău?

— Nu voia să riște să distrugă niciunul dintre computerele lui tâmpite de la el de acasă. Așa că a venit la mine. Iar acum îmi face mie praf casa. Deci, iată care e planul meu. Tu vii la mine, da? Și îl faci să leviteze, corect? Dacă e în aer, nu poate să strice nimic, nu?

Dekka se uită la Brianna cu ochi cercetători.

— Ești nebună, știi asta? Dacă e ceva ce avem din belșug, atunci alea sunt casele. Pune-l undeva nelocuit.

— Ha, zise Brianna, oarecum dezumflată. Mda…

— Asta dacă nu cumva vrei să vin doar să-ți țin companie, spuse Dekka, urând tonul plin de speranță din vocea ei.

— Nu, nu-i bai. Culcă-te la loc.

— Vrei să verific sus dacă nu am niște medicamente pentru răceală?

Brianna îi arătă o sticlă pe jumătate plină cu lichid roșiatic.

— Am fost deja. Când vorbeai. Spuneai ceva. Mersi.

— OK, zise Dekka, incapabilă să-și ascundă dezamăgirea că Brianna îi refuzase ajutorul oferit. Nu că Brianna ar fi observat așa ceva.

— Gripa de obicei trece singură după o săptămână și ceva. Asta dacă nu e un guturai. Oricum ar fi, nu moare Jack dintr-atât.

— Mda, bine. Hai, vorbim, spuse Brianna.

Apoi dispăru. Ușa se trânti în urma ei.

— Desigur, câteodată gripa poate fi fatală, spuse Dekka în gol. Pot să sper, nu?

• PATRU

62 de ore, 33 de minute

Îi aduseră un picior. O gambă mai exact. La urma urmelor, Caine încă era conducătorul tribului din ce în ce mai restrâns de puști de la Coates. După moartea lui Panda, mai rămăseseră cincisprezece cu toții.

Bug găsise o roabă și-l dusese pe Panda la școală. El împreună cu alți câțiva copii făcuseră un foc din crengi rupte și bucăți de birouri.

Mirosul îi ținuse treji toată noaptea.

Și acum, în ora dinaintea răsăritului, cu chipurile mânjite de grăsime, îi aduseră un picior. Stângul, ghici Caine. O dovadă de respect. Și o negrăită dorință ca el să li se alăture în fărădelegea lor.

De îndată ce Bug plecă, Caine începu să tremure.

Foamea era o forță grozavă. Dar la fel erau și umilința, și furia.

În vale, în Perdido Beach, copiii aveau mâncare. Nu multă, poate, dar Caine știa că amenințarea foametei nu mai plana asupra lor. Nu mâncau bine cei din Perdido Beach. Dar mâncau mai bine decât copiii de la Coates.

Toți potențialii dezertori de la Coates dezertaseră deja. Cei care rămăseseră erau copiii cu prea multe probleme, cu mâinile mult prea murdare de sânge…

Totul ținea acum de Caine și Diana. Și de o mână de ratați și ciudați. Numai unul singur era cu adevărat de folos în caz că se isca vreo problemă: Penny. Penny aducătoarea de monștri.

Erau zile când Caine aproape că îi ducea dorul lui Drake Merwin. Fusese nebun de legat, dar măcar îi venise în ajutor într-o bătălie. Nu-i făcea pe oameni să creadă că văd monștri, așa cum făcea Penny. Drake *era* un monstru.

Drake nu s-ar fi holbat la… la chestia aia de pe masă. Acest obiect mult prea familiar, așa prăjit și înnegrit cum era. Drake n-ar fi ezitat.

O oră mai târziu, Caine o găsi pe Diana. Stătea pe un fotoliu în camera ei, privind cum primele raze ale răsăritului atingeau vârfurile copacilor. Caine se așeză pe pat. Arcurile scârțâiră. Ea era ascunsă în umbră, aproape invizibilă în lumina slabă. Doar strălucirea ochilor ei și conturul unui obraz supt se distingeau.

În întuneric, Caine încă se mai putea preface că ea era ca Diana cea de demult. Frumoasa Diana. Dar știa că bogatul ei păr negru era acum fragil și decolorat. Pielea îi era pământie și aspră. Mâinile îi erau ca niște bețe.

Picioarele, ca niște ace tremurătoare. Nu mai arăta de paisprezece ani, ci de patruzeci.

— Trebuie să încercăm, spuse Caine fără niciun fel de introducere.

— Caine, știi că minte, șopti Diana. N-a fost niciodată pe insulă.

— A citit despre ea în nu știu ce revistă.

Diana reuși să râdă, dar era doar un ecou al râsului ei de altădată.

— Bug a citit o revistă? Da, cum să nu. Bug e un mare cititor.

Caine nu spuse nimic. Stătea țeapăn, încercând să nu gândească, încercând să nu-și aducă aminte. Încercând să nu-și dorească să fie mai multă mâncare.

— Trebuie să mergem la Sam, spuse Diana. Să ne predăm. Nu ne vor ucide. Așa că ne vor da de mâncare.

— Ne vor ucide dacă ne predăm. Poate nu Sam, dar ceilalți. Noi suntem cei răspunzători de întreruperea curentului. Sam nu va putea să-i oprească. Dacă nu ciudații, ca Dekka sau Orc, sau Brianna, atunci derbedeii lui Zil.

La Coates încă mai aveau o idee destul de clară despre ce se petrecea în oraș. Bug avea puterea de a se plimba nevăzut. Se ducea prin Perdido Beach în fiecare zi, în mare parte șterpelind mâncare doar pentru el. Dar, în același timp, trăgând cu urechea la ce spuneau copiii. Și, se pare, citind reviste rupte, pe care nu se deranja să le strecoare pe nevăzute la Coates.

Diana abandonă discuția. Ședea în tăcere. Caine îi asculta respirația.

O făcuse oare? Comisese ea însăși păcatul? Sau îl mirosise pe el și acum îl disprețuia?

Chiar voia să știe? Avea să fie în stare să uite mai târziu că buzele ei atinseseră acea carne?

— Caine, de ce continuăm? întrebă Diana. De ce nu murim, pur și simplu? Sau tu… tu ai putea să mă…

Felul în care se uita la el îl făcea să vomite.

— Nu, Diana. Nu. N-am s-o fac.

— Mi-ai face o favoare, îi șopti Diana.

— Nu poți face asta. N-ai ajuns la capăt încă.

— Da. N-aș vrea să ratez petrecerea cumva, răspunse Diana.

— Nu poți să pleci și să mă lași singur.

— Cu toții plecăm, Caine. Toți. În oraș, ca să fim răpuși unul câte unul. Sau putem să stăm aici și să murim de foame. Sau să ieșim de îndată ce se ivește șansa.

— Ți-am salvat viața, adăugă el, urându-se pentru că ajungea s-o implore. Eu…

— Tu ai un plan, spuse Diana sec, batjocoritor.

Unul dintre lucrurile pe care le îndrăgea la ea, acea aplecare spre răutate.

— Da, spuse el. Da. Am un plan.

— Bazat pe o poveste imbecilă a lui Bug.

— E tot ce am, Diana. Asta și pe tine.

•

Sam se plimba pe străzile liniștite.

Se simțea tulburat de întâlnirea cu Orsay. Tulburat și de discuția cu Astrid din dormitorul lui.

De ce nu-i spusese despre Orsay? Pentru că Orsay spusese același lucru ca și Astrid?

Las-o baltă, Sam. Încetează să mai încerci să fii de toate pentru toți. Încetează să te mai joci de-a eroul. Am trecut de faza asta.

Trebuia să-i spună lui Astrid. Chiar și numai pentru a-l ajuta să înțeleagă, pentru a găsi un sens în toată povestea. Astrid avea să analizeze pe îndelete.

Dar nu era atât de simplu, nu-i așa? Astrid nu era doar prietena lui. Era șefa consiliului orașului. Trebuia, în mod oficial, să-i raporteze tot ce aflase. Încă nu se obișnuise cu asta. Astrid voia legi și un sistem, și o ordine logică. Luni în șir Sam fusese la conducere. Nu dorise asta, dar așa fusese situația, și el o acceptase ca atare.

Și acum nu mai era el șeful. Se simțea eliberat. Își repeta asta: se simțea eliberat.

Dar era și frustrant. În timp ce Astrid și restul consiliului se jucau de-a Părinții Fondatori ai Statelor Unite, Zil își făcea de cap, fără să-i ceară cineva socoteală.

Chestia cu Orsay de pe plajă îl dăduse peste cap. Era posibil? Exista oare chiar și o infimă șansă ca Orsay să intre în contact cu lumea din afară?

Puterea ei – abilitatea de a pătrunde în visele altora – nu putea fi pusă la îndoială. Sam o văzuse la un moment dat plimbându-se prin visele lui. Și o folosise pentru a-l spiona pe cel mai mare dușman, gaiafagul, pe vremea când monstrul nu fusese încă distrus.

Dar asta? Să spună că poate să vadă visele celor din afara FAYZ-ului.

Sam se opri în mijlocul pieței și privi în jurul lui. N-avea nevoie de lumina de sidef a nopții ca să-și dea seama că spațiile odinioară verzi și frumos îngrijite erau acum năpădite de buruieni. Erau cioburi de sticlă peste tot. Ferestrele, care nu fuseseră sparte în timpul luptelor, fuseseră sparte ulterior de vandali. Gunoiul acoperea fântâna arteziană. În locul acela atacaseră coioții. În locul acela Zil încercase să-l spânzure pe Hunter, doar pentru că era un mutant.

Biserica era pe jumătate distrusă. Blocul de lângă ea arsese până în temelii. Vitrinele magazinelor și treptele primăriei erau acoperite de graffiti, unele fără nicio noimă, altele romantice, iar cele mai multe, mesaje de ură și furie.

Fiecare vitrină era întunecată. Fiecare intrare era cufundată în umbră. McDonald's, cândva un soi de club administrat de Albert, era închis. Nu mai exista curent electric pentru a asculta muzică.

Să fie oare adevărat? Să fi visat Orsay visele mamei lui? Să-i fi vorbit ea lui Sam? Să fi văzut ea ceva în el, ceva ce nici el nu fusese în stare să vadă?

De ce gândul acesta îi provoca atâta durere?

Era periculos, își dădu el seama. Dacă toți ceilalți copii ar auzi-o pe Orsay vorbind așa, ce s-ar întâmpla?

Dacă pe el îl tulbura așa de rău…

Va trebui să aibă o discuție cu Orsay. Să-i spună să înceteze. Și ea, și fătuca aceea care era cu ea. Dar, dacă îi spunea lui Astrid, totul putea degenera. Acum putea să-i forțeze puțin mâna lui Orsay, s-o constrângă să se oprească.

Putea să-și imagineze ce ar fi făcut Astrid. Să lege totul de ideea de liberă exprimare sau cine mai știe ce. Sau poate că nu, poate că și ea ar fi înțeles pericolul, dar Astrid se pricepea mai bine la teorii decât la a se confrunta direct cu oamenii și a le spune să se oprească.

Într-unul din colțurile pieței erau mormintele. Niște însemne improvizate – cruci de lemn, o încercare ineptă de a face o Stea a lui David, câteva scânduri simple, împlântate vertical în pământ. Cineva răsturnase majoritatea pietrelor de mormânt și nimeni nu avusese încă timp să le pună la loc.

Sam nu suporta să se ducă acolo. Fiecare copil îngropat – în număr mare – era un eșec personal. Era cineva pe care nu reușise să-l mențină în viață.

Picioarele lui călcau pe pământ moale. Se încruntă. De ce-ar fi fost acolo brazde de pământ?

Sam ridică mâna stângă deasupra capului. În palmă i se formă o minge de lumină. Era o lumină verzuie, care întuneca umbrele. Dar reuși să vadă că pământul fusese răscolit. Țărână peste tot, și nu o movilă, ci mai mult bulgări, parcă împrăștiați de o lopată. În mijloc, o groapă. Sam mări intensitatea luminii și aplecă mâna deasupra gropii. Se uită înăuntru, gata să lovească orice l-ar fi putut ataca. Inima îi bubuia în piept.

Mișcare!

Sam sări înapoi și trase o rază de lumină în groapă. Lumina țâșni fără niciun sunet, dar pământul sfârâia și pocnea acum, devenind sticlos.

— Nu! țipă el.

Se împiedică și căzu pe spate în țărână, dându-și seama în același moment că făcuse o greșeală. Văzuse ceva mișcându-se și, când țintise cu lumina lui strălucitoare, văzuse și ce era.

Se târî înapoi pe marginea gropii. Privi peste buza deschizăturii, luminând prudent, doar cu o mână.

Fetița ridică privirea și se uită la el, înspăimântată. Părul îi era murdar. Hainele îi erau înnoroite. Dar era vie. Nu arsă. Vie.

Peste gură avea bandă adezivă. Se chinuia să respire. Ținea strâns în brațe o păpușă. Ochii ei albaștri îl implorau muți.

Sam se așeză pe burtă, se chinui s-o ajungă și îi apucă mâna întinsă spre el.

Nu era destul de puternic s-o ridice de-a dreptul de-acolo. Trebui s-o tragă, s-o târască, să se proptească mai bine, să tragă din nou. Și, până să o scoată din groapă, era acoperită de noroi din cap până-n picioare.

Sam era și el acoperit de noroi și abia își trăgea răsuflarea din pricina efortului.

Îi dezlipi banda adezivă de pe față. Nu fu chiar atât de ușor. Cineva o înfășurase în jurul capului, iar și iar. Fetița țipă când îi dezlipi banda adezivă din păr.

— Cine ești? o întrebă Sam.

Observase ceva straniu. Făcu lumina mai puternică. Cineva scrisese ceva cu un marker permanent pe fruntea fetei.

Cuvântul era „Ciudată”.

Lumina din palma lui Sam dispăru. Încet, atent să n-o sperie, o cuprinse pe după umerii tremurânzi.

— O să fie bine, minți el.

— Mi-au… mi-au spus că… de ce… nu putu să termine.

Se prăbuși în brațele lui, plângând.

— Tu ești Jill. Îmi pare rău, nu te-am recunoscut de prima dată.

— Jill, spuse ea și dădu din cap, plângând din nou. Nu vor să cânt.

Problema numărul unu, își spuse Sam în sinea lui: ocupă-te de Zil. Ajunge. Fie că o să fie pe placul lui Astrid și al consiliului sau nu, era cazul să se ocupe de Zil.

Sau nu.

Sam privi în groapa din care o scosese pe Jill, observând-o cu atenție pentru prima oară. O gaură în pământ, acolo unde n-ar fi trebuit să fie una. Era ceva în legătură cu ea… ceva deloc în regulă. Sam trase forțat aer în piept. Îl trecură fiori pe șira spinării. Oroarea nu consta în faptul că fetița căzuse într-o groapă. Oroarea era groapa însăși.

• CINCI

62 de ore, 6 minute

Sam o duse pe Jill la Mary Terrafino, la creșă. Apoi îl găsi pe Edilio, îl trezi și îl conduse în piața orașului. La groapa din pământ.

Edilio se uită în groapă cu neîncredere.

— Deci, fătuca a căzut în groapă, plimbându-se aiurea în miez de noapte, spuse Edilio.

Se frecă la ochi și scutură cu putere din cap.

— Da, răspunse Sam. N-a văzut groapa și a căzut în ea pur și simplu.

— Păi, și de unde a apărut groapa asta? întrebă Edilio.

— Bună întrebare.

Edilio se uită în groapă cu și mai multă atenție. Din prima zi în care se ivise nevoia, Edilio luase asupra lui sarcina de a săpa mormintele. Le știa pe fiecare în parte, știa perfect cine era și unde.

— *Madre de Dios,* șopti Edilio. Își făcu și cruce. Când se întoarse spre Sam, avea ochii mari de uimire. Știi a ce arată, nu?

— Tu a ce crezi că arată?

— E prea adâncă pentru cât de îngustă e. N-avea cum s-o facă cineva cu lopata. Frate, groapa asta n-a fost săpată *de sus.* A fost săpată *de jos.*

Sam încuviință:

— Da.

— Ești cât se poate de calm, spuse Edilio tremurând.

— Nu chiar, răspunse Sam. A fost o noapte ciudată. Ce… cine… a fost îngropat aici?

— Brittney, răspunse Edilio.

— Deci, am îngropat-o de vie?

— Frate, tu nu gândești normal. A trecut mai mult de o lună. Nu rămâne nimeni viu în pământ atâta vreme.

Cei doi stăteau unul lângă celălalt, privind în groapă. În gaura mult prea îngustă, mult prea adâncă.

— Avea chestia aia pe ea, zise Edilio. N-am putut s-o dezlipim. Ne-am gândit că e moartă, deci ce-ar fi contat, nu?

— Chestia aia, spuse Sam fără chef. Nu ne-am dat seama niciodată ce era.

— Sam, știm amândoi foarte bine ce era.

Sam lăsă capul jos.

— Edilio, nu trebuie să spunem nimănui despre asta. Dacă le spunem așa ceva, întregul oraș o ia razna. Lumea oricum are destule pe cap, nu mai au nevoie și de asta.

Edilio nu era deloc în apele lui.

— Sam, nu mai e ca înainte. Acum avem un consiliu al orașului. Se presupune că ei trebuie să știe ce se întâmplă.

— Dacă știu ei, știe toată lumea, spuse Sam.

Edilio nu mai scoase niciun cuvânt. Știa că era adevărat.

— O știi pe fata aceea, Orsay? întrebă Sam.

— Evident că o știu, spuse Edilio. Aproape că era să murim împreună.

— Fă-mi o favoare și ține-o sub observație.

— Care-i faza cu Orsay?

Sam ridică din umeri.

— Are impresia că e nu știu ce profetă.

— Profetă? Vrei să spui că e ca moșii ăia din Biblie?

— Se poartă ca și cum ar putea să intre în contact cu cei de dincolo. Cu părinții și toți ceilalți.

— Și e adevărat? întrebă Edilio.

— N-am idee, frate. Mă îndoiesc. Adică, nu prea ar avea cum, nu?

— Probabil, ar trebui s-o întrebi pe Astrid. Ea se pricepe la genul ăsta de chestii.

— Mda, ce să zic, eu aș mai aștepta puțin.

— Ia stai, Sam. Tu-mi ceri cumva să nu-i spun lui Astrid nici despre asta? Adică, mă pui în situația de a ascunde două chestii mari față de consiliu?

— E pentru binele lor, îi răspunse Sam. Și pentru binele tuturor. Îl luă pe Edilio de braț și-l trase mai aproape de el. Îi spuse pe o voce scăzută: Edilio, ce fel de experiență au, cu adevărat, Astrid și Alfred? Și John? Ca să nu mai zic de Howard care, știm amândoi, nu-i decât un cretin. Noi doi am fost în toate luptele de la apariția FAYZ-ului încoace. O iubesc pe Astrid, dar e atât de prinsă de ideile ei despre cum ar trebui să organizăm totul, încât nu mă lasă să fac ce am de făcut și ce trebuie făcut.

— Mda, dar, vezi tu, avem nevoie de niște reguli pe-aici.

— Evident că avem nevoie, fu Sam de acord. Avem nevoie. Dar, între timp, Zil alungă mutanții din casele lor și cineva sau ceva tocmai s-a sculat din groapă. Am nevoie să pot să fac ce am de făcut, fără să stea tot timpul cineva după mine, să mi se uite peste umăr.

— Frate, nu mi se pare OK să-mi pui mie în cârcă toate astea, spuse Edilio.

Sam nu-i răspunse. Ar fi fost aiurea din partea lui să-i forțeze mâna lui Edilio. Avea dreptate, în cele din urmă: nu era corect din partea lui să-i ceară așa ceva.

— Știu asta, spuse Sam. Doar că… ascultă, e o chestie temporară. Până se pune consiliul pe picioare și reușește să-și întocmească toate regulile, cineva trebuie să mențină lucrurile pe linia de plutire. Corect?

Edilio oftă într-un final.

— Bine, mă duc să găsesc vreo câteva lopeți. Să umplem asta repede, până nu începe să apară lumea.

•

Jill era prea mare pentru creșă. Sam știa asta foarte bine. Dar, oricum ar fi fost, tot i-o plasase lui Mary în brațe.

Nemaipomenit. Exact de ce avea Mary nevoie: încă un puști de care să aibă grijă.

Dar era greu să spună nu. Mai ales lui Sam.

Mary aruncă o privire plină de jale prin creșă. Ce dezastru! Va trebui să îi cheme pe Francis și pe Eliza, și încă pe vreo câțiva și să mai încerce o dată să facă ceva ordine în haosul ăsta. Pe de altă parte…

Se uită în jur cu tristețe la celofanul alb-lăptos care acoperea spărtura peretelui distrus de explozie, dintre creșă și magazinul de bricolaj. De câte ori ceruse Mary ajutor în privința asta? Magazinul de bricolaj fusese jefuit de multe ori, iar topoarele și baroasele, și lămpile de sudură dispăruseră, în mare parte, dar încă mai erau cuie și șuruburi, și pioneze împrăștiate peste tot. Copiii trebuiau ținuți constant sub observație, pentru că obișnuiau să treacă întotdeauna de-a bușilea pe sub folia de plastic și sfârșeau prin a se împunge și înțepa cu șurubelnițe și apoi plângeau și se băteau, și cereau plasturi care nu mai existau de multă vreme, și…

Mary respiră adânc. Consiliul avea multe de făcut. Multe probleme de rezolvat. Poate că asta nu era printre prioritățile lor.

Mary se forță să zâmbească fetiței care se uita la ea sumbru și strângea păpușa la piept cu putere.

— Îmi pare rău, draga mea, dar cum te cheamă, că n-am reținut.

— Jill.

— Să știi că îmi pare bine să te cunosc, Jill. Poți să stai aici o vreme până ne hotărâm ce să facem.

— Vreau să mă duc acasă, spuse Jill.

Mary voia să-i spună: „Da, toți vrem asta, drăguța mea. Toți vrem acasă”. Dar învățase că ironia și sarcasmul nu prea ajutau când venea vorba de micuți.

— Ce ți s-a întâmplat? De ce umblai pe străzi? o întrebă Mary.

Jill ridică din umeri.

— Mi-au spus că trebuie să dispar.

— Cine?

Jill ridică din nou din umeri, iar Mary scrâșni din dinți. Era sătulă de toată înțelegerea pe care o afișa. Atât de sătulă de responsabilitatea pe care o purta fiecărui copil al nimănui din Perdido Beach.

— Bine, atunci… știi de ce a trebuit să pleci de la tine de-acasă?

— Mi-au spus că… o să pățesc ceva rău, cred.

Mary nu era convinsă că voia să afle mai mult. Perdido Beach era o comunitate într-o stare constantă de frică, de îngrijorare și suferință. Copiii nu erau întotdeauna disciplinați. Frații și surorile mai mari își pierdeau câteodată cumpătul cu cei mai mici.

Mary văzuse niște lucruri… niște lucruri pe care nu le-ar fi crezut posibile.

— Păi, poți să stai cu noi o vreme, zise Mary. O îmbrățișă pe copilă. Francis îți va spune care sunt regulile, OK? El e băiatul ăla voinic din colț, de-acolo.

Jill se întoarse, total lipsită de chef, și făcu vreo câțiva pași nesiguri spre Francis.

— Nu vă faceți griji: nu voi cânta.

Mary aproape nu-i răspunse. Dar ceva în felul în care Jill vorbise…

— Normal că poți să cânți.

— Mai bine nu, insistă Jill.

— Care e cântecul tău preferat? o întrebă Mary.

Jill părea rușinată.

— Nu știu.

— Aș vrea să te aud cântând, Jill, insistă Mary.

Jill începu să cânte. O colindă de Crăciun.

> *What child is this who laid to rest*[3]
> *on Mary's lap is sleeping*?
> *Whom angels greet with anthems sweet*
> *While shepherds watch are keeping*…

Și lumea se opri în loc.

Târziu – cât de târziu, Mary n-avea de unde să știe – Jill se așeză pe un pătuț liber, strânse păpușa la piept și adormi.

---

[3] Cine-i copilul cuibărit /Și adormit în brațele Mariei? /Cel lăudat de îngeri /Și vegheat de păstori… (în lb. engl. în orig.).

Încăperea se cufundase în tăcere cât timp ea cântase. Fiecare copil rămăsese stană de piatră, ca și cum ar fi încremenit. Dar toți aveau ochii vii și aprinși, și gurile se destinseseră în zâmbete calde, pe jumătate formate.

Când Jill se opri din cântat, Mary se uită la Francis.

— Tu ai…

Francis încuviință încet din cap. Ochii îi erau plini de lacrimi.

— Mary, scumpa mea, trebuie să dormi puțin. Eu și Eliza o să ne ocupăm de micul dejun.

— Mă duc doar să stau puțin întinsă, să-mi odihnesc puțin picioarele, spuse Mary. Dar o cuprinse somnul, vrând-nevrând. Când Francis veni s-o trezească, avea impresia că nu trecuseră câteva minute.

— Trebuie să plec, spuse el.

— Deja?

Mary scutură din cap să se limpezească. Privirea ei nu părea să vrea să se concentreze.

— Îndată. Trebuie să-mi iau întâi la revedere de la copii, spuse el. Apoi îi așeză o mână pe umăr și îi spuse: Ești un om nemaipomenit, Mary. Și a venit să te vadă cineva la fel de minunat.

Mary se ridică, neînțelegând foarte clar ce-i spunea Francis, știind doar că e cineva care vrea s-o vadă.

Orsay. Era atât de slabă și de fragilă, încât Mary o îndrăgi. Părea aproape un copil mic.

Francis îi atinse mâna lui Orsay și, pentru o clipă, aproape păru că își pleacă fruntea în chip de rugăciune.

— Profetă, spuse el.

— Mama Mary, ea e profeta, spuse apoi Francis, făcând prezentările oficiale.

Mary avu sentimentul că tocmai îl cunoscuse pe președinte sau ceva asemănător.

— Te rog, spune-mi Orsay, zise ea pe un ton domol. Și aceasta este prietena mea, Nerezza.

Nerezza era foarte diferită de Orsay. Avea ochi verzi, piele măslinie și un păr negru și lucios, prins într-un soi de coadă lejeră într-o parte. Mary nu-și aducea aminte s-o mai fi văzut până atunci. Pe de altă parte, Mary stătea închisă majoritatea timpului în grădiniță, așa că nu socializa foarte mult.

Francis zâmbi ușor stingherit. Sau așa i se păru lui Mary.

— La mulți ani de ziua *renașterii* tale, spuse Nerezza.

— Da. Mulțumesc, răspunse Francis. Se îndreptă din umeri și înclină ușor capul în fața Nerezzei. Apoi îi spuse lui Orsay: Trebuie să mai văd niște oameni și

nu prea am timp. Profetă, îți mulțumesc pentru că mi-ai arătat calea cea dreaptă.

Și, cu asta, se întoarse repede pe călcâie și ieși.

Lui Orsay păru să i se facă rău. Părea ca și cum ar fi vrut să scuipe ceva. Dădu din cap încet, în urma lui Francis, și-și scrâșni dinții.

Chipul Nerezzei era de necitit. Mary avu senzația că o făcea intenționat, ca și cum ascundea niște sentimente pe care le simțea cu toată ființa.

— Bună… Orsay. Mary nu mai știa cum să i se adreseze. Îi auzise pe puști vorbind despre Orsay ca despre cine știe ce profet, dar ea nu-i băgase în seamă. Oamenii spuneau tot felul de ciudățenii și nebunii. Dar nu se putea nega efectul puternic pe care părea să-l fi avut asupra lui Francis.

Orsay nu părea să știe ce să spună. Se uită la Nerezza, care se grăbi să umple golul.

— Profeta dorește să te ajute, Mary.

— Să mă ajute? Mary începu să râdă. De fapt, pentru prima dată, am destui voluntari.

— Nu e vorba despre asta. Nerezza respinse nerăbdătoare ideea, cu un gest din mână. Profeta ar vrea să adopte un copil care a sosit aici de curând.

— Poftim?

— Numele ei este Jill, interveni Orsay. Am avut un vis despre… și apoi se opri, nesigură, ca și cum nu știa foarte clar despre ce vis era vorba.

Se încruntă.

— Jill? repetă Mary. Fetița terorizată de Zil? Nu e aici decât de vreo câteva ore. De unde știați că e aici?

— A fost scoasă forțat din casa ei, spuse Nerezza, pentru că e o mutantă. Acum fratele ei e prea speriat și prea slăbit ca să aibă grijă de ea. Dar, Mary, e prea mare pentru grădiniță, știi asta.

— Da, fu Mary de acord. Cu siguranță e prea mare.

— Profeta ar avea grijă de ea. Își dorește să facă asta.

Mary se uită la Orsay pentru confirmare. Abia după câteva secunde Orsay își dădu seama că era rândul ei să vorbească și spuse:

— Da, aș vrea să fac asta.

Ceva nu-i dădea pace lui Mary. Nu știa care era treaba cu Orsay, dar Nerezza era, fără doar și poate, o tipă ciudată, interiorizată și chiar puțin cam dură. Cel puțin așa i se părea lui Mary.

Numai că la grădiniță nu aveau loc și pentru copii mai mari. N-avea cum. Și asta nu era prima dată când Mary fusese nevoită să ofere adăpost temporar unui copil mai mare care apoi găsise alt loc unde să mănânce.

Francis părea să își pună cuvântul pentru Orsay și Nerezza. El trebuia să fi fost cel care îi spusese lui Orsay despre Jill, în timp ce Mary dormise.

Mary se încruntă, încercând să-și dea seama de ce fusese Francis așa de grăbit să plece. *Renaștere*? Ce însemna asta?

— OK, spuse Mary. Dacă Jill este de acord, poate să stea cu tine.

Orsay zâmbi. Iar ochii Nerezzei sclipiră de satisfacție.

•

Justin mai făcea noaptea în pat, câteodată. Ca un bebeluș. Avea cinci ani, nu mai era un bebeluș. Și totuși, asta se întâmpla.

Îi spusese mamei Mary, iar ea îl asigurase că nu era mare lucru, că se mai întâmpla. Numai că lui Justin nu i se întâmplase înainte.

Nu când o avea pe mămica lui cea adevărată. Nu mai udase patul demult.

Plânsese când îi spusese mamei Mary. Nu-i plăcea să-i spună, pentru că mama Mary arăta de parcă avea să i se facă rău. Nu mai era la fel de bună cum fusese cândva. Dacă trebuia neapărat să spună, îi spunea mai degrabă lui Francis. Erau nopți când nu făcea în pat, pentru că, practic, nu băuse apă deloc toată ziua. Numai că aseară uitase că nu trebuia să bea apă. Așa udase patul, dar numai un pic.

Avea cinci ani acum, mai mare decât majoritatea copiilor de la grădiniță. Dar încă mai făcea în pat.

Două fete mari veniseră și o luaseră pe fata aia care cânta. Justin nu avea pe nimeni care să-l ia de acolo. Dar știa unde era casa lui, casa lui cea adevărată, cu patul lui cu tot. Nu făcuse niciodată în patul ăla. Dar acum avea un pat urât pe podea, o simplă saltea, iar ceilalți copii călcau peste ea și probabil că din cauza asta și făcea iar în pat.

Casa lui dinainte nu era foarte departe. Mai trecuse pe acolo de-atunci. Doar ca să se uite la ea și să se convingă că era reală. Pentru că, uneori, nu credea.

Se dusese să vadă dacă mămica lui era acolo. N-o văzuse. Și când deschisese ușa și intrase în casă, i se făcuse atât de frică, încât fugise de-acolo și venise înapoi la mama Mary.

Dar acum era mai mare. Atunci avea doar patru ani și jumătate, dar acum avea cinci. Acum probabil că nu i-ar mai fi frică.

Și probabil că nici n-ar mai face în pat dacă ar sta în casa lui adevărată.

• ȘASE

57 de ore, 17 minute

Lumina zilei, strălucitoare și clară.

Sam și Astrid mergeau prin mall. Nu dură mult. Trecură pe lângă standul de pește, care era deja aproape gol, cu doar două caracatițe mici, câteva zeci de scoici și un pește mic atât de urât, încât nimeni nu avusese curaj să-l cumpere.

Standul de pește era o masă pliantă târâtă de la cantina școlii. Coșuri de plastic fuseseră aliniate, coșuri din acelea cenușii care erau folosite pentru a căra vase. Un semn de carton îndoit, lipit cu bandă adezivă, atârna de partea din față a mesei. Pe el era scris: „Marea artă a fructelor de mare ale lui Quinn”. Iar mai jos, scris mic: „O inițiativă AlberCo”.

— Ce fel de pește crezi că e ăla? o întrebă Sam pe Astrid.

Fata se uită mai cu atenție la așa-zisul pește.

— Cred că e o mostră de *Pesce necomestibilis,* spuse ea.

— Ah, da? Sam făcu o mutră amuzată. Crezi că poate fi mâncat fără probleme?

Astrid oftă dramatic.

— *Pesce necomestibilis*? Necomestibil? Glumă, Sam. Încearcă să ții pasul, am făcut o glumă cât se poate de ușoară pentru tine.

Sam zâmbi:

— Știi, un geniu adevărat ar fi știut că n-am să mă prind. *Ergo,* nu ești un geniu adevărat. Ha! Ai auzit bine. Tocmai am aruncat în tine cu un *ergo.*

Ea îi aruncă o privire compătimitoare.

— Foarte impresionant, Sam. Mai ales din partea unui băiat care cunoaște douăzeci și două de feluri de a folosi cuvântul „frate”.

Sam se opri, o luă de braț și o întoarse spre el. O trase aproape.

— Frate, îi șopti el în ureche.

— Bine, hai, douăzeci și trei, se corectă Astrid. Îl împinse deoparte. Am cumpărături de făcut. Vrei să mănânci sau vrei să… *frate*?

— Vreau să *frate*… întotdeauna.

Ea îi aruncă o privire critică.

— Ai de gând să-mi spui de ce erai acoperit de noroi din cap până-n picioare azi-dimineață?

— M-am împiedicat și am căzut. Când am văzut-o pe fata aceea, Jill, în întuneric, m-am împiedicat în propriile picioare.

Nu era tocmai o minciună. Era parțial adevărul. Și avea de gând să-i spună tot adevărul, de îndată ce afla cum să se descurce cu toate astea. Fusese o noapte ciudată, tulburătoare: avea nevoie de timp să gândească și să pună la punct un plan de bătaie. Era de preferat întotdeauna să te duci în fața consiliului cu un plan bine pus la punct; în felul acesta ei ar putea să-i dea acordul, și el și-ar putea vedea în liniște de treaba lui.

Mallul fusese amenajat în spațiul locului de joacă al școlii. În felul acesta copiii mai mici puteau să vină și să se joace cât timp cei mari își făceau liniștiți cumpărăturile. Sau bârfeau. Sau se măsurau din cap până în picioare. Sam își dădu seama la un moment dat că el însuși se uita cu mai mare atenție la fețele celorlalți. Nu se aștepta cu adevărat s-o vadă pe Brittney plimbându-se pe aici. Asta era nebunie curată. Trebuia să existe o altă explicație. Dar, oricum ar fi fost, tot era cu ochii în patru.

Ce-ar fi făcut într-adevăr dacă vedea o fată moartă plimbându-se prin zonă era ceva la care trebuia să se gândească. Oricât de ciudată putea să fie viața în FAYZ, asta era o problemă cu care, până în momentul de față, nu se confruntase.

Într-o ordine oarecare, mallul cuprindea standul lui Quinn; standul de legume și fructe denumit Darurile Viermelui, un stand de carte, pe care îl identificai după numele Coloane Îndoite; chioșcul acoperit de muște cu Carnea Misterelor, Solar Total – unde doi puști foarte întreprinzători, care strânseseră niște panouri solare, le foloseau pentru a încărca baterii, Sux Xchange, un talcioc de jucării, haine și alte mărunțișuri.

Ceva mai departe fusese instalat un grătar cu lemne. Puteai să-ți duci acolo peștele sau carnea, sau legumele și să le gătești pentru o sumă modică. Odată fript pe cărbuni aproape orice – căprioară, raton, porumbel, șobolan sau coiot –, avea cam același gust: afumat și ars. Dar niciun aragaz și niciun cuptor cu microunde nu mai funcționa și nu exista nici ulei de gătit, cu siguranță nu mai era unt pe nicăieri, așa că până și puștii care preferau să-și gătească singuri mâncarea sfârșeau prin a reproduce aceleași experiențe. Singura alternativă era fiertul, iar cele două fete care administrau localul aveau pe foc o oală mare care fierbea întruna. Însă toată lumea era de acord că un șobolan la grătar era de preferat unuia fiert.

„Restaurantul” își schimba numele o dată la câteva zile. Fusese deja Afumătura à la Sue, Falsa Pizzerie, Marea Râgâială, Înfulecat pe fugă, Afumătura à la Tom și Le Grand Barbecue. Astăzi se numea „Ce MLM?”. Dedesubt, cu litere mici era scris: „Ce Mâncăm la Masă?”

Copiii leneveau la două dintre cele trei mese șubrede, sprijiniți de spătarele scaunelor, cu picioarele ridicate. Unii mâncau, alții doar pierdeau vremea. Sam socoti că arătau ca versiunea pentru copii a vreunui film despre sfârșitul lumii și nu era prima dată când avea impresia asta. Erau înarmați, îmbrăcați în ținute bizare, cu pălării dintre cele mai ciudate pe cap, în ținute bărbătești, în ținute de damă, cu pelerine din fețe de masă, desculți sau cu pantofi care nu li se potriveau.

Apa potabilă trebuia adusă acum cu camionul dintr-un rezervor pe jumătate gol, de undeva de pe dealurile din afara orașului. Benzina era strict raționalizată, astfel încât camioanele să fie menținute operaționale cât mai mult timp posibil. Consiliul avea un plan pentru momentul în care rămâneau fără benzină: să relocheze pe toată lumea în zona rezervorului. Dacă avea să mai rămână ceva apă în el.

Calculaseră că mai aveau șase luni până rămâneau fără apă. Ca mai toate deciziile Consiliului, și asta i se părea lui Sam ca fiind o mare prostie. Consiliul petrecea cel puțin jumătate din timp punând la cale scenarii peste scenarii, pe care apoi le discutau și pentru care se certau, fără să ajungă vreodată la vreo concluzie. De când luase ființă și până acum, Consiliul nu făcuse altceva decât, chipurile, să se preocupe de elaborarea unui set de legi. Sam se străduise să fie răbdător, dar, în timp ce ei își pierdeau vremea și dezbăteau de zor, el tot trebuia să mențină pacea și ordinea. Ei aveau regulile lor, el le avea pe ale lui. Iar majoritatea copiilor trăiau după ale lui.

Mallul era amenajat în dreptul peretelui vestic al sălii de sport a școlii, pentru a beneficia de umbră. Pe măsură ce ziua trecea, și soarele se ridica pe cer, standurile de mâncare se goleau și se închideau. În unele zile era foarte, foarte puțină mâncare. Dar nimeni nu murise de foame… nu chiar.

Apa era adusă de pe deal în bidoane de plastic de câte douăzeci de litri și era distribuită gratis: – câte trei litri și jumătate de persoană, pe zi. Pe lista de distribuție erau trei sute șase nume.

Existau zvonuri cum că vreo doi puști trăiau în afara orașului, la o fermă. Dar Sam nu văzuse niciun fel de dovadă că ar fi fost așa. Iar oamenii inventați nu erau problema lui.

Cei șaisprezece oameni de care se știa că mai trăiau în FAYZ erau sus, pe deal, la Coates; tot ce mai rămăsese din gașca izolată a lui Caine. Ce mâncau sau ce beau nu era treaba lui Sam.

Dincolo de zidul școlii, pe partea mai puțin întunecată a construcției „temporare”, opera o altă grupare. O fată citea în cărți pentru un ’Berto. ’Berto era prescurtarea de la Albert. Albert crease un fel de bani din gloanțe de aur și

piese de la jocurile pe care le găseai înainte la McDonald’s. Dorise să-i dea un alt nume monedei, dar nimeni nu-și amintea care era acela. Așa că banilor lui le rămăsese numele ’Berto, un joc de cuvinte pe baza numelui lui Albert, inventat, evident, de Howard, cel care venise și cu denumirea de „FAYZ” pentru a descrie lumea lor mică, ciudată.

Sam îl crezuse nebun pe Albert din cauza obsesiei lui de a crea bani. Dar dovada nu întârziase să apară: sistemul lui Albert produsese suficientă mâncare încât puștii să nu moară de foame. Și mult mai mulți puști munceau. Mult mai puțini stăteau degeaba. Nu mai era imposibil să-i convingi pe copii să iasă în câmp și să-și rupă spinarea strângând recolta. Lucrau pe ’Berto și cheltuiau ’Berto și, măcar pentru moment, foametea nu era altceva decât o amintire urâtă.

Cititoarea în tarot era ignorată. Nimeni nu avea bani de aruncat pentru așa ceva. Un băiat cânta la un soi de chitară, în timp ce soră-sa cânta la un set de tobe profesioniste, pe care le furase din casa cuiva. Nu se pricepeau, dar făceau totuși muzică, iar într-un loc ca Perdido Beach, fără electricitate, fără muzică înregistrată, fără iPod-uri sau combine muzicale, o lume unde hard diskurile se prăfuiseră și DVD-playerele erau neatinse, până și cea mai jalnică formă de distracție era binevenită.

În timp ce Sam privea, o fată puse o jumătate de pepene pe farfuria muzicienilor. Se opriră imediat din cântat, rupseră pepenele în bucăți și îl înfulecară, fără să stea pe gânduri.

Sam știa că exista și o a doua piață, nu la vedere, dar destul de ușor de găsit pentru cei interesați. Se vindea alcool, iarbă și alte varii mărfuri de contrabandă. Sam încercase să pună capăt vânzării de alcool și droguri, dar nu reușise să facă cine știe ce. Avea alte priorități.

— Alt graffitti, unul nou, spuse Astrid, privind peretele din spatele standului de came.

Logoul negru și roșu format dintr-un „H” și un „C” grosolan. Human Crew. Grupul plin de ură al lui Zil Sperry.

— Mda, e peste tot în oraș, spuse Sam. Știa că n-ar fi trebuit să continue să vorbească, dar o făcu oricum: Dacă nu m-ați ține în lesă, m-aș duce în așa-zisa tabără a lui Zil și i-aș pune capăt o dată pentru totdeauna.

— Ce vrei să spui? Vrei să-l omori? întrebă Astrid, făcându-se că nu înțelege.

— Nu, Astrid. Vreau să-l târăsc până la primărie și să-l arunc într-o cameră încuiată până se hotărăște să se maturizeze.

— Cu alte cuvinte, vrei să-l bagi la închisoare. Pentru că așa decizi tu. Și să-l ții acolo cât timp consideri tu că trebuie, spuse Astrid. Pentru un tip care n-a vrut să conducă, ești al naibii de dornic să fii dictator.

Sam oftă.

— OK, bine. Cum zici tu. N-am chef de ceartă.

— Deci, cum se simte fetița de azi-noapte? întrebă Astrid, schimbând subiectul.

— Mary avea grijă de ea. Sam ezită. Privi peste umăr să se asigure că nu era nimeni prin preajmă care să-l audă. Mary i-a cerut să cânte, reluă el. Mi-a spus că, atunci când fata asta a început să cânte, a fost ca și cum lumea s-ar fi oprit în loc. A fost ca și cum nimeni n-ar mai fi vorbit, ca și cum nimeni nu s-ar mai fi putut mișca, ca și cum întreaga școală ar fi înghețat, pur și simplu. Mary a mai zis că era ca și cum un înger ar fi început să cânte. Numai pentru tine.

— Un înger? întrebă Astrid sceptic.

— Hei, credeam că tu crezi în îngeri.

— Cred. Doar că nu cred că fetița asta e unul dintre ei. Astrid oftă. O sirenă, mai curând.

Sam se uită la ea lipsit de expresie.

— Nu, spuse Astrid. Nu ca sirena unei mașini de poliție. Ca Odiseu. Ulise. Sirenele. Alea cărora, atunci când cântau, niciun bărbat nu le putea rezista?

— Știam asta.

— Da, da, cum să nu.

— Știam, pe bune. Făcuseră și o parodie după asta în *Familia Simpson.*

Astrid oftă:

— De ce oare suntem împreună?

— Pentru că mă găsești incredibil de atrăgător?

— Vag atrăgător, dacă vrei să știi, îl necăji.

— Deci, sunt un fel de dictator foarte sexy?

— Nu-mi aduc aminte să fi spus „foarte sexy”.

Sam zâmbi:

— Nici nu trebuia. Văd în ochii tăi.

Se sărutară. Nu un sărut lung, pasional, ci unul cuminte, ca de obicei.

Cineva îi fluieră. Cineva le strigă: „Luați-vă o cameră la hotel”.

Sam și Astrid îi ignorară. Erau amândoi conștienți că ei erau „primul cuplu” din FAYZ și că relația lor era un semn de stabilitate pentru copii. Era ca și cum ți-ai vedea părinții sărutându-se: scârbos, dar într-un fel îți oferea un sentiment de siguranță.

— Și ce avem de gând acum să facem cu sirena noastră? întrebă Astrid. E prea mare ca să stea cu Mary.

— Orsay a luat-o cu ea, spuse Sam.

Așteptă să vadă dacă pomenirea numele lui Orsay declanșează vreo reacție din partea lui Astrid. Nu. Astrid n-avea nici cea mai vagă idee cu ce-și ocupa Orsay timpul.

— Scuză-mă. Sam?

Se întoarse și dădu cu privirea de Francis. Nu era cel mai potrivit moment să fie întrerupt, nu când încerca să dezbată o problemă atât de importantă cum ar fi cât de atrăgător îl găsea Astrid.

— Ce-i, Francis?

Francis ridică din umeri. Părea confuz și jenat. Întinse mâna spre el. Sam ezită; apoi, simțindu-se oarecum ridicol, dădu mâna cu Francis.

— Am simțit că ar trebui să-ți mulțumesc, spuse Francis.

— Ăăă… Păi… OK.

— Și să nu ai impresia că e vina ta, OK? spuse Francis. Și să nu fii supărat pe mine. Eu am încercat să…

— Despre ce vorbești?

— E ziua mea, explică Francis. Marele Unu-Cinci.

Sam simți dintr-odată broboane de transpirație pe spate.

— Ești pregătit, nu? Adică ai citit instrucțiunile cu ce trebuie să faci?

— Le-am citit, răspunse Francis.

Dar vocea îl trădă.

Sam îl apucă de braț.

— Nu, Francis. Nu.

— O să fie bine, zise Francis.

— Nu, spuse Astrid cu fermitate. Nu vrei să faci asta.

Francis ridică din umeri. Apoi zâmbi timid.

— Mama… are nevoie de mine. Tocmai s-a despărțit de tata. Și, oricum, mi-e dor de ea.

— Cum adică tocmai s-au despărțit?

— Se gândeau de mai demult. Dar săptămâna trecută tata s-a cărat. Și ea e singură, OK, așa că…

— Francis, despre ce vorbești? întrebă Astrid iritată. Suntem în FAYZ de mai bine de șapte luni. Tu nu știi ce se întâmplă cu părinții tăi.

— Profeta mi-a spus.

— *Cine* ți-a spus? își pierdu Astrid cumpătul. Francis, ai băut cumva?

Sam se simțea împietrit, incapabil să reacționeze. Știa din capul locului despre ce era vorba.

— Profeta mi-a spus, continuă Francis. Ea i-a văzut… ea știe și mi-a spus și mie… Francis era din ce în ce mai agitat. Ascultă, nu vreau să fii supărat pe mine.

— Atunci încetează să te mai comporți ca un idiot, îi răspunse Sam, găsindu-și într-un final graiul.

— Mama are nevoie de mine, spuse Francis. Mai mult decât aveți voi. Trebuie să mă duc la ea.

— Ce te face să crezi că dispariția te trimite la mama ta?

— E o ușă, spuse Francis. Ochii i se umeziră în timp ce vorbea. Nu se mai uita la Sam. Era singur în mintea lui acum. Vocea îi deveni monotonă, tărăgănată, ca și cum recita ceva ce auzise de undeva. O ușă, o cărare, o evadare spre tărâmul binecuvântării și-al fericirii. Nu e o zi de naștere: e o zi a *renașterii.*

— Francis, nu știu cine îți spune ție toate astea, dar nu e adevărat, spuse Astrid. Nimeni nu știe ce se va întâmpla odată ieșit din scenă.

— *Ea* știe, îi răspunse Francis. Mi-a explicat ce va fi.

— Francis, te rog, nu face asta, spuse Sam agitat. Ascultă, știu despre Orsay. Știu tot, OK? Și poate că tu crezi că e adevărat, dar nu poți să riști.

Simți privirea pătrunzătoare a lui Astrid. Refuză totuși să răspundă la întrebarea neformulată.

— Frate, tu ești șefu', spuse Francis cu un zâmbet cald. Dar nici măcar tu nu poți controla asta.

Francis se întoarse și plecă repede. Se opri după vreo câțiva metri. Mary Terrafino alerga spre el. Dădea disperată din mâinile ei slabe ca două bețe și striga:

— Francis! Nu!

Francis ridică mâna și-și verifică ceasul. Avea un zâmbet senin pe față.

Mary ajunse până la el, îl apucă de cămașă și țipă:

— N-ai să-i părăsești pe copiii ăștia, m-auzi? Să nu cumva să îndrăznești să-i părăsești pe copiii ăștia! Au pierdut prea mult. Te iubesc!

Francis își scoase ceasul de la mână și i-l întinse.

— Nu am altceva ce să-ți ofer.

— Francis, nu!

Dar ținea în mână numai aer. Țipa la aerul din fața ei.

Ceasul zăcea pe iarbă.

Francis dispăruse.

• ȘAPTE

56 de ore, 30 de minute

— Ce altceva nu ne-ai spus, Sam?

Astrid convocase imediat o ședință a consiliului orașului. Nici măcar nu țipase la el în particular. Îl ațintise doar cu o privire plină de venin și-i spusese: „Am să convoc o ședință”.

Acum ședeau cu toții în sala de conferințe a fostului primar. Era o încăpere întunecoasă, unde lumina pătrundea printr-o singură fereastră umbrită. Masa era din lemn masiv, scaunele, adânci și luxoase. Pereții erau decorați – dacă acesta era cuvântul potrivit – cu fotografii mari, înrămate ale foștilor primari din Perdido Beach.

Sam se simțise întotdeauna ca un fraier în camera aceea. Acum stătea într-un scaun mult prea mare, într-un capăt al mesei, iar Astrid în celălalt. Își ținea mâinile pe masă, cu degetele lungi, răşchirate și lipite de suprafața ei.

Dekka ședea încruntată și plină de nervi, deși Sam nu era sigur către cine era îndreptată furia ei. Ceva albastru rămăsese prins în împletitura ei spic mult prea strânsă – nu că ar fi fost cineva destul de nebun încât chiar să-i atragă atenția sau să râdă de asta.

Dekka era o mutantă, singura din încăpere, în afara lui Sam. Avea puterea de a anula forța de gravitație în spații restrânse. Sam conta pe ea ca aliat. Dekka nu era genul care să stea nesfârșit la discuții, fără să ajungă la o soluție.

Albert era cea mai bine îmbrăcată persoană din sală, purtând un tricou polo incredibil de curat și aparent nesărat și niște pantaloni largi, relativ neșifonați. Arăta ca un om de afaceri foarte tânăr, care se oprise în trecere, în drum spre o partidă de golf.

Albert era unul dintre normali, deși părea să posede o abilitate aproape ieșită din comun de a organiza lucrurile, de a le face să meargă, de a conduce. Privind obiectiv grupul, Sam știa că Albert era probabil cea mai puternică persoană din sală. Albert, mai mult ca oricine altcineva, îi salvase pe cei din Perdido Beach de la înfometare.

Edilio stătea cocoșat, își ținea capul în ambele mâini și nu se uita în ochii nimănui. Avea o pușcă semiautomată rezemată de marginea scaunului, o imagine care devenise cum nu se putea mai obișnuită.

Edilio fusese numit, oficial, șeriful orașului. Probabil, cea mai blândă, mai modestă și mai puțin încrezută persoană din Consiliu, Edilio avea

responsabilitatea aplicării oricăror legi create de Consiliu. Asta dacă ajungeau vreodată în situația de a promulga vreo lege.

Howard era singura necunoscută în ecuația grupului. Sam încă nu era sigur cum reușise să-i convingă pe ceilalți să-l primească în Consiliu. Nu se îndoia nimeni de inteligența lui Howard. Doar că nimeni nu credea că Howard poseda măcar vreo urmă de simț etic sau de onestitate. Howard era lingușitorul-șef al lui Orc, bețivul fioros transformat într-un monstru, care luptase de partea corectă a baricadei de vreo câteva ori, atunci când contase cel mai mult.

Cel mai tânăr membru era un copil cu un chip blând și dulce, pe nume John Terrafino. Și era dintre normali – fratele mai mic al lui Mary. Avea rar ceva de zis și, în genere, tăcea și asculta. Toată lumea presupunea că el vota după cum îi spunea Mary. Mary trebuia, în mod normal, să fie și ea acolo, dar ea era în același timp și indispensabilă, și firavă.

Șapte membri ai Consiliului. Astrid era președinta. Cinci normali, doi mutanți.

— Aseară s-au întâmplat mai multe chestii diferite, spuse Sam cât de calm putu. Nu voia să se certe cu nimeni. Mai ales nu voia să se certe cu Astrid. O iubea pe Astrid. Era disperat după Astrid. Ea reprezenta tot ceea ce era mai bun în viața lui și-și spunea asta întruna.

Dar acum era furibundă.

— Știm despre Jill, spuse Astrid.

— Hăitașii lui Zil. Care n-ar mai face chestii de genul ăsta dacă le-am pune noi capăt, mormăi Dekka.

— Am votat în privința asta, răspunse Astrid.

— Mda, știu. Patru la trei în favoarea ideii de a-l lăsa pe cretinul ăla și pe prietenii lui demenți să terorizeze întregul oraș, izbucni Dekka scoasă din sărite.

— Patru la trei în favoarea ideii de a avea un sistem de legi și de a nu răspunde violenței cu violență, zise Astrid.

— Nu ne putem apuca să arestăm oameni aiurea, pe stradă, fără să avem niciun fel de sistem, interveni Albert.

— Da, Sammy, spuse Howard rânjind la el. Nu poți să te duci, trăgând cu laser din mâini ori de câte ori nu-ți place de cineva.

Dekka se fâțâi în scaun, aducându-și umerii ei lați în față, amenințător:

— Nu, în schimb permitem ca niște copii să fie dați afară din propriile case și terorizați, ca fetița aceea.

— Ascultă, o dată pentru totdeauna, nu putem avea un sistem în care Sam este judecător, juriu și călău în același timp, spuse Astrid. Apoi adăugă pe un ton mai blând: Deși, dacă e vreun om în lumea asta în care să am încredere, acela e el. Sam este un erou. Dar trebuie ca toată lumea din FAYZ să știe ce e OK și ce

nu e OK. Avem nevoie de reguli, nu doar de o singură persoană care decide cine a întrecut măsura și cine nu.

— A fost un tip foarte muncitor, șopti John. Francis. A fost un tip foarte muncitor. Copilașii o să-i ducă dorul, cu siguranță. Îl îndrăgeau grozav.

— N-am aflat despre asta decât azi-noapte. De fapt, azi-dimineață, foarte devreme, spuse Sam.

Apoi le descrise pe scurt ce văzuse și ce auzise la întâlnirea pe care o ținuse Orsay.

— E posibil să fie adevărat? întrebă Albert. Părea îngrijorat. Sam îi înțelese ambivalența. Albert ajunse de la un copil obișnuit, cum fusese înainte când nimeni nu-l băga în seamă neapărat, la o persoană care, mai mult sau mai puțin, conducea Perdido Beach.

— Nu cred că avem cum să aflăm, răspunse Astrid.

Și, cu asta, toată lumea căzu pe gânduri. Ideea de a putea intra în contact cu părinții, cu prietenii, cu rudele din afara FAYZ-ului era uluitoare și de neconceput. Ideea că toți cei din afară ar putea afla ce se întâmpla în interiorul FAYZ-ului…

Chiar și acum, că avuse timp să digere ce aflase, Sam avea sentimente puternice și nu neapărat plăcute în legătură cu asta. Ducea, demult, cu el senzația că, dacă vreodată zidul FAYZ-ului avea să cadă, el va fi tras la răspundere pentru ce se întâmplase. Pentru viețile care fuseseră pierdute. Pentru viețile pe care nu le salvase. Ideea că toată lumea ar putea să-l privească, să-i disece acțiunile, să-i pună sub semnul întrebării fiecare mișcare panicată, fiecare clipă de disperare, cel puțin era deranjantă.

Erau atât de multe lucruri despre care nu-și dorea să vorbească vreodată! Atât de multe lucruri care ar fi putut fi privite într-o lumină îngrozitoare.

Tinere Temple, ai putea să ne explici cum ai stat nepăsător și i-ai lăsat pe copii să irosească marea parte a rezervelor de mâncare și să moară de foame?

Vrei să ne spui, domnule Temple, că acești copii și-au gătit și mâncat propriile animale de companie?

Domnule Temple, ne poți explica existența mormintelor din piața orașului?

Sam își încleștă pumnii și încercă să-și calmeze respirația.

— Ce-a făcut Francis a fost să se sinucidă, spuse Dekka.

— Cred că e cam mult spus, zise Howard. Se lăsă înapoi în scaun, puse picioarele pe masă și-și împreună degetele peste burta lui suptă. Știa că asta avea s-o enerveze pe Astrid. De fapt, Sam bănuia că exact de asta o și făcuse. Ce vreți să spun, continuă el, s-a dus repejor acasă la mami, nu? Bine, mi-e greu să cred că cineva ar putea alege să plece din FAYZ. Adică, zău, unde, în altă parte,

ai mai putea mânca șobolani, ai mai putea să-ți folosești curtea din spatele casei pe post de budă și să trăiești terorizat de nu știu câte feluri de baubau?

De râs, nu râse nimeni.

— Nu putem să-i lăsăm pe copii să facă asta, spuse Astrid.

Părea foarte sigură de ce zicea.

— Cum îi oprim? întrebă Edilio. Își ridicase capul de pe masă, și Sam putu să vadă tulburarea de pe chipul lui. Păi, cum crezi că îi putem opri? Când îți vine rândul să împlinești cincisprezece ani, cel mai simplu lucru pe care îl poți face e să accepți dispariția. Trebuie să lupți, să reziști. Noi știm asta. Dar cum să le spunem copiilor că toată chestia asta nu-i reală, chestia asta cu Orsay?

— Le spunem pur și simplu, răspunse Astrid.

— Dar nu *știm* dacă e adevărat sau nu, interveni Edilio.

Astrid ridică din umeri. Se uită în gol, iar expresia feței ei era de necitit.

— Le spunem că totul e o minciună. Puștii nu pot să sufere locul ăsta, dar nu vor să moară.

— Dar cum le spunem, dacă nici noi nu știm?

Edilio părea de-a dreptul încurcat.

Howard râse.

— Deely-O, Deely-O, ești așa un fraier câteodată! Își lăsă jos picioarele de pe masă și să înclină spre Edilio ca și cum avea de gând să-i împărtășească un secret. Ce vrea ea să spună, zise el, e că *îi mințim.* Astrid vrea să spună că o să-i mințim pe toți și o să le spunem că noi știm sigur.

Edilio se uită țintă la Astrid, ca și cum se aștepta ca ea să nege.

— E pentru binele lor, spuse Astrid pe un ton jos, uitându-se, în continuare, în gol.

— Știi ce e comic în toată povestea asta? spuse Howard, rânjind. Eram destul de convins că o să venim la întâlnirea asta pentru ca Astrid să zbiere la Sam, întrucât nu ne-a spus tot adevărul. Și acum, se pare că, de fapt, suntem aici ca Astrid să ne convingă pe toți să devenim niște mincinoși.

— Să devenim? mârâi Dekka, aruncându-i lui Howard o privire plină de cinism. N-ar fi tocmai o transformare pentru tine, Howard.

— Ascultați, interveni Astrid, dacă îi permitem lui Orsay să continue cu nebunia asta, s-ar putea să ne trezim nu doar cu niște copii care, când vor împlini cincisprezece ani, o să iasă din FAYZ. O să ne trezim că avem copii care nu vor să aștepte atât de mult. Copii care să decidă că vor s-o termine cât mai repede cu putință și să creadă că se vor trezi de partea cealaltă cu părinții lor.

Toată lumea de la masă se lăsă pe spate dintr-odată, gândindu-se la ce le spusese Astrid.

— Eu nu pot să mint, zise John, scuturând din cap, iar buclele lui roșcovane se clătinară și ele.

— Ești membru al Consiliului, sări în sus Astrid. Trebuie să respecți deciziile noastre. Asta a fost înțelegerea. Numai așa poate să funcționeze. Apoi, pe un ton mai calm: John, nu cumva se apropie ziua lui Mary? Nu face cincisprezece ani în curând?

Sam văzu că Astrid lovise în plin. Mary era, poate, cea mai importantă și mai necesară persoană din Perdido Beach. De la bun început preluase responsabilitatea copiilor mici și a creșterii lor. Devenise mama micuților. Dar Mary avea propriile probleme. Era anorexică și bulimică. Lua antidepresive cu pumnul, iar rezerva de pastile se micșora văzând cu ochii.

Dahra Baidoo, cea care se ocupa de medicamentele din Perdido Beach, îi spusese lui Sam în secret că Mary venea la ea o dată la câteva zile, cerând orice i-ar fi putut da Dahra.

— Mary ia Prozac și Zoloft, și Lexapro și astea nu sunt medicamente slabe, Sam. Oamenii trebuie să ia chestiile astea cu grijă, cu pauze între ele, așa cum scrie la carte. Nu te apuci să le iei cum îți vine și să le amesteci pe toate, la nimereală.

Sam nu spusese nimănui despre asta, cu excepția lui Astrid. Și o avertizase pe Dahra să nu mai spună nimănui. Apoi se hotărâse să aibă o discuție cu Mary, dar uitase complet.

Acum, judecând după expresia perplexă de pe chipul lui John, Sam putea ghici că el era departe de a fi sigur că Mary nu va ceda dispariției și nu va păși afară din FAYZ.

Supuseră la vot. Astrid, Albert și Howard ridicară imediat mâinile în aer.

— Nu, frate, spuse Edilio, scuturând din cap. Ar trebui să-i mint pe-ai mei, pe propriii soldați. Puștii ăștia au încredere în mine.

— Nu, votă John. Eu… eu nu sunt decât un copil, dar ar trebui s-o mint pe Mary.

Dekka se uită la Sam.

— Ce zici, Sam?

Astrid îi întrerupse:

— Ascultați, putem să facem asta numai o perioadă. Numai până aflăm dacă Orsay a inventat toate astea sau nu. Dacă mai târziu vine și recunoaște că totul a fost un fals, atunci vom avea răspunsul.

— Poate ar trebui s-o torturăm, spuse Howard, glumind numai pe jumătate.

— Nu putem să stăm deoparte, dacă știm că există posibilitatea ca niște copii să moară, imploră Astrid. Sinuciderea este un păcat de moare. Copiii ăștia nu vor ieși din FAYZ, ci se vor duce direct în iad.

— Nu, zău, spuse Howard. Iad? Și de unde știm noi toate astea, mai exact? Tu nu știi, așa cum nu știe niciunul dintre noi ce se va întâmpla după dispariție.

— Deci, până la urmă, despre asta era vorba? întrebă Dekka. Despre convingerile tale religioase?

— Orice credință religioasă e împotriva sinuciderii! țipă Astrid iritată.

— Și eu sunt împotrivă, zise Dekka, defensiv. Doar că nu vreau să mă bag într-o chestie religioasă.

— Orice reprezintă Orsay nu e nicio chestie religioasă, spuse Astrid pe un ton înghețat.

Sam îi auzi vocea lui Orsay în minte: „Lasă-i să plece, Sam. Lasă-i să plece și dă-te din calea lor”.

Cuvintele mamei lui, dacă Orsay spunea adevărul.

— Hai să încercăm chestia asta o săptămână, propuse Sam.

Dekka trase puternic aer în piept și-l expiră pe tot odată.

— Bine, sunt de partea lui Sam. Mințim. O săptămână.

Ședința se încheie. Sam fu primul care ieși din sală, dorindu-și dintr-odată și cu disperare o gură de aer proaspăt. Edilio îl prinse din urmă, alergând după el pe treptele primăriei.

— Hei! Hei! Nu le-am spus ce-am văzut noi doi azi-noapte.

Sam se opri, privi spre piață, spre groapa pe care o reumpluseră.

— Da? Dar ce-am văzut noi aseară, Edilio? Eu unul… n-am văzut altceva decât o gaură în pământ.

Sam nu-i lăsă lui Edilio șansa să răspundă. Nu voia să audă ce avea Edilio de zis. Se îndepărtă repede.

• OPT

<u>55 de ore, 17 minute</u>

Caine ura să aibă de-a face cu Bug. Puștiul îi întorcea stomacul pe dos. În primul rând, Bug era din ce în ce mai puțin vizibil. Înainte Bug se făcea invizibil numai când era nevoie. Apoi începuse să dispară când voia să spioneze pe cineva, ceea ce se întâmpla destul de frecvent.

Acum devenea vizibil numai când îi ordona Caine.

Caine miza totul pe povestea lui Bug. O poveste despre o insulă magică. Era o nebunie, evident. Dar când realitatea era fără speranță, fantezia devenea din ce în ce mai necesară.

— Cât mai e până la ferma aceea a ta, Bug? întrebă Caine.

— Nu mai e mult. Nu te mai agita atât.

— Ba tu să nu te mai agiți, mormăi Caine.

Bug mergea invizibil prin câmpurile deschise. Nu se vedea nimic altceva decât urmele pașilor lui în țărână. Iar Caine era mult prea vizibil. Ziua în amiaza mare. De-a lungul unui câmp arat, prăfuit, sub un soare torid și strălucitor. Bug zicea că nu umbla nimeni pe câmpurile astea. Bug zicea că nu creștea nimic pe câmpurile astea și că niciunul dintre oamenii lui Sam nu știa despre ferma aceea, care era, practic, imposibil de observat; era situată la o distanță bună de un drum nepietruit și părea abandonată.

Prima întrebare a lui Caine fuse:

— Dar tu de unde știi despre ei?

— Eu știu multe lucruri, răspunse Bug. Plus că, acum ceva vreme, tu mi-ai zis să-l țin pe Zil sub observație.

— Păi, și Zil de unde știe despre fermă?

Vocea de deasupra urmelor lăsate de pașii invizibili răspunse:

— Am senzația că unul dintre oamenii lui Zil îi știa pe ăștia, înainte.

Următoarea întrebare a lui Caine:

— Au mâncare acolo?

— Mda, au ceva. Dar la fel de bine au și puști. Iar fata aceea, sora Emily? Ea e un fel de mutantă, cred. Nu știu ce poate face, că n-am văzut-o făcând ceva ieșit din comun, dar lui frate-su îi e frică de ea. Și lui Zil la fel sau, mă rog, probabil, numai că Zil nu lasă să se vadă.

— Fantastic, mormăi Caine.

Rețінu că Zil era un puști care nu-și permitea să arate că îi este frică. Poate că era o chestie folositoare.

Caine își puse mâna streașină la ochi și se uită în jur, încercând să distingă nori de praf care să dea de gol vreo mașină sau vreun camion. Bug zicea că cei din Perdido Beach nu prea mai aveau benzină, dar, dacă era nevoie, încă mai conduceau.

Era convins că putea să învingă pe oricare dintre mutanții din grupul lui Sam. Cu singura excepție: pe Sam însuși. Dar dacă se puneau împotriva Briannei cu Dekka? Sau chiar pricăjita aia, Taylor, și câțiva dintre soldații lui Edilio?

Dar în momentul acela singura problemă era că se simțea slăbit fizic. Să meargă atât de mult – kilometri întregi – era greu. Era foarte greu, mai ales că stomacul începea să-l înțepe din nou, de parcă era înjunghiat, iar buricul i se lipise de șira spinării. Picioarele îi erau moi și tremurânde. Ochii nu mai vedeau bine câteodată.

O masă bună… bine, poate nu fusese tocmai o masă bună… nu era destul. Dar îl ținea în viață. Digerându-l pe Panda. Energia din trupul lui Panda trecând din stomacul lui în sânge.

Ferma era ascunsă de un șir de copaci, dar altfel era în câmp deschis. La o distanță considerabilă de drum, era adevărat, dar Caine nu putea să creadă că oamenii lui Sam nu dăduseră niciodată peste ea și nu verificaseră să vadă dacă era sau nu mâncare.

Foarte ciudat.

— Nu veniți mai aproape, se auzi de pe veranda casei o voce tânără de băiat.

Bug și Caine înghețară.

— Cine sunteți? Ce vreți?

Caine nu putea să vadă pe nimeni prin ușa murdară.

— Noi doar…

— Nu tu, îl întrerupse vocea. Știm cu toții despre tine, micuțule invizibil. Cu el vorbeam.

— Numele meu este Caine. Vreau să-i cunosc pe puștii care stau aici.

— Nu zău? Chiar vrei, ha? spuse băiatul nevăzut. Și de ce te-aș lăsa să faci una ca asta?

— N-am chef de conflicte, spuse Caine. Dar cred că e corect să-ți spun că aș putea să-ți pun căsuța la pământ în mai puțin de zece secunde.

Clic clic.

Ceva rece îi atinse ceafa.

— Zău? Trebuie să fie ceva nemaipomenit de văzut.

Era o voce de fată. La nici doi pași în spatele lui.

Caine n-avea nici cea mai mică îndoială că obiectul rece, care era proptit de ceafa lui, era țeava unei puști. Cum de reușise fătuca să ajungă așa de aproape de el? Cum se strecurase așa de ușor?

— Cum ziceam, nu caut niciun fel de conflict, spuse Caine.

— Păi, asta e bine, răspunse fata. Nu ți-ar plăcea genul de conflict pe care pot să-l provoc eu.

— Noi nu vrem decât să… Caine nu putea să-și dea seama cu exactitate ce anume voia să facă.

— Păi, atunci, haideți înăuntru, le spuse fata.

Nimeni nu se mișcase. Nu intrase nimeni, nu urcase nimeni treptele. Ferma păruse să se deformeze preț de o secundă, apoi, dintr-odată, era de jur împrejurul lor. Caine stătea în mijlocul unei încăperi mohorâte.

Peste canapeaua deformată și peste fotoliul extensibil de catifea erau așezate huse de plastic.

Emily avea poate doisprezece ani. Purta pantaloni scurți din blugi și un hanorac roz, pe care scria Las Vegas. Așa cum se și așteptase, Caine observă că fata ținea în mâini o pușcă imensă cu două țevi.

Băiatul intră și el în casă. Nu părea deloc surprins de faptul că Bug și Caine stăteau în picioare în sufrageria lui. Era ca și cum asta se întâmpla în mod firesc, în fiecare zi.

Caine se întreba dacă nu cumva avea halucinații.

— Luați loc, spuse Emily, arătând spre canapea.

Caine se așeză recunoscător. Era epuizat.

— Șmecheria asta a voastră nu e rea deloc.

— Prinde bine, răspunse Emily. Nu ne găsește nimeni așa de ușor dacă noi nu vrem să fim găsiți.

— Aveți electricitate de vreun fel? îl întrebă fratele fetei pe Caine.

— Poftim? Caine se uită atent la el. Unde, în buzunar? De unde să am electricitate?

Băiatul arătă cu jale spre televizor. Un set de Wii și un Xbox erau atașate. Niciun led nu era aprins, evident. Carcasele cu jocuri erau puse unele peste altele până sus.

— Ai o grămadă de jocuri.

— Ceilalți ni le aduc, spuse Emily. Fratelui îi plac jocurile.

— Dar nu putem să le jucăm, spuse băiatul.

Caine îl privi cu atenție. El nu i se părea a fi cine știe ce geniu. Pe de altă parte, Emily părea o tipă vicleană și bine organizată. Ea era cea care deținea controlul.

— Cum te cheamă? îl întrebă Caine pe băiat.

— Frate. Numele lui este Frate, întări Emily.

— Frate, repetă Caine. OK. Păi, Frate, jocurile astea nu au niciun haz dacă nu ai electricitate. Nu-i așa?

— Ceilalți mi-au spus că o să facă rost.

— Nu, zău? Păi, numai o singură persoană poate să readucă electricitatea, spuse Caine.

— Tu?

— Nu. Un puști pe nume Computer Jack.

— L-am cunoscut, îl întrerupse Frate. El mi-a reparat jocul de Wii acum ceva vreme. Pe-atunci jocurile încă mergeau.

— Jack lucrează pentru mine, spuse Caine. Se lăsă pe spate și-i dădu timp lui Frate să proceseze informația. Era o minciună, evident. Dar se îndoia că Emily știa de asta. N-ar fi avut de unde să știe că Jack era în Perdido Beach. Sau că, după spusele lui Bug, stătea într-o încăpere mizerabilă și nu făcea nimic altceva decât să citească benzi desenate toată ziua.

— Poți tu să reaprinzi luminile? întrebă Emily, aruncându-i o privire Fratelui.

— Pot, minți Caine fără niciun fel de scrupule. Ar lua cam o săptămână.

Emily râse.

— Puștiule, nici măcar nu pari în stare să te hrănești singur. Uită-te cum arăți. Ca o sperietoare de ciori. Ești murdar, îți cade părul din cap. Și minți de îngheață apele. Ce poți să faci *tu*?

— Asta, spuse Caine.

Ridică o mână, și pușca zbură din mâinile lui Emily. Se izbi de perete atât de tare, încât țeava se înfipse în tencuială, de parcă ar fi fost o săgeată trasă dintr-un arc. Stiva de lemne de lângă perete se zgudui.

Fratele sări în sus, dar era ca și cum s-ar fi izbit de un zid de cărămidă. Caine îl aruncă nonșalant prin fereastră. Sticla se sparse. Se auzise un zgomot puternic și băiatul ateriză pe veranda închisă.

Emily fu în picioare într-o clipă, iar casa dispăru din jurul lui Caine. Se trezi în curte, cu Bug.

— Zău dacă nu e o șmecherie grozavă, țipă Caine. Ia uite una și mai tare.

Cu mâinile întinse îl smulse pe Frate direct prin veranda închisă. Plasa îl înfășură pe băiat ca un giulgiu. Apoi începu să se ridice în aer, zbătându-se slab, strigând-o pe sora lui să-l salveze.

Într-o clipită, Emily se ivi la un pas de Caine, față în față.

— Hai, încearcă ceva, îi mârâi Caine, plin de dispreț. O să fie o distanță lungă până la pământ pentru idiotul de frate-tu.

Emily ridică privirea, iar Caine văzu lupta care se dădea în ea. Fratele încă se ridica în aer, din ce în ce mai sus. Căderea l-ar ucide, în cel mai bun caz avea să-l schilodească.

— Vezi tu, eu nu mi-am petrecut zilele și nopțile aici, la fermă, spuse Caine. Am fost în câteva lupte. Experiența. Vine și asta la îndemână.

— Ce anume vrei? îl întrebă Emily.

— Când ajung ceilalți, să-i lași să intre. Trebuie să am o mică discuție cu ei. Pușca ta mi-a ajuns până acum. Iar șmecheriile tale n-o să te salveze și n-o să-l salveze nici pe el.

— Am senzația că vrei cu tot dinadinsul să vorbești cu băieții ăștia.

— Mda. Și eu am aceeași senzație.

•

Lana auzi bătaia în ușă și oftă. Citea o carte. *Meg Cabot.* O carte de-acum un milion de vieți. O fată care devenise o prințesă adevărată.

Lana citea mult în ultima vreme. Încă mai erau o grămadă de cărți în FAYZ. Aproape că nu mai era muzică, nu era TV și nu mai erau filme. Dar erau destule cărți. Citea orice, de la literatură de consum, distractivă la cărți grele și plicticoase.

Ideea era să continue să citească. În lumea Lanei exista perioada de veghe, în care era trează. Și apoi coșmarurile. Și singura chestie care o ajuta să rămână întreagă la minte era cititul. Nu că ar fi fost extrem de convinsă că era întreagă la minte. Nu era sigură deloc.

Patrick auzise și el bătaia în ușă și lătra cu putere.

Lana bănui că era cineva care avea nevoie să fie vindecat. Era singurul motiv pentru care ar fi venit cineva s-o vadă. Dar, dintr-un vechi obicei și dintr-o frică adânc înrădăcinată, ridică de pe birou pușca grea și o târî cu ea până la ușă.

Știa cum să folosească o armă. Era foarte obișnuită cu senzația de a o avea în mână.

— Cine e?

— Sam.

Se rezemă de ușă și să uită pe gaura cheii. Poate că era fața lui Sam sau poate că nu era: nu erau ferestre pe coridor, așa că nu era nici lumină. Trase lanțul și deschise ușa.

— Nu trage, spuse Sam. O să trebuiască mai apoi să mă vindeci.

— Intră, spuse Lana. Trage-ți un scaun. Ia și un suc din frigider și eu am să aduc chipsurile.

— Da' văd că nu ți-ai pierdut simțul umorului, zise Sam.

Își alese un fotoliu din colțul camerei. Lana se așeză pe scaunul pe care îl întorsese ca să fie cu fața spre balcon. Ea stătea într-una dintre camerele mai bune ale hotelului. Înainte probabil că vederea aceea fabuloasă spre ocean ar fi costat câteva sute de dolari pe zi.

— Deci, care-i urgența? întrebă Lana. N-ai fi aici dacă n-ar fi vreo problemă de vreun fel.

Sam ridică din umeri.

— Poate că am venit doar să te salut.

Era ceva vreme de când nu mai trecuse s-o vadă. Lana își amintea de rănile grozave pe care i le provocase Drake. Își amintea perfect cum pusese mâinile pe pielea lui sfârtecată.

Ea îi vindecase trupul. Nu și mintea. Nu era vindecat pe deplin, așa cum nu era nici ea. Putea să vadă asta în ochii lui. Asta ar fi trebuit să creeze un fel de simpatie între ei, dar Lana nu putea să sufere să vadă umbra aceea din ochii lui. Dacă Sam nu putea să treacă peste asta, ea cum ar putea?

— Nu vine nimeni niciodată doar ca să mă salute, spuse Lana.

Scoase un pachet de țigări din halatul ei de baie și aprinse una ca o fumătoare înrăită. Trase adânc fumul în piept.

Observă privirea dezaprobatoare a lui Sam.

— Ca și cum vreunul dintre noi o să trăiască suficient de mult ca să dezvolte cancer, spuse ea.

Sam nu-i răspunse nimic, dar dezaprobarea din privirea lui dispăru.

Lana se uită printr-o perdea de fum.

— Arăți obosit, Sam. Mănânci destul?

— Eh, știi cum e, niciodată nu poți să spui că mănânci prea mult pește fiert de origine necunoscută și raton la grătar, zise Sam.

Lana râse. Apoi își reveni.

— Eu am mâncat niște căprioară săptămâna trecută. Hunter mi-a adus. Se întreba dacă nu pot să-l vindec.

— Și l-ai vindecat?

— Am încercat. Nu cred că l-am ajutat foarte mult. Leziuni cerebrale. Cred că e mai complicat decât o mână ruptă sau o gaură de glonț.

— Tu ești OK? o întrebă Sam.

Lana se foi în scaun și începu să-l mângâie pe Patrick pe gât.

— Sincer? Și nu te duci să-i spui lui Astrid ca să vină de urgență peste mine și să se ofere să mă ajute?

— Rămâne între tine și mine.

— OK. Atunci, nu, cred că nu sunt OK deloc. Am coșmaruri. Amintiri. Mi-e greu să-mi dau seama ce e real, pe bune.

— Poate ar trebui să ieși mai des, spuse Sam.

— Dar ție nu ți se întâmplă toate astea, nu-i așa? Coșmaruri și toate alea?

Nu-i răspunse, doar își lăsă capul în jos și privi în pământ.

— Da, spuse ea.

Lana se ridică brusc de pe scaun și se duse spre ușa de la balcon. Rămase acolo, cu brațele încrucișate la piept, cu țigara aprinsă, uitată în mână.

— Nu prea pot să sufăr să stau printre oameni. Devin din ce în ce mai furioasă. Nu e ca și cum mi-ar face ceva, dar, cu cât îmi vorbesc mai mult și cu cât se uită la mine mai mult, cu atât mă înfurie mai tare.

— Am pățit și eu, spuse Sam. Încă n-am trecut de perioada aia, presupun.

— Da, Sam, dar tu ești altfel.

— Eu nu te înfurii?

Lana râse iar, scurt, amar.

— Ba da, dacă vrei să știi, chiar da. Stau acum, aici și o parte din mine vrea să apuce ceva, orice îi vine la îndemână și să-ți crape capul.

Sam se ridică și se duse la ea. Stătea foarte aproape de ea.

— Poți să mă pocnești, dacă te ajută.

— Quinn obișnuia să vină să mă vadă, spuse Lana, ca și cum nu-l auzise. Apoi a scăpat un pahar și… și aproape l-am omorât. Nu ți-a spus? Am pus mâna pe pușcă și am îndreptat-o exact spre fața lui, Sam. Și am vrut, am vrut cu adevărat să apăs pe trăgaci.

— Dar totuși n-ai făcut-o.

— L-am împușcat pe Edilio, spuse Lana, privind în continuare spre ocean.

— N-ai fost tu aia, spuse el.

Lana nu-i răspunse nimic și Sam lăsă tăcerea să se întindă peste ei. Într-un final, ea îi spuse:

— Am crezut că eu și Quinn… Dar cred că asta a fost pentru el destul ca să-l convingă să renunțe la mine și să meargă mai departe.

— Quinn muncește mult, zise Sam. Dar vorbele sunară jalnic. Adică, iese la muncă la patru dimineața, în fiecare zi.

Ea trase ușa balconului și aruncă mucul de țigară peste balustradă.

— De ce-ai venit, Sam?

— Trebuie să te întreb ceva, Lana. Se întâmplă ceva cu Orsay.

— Da. Lana arătă spre plaja de sub ei. Am văzut-o acolo, jos. Chiar de vreo câteva ori. Pe ea și încă vreo câțiva. Nu pot să aud ce spun. Dar se uită la ea de parcă ea ar fi salvarea lor.

— Spune că poate să vadă dincolo de bariera FAYZ-ului. Spune că poate să simtă visele celor de-afară.

Lana ridică din umeri.

— Trebuie să încercăm să ne dăm seama dacă e sau nu ceva adevărat din ce se spune.

— Eu de unde să știu? întrebă Lana.

— Una dintre posibilități… adică, ce vreau să spun e că… mă întrebam dacă nu e cumva o minciună sau poate Orsay chiar crede ea însăși…

— Continuă, Sam, șopti Lana. Vrei să spui ceva.

— Trebuie să știu, Lana: întunericul, gaiafagul, chiar nu mai sunt? Încă îi mai auzi vocea în cap?

Lanei i se făcu frig. Își strânse brațele peste piept. Se strânse puternic în ea însăși. Își putea simți propriul corp, era real, era ea. Își simțea inima bătând. Era aici, vie, ea însăși. Nu acolo, în gaura de mină. Nu era o parte din gaiafag.

— Nu mă întreba asta, spuse Lana.

— Lana, n-aș face-o dacă n-ar fi fost…

— N-o face, îl avertiză ea. Nu.

— Lana, eu…

Își simți gura răsucindu-se într-o grimasă agresivă. O furie sălbatică se ridică în ea ca un val. Se întoarse rapid să-l înfrunte. Fața ei era la câțiva centimetri de fața lui.

— Să nu cumva.

Sam nu dădu niciun pas înapoi.

— Să nu cumva să mă mai întrebi vreodată despre asta! Niciodată!

— Lana…

— Ieși afară! țipă ea. Ieși afară!

El se retrase repede. Ieși în hol și închise ușa după el.

Lana căzu pe podeaua carpetată. Își înfipse mâinile în păr și trase, simțind nevoia de durere, simțind nevoia să știe că era reală, că era aici și acum.

Oare gaiafagul chiar nu mai era?

N-avea să dispară niciodată. Nu din ea.

Lana zăcea întinsă pe-o parte, plângând încet. Patrick veni la ea și o linse pe față.

• NOUĂ

54 de ore, 42 de minute

Zil Sperry se simțea foarte bine. Așteptase toată ziua să fie atacat. Așteptase ca Sam și Edilio să apară în tabăra lui. Dacă ar fi făcut-o, Zil ar fi putut să lupte cu ei, dar nu era atât de nebun încât să creadă că ar fi putut câștiga. Soldații lui Edilio aveau puști automate. Gașca celor de la Human Crew avea doar bâte de baseball.

Zil avea și arme mai serioase, dar nu erau în tabără. Nu cu mutanta aia, Taylor, care putea să apară oriunde, oricând și să vadă orice voia ea să vadă.

Și apoi mai erau și ceilalți mutanți: lesbiana aia furibundă, Dekka, și puștoaica aia răzgâiată, Brianna. Și Sam însuși.

Mereu Sam.

Tabăra era formată din patru case în capătul Fourth Avenue, dincolo de Golding. Strada se termina într-un soi de fundătură. Patru case nu prea mari și nici prea bătătoare la ochi. Ridicaseră o baricadă din mașini ca un zid peste Fourth Avenue. Mașinile fuseseră împinse în formație – bateriile erau toate moarte, cu excepția celor câteva vehicule pe care oamenii lui Sam le păstrau în stare de funcționare.

În centrul baricadei era o deschizătură îngustă, o trecere. O Toyota Scion pătrățoasă și cândva albă era poziționată într-o parte a deschizăturii. Era destul de ușoară, încât patru puști s-o împingă în deschizătură ca să blocheze trecerea.

Dekka, evident, ar fi putut, pur și simplu, să ridice mașina în aer. Mașina și restul mecanismelor de apărare ale lui Zil.

Dar n-au venit după el. Și Zil știa de ce. Consiliul orașului n-avea sânge în vine. Sam? El ar fi venit după el. Dekka? Ei i-ar fi plăcut să vină după el. Brianna dăduse deja câteva raite prin tabără, folosindu-se de abilitatea ei mutantă de a călători cu viteză extraordinară pentru a trece aproape nevăzută de gărzile lui.

Zil întinsese sârmă ghimpată după acele episoade. Brianna n-avea decât să vină iar și să aibă parte de surpriza vieții ei. Sam era cheia. Dacă îl ucidea pe Sam, Zil ar fi putut să se descurce cu ceilalți.

La prânz, când toată lumea scotocea după câte ceva de mâncare, Zil îi conduse pe Hank, Turk, Antoine și Lance afară din tabără, traversând autostrada și îndreptându-se spre nord, spre poalele dealului.

Ferma. Mutanta Emily și cretinul de frate-su. La început, Turk îi povestise despre fermă ca despre un loc pe care îl știa din vremurile de demult, de dinainte. Susținea că fusese acolo la o petrecere de ziua de naștere a băiatului căruia i se spunea Frate. Fratele și Emily făcuseră școala acasă, și Turk îi știa de la biserică.

Turk fusese surprins să afle că cei doi încă locuiau acolo. Și fuseseră cu toții surprinși, dându-și seama ce putere mutantă teribilă dobândise Emily.

Dar cei doi fuseseră de acord să-i lase pe cei de la Human Crew să ascundă acolo tot felul de chestii.

Așa că Zil îi tolerase așa, le făcuse tot felul de promisiuni, le dăduse jocuri pe care nu prea puteau să le joace, pentru ca ferma să devină pentru el un soi de

casă conspirativă. Dar când avea să vină vremea aceea… ei bine, un mutant e un mutant, oricât de folositor ar fi.

Ca să ajungă la fermă, trebuiau să treacă mai întâi pe lângă benzinăria foarte bine păzită. Din fericire, în spatele benzinăriei exista un șanț adânc, un canal de drenaj al apelor pluviale, care mergea paralel cu autostrada. Cum nu mai plouase, șanțul era uscat și sufocat de buruieni. Dar prin el era o cărare și, atâta vreme cât își țineau gura și nu făceau gălăgie, soldații lui Edilio de la benzinărie n-aveau să-i audă.

Odată ieșiți din oraș, merseră o vreme pe autostradă. Toți culegătorii aveau să fie în câmp la ora asta, luând prânzul. Nimeni nu avea să care recolta în oraș.

Autostrada era sinistru de pustie. Pe banda de avarie, buruienile creșteau înalte. Mașinile care se ciocniseră în primele secunde ale FAYZ-ului zăceau acum goale, pline de praf, fără niciun Dumnezeu. Relicve ale unei ere apuse. Portierele atârnau deschise, capotele mașinilor erau ridicate, geamurile adesea sparte. Fiecare torpedou și fiecare portbagaj fusese cercetat de oamenii lui Sam sau de diverși pungași, căutând mâncare, arme, droguri…

Una dintre acele mașini fusese sursa micului arsenal al lui Zil. Acolo găsiseră arme, dar și două cărămizi de marijuana și vreo două pungi grase cu metamfetamină. Antoine probabil că trăsese deja pe nas jumătate din praf, ticălosul imbecil.

Antoine era o problemă, își dădu Zil seama. Bețivii și drogații erau întotdeauna o problemă. Pe de altă parte, putea să aibă încredere că făcea ce i se cerea. Și, dacă într-o bună zi Antoine își pierdea complet controlul, Zil avea să găsească pe altcineva sa-i ia locul.

— Fiți cu ochii în patru, spuse Hank. Nu vrem să fim văzuți.

Hank dădea tonul. Ciudat, având în vedere că era un puști pipernicit. Numai că avea în el ceva corupt și rău. Nu exista nimic ce n-ar fi făcut pentru Zil. Nimic.

Lance, ca de obicei, mergea la o oarecare distanță de ei. Chiar și acum Zil era uimit că Lance făcea parte din gașca lui de oameni de încredere. Lance era tot ceea ce ceilalți nu puteau fi: inteligent, frumos, atletic, plăcut.

Și Turk? Ei bine, Turk își trăgea și el piciorul lui bolnav pe lângă ei și vorbea:

— În cele din urmă, va trebui să îi eliminăm total pe mutanți, spunea el. Pe cei mari, pe mutanții periculoși, va trebui să-i distrugem.

— Să-i eliminăm. Cu prejudiciu extrem. Așa se zicea înainte la a „asasina” pe cineva. Să-i eliminăm cu prejudiciu extrem.

Câteodată, Zil nu-și dorea decât să tacă. Îi aducea aminte într-un fel de fratele mai mare al lui Zil, Zane. Vorbea întruna, nu tăcea niciodată.

Evident, Zane vorbea despre cu totul altceva. În cea mai mare parte a timpului, Zane vorbea despre Zane. Avea o părere despre orice. Știa totul sau așa credea el.

Toată viața lui, Zil abia reușise să strecoare și el un cuvânt în preajma lui Zane. Și, când într-un final ajungea și el să contribuie la nesfârșitele discuții de familie, Zil nu reușea să adune decât niște priviri condescendente, ba chiar pline de milă.

Probabil că părinții lui nu intenționaseră să fie așa. Dar ce puteau să facă în cele din urmă, zău? Zane era vedeta. Atât de deștept, atât de popular, atât de frumos. La fel de frumos ca Lance.

Zil își dăduse seama, încă de când era foarte mic, că nu avea să fie niciodată vedeta nimănui, absolut niciodată. Rolul acesta era destinat lui Zane. Și era atât de fermecător, atât de arătos și incredibil de deștept.

Și se purta atât de frumos, incredibil de frumos cu micuțul Zil. „Ai cumva nevoie de puțin ajutor la tema de la mate, Zilly?”

Micul Zil. Rima cu inutil. Micul Zil cel inutil. Și geniul de Zane.

„Ei, unde ești acum, Zane?” Zil chiar se întreba. Aici nu era, asta era sigur. Zane avea șaisprezece ani. El dispăruse chiar în prima zi, în primul minut.

„Călătorie sprâncenată, frate!” gândi Zil.

— Deci, îi eliminăm pe mutanții mai periculoși, mormăi Turk în continuare. Îi omorâm. Pe câțiva îi ținem prin preajmă ca pe niște sclavi, practic. Cum ar fi Lana. Da. O păstrăm pe Lana. Poate o ținem doar legată undeva sau ceva, orice, numai să nu fugă. Iar, apoi, ceilalți… frate, să-și găsească altundeva să se care. E cât se poate de simplu. Să dispară din Sperry Beach.

Zil oftă. Asta era ultima idee a lui Turk: să redenumească orașul Sperry Beach. Să fie clar pentru toată lumea că Perdido Beach aparținea celor de la Human Crew.

— Numai oameni normali. Niciun ciudat, spuse Turk. Noi vom conduce. Poți să crezi că Sam n-a venit după noi? Sunt toți speriați.

Turk putea s-o țină așa la nesfârșit, vorbind de unul singur. Era ca și cum trebuia să treacă totul în revistă de zece ori. Ca și cum se certa cu cineva care nu-i mai dădea replica.

Ultima parte a călătoriei era pe drumul lung și obositor prin câmpiile afânate. Când aveau să ajungă la fermă, măcar aveau să găsească apă bună, curată, clară, chiar dacă n-avea să fie nimic de mâncare. Emily și Fratele aveau propria fântână. Nu era destulă apă să facă duș sau ceva, pentru că nu aveau curent, așa că totul trebuia pompat manual. Dar de băut, puteai să bei după pofta

inimii. În Perdido Beach, în orașul acela secătuit și flămând, ăsta era un lucru rar.

Sperry Beach.

Poate. De ce nu?

Zil îi conduse pe scări.

— Emily! strigă el. Noi suntem.

Bătu la ușă. Era surprinzător, pentru că, în toate celelalte dăți, Emily îi văzuse venind și își folosise puterea ei bizară de a apărea în spatele lor din senin. Câteodată își bătea joc de ei, făcând să dispară casa și să-i lase să umble de nebuni.

Ciudata. În cele din urmă, avea să primească și ea ce merita. Când Zil nu va mai avea nevoie de ea.

Emily deschise ușa.

Instinctele lui Zil depistară pericolul.

Făcu vreo câțiva pași înapoi, dar ceva îl opri. Ca și cum un uriaș invizibil l-ar fi cuprins în brațe.

Mâna invizibilă îl ridică ușor în aer, suficient încât degetele lui de la picioare atingeau ușor podeaua în timp ce el levită înăuntru, dincolo de Emily, care pășise afară, cu o expresie jalnică pe chip.

— Dă-mi drumul! țipă Zil.

Dar acum putea să vadă cine îl ținea. Nu mai scoase niciun cuvânt. Caine stătea pe canapea, dând imperceptibil din mână, dar controlându-l perfect pe Zil.

Inima lui Zil bătea să-i iasă din piept. Dacă era vreun mutant la fel de periculos ca Sam, acela era Caine. Ba mai periculos. Erau lucruri pe care Sam nu le-ar fi făcut. Caine nu s-ar fi dat în lături de la nimic.

— Dă-mi drumul!

Caine îl lăsă ușor jos.

— Ce-ai zice să nu mai urli, hm? îi vorbi Caine plictisit. Mă doare capul și nu am venit aici să-ți fac vreun rău.

— Monstrule! îl scuipă Zil.

— Mda, asta sunt. Da, da, exact asta sunt. Eu sunt monstrul care poate să te izbească de pereți până se amestecă toate în tine.

Zil îl privi plin de ură. Monstru. *Mutant împuțit.*

— Spune-le băieților tăi să intre, zise Caine.

— Ce vrei, ciudatule?

— Să discutăm, răspunse Caine. Își întinse brațele, împăciuitor. Ascultă aici, derbedeu mizerabil, dacă aș fi vrut să-ți fac de petrecanie, erai mort până acum. Și tu, și mica ta gașcă de ratați.

Caine se schimbase de prima dată când îl întâlnise. Nu mai purta puloverul elegant de la Coates, nu mai avea tunsoarea aceea scumpă, nici bronzul și nici mușchii de împătimit al sălilor de forță. Caine arăta ca o sperietoare de ciori, o umbră a celui care fusese cândva.

— Hank. Turk. Lance. ’Toine, țipă Zil. Veniți aici.

— Ia loc, Caine îi făcu un semn spre fotoliul rabatabil.

Zil se așeză.

— Deci, începu Caine într-o doară. Am auzit că nu ești un mare fan al lui frate-miu, Sam.

— FAYZ este pentru oameni, mormăi Zil înfundat. Nu pentru mutanți.

— Cum zici tu, răspunse Caine.

Pentru un moment, păru să se estompeze, să se retragă în el însuși. Slăbit de foame. Sau din altă cauză. Dar apoi mutantul se adună și, cu vizibil efort, își puse înapoi masca aroganței.

— Am un plan, spuse Caine. Și te implică și pe tine.

Turk, dovedindu-se mai curajos decât se așteptase Zil, spuse:

— Șeful face planurile.

— A-ha. Bine, atunci, *șefule Zil,* spuse Caine cu doar o umbră de sarcasm. O să-ți placă planul meu. Se termină cu tine deținând controlul absolut asupra Perdido Beach.

Zil se așeză înapoi în fotoliul rabatabil. Încercă să-și recapete o parte din orgoliul rănit.

— OK, ascult.

— Bun, răspunse Caine. Am nevoie de niște bărci.

— Bărci? repetă Zil prudent. De ce?

— Simt așa că aș vrea să ies într-o croazieră pe ocean, îi zise Caine.

•

Sam se întoarse acasă pentru prânz. Acasă fiind casa lui Astrid. Încă o mai considera așa, ca fiind casa ei, și nu a lui.

De fapt, adevărata ei casă fusese arsă până-n temelii de Drake Merwin. Dar Astrid părea să pună stăpânire pe orice casă în care locuia. Casa aceasta era acum a lui Astrid și a fratelui ei, micul Pete, a lui Mary și a fratelui ei, John Terrafino, și a lui Sam. Dar, în mintea tuturor, era casa lui Astrid.

Când ajunse acasă, o găsi pe Astrid în curtea din spate. Fratele ei, micul Pete, ședea pe treptele verandei, jucându-se cu un player portabil mort. Bateriile

erau puține și se găseau greu. La început, Sam și Astrid, care știau amândoi adevărul despre micul Pete, fuseseră speriați. Nimeni nu știa ce-ar fi fost în stare să facă micul Pete dacă și-ar fi pierdut complet controlul, iar unul dintre puținele lucruri care îl mențineau calm pe băiat era acel joc.

Dar, spre surpriza lui Sam, puștiul se adapta în cel mai ciudat mod posibil: pur și simplu continua să se joace. Sam se uitase peste umărul lui și nu văzuse altceva decât un ecran gol. Dar n-avea nimeni de unde să știe ce vedea micul Pete.

Micul Pete suferea de autism sever. Trăia în propria lume imaginară, nu comunica și vorbea foarte rar.

În același timp era, de departe, cea mai puternică persoană din FAYZ. Acesta era un fapt ținut secret, mai mult sau mai puțin. Unii suspectau o parte a adevărului. Dar numai puțini – Sam, Astrid, Edilio – înțeleseseră cu adevărat faptul că micul Pete, într-o oarecare măsură, cel puțin, crease bariera FAYZ.

Astrid scormonea într-un foc restrâns dintr-un grătar mic plasat pe o masă de picnic. Avea la îndemână un extinctor. Unul dintre puținele care mai supraviețuiseră – în primele zile ale FAYZ-ului, puștilor li se păruse teribil de nostim să se joace cu ele.

După miros, Sam ajunse la concluzia ca Astrid prăjea pește.

Astrid îl auzi venind, dar nu se întoarse spre el.

— Nu vreau să ne certăm, spuse ea.

— Nici eu, zise și el.

Ea încercă peștele cu o furculiță. Mirosea delicios, deși nu arăta prea bine.

— Ia-ți o farfurie, zise Astrid. Ia-ți și niște pește.

— Nu, mersi. Nu mi-e…

— Nu pot să cred că m-ai mințit! izbucni ea, împungând încă peștele.

— Credeam că nu vrei să ne certăm.

Astrid desprinse peștele aproape gata îl puse pe un platou și-l lăsă deoparte.

— N-aveai de gând să ne spui despre Orsay? Nu tu ești acela care decide, Sam. Tu nu mai ești singurul care deține controlul, OK?

Astrid avea un soi de mânie înghețată. O furie rece care se manifesta prin buze strânse, ochi scăpărători și propoziții scurte, rostite cu mare atenție și hotărâre.

— Dar e OK ca noi să mințim pe toată lumea din Perdido Beach? i-o întoarse Sam.

— Încercăm să-i împiedicăm pe copiii ăștia să se sinucidă, spuse Astrid. E o ușoară diferență față de decizia ta de a nu spune Consiliului că există o nebună care îi *îndeamnă* pe copii să se sinucidă.

— Deci, a nu-ți spune… *ție* ceva e un păcat major, dar a minți câteva sute de oameni și a-i distruge reputația lui Orsay în același timp asta e în regulă?

— Sam, nu cred că vrei să ai discuția asta cu mine, acum, îl avertiză Astrid.

— Da, pentru că eu nu sunt altceva decât un surfer cretin, care nici măcar n-ar trebui să deschidă gura în fața lui Astrid cea Genială.

— Știi ceva, Sam? Noi am creat Consiliul ca să te mai scutim pe tine. Pentru că deja nu mai rezistai.

Sam se uită la ea fix. Nu-i venea să-și creadă urechilor. Astrid părea și ea șocată. Șocată de veninul din spatele vorbelor ei.

— N-am vrut… încercă ea jalnic, dar nu reuși să găsească o modalitate de a exprima exact ce anume nu voise să spună.

Sam scutură din cap:

— Știi, chiar și acum, după tot timpul ăsta de când suntem împreună, mă surprinde cât de fără scrupule poți fi.

— Fără scrupule? Eu?

— Ești în stare să te folosești de oricine numai să obții ce vrei. Să spui orice numai să fie așa cum crezi tu de cuviință. De ce am fost eu liderul până acum? arătă spre ea cu un deget acuzator. Din cauza ta! Pentru că tu m-ai manipulat, tu m-ai convins s-o fac. De ce? Ca să te protejez pe tine și pe micul Pete. Nu-ți pasă de nimic altceva.

— Asta e o minciună sfruntată! spuse ea aprinsă.

— Știi bine că e adevărat. Iar acum nu trebuie să te mai deranjezi să mă manipulezi, acum poți să-mi dai ordine doar. Să mă umilești. Să mă subminezi. Dar cum apare o problemă, ia ghici ce se întâmplă? Atunci, una-două, vai, Sam, te rugăm, salvează-ne!

— Tot ce fac, fac pentru binele tuturor, spuse Astrid.

— Da, acum nu mai ești doar un geniu, acum ești și o sfântă.

— Ești irațional, spuse Astrid cu răceală.

— Da, pentru că sunt nebun! izbucni Sam. Ăsta sunt eu, Sam Nebunul. Am fost împușcat, bătut, biciuit și sunt nebun, pentru că nu-mi convine să-mi dai tu ordine cum îți tună ca și cum aș fi servitorul tău.

— Chiar ești un bou, știi asta?

— Bou?! țipă Sam, scos din minți. Asta e tot ce ai? Sunt sigur că poți să găsești ceva cu mai multe silabe.

— Am destule silabe pentru tine, spuse Astrid, dar încerc să nu folosesc un limbaj pe care n-ar trebui să-l folosesc.

Îi arătă că e în stare să se calmeze.

— Acum, ascultă-mă fără să mă întrerupi. OK? Tu ești un erou. Pricep asta. Și cred în chestia asta. Dar încercăm să facem tranziția spre o societate normală. Legi și drepturi, și jurați, și poliție. Nu o singură persoană care ia toate deciziile cele mai importante și apoi își impune voința cu lasere de lumină trase în dreapta și-n stânga, spre oricine îl enervează.

Sam încercă să răspundă, dar nu avea încredere că va spune ce trebuia. Nu avea încredere că nu va spune ceva ce n-ar trebui spus, ceva ce s-ar putea să nu mai poată lua înapoi.

— Îmi iau lucrurile de aici, zise el și țâșni spre scări.

— Nu trebuie să te muți! strigă Astrid după el.

Sam se opri la jumătatea scărilor.

— Oh, îmi pare rău. Asta e vocea Consiliului care îmi spune unde am voie să mă duc?

— Nu văd ce sens are să avem un consiliu al orașului dacă tu consideri că nu trebuie să respecți ce are de spus, zise Astrid.

Folosise un ton răbdător, încercând să aplaneze conflictul.

— Sam, dacă *tu* ne ignori, *nimeni* nu va asculta ce le spunem.

— Știi ce, Astrid, oricum vă ignoră. Singurul motiv pentru care vă bagă cineva în seamă, pe tine și pe ceilalți, este pentru că se tem de soldații lui Edilio. Apoi arătă cu degetul mare spre el: Și de mine se tem și mai rău.

Coborî vijelios pe scări, zâmbind mulțumit de tăcerea ei.

•

Justin se mai pierduse o dată în drum spre casă. Ajunsese totuși la școală și fusese în regulă, pentru că știa cum să se întoarcă acasă de acolo.

Strada Sherman, numărul trei-zero-unu. Memorase adresa acum multă vreme. Cândva știuse și numărul lui de telefon. Îl uitase. Dar nu uitase Sherman, numărul 301.

Casa lui arăta cam ciudat când o văzu. Iarba era mult prea înaltă. Un sac negru de gunoi zăcea rupt pe trotuar. Cutii de lapte stricate, conserve și sticle. Astea trebuiau toate reciclate. Cu siguranță n-ar fi trebuit să zacă pe trotuar. Tăticul lui ar fi înnebunit dacă ar fi văzut așa ceva.

Iată ce-ar fi spus tati: „POFTIM? Îmi poate CINEVA explica și mie, mă rog frumos, CUM se poate ca GUNOIUL să zacă pe TROTUAR? În care univers chestia ASTA e OK?”

Așa vorbea tati când se enerva rău de tot.

Justin ocoli gunoiul și aproape că se împiedică de vechea lui bicicletă. O lăsase acolo, în fața casei, acum multă vreme. Nici măcar nu se deranjase s-o ducă la locul ei, cum ar fi trebuit.

Urcă scările până la ușă. Ușa lui. Nu prea i se părea că e ușa lui.

Apăsă clanța grea de metal. Era țeapănă. Aproape că nu reușise s-o deschidă. Dar apoi se auzi un pocnet și ușa se deschisese.

O împinse și intră repede înăuntru, simțindu-se vinovat, ca și cum ar fi făcut ceva ce n-ar fi avut voie.

Holul era întunecat, dar era obișnuit cu asta. Zilele astea totul era întunecat tot timpul. Dacă voiai lumină, trebuia să te duci și să te joci în piață. Unde și trebuia să fie în momentul acesta. Mama Mary probabil se întreba unde era.

Se duse în bucătărie. În mod normal în bucătărie trebuia să fie tati; el era cel care gătea de obicei. Mama spăla rufele și făcea curățenie, iar tata făcea mâncare. Pui prăjit. Chili. Legume la cuptor. Vită Bourguignon, deși ei îi spuneau vită râgâignon, după ce odată Justin mâncase o porție și începuse să râgâie foarte zgomotos.

Amintirea îl făcu să zâmbească și să fie trist în același timp.

Nu era nimeni în bucătărie. Ușa frigiderului era deschisă. Nu era nimic înăuntru în afara unei cutii portocalii cu un fel de pulbere înăuntru. Puse puțin pe limbă și scuipă înapoi. Era sărat.

Urcă la etaj. Voia să fie sigur că nu-i dispăruse camera, că era încă acolo. Pașii lui răsunau foarte tare pe scări, și asta îl făcea să meargă tiptil, ca și cum s-ar fi furișat.

Camera lui era pe dreapta. Camera lui tati și a lui mami era în stânga. Dar Justin nu se îndreptă spre vreuna din ele, pentru că își dădu seama în momentul acela că nu era singur în casă. În camera de oaspeți, în care Meemaw dormea când venea în vizită de Crăciun, era acum un puști voinic.

Intrusul era un băiat, gândi Justin, chiar dacă părul lui era foarte lung și era întors cu spatele. Stătea într-un scaun, citind o carte, cu picioarele pe pat.

Pereții camerei erau tapetați cu desene pe care cineva le lipise cu bandă adezivă. Justin înlemni în ușă.

Apoi făcu un pas înapoi, se întoarse și se duse la el în cameră. Băiatul mai mare nu-l văzuse.

Camera lui nu mai era la fel ca înainte. În primul rând, nu mai erau cearșafuri sau pături pe pat. Cineva luase pătura lui preferată. Cea albastră, împletită.

— Hei!

Justin sări în sus. Se întoarse brusc, roșu la față și stresat.

Băiatul mai mare se uită la el într-un fel încurcat.

— Hei, puștiulică, stai calm!

Justin se holbă la el. Nu părea a fi rău. Erau mulți copii mari răi, dar ăsta părea de treabă.

— Te-ai rătăcit? îl întrebă băiatul.

Justin clătină din cap.

— Oh. Am înțeles. E casa ta?

Justin încuviință din cap.

— Am priceput. Îmi pare rău, puștiulică, eu aveam nevoie doar să stau undeva și aici nu locuia nimeni. Băiatul se uită prin jur. E o casă frumușică, știi? Îți dă un sentiment plăcut.

Justin încuviință din nou din cap și, din nu se știe care motiv, începu să plângă.

— Stai liniștit, nu te speria, nu plânge. Pot să plec. Dacă avem ceva din belșug, atunci alea sunt casele, nu?

Justin se opri din plâns.

— Asta e camera mea, spuse el.

— Da, nu-i nicio chestie.

— Nu știu unde e pătura mea.

— Ha. OK, bine, atunci o să-ți găsim o pătură. Se uitară unul la celălalt o vreme. Apoi băiatul cel mare continuă: Ah, da, numele meu este Roger.

— Eu sunt Justin.

— Bun. Mie mi se spune Artful Roger. Pentru că îmi place să desenez și să pictez. Știi, de la Artful Dodger din *Oliver Twist.*

Justin se uită la el fix.

— E o carte. Despre un puști orfan. Așteptă ca și cum voia ca Justin să-i răspundă într-un fel. Bine, bine, nu citești cărți, am înțeles.

— Ba citesc, câteodată.

— Dacă vrei, îți citesc eu din ea. În felul ăsta, te plătesc pentru că am stat în casa ta.

Justin nu știa ce să spună. Așa că nu mai spuse nimic.

— Bine, spuse Roger. OK. Eu am să… ăăă… am să mă întorc la mine în cameră.

Justin dădu din cap cu fervoare.

— Adică dacă pentru tine e OK.

— E OK.

• ZECE

<u>51 de ore, 50 de minute</u>

— Ăștia sunt ultimii stropi de combustibil, raportă Virtue[4] cu tristețe. Generatorul o să mai funcționeze două, cel mult trei zile. Apoi, gata cu electricitatea.

Sanjit oftă.

— Bănuiesc că e bine că am terminat înghețata luna trecută. Altfel s-ar fi topit.

— Ascultă, *Wisdom,* e timpul.

— De câte ori să-ți spun să nu-mi mai spui Wisdom[5]. Ăsta e numele meu de sclav.

Era o glumă a lor, veche și obosită. Virtue îi spunea Wisdom numai ca să-l provoace atunci când i se părea că Sanjit nu era serios.

O bună bucată din viața sa, lui Sanjit Brattle-Chance mai toată lumea îi spusese Wisdom. Dar acea parte a vieții lui luase sfârșit acum șapte luni.

Sanjit Brattle-Chance avea paisprezece ani. Era înalt, slab, ușor adus de spate, cu părul negru până la umeri, cu ochi negri zâmbitori și pielea de culoarea caramelului.

Fusese un orfan de opt ani, un puști hindus în Bangkokul budist, Thailanda, când faimoșii, foarte bogații și foarte frumoșii părinți, Jennifer Brattle și Todd Chance îl răpiseră.

Ei spuneau că îl adoptaseră.

Îi puseseră numele de Wisdom. Dar ei și toți ceilalți adulți din insula San Francisco de Sales dispăruseră. Dădaca irlandeză? Dispărută. Horticultorul japonez bătrân ca marea și cei trei grădinari mexicani? Dispăruți. Valetul scoțian și cele trei menajere poloneze? Dispăruți. Bucătarul catalan și cei doi asistenți basci? Dispăruți. Tipul care întreținea piscina și omul bun la toate din Arizona, și tâmplarul din Florida, care lucra la o balustradă cu o gravură complicată, și artistul rezident din New Mexico, ăla care picta folii deformate de oțel. Dispăruți, dispăruți cu toții.

Cine rămăsese? Copiii.

Erau cinci. Pe lângă „Wisdom” mai erau: Virtue, pe care Sanjit îl poreclise „Choo”, Peace, Bowie și Pixie. Niciunul dintre ei nu își începuse viața cu numele pe care îl purtau acum. Toți erau orfani. Veneau din Congo, Sri Lanka, Ucraina și China. Dar numai Sanjit insistase să lupte pentru numele lui adevărat. *Sanjit,* în limba hindusă, înseamnă „de neînvins”. Sanjit credea că era mai aproape de a fi de neînvins decât de a fi înțelept.

---

[4] Virtute (n. tr.).

[5] Înțelepciune (n. tr.).

Dar în ultimele șapte luni trebuise să preia conducerea și măcar să încerce să facă alegeri înțelepte. Din fericire îl aveau pe Virtue care avea doar doisprezece ani, dar era un copil de doisprezece ani inteligent și responsabil. Cei doi erau „cei mari”, față de Peace, Bowie și Pixie care aveau șapte, cinci și respectiv trei și erau mai preocupați să se uite la DVD-uri, să mănânce dulciuri din cămară, pe ascuns, și să se joace pe marginea stâncii.

Sanjit și Virtue erau și ei acum pe marginea stâncii, privind în jos la iahtul inert și pe jumătate scufundat la treizeci de metri sub ei.

— Sunt mii de litri de combustibil acolo, jos, observă Sanjit. Tone de combustibil!

— Sanjit, am mai discutat despre asta de un milion de ori. Chiar dacă am putea să ridicăm de acolo tot combustibilul ăla fără să sărim în aer, n-am face decât să amânăm inevitabilul.

— Când stai să te gândești, Choo, nu e toată viața doar un prilej de a amâna inevitabilul?

Virtue oftă lung în felul lui caracteristic.

Acolo unde Sanjit era slab și colțuros, Virtue era scund și rotund. Virtue era negru. Nu afro-*american,* ci african. Capul lui era tuns chel – nu asta era freza lui obișnuită, dar nu-i plăcea cum arăta părul după trei luni de netuns, și cel mai bun lucru pe care Sanjit putea să-l facă pentru el era să-l tundă zero cu aparatul electric. Virtue avea pe chip o expresie de eternă jale, ca și cum ar fi trecut prin viață așteptându-se la ce era mai rău. Ca și cum nu avea încredere în veștile bune și era patologic mulțumit cu veștile rele. Ceea ce era adevărat.

Sanjit și Virtue se completau perfect unul pe celălalt: înalt și scund, slab și voinic, volubil și pesimist, charismatic și silitor, puțin dus și complet sănătos la cap.

— Suntem pe cale să rămânem fără curent. N-o să mai putem vedea DVD-uri. Avem destulă mâncare, dar nici asta n-o să ne ajungă o veșnicie. Trebuie să plecăm de pe insula asta, spuse Virtue hotărât.

Elanul păru să-l părăsească pe Sanjit dintr-odată.

— Frate, habar n-am cum s-o fac. Nu pot să pilotez un elicopter. V-aș omorî pe toți și pe mine.

Virtue nu răspunse nimic o vreme. N-avea niciun sens să nege adevărul. Elicopterul civil, micuț, cocoțat pe pupa iahtului era o chestie mult prea fragilă, ca un soi de libelulă rahitică. Ar fi putut să-i ridice pe toți cinci de pe insulă și să-i ducă pe continent. Sau ar fi putut să se prăbușească pe stânci și să explodeze. Sau să se prăbușească în mare și să-i înece pe toți. Sau să scape de sub control și să-i facă bucățele, ca și cum ar fi căzut într-un imens robot de bucătărie.

— Bowie nu se face bine, Sanjit. Are nevoie de un doctor.

Sanjit întoarse brusc privirea spre continent.

— Ce te face să crezi că sunt doctori acolo? Toți adulții, fără excepție, au dispărut de pe insulă și de pe iaht. Și telefoanele, și antenele-satelit, și toate au încetat să mai funcționeze. Și nu mai vezi niciun avion pe cer și nu vine nimeni aici să vadă ce se întâmplă.

— Da, am observat și eu toate astea, încuviință Virtue sec. Dar am văzut bărci îndreptându-se spre oraș.

— Poate că pluteau în derivă. Ca și iahtul. Ce se întâmplă dacă nici acolo nu sunt adulți? Sau… dacă… nu știu. Sanjit rânji dintr-odată larg. Poate nu sunt decât dinozauri care mănâncă oameni de partea cealaltă.

— Dinozauri? Asta e tot ce ai tu de zis acum?

Peace venea spre ei traversând ceea ce fusese cândva o peluză perfect întreținută și care era acum pe cale să devină o junglă. Fetița avea un mers foarte distinctiv, cu genunchii lipiți, cu picioarele făcând pași mult prea mici. Avea păr negru, lucios și ochi căprui, îngrijorați.

Sanjit se oțeli în așteptarea veștii. Peace era cea care avea grijă de Bowie.

— Pot să-i mai dau lui Bowie încă un Tylenol? Iar i-a crescut temperatura, spuse Peace.

— Cât de mult a crescut? întrebă Virtue.

— Treizeci și șapte cu opt. Și opt.

— Treizeci și șapte cu opt sau treizeci și opt? întrebă Virtue impacientat.

— Aia, a doua.

Virtue îi aruncă o privire îngrijorată lui Sanjit, care ținea ochii în pământ.

— E prea devreme pentru a doua pastilă, spuse Virtue. Pune-i o cârpă udă pe frunte. Unul din noi o să vină în curând.

— Au trecut două săptămâni, spuse Sanjit. Nu e gripă, nu-i așa?

— Nu știu ce e, îi răspunse Virtue. În carte zice că gripa nu ține așa de mult. Ar putea să fie… nu știu un milion de lucruri.

— Ca de exemplu?

— Citește și singur nenorocita aia de carte, Sanjit, se răsti Virtue. Febră? Frisoane? Ar putea fi cincizeci de chestii diferite. La câte știu eu, ar putea fi și lepră. Sau leucemie.

Sanjit băgă de seamă grimasa de durere de pe chipul fratelui său în momentul în care rostise ultimul cuvânt.

— Pentru Dumnezeu, Choo! Leucemie? Păi asta e serioasă, nu?

— Auzi, eu nu pot să mă ghidez după altceva decât după cartea aceea. Nici măcar nu pot să pronunț majoritatea denumirilor. Și sunt o grămadă; poate fi asta, poate fi ailaltă, adică nu văd cum cineva chiar poate să înțeleagă așa ceva.

— Leucemie, spuse Sanjit.

— Hei, nu te purta ca și cum asta am zis, OK? E doar una dintre posibilități. Poate că m-am gândit la asta pentru că e un cuvânt pe care chiar pot să-l pronunț. Atâta tot.

Căzură amândoi pe gânduri. Sanjit se uită în jos la iaht, mai precis, la elicopter.

— Am putea să cârpim barca de salvare de pe iaht, spuse Sanjit, deși știa deja care va fi răspunsul lui Virtue. Încercaseră deja să lanseze la apă barca de salvare. O frânghie se rupsese, și barca aterizase pe un cuib de stânci. Lemnul se fisurase, iar barca se scufundase, și acum epava plutea în derivă între două stânci care, încet-încet, o deteriorau și mai rău. Barca de salvare era doar o grămadă de bețe.

— Elicopterul sau nimic, spuse Virtue.

Nu era un puști sentimental, Virtue, dar îl prinse pe Sanjit de braț și-i spuse:

— Frate, știu că ești speriat. Și eu sunt speriat. Dar tu ești Sanjit, invincibilul, îți aduci aminte? Nu ești atât de inteligent pe cât s-ar crede, dar ai un noroc fantastic.

— *Eu* nu sunt atât de inteligent? zise Sanjit. Tu o să zbori în elicopterul pilotat de mine. Deci, tu cam cât de inteligent ești în cazul ăsta?

•

Astrid îl instalase pe micul Pete într-un colț al biroului ei de la primărie. El își menținea atenția asupra jocului portabil, mort de multă vreme, și continua să apese pe butoane, ca și cum ecranul jocului încă ar mai fi fost aprins. Și poate că în mintea micului Pete așa și era.

Era biroul pe care îl folosise primarul în zilele de dinaintea FAYZ-ului. Biroul pe care îl folosise și Sam o vreme.

Încă nu-și revenise complet după cearta cu Sam. Se mai certaseră și înainte. Amândoi erau oameni cu o voință foarte puternică. Bănuia că neînțelegerile și certurile erau inevitabile.

În plus, se presupunea că erau îndrăgostiți și, câteodată, și asta aducea cu sine propriile neînțelegeri.

Și împărțeau aceeași casă și, câteodată, și asta cauza diverse probleme.

Dar niciodată nu se certaseră, niciunul din ei, ca acum.

Sam își luase cele câteva lucruri și plecase de acasă. Astrid socotea că avea să-și caute o casă nelocuită – nu duceau lipsă de ele.

— N-ar fi trebuit să-i vorbesc așa, mormăi ea în sinea ei în timp ce trecea cu privirea peste lista imensă de treburi pe care le avea de făcut. Chestiile pe care trebuia să le facă pentru a menține Perdido Beach pe linia de plutire.

Ușa se deschise. Astrid ridică privirea, sperând, temându-se că ar putea fi Sam.

Nu era. Era Taylor.

— Nu știam că poți să și intri normal pe ușă, Taylor, spuse Astrid.

Regretă imediat tonul aspru din vocea ei. Până acum vestea că Sam se mutase se va fi răspândit deja în tot orașul. Bârfa suculentă cu caracter personal se răspândea cu viteza luminii în Perdido Beach. Și nu era subiect de bârfă mai bun decât despărțirea primului cuplu din FAYZ.

— Știu cât de tare te irită când apar pur și simplu, spuse Taylor.

— E oarecum deranjant, răspunse Astrid.

Taylor își întinse brațele împăciuitor.

— Vezi? De-aia am intrat pur și simplu.

— Data viitoare n-ai vrea să exersezi și partea cu bătutul la ușă?

Astrid și Taylor nu se prea sufereau. Dar Taylor era o persoană extrem de valoroasă și care merita ținută aproape. Fata avea abilitatea de a se teleporta din loc în loc. De a „sălta”, cum spunea ea.

Antipatia dintre ele izvora din credința lui Astrid că Taylor era îndrăgostită de Sam. Nu încăpea îndoială că Taylor avea să creadă acum că i se prezentase o șansă fantastică.

Nu e genul lui Sam, își spunea Astrid. Taylor erau frumușică, dar mai mică și nici pe departe suficient de dură încât să-i placă lui Sam, căruia, în ciuda a ceea ce gândea acum, îi plăceau fetele puternice și independente.

Probabil că Brianna ar fi fost mai pe placul lui Sam. Sau, poate, Dekka, dacă n-ar fi fost gay.

Astrid aruncă lista cât colo. De ce se tortura așa? Sam era un idiot.

Dar avea să revină la sentimente mai bune. Își va da seama, mai devreme sau mai târziu, că Astrid avea dreptate. Își va cere scuze. Și se va muta înapoi acasă.

— Ce voiai de la mine, Taylor?

— Sam e aici?

— Eu sunt șefa Consiliului, iar tu tocmai ai dat buzna aici și m-ai întrerupt, așa că, dacă tot ai ceva de zis, de ce nu-mi spui mie, și gata?

— Miaaaau, o luă Taylor peste picior. Da’ văd că ești indispusă rău.

— Taylor.

— Un puști zice că l-a văzut pe Mână-Bici.

Ochii lui Astrid se îngustară.

— Poftim?

— Îl știi pe Frankie?

— Care dintre ei?

— Băiețelul. El zice că l-a văzut pe Drake Merwin plimbându-se pe plajă.

Astrid se holbă la ea. Simpla mențiune a numelui lui Drake Merwin îi dădea fiori. Drake era – fusese – un băiat care dovedise, de unul singur, că nu era nevoie să fii adult ca să fii demonic. Drake fusese acolitul numărul unu al lui Caine. El o răpise pe Astrid. O amenințase, o terorizase complet pentru a o forța să-și bată joc de fratele ei mai mic.

Îi arsese casa lui Astrid până la temelii.

Îl biciuise pe Sam atât de rău, încât aproape îl omorâse.

Astrid nu credea în ură. Credea în iertare. Dar nu-l iertase pe Drake. Chiar și mort, tot nu-l iertase.

Spera că exista un iad. Un iad adevărat, nu unul metaforic, unde Drake era acum, arzând pentru veșnicie.

— Drake e mort, spuse Astrid fără emoție.

— Mda, admise Taylor. Nu fac decât să raportez ce-mi zice Frankie. Iar el mi-a zis că l-a văzut, cu mâna lui bici cu tot, mergând pe plajă, acoperit de noroi și mizerie și purtând haine care nu-i veneau.

Astrid oftă.

— Așa se întâmplă când copiii încep să bea.

— Părea treaz, spuse Taylor. Ridică din umeri, apoi: Nu știu dacă era beat sau doar nebun, Astrid, sau, pur și simplu, avea chef să-și bată joc, așa că nu da vina pe mine. Asta se presupune că e treaba mea, nu? Să fiu cu ochii în patru și să-i spun lui Sam – sau să-ți spun ție – ce se întâmplă.

— Păi, mersi, zise Astrid.

— Am să-i spun lui Sam când îl văd, zise Taylor.

Astrid știa că Taylor încerca s-o provoace și, cu toate acestea, funcționa.

— Spune-i ce vrei, încă mai suntem într-o țară libe... Se apucase să rostească *țară liberă.* Ești liberă să-i spui lui Sam ce vrei tu.

Dar Taylor făcuse deja saltul, iar Astrid vorbea cu aerul din jur.

• UNSPREZECE

<u>47 de ore, 53 de minute</u>

Anomalia „Perdido Beach”, așa îi spuneau la știri. *Anomalia.* Sau *Domul.*

Nu FAYZ. Deși știau că așa îi spuneau copiii dinlăuntrul Anomaliei.

Părinții, membrii familiilor, toți ceilalți pelerini care se adunaseră în zona special amenajată pentru „observare” în partea de sud al Domului tindeau să-i spună *Acvariul.* Câteodată, i se spunea doar Bolul. Asta și era pentru cei care veneau cu cortul sau dormeau în saci de dormit și „visau” la copiii lor de dincolo: un acvariu. Ei știau câte ceva din ce era în acvariu, dar peștișorii, copiii lor, nu știau ce e afară, în lumea cea mare de dincolo de zid.

În zonă se demaraseră construcții. Administrația statului California se grăbea să finalizeze un brâu de ocolire care să facă legătura cu autostrada. Vechiul drum dispăruse în acvariu și reapăruse pe partea cealaltă, la distanță de treizeci și doi de kilometri. Perturbase serios mersul lucrurilor în acea zonă de coastă.

Activitatea comercială înflorise peste noapte la sud de acvariu. În cele din urmă, turiștii trebuiau hrăniți. Carl’s Jr construia un restaurant. La fel și Del Taco.

Unul dintre hotelurile Courtyard ale lanțului Marriott era încropit cu o viteză uimitoare. Lângă el, un Holiday Inn Express își săpase temelie.

În cele mai cinice momente ale ei, Connie Temple se gândise că mai toate marile companii de construcție din California nu vedeau în acvariu decât o uriașă oportunitate de a face bani.

Și politicienii se simțeau parcă prea bine. Guvernatorul fusese acolo de vreo zece ori deja, însoțit de sute de reporteri. Caruri de televiziune erau înghesuite ca sardinele pe toată lungimea coastei.

Dar în fiecare zi Connie observa că numărul reporterilor și al carurilor de televiziune se micșora față de ziua precedentă. Lumea trecuse de la starea de șoc și de uimire totală de la început la exploatarea nesocotită și apoi la acțiunea deloc senzațională de a transforma o tragedie într-o capcană turistică.

Connie Temple – Asistenta Temple, cum era inevitabil numită în presă – devenise una din cele două purtătoarele de cuvânt ale familiilor.

Aceasta era prescurtarea pentru toți cei care aveau copii închiși în acvariu: *familiile.*

Connie Temple și Abana Baidoo.

Fusese mai ușor înainte să afle ce se întâmpla în acvariu. La început, singurul lucru pe care îl știuse toată lumea era că se întâmplase un lucru îngrozitor. Un impenetrabil scut de energie crease un dom pe o distanță de treizeci și doi de kilometri. Și-au dat seama imediat că în epicentru se afla centrala nucleară.

Fuseseră emise zeci de teorii cu privire la domul acela. Fiecare cercetător și om de știință din lume, se pare, făcuse un pelerinaj la dom. Se făcuseră teste, se făcuseră măsurători.

Încercaseră să găurească acvariul. Să facă o gaură în el, să intre. Să foreze sub el. Să zboare pe deasupra. Să sape pe dedesubt. Să ajungă în el dinspre ocean, cu submarinul.

Totul fusese în van.

Fiecare specie de prevestitor al apocalipsei, de la Luddite până la ultimul nebun de pe stradă, avusese ceva de propovăduit, în legătură cu obsesia evoluției tehnologice în America. În legătură cu eșecul moral al Americii. Asta. Alta. Altceva. Apoi gemenele ieșiseră dintr-odată. Pur și simplu. Mai întâi Emma. Apoi, un minut mai târziu, Anna. Vii și exact în momentul în care împlineau cincisprezece ani.

Gemenele le povestiseră despre viața din acvariu. Îi spuneau bariera FAYZ.

Inima lui Connie Temple bătuse gata să-i spargă pieptul de mândrie când i se povestise de băiatul ei, Sam. Și fusese distrusă de disperare la auzul poveștilor despre celălalt fiu al ei, copilul ei nerecunoscut, Caine.

Și apoi nimic. Pentru o vreme nu mai apăruse niciun alt copil.

Familiile fuseseră cuprinse de o disperare cruntă când și-au dat seama că nu vor mai apărea alți copii în afara celor două. Trecură luni întregi. Mulți își pierduseră speranța. Cum ar fi putut copiii aceia să supraviețuiască singuri?

Dar apoi Profeta reușise să le pătrundă în vise.

Într-o noapte, Connie Temple avusese un vis cumplit, incredibil. Nu mai avusese niciodată un vis atât de detaliat. Fusese terifiant. Forța lui îi tăiase răsuflarea. În visul acela era și o fată.

Copila îi vorbise în vis. *E un vis,* îi spusese fata.

Da, doar un vis, răspunsese Connie.

Nu e doar un vis. Să nu mai spui niciodată că e „doar” *un vis,* o corectase fata. *Un vis e o fereastră spre o altă realitate.*

Cine ești, o întrebase Connie.

Numele meu este Orsay. Îl cunosc pe fiul tău.

Connie fusese cât pe ce să întrebe: *Care din ei*? Dar din instinct se oprise. Copila nu păruse periculoasă. Mai curând flămândă.

Ai un mesaj pentru Sam, o întrebase fata.

Da, îi răspunsese Connie. *Spune-i să-i lase să plece.*

Lasă-i să plece.

Lasă-i să plece înspre apusul roșiatic.

Orsay tresări și se trezi. Ținea ochii închiși, pentru că simțea acut prezența unei alte persoane. Voia să nu se trezească, să rămână în sine, singură încă un moment.

Dar o altă persoană, fata aceea, nu-i permitea.

Nerezza spuse:

— Știu că ești trează, Profetă.

Orsay deschise ochii. Nerezza era aproape. Foarte aproape. Orsay putea să-i simtă respirația pe față.

O privi pe Nerezza în ochi.

— Nu înțeleg, spuse Orsay. Am mai avut odată visul ăla. Un vis despre o femeie visând. Se încruntă, încercând să-și amintească. Era atât de bizar și de himeric, și de ireal! Era ca și cum ai încerca să apuci ceața cu mâna.

— Trebuie să fie un vis foarte important, spuse Nerezza.

— Prima dată a fost bariera FAYZ. Acum, când dorm, văd aceeași chestie. Dar deja i-am transmis mesajul lui Sam. De ce visez iar același lucru?

— Există o diferență, Profetă, între a-i *transmite* mesajul lui Sam și a-l face pe Sam să *primească* mesajul.

Orsay se ridică în capul oaselor. Nerezza o sâcâia, o deranja. Își punea din ce în ce mai des întrebări în legătură cu Nerezza. Dar devenise dependentă de fata care o ghida și o proteja, și avea grijă de ea.

— Crezi că ar trebui să-i repet mesajul lui Sam?

Nerezza ridică din umeri și îi oferi un zâmbet umil.

— Nu eu sunt Profeta. Asta e decizia ta.

— Ea mi-a spus să-i lăsăm pe copii să plece. Înspre apusul roșiatic.

— Viziunea ta despre marea evadare din FAYZ, spuse Nerezza. Apusul roșiatic.

Orsay scutură din cap.

— Ăsta nu era un vis, ce-am încercat eu să găsesc. Eu nu am fost la zidul FAYZ-ului, eu am fost aici, dormeam.

— Puterile tale se extind, sugeră Nerezza.

— Nu-mi place. E ca și cum… Nu știu. Ca și cum vin de undeva. Ca și cum aș fi forțată. Manipulată.

— Nimeni nu poate să te forțeze sau să-ți controleze visele, spuse Nerezza. Dar…

— Dar?

— Dar poate că e important ca Sam să te audă. Poate că e foarte, foarte important ca Sam să nu se pună de-a curmezișul în calea adevărului.

— Eu nu sunt un profet, spuse Orsay obosită. Nu e decât un vis. Nu știu dacă e ceva din toate astea care să fie real. Adică, nu știu, câteodată totul pare real, dar în alte dăți pare o nebunie curată.

Nerezza îi luă mâna într-ale ei. Orsay îi simți atingerea rece și puternică. Îi trimise un fior în umăr.

— Spun minciuni despre tine, Profetă, zise Nerezza. Nu trebuie să te îndoiești de tine însăți, doar pentru că ei se înverșunează, chiar și acum, să te atace.

— Despre ce vorbești?

— Ei se tem de tine. Se tem de adevăr. Împrăștie minciuni că ești un profet fals.

— Eu nu… Ce tot spui… Eu…

Nerezza își duse degetul arătător la buzele lui Orsay, făcând-o să tacă.

— Nu. Trebuie să fii convinsă. Trebuie *să crezi.* Tu trebuie să fii Profetă. Altfel, minciunile lor te vor urmări.

Orsay rămase nemișcată ca un șoarece speriat.

— Soarta profeților falși este moartea, spuse Nerezza. Dar tu ești adevărata Profetă. Și tu vei fi protejată de credința ta. Crede și vei fi în siguranță. Fă-i și pe alții să creadă și vei trăi.

Orsay o privea țintă, terorizată. Despre ce vorbea Nerezza? Ce spunea de fapt? Cine erau acei oameni care răspândeau minciuni despre ea? Și cine ar amenința-o? Nu făcea niciun rău nimănui.

Nu-i așa?

Nerezza strigă, cu oarecare nerăbdare:

— Jill! Jill! Vino aici.

Fetița intră câteva secunde mai târziu. Încă își mai ținea în brațe păpușa, strângând-o cât de tare putea.

— Cântă pentru Profetă! ordonă Nerezza.

— Ce să cânt?

— Nu contează, nu-i așa? întrebă Nerezza.

Apoi Sirena cântă:

Zile însorite…

Și Orsay nu se mai gândi la nimic altceva decât la zile însorite, foarte însorite.

• DOISPREZECE

45 de ore, 36 de minute

Hunter devenise o creatură nocturnă. Era singura cale. Animalele stăteau ascunse în timpul zilei și ieșeau la iveală noaptea. Oposumi, ratoni, șoareci și, cel mai mare trofeu dintre toate, căprioarele. Coioții vânau și ei noaptea, dar Hunter învățase de la ei.

După veverițe și păsări trebuia să te duci ziua. Dar noaptea era momentul în care Hunter simțea că numele-i fusese predestinat[6].

Perimetrul de vânătoare al lui Hunter era larg, de la marginile orașului, unde ratonii și căprioarele veneau ca să găsească modalități de a intra în curțile oamenilor, până în zonele secetoase, unde se găseau șerpi și șoareci, și alte rozătoare. De-a lungul coastei putea să omoare păsări, pescăruși și rândunele-de-mare. Și odată reușise să prindă un leu-de-mare rătăcit.

Avea responsabilități, Hunter, nu glumă. El nu era doar Hunter, el era *Vânătorul.*

Știa că ambele cuvinte însemnau același lucru, deși nu mai era în stare să le scrie. Creierul lui Hunter nu mai funcționa cum funcționase odată. Și el știa asta. Avea amintiri care i se încâlceau în cap, amintiri despre el, trăind o altă viață. Avea amintiri cu el ridicând mâna într-o clasă, ca să răspundă la o întrebare grea.

Hunter nu mai avea acum aceste răspunsuri. Iar răspunsurile pe care le avea nu le putea explica în cuvinte. Erau lucruri pe care le știa, lucruri despre felul în care puteai să-ți dai seama dacă un iepure are de gând să fugă sau să stea într-un loc. Dacă o căprioară putea să te miroasă sau să te audă sau nu.

Dar, dacă încerca să le explice… cuvintele nu ieșeau cum trebuia.

O parte a feței lui nu era în regulă. Nu prea simțea nimic în partea aceea a capului. Ca și cum o parte a feței lui nu ar fi fost altceva decât o bucată de carne moartă. Și câteodată simțea ca și cum mortăciunea aceea se extindea spre creier. Dar puterea mutantă, stranie, abilitatea de a trimite o undă de căldură ucigașă oriunde voia, aceasta nu-l părăsise.

Nu putea să vorbească foarte bine sau să gândească foarte bine, sau să formeze un zâmbet adevărat, dar putea să vâneze. Învățase să pășească fără zgomot. Învățase să meargă în bătaia vântului. Și știa că, în cele mai întunecate ore ale nopții, căprioarele aveau să se îndrepte spre câmpurile de varză, atrase

[6] „Hunter” în traducere: „vânător” (în lb. engl.) (n. tr.).

acolo, în ciuda viermilor mutanți, care ar fi ucis orice punea piciorul pe ogoare fără permisiunea lor.

Căprioarele nu erau inteligente. Nici măcar cam cât Hunter.

Mergea cu grijă, pășind pe călcâie, încercând să simtă, prin bocancii lui ponosiți, crenguța sau piatra desprinsă care ar fi putut să-l dea de gol. Se mișca la fel de silențios ca un coiot.

Căprioara era în fața lui, trecând printr-o tufă pitică, nebăgând în seamă înțepăturile spinilor, hotărâtă să-și ducă puiul acolo de unde venea mirosul de varză dulce.

Aproape. Din ce în ce mai aproape. Adierea sufla dinspre căprioară spre Hunter, astfel că ea nu-l putea mirosi.

Încă vreo câțiva pași, și era suficient de aproape. Mai întâi căprioara. Avea s-o ucidă pe ea mai întâi. Puiul nu va ști cum să reacționeze. Ea va ezita. Și el o va ucide.

Câtă carne! Albert avea să fie așa de mulțumit! Nu prea mai mâncaseră căprioară în ultima vreme.

Hunter auzi zgomotul și văzu căprioarele luând-o la goană.

Dispăruseră înainte să apuce ca el măcar să ridice mâinile, darămite să mai și folosească unda ucigașă de căldură.

Dispăruseră. O noapte întreagă de pândit și cu câteva secunde înainte de atac, iar acum, animalele galopau prin tufișuri și se îndepărtau.

Zgomotul fusese făcut de oameni. Hunter își dădu seama imediat. Vorbeau și se înghionteau, și flecăreau vrute și nevrute; se împiedicau și se văitau.

Hunter era nervos, dar era și înțelept. Așa era la vânătoare: petreceai mult timp și sfârșeai prin a-l pierde. Dar…

Hunter se încruntă.

Vocea aceea.

Se lăsă pe vine în tufiș și-și domoli respirația. Își ciuli urechile. Erau mai multe persoane. Băieți.

Veneau în direcția lui, tăind-o prin câmpul cu viermi mutanți.

Acum îi putea vedea, siluete negre. Patru siluete. Îi putea vedea prin tulpinile de buruieni și încâlceala ramurilor de mur. Se împiedicau la tot pasul, pentru că nu știau să se miște ca Hunter. Se împiedicau sub greutatea unor poveri grele.

Și vocea aceea…

Hunter mai auzise undeva vocea aceea. Auzise vocea aceea strigând unei mulțimi însetate de sânge.

Mutantul ăsta, gunoiul ăsta inuman, monstrul ăsta, Hunter, ticălosul ăsta care l-a omorât pe cel mai bun prieten al meu, Harry.

El este criminalul.

Luați-l. Luați gunoiul mutant!

Vocea aceea…

Hunter își duse mâna la gât, simțind din nou funia aceea dură și aspră zgâriindu-i pielea.

Fusese rănit atât de rău! Fusese lovit în cap. Sângele îi cursese în ochi. Și cuvintele nu-i mai veneau…

Mintea nu mai…

Creierul confuz… atât de frică…

Puneți mâna pe funie!

Vocea le comanda, cu tonul ridicat, urlând, mulțimea de copii țipând strident, veselă, iar funia se strângea în jurul gâtului lui Hunter și se întindea și se întindea și el nu putea să respire. Oh, Doamne… încerca să tragă aer în piept, dar nu mai avea aer…

Puneți mâna pe funie!

Și o apucaseră. Apucaseră de funie și trăgeau, și gâtul lui Hunter se întindea, și picioarele i se ridicau de la sol, lovind aerul. Voia să țipe, dar capul îi zvâcnea, și-i zvâcnea, iar privirea i se întunecă.

Zil!

Zil și prietenii lui.

Și iată-i acum, aici. Nici măcar nu știau că Hunter era și el acolo. Nu-l văzuseră. Ei nu erau vânători.

Hunter se strecură mai aproape. Dădu să le taie calea. Puterile lui nu băteau, în mod normal, la mai mult de vreo cincizeci de pași. Trebuia să se apropie și mai mult.

— … Cred că ai dreptate, Comandante, spuse unul dintre ei.

— Putem să facem un popas? se plânse o a treia voce. Chestia asta cântărește o tonă.

— Trebuia să ne fi întors pe lumină, ca să mai putem vedea ceva, se ambală Antoine.

— Idiotule! Am așteptat să se facă întuneric pentru un motiv, se răsti Zil. Vrei ca Sam și Brianna să ne prindă în câmp deschis, ziua în amiaza-mare?

— Avem arme acum.

— Pe care le vom folosi când va fi momentul, spuse Zil. Nu într-o luptă deschisă unde Sam și Dekka, și Brianna pot să ne doboare.

— Când va fi momentul, repetă unul dintre copii.

„Au arme”, gândi Hunter. Se strecurau cu arme la ei.

— Comandatul va decide, spuse o altă voce.

— Da, dar… începu unul dintre ei. Apoi: Șșș! Hei! Cred că tocmai am văzut un coiot. Sau poate era o căprioară.

— Ar fi bine să nu fie un coiot.

Poc! *Poc*!

Hunter se aruncă repede cu fața la pământ.

— Ce naiba împuști? vru Zil să știe.

— Cred că era un coiot!

— Turk, ești un cretin! urlă Zil. Apeși trăgaciul degeaba, ca boul.

— Sunetul se propagă ușor, Turk, spuse Hank.

— Dă-i pușca aia lui Hank! țipă Zil la el. Idiotule!

— Îmi pare rău. Am crezut… arăta ca un coiot.

Nu fusese un coiot. Fusese căprioara lui Hunter.

Se puseră în mișcare. Se tot certau și se tot înghionteau nemulțumiți. Încă se văitau.

Hunter știa că se putea mișca mai repede și mai silențios decât ei. Putea ajunge suficient de aproape… Putea să-și întindă mâinile și să trimită unda ucigașă de căldură spre creierul lui Zil. Să-l ardă. Să-l prăjească în propriul craniu.

Așa cum făcuse cu Harry…

„Un accident, gemu Hunter în sinea lui. N-am vrut să…”

Dar nu era adevărat.

Ochii i se umplură de lacrimi. Le șterse, dar lacrimile îi curgeau în continuare.

Se apărase de Zil. Cu atât de mult timp în urmă. Fuseseră colegi de cameră, Zil, Harry și Hunter. O ceartă stupidă, Hunter nu-și mai amintea cum începuse. Nu-și amintea decât că Zil îl amenințase cu un vătrai. Hunter se speriase. Reacționase. Dar Harry se băgase între ei, încercând să-i despartă, încercând să oprească lupta.

Și Harry începuse să țipe. Se luase cu mâinile de cap.

Hunter își amintea ochii lui… felul în care deveniseră lăptoși… felul în care se stinseseră…

Hunter mai văzuse aceeași lumină stinsă în ochii multor animale de-atunci încoace. El era Hunter-vânătorul.

De animale. Nu de băieți. Nici măcar de băieți răi, ca Zil.

•

Taylor făcu saltul.

Casa lui Sam. Noaptea. Astrid dormea, micul Pete dormea, Mary era la grădiniță, în tura de noapte, John dormea.

Camera lui Sam era goală.

„Porumbeii încă mai au probleme”, gândi Taylor cu oarecare satisfacție. Sam și Astrid nu se împăcaseră.

Se întreba dacă era ceva permanent. Sam arăta așa bine. Dacă Sam și Astrid se despărțiseră pe bune, atunci poate că exista o șansă.

Ar fi putut s-o trezească pe Astrid. Probabil că ăsta ar fi fost lucrul normal pe care ar fi trebuit să-l facă. Dar instinctul ei îi spunea că mai bine nu, mai ales după sictirul cu care o tratase Astrid mai înainte.

Mamă, ce-o să se enerveze Astrid când avea să afle că Taylor se dusese la Sam mai întâi ca să-i spună ce s-a întâmplat. Dar asta era exact genul de chestie cu care te duceai imediat la Sam. Pe Astrid ar fi depășit-o.

De fapt, prea mare pentru toată lumea.

Taylor se gândi că poate era la benzinărie. Sam mai stătea acolo câteodată. Nu o găsi decât pe Ellen, adormită. Ellen, pompierul-șef – un pompier care nu avea apă cu care să stingă incendiile. Ellen mormăia în somn. Nu era prima dată când Taylor se gândea că ar fi putut deveni cea mai mare hoață a tuturor timpurilor. Tot ce trebuia să facă era să se gândească la un loc anume și… pac! Exact acolo ajungea. Niciun sunet – poate numai dacă se lovea de ceva în momentul în care se materializa. Intrat, ieșit – niciun sunet, niciun semn – și, chiar dacă cineva ar fi fost treaz, putea să salte imediat înapoi, înainte ca persoana respectivă să apuce măcar să respire.

Da, ar fi putut deveni o mare hoață. Dacă ar fi fost ceva de furat. Și atâta timp cât ceea ce fura avea dimensiuni mici. Aproape că nu putea să ducă mult mai mult decât hainele de pe ea în timpul unul salt.

Făcu saltul de la benzinărie la Edilio acasă. Edilio avea acum un soi de cazarmă sau cum s-o fi numind. Ocupase o casă cu șapte dormitoare. El avea un dormitor, iar în fiecare dintre celelalte șase stăteau câte doi oameni de-ai lui. Era trupa lui de intervenție rapidă. Cam jumătate din băieții și fetele lui își țineau armele automate foarte aproape de paturile în care dormeau. Un băiat era treaz. Tresări când dădu cu ochii de Taylor.

— Culcă-te la loc; visezi, spuse ea, făcându-i cu ochiul. A, și, frate, chiloți cu fețe zâmbitoare? Pe bune?

Pentru Taylor era ca și cum ai schimba canalele la TV. În timpul salturilor nu avea senzația că se mișca, ci mai mult ca și cum lumea s-ar fi mișcat în jurul ei. Și asta făcea ca lumea să i se pară ireală. Ca o hologramă sau așa ceva. O iluzie.

Se gândea la un loc și, ca și cum ar fi apăsat butoanele unei telecomenzi, dintr-odată era acolo.

Grădinița.

Plaja.

Vârful stâncii, dar nu camera Lanei. Umbla vorba că Tămăduitoarea era foarte prost dispusă de când fusese, practic, înghițită de gaiafag. Și, dacă erai în toate mințile, nu te apucai s-o enervezi pe Tămăduitoare.

Într-un târziu, îi dădu prin cap lui Taylor că Sam se dusese să doarmă pe o canapea undeva, de vreme ce se certase cu Astrid.

Quinn era treaz, îmbrăcându-se pe întuneric. Părea ciudat de netulburat de prezența inoportună a lui Taylor.

— E aici, spuse Quinn fără înconjur. Dormitorul din capătul scărilor.

— Da' văd că te-ai trezit devreme, nu glumă, zise Taylor.

— E patru dimineața. Pescuitul e pentru cei care se trezesc dis-de-dimineață. Așa, ca mine. Zilele astea.

— Păi, baftă! Fă și tu rost de niște ton, ceva.

— Hei, ai de gând să vorbești cu Sam? E vreo chestiune de viață și de moarte? Aș vrea să știu dacă sunt în pericol să dau ortu' popii în drum spre port, spuse Quinn.

— Nu, făcu ea un gest indiferent din mână. Nu e o chestie de viață și de moarte. Mai mult de moarte și de viață, decât altceva.

Făcu un salt în capul scărilor și apoi, cu o neobișnuită politețe, bătu la ușă.

Niciun răspuns.

— Eh, ce să-i faci.

Sări direct în camera lui. Sam dormea, încâlcit într-un talmeș-balmeș de cearșafuri și pături, cu fața într-o pernă, ca și cum încerca să-și sape drum prin pat și să scape din cameră.

Ea îl apucă de un picior dezvelit și îl scutură.

— Ha?

Se rostogoli rapid, cu o mână ridicată, cu palma pregătită de război.

Taylor nu era prea îngrijorată. Mai făcuse asta de multe ori. În cel puțin jumătate din cazuri, Sam se trezise gata să tragă.

— Calmează-te, voinice, spuse Taylor.

Sam răsuflă ușurat și-și trecu mâna peste față, frecându-se la ochi, încercând să alunge somnul. Frumos bust, fără îndoială, și umeri mișto. Și brațele. Era ceva mai slab decât fusese cândva și nu așa de bronzat ca înainte, ca în vremurile când fusese un împătimit al surfului.

„Dar, oh, da, nu e rău deloc", gândi Taylor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sam.

— Eh, nimic deosebit, spuse Taylor. Își examină unghiile, savurând momentul. Dădeam de veste în dreapta și-n stânga. Știi tu, stăteam de vorbă cu copiii care se duceau să o vadă pe Orsay. Totul e atât de nocturn, știi de asta?

— Și?

— Ah, a intervenit ceva mărunt și m-am gândit că s-ar putea să fie mai important decât aruncatul cu noroi în Orsay, în numele lui Astrid.

— Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat sau nu? scrâșni Sam.

„Ți-aș spune atât de multe, Sam, gândi Taylor. Atââât de multe.” Dar nu avea niciun motiv să complice lucrurile, relatându-i unui puști smintit povestea despre Drake. N-ar fi făcut decât să-i distragă atenția de la principala veste pe care venise să i-o dea.

— Îți aduci aminte de Brittney?

Sam își întoarse brusc capul spre ea.

— Ce e cu ea?

— Momentan se află în sufrageria lui Howard și Orc.

• TREISPREZECE

<u>45 de ore, 16 de minute</u>

Orc sfârșise prin a strivi fiecare canapea sau pat pe care Howard îl găsise pentru el. Nu imediat, nu de îndată ce se așeza, după câteva zile.

Asta nu îl descurajase niciodată pe Howard. El tot încerca. Aranjamentul actual era mai mult pat decât canapea sau fotoliu. Trei saltele mari, de două persoane, puse una peste alta și împinse într-un colț, astfel încât Orc putea să stea sprijinit, dacă voia, rezemându-se de perete. Peste saltele era așezată o prelată de plastic.

Lui Orc îi plăcea să bea. Și câteodată, când Orc bea destul, se întâmpla să mai facă și în pat. Câteodată, vomita peste tot. Și atunci Howard apuca de marginile prelatei și o târa până în curtea din spatele casei, ca să țină companie altor asemenea cearșafuri mizerabile, mobile stricate, căptușeli de saltele care duhneau a vomă și câte altele care umpleau curtea.

Nimeni n-avea nici cea mai vagă idee cât cântărea Orc, dar de ușor, nu era ușor deloc, asta era clar. Dar nu era nici gras.

Orc suferea de una dintre cele mai ciudate și mai îngrijorătoare mutații posibile. Fusese atacat și rănit foarte grav de coioți. Foarte grav. Bucăți întregi din el fuseseră sfâșiate de bestiile feroce și sălbatice.

Dar nu murise. Părțile sfârtecate, devorate ale corpului său fuseseră înlocuite cu o substanță care arăta ca pietrișul umed. Când se mișca, scotea un zăngănit ușor.

Tot ce mai rămăsese de pielea lui Orc erau două petice în jurul gurii și pe un obraz. I se părea insuportabil de delicat lui Howard. Putea observa, în lumina verzuie, nenaturală, carnea rozalie transformându-se în ceva gălbui, murdar.

Orc se trezise, dar numai atât cât să mijească ochii. Și asta numai pentru că Howard îl mințise, spunându-i că nu mai aveau băutură.

Orc se uita cu jale din colțul camerei în timp ce fata se așeza pe scaunul pe care i-l aduse Howard din bucătărie.

— Vrei niște apă? o întrebă Howard.

— Da, te rog, spuse fata.

Howard, cu mâinile tremurând, umplu un pahar din bidon. I-l înmână. Ea îl luă cu ambele mâini pline de noroi și îl duse la buzele ei umflate.

Bău pe tot.

Normal. Perfect normal, cu excepția faptului că nu era absolut nimic normal în toată chestia asta.

— Mai vrei? o întrebă Howard din nou.

Brittney îi returnă paharul.

— Nu, mersi.

Howard își calmă respirația și mâinile tremurânde și i-l luă. Aproape că îl scăpă. Îl puse pe marginea mesei, dar de acolo căzu. Nu se sparse, ci doar ricoșă de pe podeaua de lemn, dar, chiar și așa, sunetul păru teribil de puternic. Howard tresări.

Prin contrast, băiata în ușă fu liniștitoare.

— Slavă Domnului! mormăi Howard și fugi să deschidă.

Sam și Taylor. Sam era încruntat. Eh, era și normal. Bietul Sammy, își pierduse întrucâtva privirea radiantă de surfer fericit și lipsit de griji.

— Howard, spuse Sam pe un ton pe care îl folosea când încerca să-și ascundă disprețul.

Dar cu Sam se întâmpla mai mult decât atât. Chiar și zguduit de frică, lui Howard nu-i scăpă acest detaliu. Era ceva ciudat la felul în care reacționa.

— Salut, mersi că ai trecut pe la noi! spuse Howard. Ți-aș oferi niște ceai cu biscuiți, dar tot ce avem sunt niște cârtiță și anghinare fierte. Plus că avem, s-ar părea, și o fată moartă în sufragerie.

— O fată moartă? spuse Sam și iat-o, din nou.

Reacția greșită. Sam era prea calm și prea întunecat.

Păi sigur, Taylor îi spusese. Evident. Normal. De asta Sam nu era surprins. Dar, cu toate astea, ceva încă era ciudat la reacția lui. Howard reușise să-și mențină poziția, pentru că știa să citească oamenii foarte bine. Reușise să rămână în grațiile lui Orc de multă vreme, și reușise, în ciuda a tot, să țină cu dinții de un loc în Consiliul orașului. Cu toate că Sam, fără îndoială, bănuia că Howard era cel care vindea majoritatea substanțelor ilegale din Perdido Beach.

Sam stătea acolo, în picioare, uitându-se la Brittney. Care se uita direct în ochii lui. Ca și cum Sam era un profesor care se pregătea să-i pună o întrebare.

Brittney, ai putea să ne explici semnificația Compromisului Missouri?

Nu? *Atunci, domnișoară, te rog frumos să te duci la locul tău și să recitești tema pentru azi.*

Ah și, apropo, de ce nu ești moartă?

— Bună, Brittney! spuse Sam.

— Bună, Sam! răspunse Brittney.

Avea noroi până și în aparatul dentar, observă Howard. Spălat numai puțin de apa pe care o băuse. Putea să vadă o bucată mică de piatră prinsă între firele de crom de lângă caninul stâng a lui Brittney.

Era ciudat să bagi în seamă așa ceva, își dădu seama Howard.

Mda, exact asta era ciudat în toată povestea asta. Nu că ea era acolo, stând la discuții.

— Cum ai ajuns aici? întrebă Sam.

Brittney ridică din umeri.

— Cred că am mers. Nu-mi aduc aminte.

Orc vorbi pentru prima dată, în felul acela mormăit al lui.

— Stătea în picioare pe verandă, când am ieșit să mă duc la budă.

Sam se uită la Howard, care încuviință.

— Știi unde te afli? o întrebă Sam.

— Normal. Sunt la… începu Brittney. Se încruntă. Apoi cuta de pe frunte dispăru. Sunt aici.

— Ne știi pe toți?

Ea încuviință ușor din cap.

— Sam. Howard. Taylor. Orc. Tanner.

— Tanner, izbucni Taylor.

Asta îl făcu pe Sam să-și vină în fire. Howard era perplex.

— Cine e Tanner?

— Unul dintre micuții care… începu Taylor, apoi își mușcă buza. E fratele ei mai mic. Era în grădiniță când…

Howard începu să pună totul cap la cap. Uitase numele. Tanner, unul dintre preșcolarii uciși în timpul luptei pe care lumea o numea „Bătălia recunoștinței" sau „Bătălia pentru Perdido Beach". Coioți înnebuniți de frică. Focuri de armă trase fără niciun Dumnezeu. Drake și Caine, și Sam folosindu-și puterile.

— Unde e Tanner? întrebă Sam cu blândețe.

Brittney zâmbi spre spațiul dintre Howard și Taylor.

— Acolo unde e dintotdeauna.

— Brittney, tu știi ce s-a întâmplat? Era evident că Sam nu prea știa cum să pună întrebarea. Brittney, îți aduci aminte când erai la centrala nucleară? Caine și Drake veniseră…

Țipătul ei îi făcu pe toți să tresară, chiar și pe Orc.

Un țipăt sălbatic, un sunet puternic, șocant, plin de ceva ce n-ar fi putut fi decât ură.

— Demonul! țipă ea.

Urmă un urlet animalic, un sunet care îi ridică lui Howard părul pe ceafă și-l făcu să-și simtă măruntaiele apoase.

Dintr-odată, fata tăcu.

Ridică un braț. Se uită la el. Ca și cum nu ar fi fost parte din ea, ca și cum era acolo, și ea nu pricepea de ce. Fruntea i se încreți în deplină mirare.

În tăcerea confuză, Sam o întrebă:

— Brittney, poți să ne spui…

— Cred că mi-e somn, spuse ea, lăsând brațul să-i cadă pe lângă trup.

— OK, spuse Sam. Am să… îți vom găsi un loc pentru noaptea asta. Se uită la Taylor. Du-te la Brianna. Spune-i că venim.

Lui Howard aproape că îi venea să râdă. Brianna n-avea să fie deloc entuziasmată. Dar Sam apela la cineva care îi era loial în mod necondiționat.

— Nimeni, în afara celor din camera asta, nu trebuie să știe despre Brittney, spuse Sam.

— Alte secrete, Sammy? spuse Howard.

Sam se încruntă, deranjat de remarca lui. Dar rămase neclintit.

— Lumea e destul de speriată și așa, spuse el.

— Ne ceri destul de multe, Sammy, băiete, zise Howard. În cele din urmă, fac parte din Consiliu. Îmi ceri să ascund asta față de ceilalți membri ai Consiliului. N-am nevoie de furia lui Astrid.

— Știu despre mica ta afacere cu alcool și droguri, spuse Sam. Îți fac viața un chin.

— Ah, zise Howard moale.

— Aha. Am nevoie de ceva timp să-mi dau seama ce am de făcut, spuse Sam. Nu vreau ca oamenii să vorbească despre… nu vreau ca oamenii să vorbească deloc, de fapt.

Howard râse.

— Vrei să spui…

— Nu, izbucni Sam. Să nu cumva să îndrăznești să pronunți cuvântul măcar.

Howard râse și își duse mâna la inimă.

— Jur! N-aș fi primul care să folosească acel cuvânt care începe cu „Z”. Apoi, teatral, în șoaptă, spuse: Zooom – biii.

— Howard, ea nu e un zombi. Nu fi idiot! E evident că are un soi de putere care îi permite să se regenereze. Dacă stai să te gândești, nu e atât de diferită de puterea pe care o are Lana. Că fizic e întreagă, deși, când am îngropat-o, era sfârtecată.

Howard râse din nou.

— Aha. Doar că nu-mi aduc aminte ca Lana să-și fi croit drum afară dintr-un mormânt.

Sam plecă spre casa Briannei. Brittney mergea lângă el. Perfect normal, se gândea Howard, privindu-i îndepărtându-se. Nu era nimic altceva decât o simplă plimbare cu un mort.

•

Micul Pete se trezi.

Întuneric. Era bine că era întuneric. Lumina îi umplea mintea cu prea multe.

Era liniște. Bun. Sunetele îi dădeau dureri de cap.

Trebuia să rămână și el tăcut, pentru că altfel cineva ar fi venit și ar fi adus cu el lumină și zgomot, și atingere, și durere, și panică, și toate aveau să vină peste el ca un val uriaș, de milioane de metri înălțime, și aveau să-l învârtă, să-l strivească, să-l sufoce.

Atunci el va trebui să se închidă. Va trebui să oprească totul. Să se ascundă de tot și de toate. Să se întoarcă în joc, să se întoarcă în joc, unde era întuneric și liniște.

Dar pentru moment, pentru că nu era lumină și nu era niciun sunet, și nimeni nu-l atingea, putea să reziste, să fie, pentru un moment… el însuși.

Să reziste… să fie… nimic.

Știa unde era jocul. Era acolo, pe noptieră, așteptând. Îl chema așa de blând, ca și cum nu voia să-l supere.

Nemesis, așa îi zicea jocul.

Nemesis.

•

Lana nu dormise. Citise întruna, încercând să se piardă în carte. Avea o lumânare mică, nu cine știe ce, dar era un lucru rar în FAYZ.

Își aprinse o țigară la flacăra lumânării și trase adânc, în plămâni. Uimitor cât de repede devenise dependentă, zău dacă nu!

Țigări și votcă. Sticla era pe jumătate goală, pe podea, lângă ea. Nu funcționase, n-o ajutase să doarmă.

Lana căuta gaiafagul în sinea ei. Dar nu era cu ea. Pentru prima dată de când se târâse afară din mină.

Încheiase socotelile cu ea, pentru moment cel puțin.

Faptul în sine trebuia să-i fi dat ceva liniște sufletească. Dar Lana știa că se va întoarce, când va avea nevoie de ea, că încă putea s-o folosească. Nu va fi niciodată liberă.

— Ce-ai făcut, diavol bătrân? întrebă Lana, adormită. Ce-ai făcut cu puterea mea?

Își spuse că monstrul, gaiafagul… Întunericul… n-o putea folosi pe Tămăduitoare decât pentru a vindeca și nimic rău nu putea să iasă din asta.

Dar ea știa foarte bine că nu era așa. Întunericul nu trecea prin ușa din spate a timpului și spațiului, hrănindu-se cu puterea ei fără motiv.

Fusese în mintea ei zile întregi, folosindu-se de puterile ei vindecătoare.

Dar *pe cine* vindecase?

Apucă sticla de votcă, o duse la gură și înghiți focul lichid din ea.

Ce vindecase?

• PAISPREZECE

<u>30 de ore, 25 de minute</u>

În prima zi a dispariției sau, cum îi spunea Sanjit în taină, a eliberării, el și frații și surorile lui cercetaseră întreaga proprietate.

Nu fusese găsit nici măcar un singur adult. Nu tu dădacă, nu tu bucătar, nu tu grădinari – ceea ce era o mare eliberare, de vreme ce unul dintre asistenți părea un pervers – și nu tu menajere.

Rămaseră împreună, ca un grup, Sanjit făcând glume ca să poată să le mențină moralul ridicat.

— Ești sigur că vrei să găsești pe careva? întrebase el.

— Avem nevoie de adulți, îl contrazise Virtue în felul lui pedant.

— Pentru ce, Choo?

— Pentru… asta îl zăpăcise pe Virtue.

— Dacă cineva se îmbolnăvește? întrebă Peace.

— Te simți bine? o întrebase Sanjit.

— Eu așa zic.

— Vezi? Suntem bine.

În ciuda ciudățeniei incontestabile a situației, Sanjit se simțise mai mult eliberat decât îngrijorat. Nu-i plăcuse să răspundă la numele de *Wisdom.* Nu putea să suporte să i se spună ce să facă în fiecare minut al fiecărei zile. Nu-i plăceau regulile. Și apoi, dintr-odată, nu mai exista nicio regulă, nimic.

Nu avea răspunsuri la întrebările repetate despre ce se întâmplase. Tot ce părea clar era că toți adulții dispăruseră. Și că radioul, telefoanele și antenele-satelit erau moarte.

Sanjit se gândea că putea trăi și fără ele.

Dar cei mici – Peace, Bowie și Pixie – fuseseră speriați de la bun început. Chiar și Choo, pe care Sanjit nu-l văzuse până atunci niciodată supărat, era speriat de moarte.

Liniștea simplă a insulei pustii era oprimantă. Casa imensă, cu unele camere pe care puștii nici măcar nu le văzuseră, camere pe care nu le folosise nimeni niciodată, părea la fel de mare și de moartă ca un muzeu.

Și scotocitul prin casa majordomului, prin apartamentul de la etaj al dădacei, prin bungalow-uri și dormitoare îi făcuse să se simtă ca niște hoți.

Dar starea de spirit a tuturor, în acea primă seară, se îmbunătățise când se întorseseră în casa cea mare și deschiseseră frigiderul în căutarea cinei mult așteptate.

— Ăștia chiar *au* înghețată, acuză Bowie. În tot timpul ăsta au avut înghețată. Ne-au mințit. Au tone de înghețată.

Aveau în congelator douăsprezece cutii a câte douăzeci de kilograme de înghețată. În jur de două sute patruzeci de kilograme de înghețată.

Sanjit îl bătuse pe umăr pe Bowie.

— Chiar ești așa de surprins, mititelule? Bucătarul are o sută cincizeci de kile, iar Annette nu e nici ea departe.

Annette era menajera care făcea curat în camerele copiilor.

— Putem să mâncăm din ea?

Sanjit era uimit să vadă că, pentru prima dată, îi cereau lui permisiunea. El era cel mai mare, dar nu-i trecuse prin cap că el era răspunzător pentru ei.

— Mă întrebi pe mine?

Bowie ridicase din umeri.

— Bănuiesc că acum tu ești adultul.

Sanjit zâmbise.

— Atunci, ca adult temporar, decretez că, la cină, mâncăm înghețată. Începeți una dintre cutiile acelea, găsiți cinci linguri și nu ne oprim până nu ajungem la fund.

Pentru o vreme, toată lumea fusese fericită. Dar, în cele din urmă, Peace ridicase mâna, ca și cum ar fi fost la școală.

— Nu trebuie să ridici mâna, îi spusese Sanjit. Care-i problema?

— Ce se va întâmpla de-acum înainte?

Sanjit se gândise preț de câteva secunde. Nu era, în mod normal, o persoană gânditoare, și el știa asta. În mod normal, era un glumeț. Nu tocmai un clovn, dar cineva care nu lua viața foarte în serios. A lua viața în serios era prerogativul lui Virtue.

În zilele de demult, pe vremea când trăise pe străzile și aleile din Bangkok, erau pericole la tot pasul: patroni de ateliere de confecții care încercau să te răpească și să te pună să muncești paisprezece ore pe zi, polițai care te băteau, comercianți care te fugăreau cu bețe de bambus de lângă standurile lor cu fructe și întotdeauna proxeneții care te dădeau pe mâna unor bărbați străini care să te folosească după bunul lor plac.

Dar Sanjit încercase întotdeauna să râdă, nu să plângă. Indiferent cât de flămând, cât de speriat, cât de bolnav fusese, nu se dăduse bătut ca mulți dintre copiii pe care îi văzuse. Nu devenise brutal, deși nu încăpea îndoială că supraviețuise, pentru că învățase să fure. Și, în timp ce înaintase în vârstă, pe acele străzi nemaipomenit de interesante, de terifiante și niciodată plictisitoare, dobândise o anume mândrie, o atitudine care îl făcea să iasă în față. Învățase să trăiască fiecare zi și să nu se gândească prea mult la următoarea. Dacă în ziua aia avea mâncare, dacă avea o cutie în care să doarmă, dacă de pe zdrențele de pe el nu curgeau prea mulți păduchi, era fericit.

— Păi, mâncare avem destulă, spuse Sanjit celor patru fețe care îl priveau dornice să fie conduse în direcția corectă. Deci, cred că tot ce ne rămâne de făcut, practic, e să ne pierdem vremea pe-aici, nu?

Iar răspunsul lui fusese mai mult decât suficient pentru acea primă zi. Se simțeau cu toții confuzi și speriați. Dar ei își duseseră, mai mult sau mai puțin, grija unul altuia, fără să se bazeze prea mult pe adulții indiferenți din jurul lor. Așa că în acea primă seară se spălaseră pe dinți și se trimiseseră unul pe celălalt la culcare; Sanjit fusese ultimul care se retrăsese în camera lui.

Pixie venise să doarmă cu el. Apoi și Peace, cu ochii înlăcrimați, ținând în brațe o pătură. Mia târziu, și Bowie.

Dimineața, se treziseră după cum le era obiceiul. Se întâlniseră la micul dejun, care constase, în mare, din felii de pâine prăjită cu mult unt de arahide, interzis până atunci, mult gem interzis și linguri întregi de Nutella, și ea tot interzisă.

Apoi se duseseră afară și atunci observaseră scrâșnetul acela ciudat.

Se repeziseră până la marginea stâncii. La treizeci de metri sub ei observaseră iahtul. Iahtul – o ambarcațiune albă, atât de elegantă și atât de frumoasă și de mare încât avea propriul elicopter – eșuase. Prora, ascuțită ca o lamă de cuțit, se sfărâmase, înțepenită între doi bolovani uriași. Fiecare mișcare a apei ridica iahtul și apoi îl lăsa să se macine ușor de stânci la coborâre.

Iahtul aparținea părinților lor. Nici măcar nu știuseră că sosea, nu știuseră că părinții fuseseră în apropiere.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Peace, cu vocea tremurândă.

— S-a lovit de stânci, răspunse Virtue. Cred că se apropiau… și apoi… apoi s-au lovit de insulă.

— De ce nu l-a oprit căpitanul Rocky?

— Pentru că a dispărut, spuse Sanjit. Ca toți oamenii mari, de altfel.

Cumva, în acel moment, adevărul îl lovise pe Sanjit în moalele capului. Nu simțise niciodată o mare dragoste pentru cei doi actori care își spuneau mamă și tată, dar, văzându-le iahtul făcut țăndări de stânci, înțelesese, în sfârșit.

Erau singuri pe insulă. Poate că erau singuri în toată lumea.

— Va veni cineva după noi, spusese Sanjit, nici el prea sigur de ce zicea.

Așa că au așteptat. Zile. Și apoi săptămâni.

Apoi au început să raționalizeze mâncarea. Încă mai era o grămadă. Insula era aprovizionată pentru petreceri care câteodată adunau și o sută de invitați, toți venind cu elicopterul sau cu avionul personal.

Sanjit văzuse câteva dintre petrecerile acelea. Lumini strălucind peste tot, tot felul de oameni celebri, în toalete scumpe și elegante, bând și mâncând, și râzând prea zgomotos, în timp ce copiii erau ținuți în camerele lor și aduși printre ei ocazional, ca să spună bună seara și să asculte cum vorbesc oamenii mari despre cât de nemaipomenit era că părinții lor fuseseră atât de generoși, salvându-i pe puștii aceștia.

Sanjit nu se considerase niciodată salvat.

Încă mai era destulă mâncare. Dar motorina din generator era pe terminate, în ciuda eforturilor lor de a o economisi.

Iar acum era problema cu Bowie. Sanjit reușea de obicei să ocolească responsabilitățile. Dar nu-l putea lăsa pe Bowie să moară.

Erau doar două posibilități: de a pleca sau de a ajunge pe insulă. Cu o barcă mică – și ei nu aveau nicio barcă la dispoziție – sau cu elicopterul. Și asta aveau. Mă rog, să zicem că aveau.

Venise timpul să analizeze în mod serios cea mai imposibilă dintre opțiuni.

Sanjit și Virtue găsiră frânghie în baraca grădinarului. Sanjit ancoră un capăt al funiei în jurul trunchiului nu tocmai sigur al unui puiet. Azvârli celălalt capăt în hău.

— Probabil că o să tragă copacul fix în capul nostru, ce ziceți? râse el.

Sanjit și Virtue coborâră. Celorlalți le spusese să stea pe loc, să nu se apropie de marginea stâncii și să aștepte.

Sanjit își pierdu echilibrul de vreo două ori și alunecă până reuși să-și fixeze călcâiul în peretele stâncii. Funia nu se dovedise de niciun ajutor la coborâre. Căzuse pe lângă cărare, unde nu puteau ajunge cu mâna.

Barca, *Fly Boy Two,* era încă acolo, sfărâmată, ruginind, cu algele vâscoase adunându-se la bază. Plutea încet, în valuri mici, prora aparent străduindu-se din răsputeri să rămână agățată de stâncile de care se izbise cu luni în urmă.

— Cum urcăm pe barcă? întrebă Virtue când ajunseră jos.

— Bună întrebare, Choo.

— Am crezut că ești invincibil, Sanjit.

— Invincibil, nu neînfricat, spuse Sanjit.

Virtue zâmbi în felul lui nemulțumit.

— Dacă urcăm pe stânca aia, putem să ne prindem de balustrada prorei și să ne suim pe barcă.

De aici, de jos, barca părea mult mai mare. Și mișcarea blândă care legăna prora sfărâmată părea mult mai periculoasă.

— Bine, frățioare, am s-o fac, OK? spuse Sanjit.

— Eu sunt un cățărător mai bun decât tine.

Sanjit îi puse mâna pe umăr.

— Choo, frățioare, n-o să mai fie multe momente ca astea, în care eu o să fiu curajos și dornic să mă sacrific. Bucură-te acum, cât ai de ce. S-ar putea să fie ultima dată când mai vezi așa ceva de la mine.

Pentru a-l împiedica pe Virtue să mai comenteze, Sanjit urcă pe vârful stâncii și își căută drum cu mare atenție până ajunse la capăt, alunecând mereu cu tenișii pe stânca acoperită cu alge și săruri de mare. Se rezemă cu o mână de fuzelajul alb. Ajunsese acum la nivelul ochilor cu puntea.

Se prinse cu ambele mâini de balustrada șubredă din oțel și se ridică până când coatele lui ajunseră la unghiul de nouăzeci de grade. Zona periculoasă era

exact sub el și, dacă își dădea drumul, avea să se considere norocos dacă ar scăpa doar cu un picior sfărâmat.

Efortul lui de a ajunge pe punte nu fusese unul plăcut, dar reuși cu doar un cot julit și vânătăi pe șold. Se întinse cu fața în jos pe puntea din tec, răsuflând din greu preț de câteva secunde.

— Vezi ceva? strigă Virtue de jos.

— Mi s-a perindat toată viața prin fața ochilor, se pune?

Sanjit se ridică în picioare, îndoindu-și genunchii pentru a se mișca în ritmul bărcii. Niciun zgomot care să sugereze activitate umană. Nu era nici urmă de oameni. Nu era tocmai o surpriză, dar, într-un colț întunecat al minții lui, Sanjit aproape că se aștepta să vadă cadavre.

Se prinse cu ambele mâini de barele de metal, privi în jos la chipul neliniștit al lui Virtue și spuse:

— Ahoi, matelot.

— Mergi și te uită să vezi ce e pe barcă, spuse Virtue.

— Vrei să spui: „Mergi și te uită să vezi ce e pe barcă, domnule căpitan”.

Sanjit se plimbă, cu falsă nonșalanță, până la prima ușă pe care o văzu. Fusese pe iaht de două ori până atunci, pe vremea când Todd și Jeniffer încă mai erau prin preajmă, așa că știa planul ambarcațiunii.

Era același sentiment pe care îl avusese și în prima zi a marii dispariții: se ducea în locuri în care nu avea ce căuta și nimeni nu-l putea opri.

Liniște. Cu excepția geamătului prorei.

Ciudat rău. Un vas-fantomă. Ca în *Pirații din Caraibe.* Numai că foarte spilcuit. Pahare de cristal foarte frumoase. Statuete în alcovuri. Postere de filme înrămate. Fotografii cu Todd și Jeniffer cu nu știu care actor bătrân și faimos.

— Alo? strigă el și se simți brusc stupid.

Se întoarse la prova.

— Nu-i nimeni acasă, Choo.

— Au trecut luni bune, zise Choo. La ce te așteptai? Că sunt jos, că joacă toți cărți și mănâncă chipsuri?

Sanjit găsi o scară și o atârnă pe o parte a vasului.

— Urcați la bord, vă rugăm, spuse el.

Virtue urcă scara cu mare atenție și imediat Sanjit se simți ceva mai bine. Își duse mâna la ochi și o observă pe Peace pe muchia prăpastiei, privind în jos neliniștită. Îi făcu cu mâna, ca să-i arate că nu era nicio problemă.

— Bănuiesc că n-ai găsit un manual de pilotat elicopterul ăsta zăcând pe undeva, prin preajmă?

— *Elicopterul, pentru To*(*n*)*ți*? glumi Sanjit. Nu, nu tocmai.

— Ar trebui să căutăm.

— Mda. Ar fi ceva, răspunse Sanjit, pierzându-și, pe moment, simțul umorului, uitându-se în sus, la Peace, pe marginea stâncii. Pentru că, între noi fie vorba, Choo, ideea de a încerca să pilotez un elicopter mă sperie îngrozitor.

•

Șase bărci cu vâsle porniră dinspre port sub lumina stelelor strălucitoare. Câte trei copii în fiecare barcă. Câte doi la vâsle și unul la cârmă. Vâslele stârneau străluciri fosforescente cu fiecare lovitură.

Flota lui Quinn, armada lui Quinn. Măreața flotă a lui Quinn[7].

Quinn nu avea nevoie să vâslească și el ca toți ceilalți; în cele din urmă, el era șeful întregii expediții de pescuit, dar își dădu seama că, într-un fel, îi făcea plăcere.

Înainte folosiseră motoarele. Mergeau până în larg unde își aruncau undițele și-și întindeau plasele. Dar benzina, ca orice altceva în FAYZ, nu se mai găsea așa de ușor. Aveau câteva sute de litri de ulei combustibil depozitat în port. Acela trebuia păstrat pentru urgențe, nu pentru activități zilnice, cum era pescuitul.

Așa că le rămăseseră vâslele și durerile de spate. O zi lungă, lungă tare, care începuse înainte de-a se crăpa de ziuă. Le luase în dimineața aceea o oră să pregătească totul, plasele stivuite după ce fuseseră uscate, momeala, cârligele, undițele, balizele, bărcile însele, provizia de hrană din ziua aceea, apa, vestele de salvare. Apoi mai durase o oră vâslitul până în larg.

Șase bărci: trei înarmate cu balize și undițe și trei trăgând plasele de pescuit. Făceau cu rândul, pentru că nimeni nu putea suferi năvoadele. Trebuia să vâslească mai din greu, trăgând încet plasele după ei, înainte și înapoi, pe suprafața apei. Apoi trăgeau plasele în barcă și culegeau peștii și crabii, și variile gunoaie dintre sfori. Grea muncă.

Mai târziu, după-masă, o a doua tură de bărci avea să iasă în larg, să pescuiască, în mare parte, liliecii de apă. Liliecii-de-apă erau o specie mutantă care trăia în peșteri pe timpul nopții și zbura în apă în timpul zilei. Nu foloseau liliecii decât pentru a hrăni viermii ucigași care trăiau în câmpurile de legume. Liliecii erau tributul pe care îl plăteau copiii viermilor. Economia din Perdido Beach era de două ori dependentă de eforturile lui Quinn.

Astăzi, Quinn era într-una dintre bărcile cu năvoade. Multă vreme nu făcuse nimic, ajungând, în primele luni din FAYZ, într-o formă fizică din ce în ce mai proastă. Acum se bucura oarecum de faptul că picioarele și brațele, umerii și spatele îi deveneau tot mai puternice. Îl ajuta, evident, faptul că se alimenta cu mai multe proteine decât majoritatea.

---

[7] Joc de cuvinte între Quinn și Queen (regină) (n. tr.).

Quinn avusese o dimineață lungă de muncă serioasă, împreună cu Big Goof și Katrina; toți trei avuseseră noroc de pradă bună. Prinseseră în năvoade câțiva pești mici și unul imens.

— Eram convins că s-a prins plasa de ceva, spuse Big Goof.

Se uita vesel nevoie mare la peștele lung de un metru jumătate de pe fundul bărcii.

— Cred că ăsta e cel mai mare pește pe care l-am prins vreodată.

— Cred că e ton, își dădu cu părerea Katrina.

Niciunul dintre ei nu știa, de fapt, ce fel de pești prindeau. Fie erau comestibili, fie nu. Fie aveau oase multe, fie n-aveau. Peștele ăsta, care își trăgea încet ultima suflare, părea foarte comestibil.

— Poate că e ton, spuse Quinn cu blândețe. E mare, oricum.

— A trebuit să-l ridicăm toți trei în barcă, zise Katrina râzând fericită, amintindu-și de ei, trei, alunecând, pierzându-și echilibrul, înjurând.

— Am avut o dimineață bună, spuse Quinn. Deci, băieți, ce ziceți? E timpul de un mic dejun la prânz?

Era o glumă veche deja. Pe la mijlocul amiezii, toată lumea era leșinată de foame. Așa că îi spuneau mic dejun la prânz. Quinn scoase fluierul argintiu de arbitru, pe care îl folosea să comunice cu flota lui împrăștiată. Fluieră de trei ori prelung.

Celelalte bărci își puseră în mișcare vâslele și se îndreptară spre barca lui Quinn. Toată lumea reușea să-și descopere noi rezerve de energie când era momentul să se adune pentru masă.

Nu erau valuri, nu erau furtuni nici măcar aici, la aproape doi kilometri de țărm; era ca și cum ar fi plutit pe un lac liniștit, de munte. De la distanța aceea de țărm era aproape posibil să crezi că Perdido Beach arăta normal. De la distanța aceea de țărm era un orășel de coastă, frumușel, strălucind în lumina soarelui.

Scoaseră grătarul portabil și lemnul pe care îl menținuseră uscat, și Katrina, care avea un talent extraordinar la chestiile astea, aprinse focul. Una dintre fetele din celelalte bărci tăie partea din coadă a tonului, o curăță de solzi, o secționă în fileuri rozalii.

Pe lângă pește, mai aveau trei verze și niște anghinare fiartă, rece. Mirosul peștelui pe grătar era ca un drog. Nimeni nu se putea gândi la nimic altceva până nu terminau de mâncat peștele.

Apoi se relaxară, lungiți în bărcile care erau legate împreună, deși nu foarte strâns, stând de vorbă, odihnindu-se înainte să petreacă încă o oră pescuind și apoi să facă față lungului drum înapoi în oraș.

— Pun pariu că era ton, spuse un băiat.

— Eu nu știu ce-a fost, dar a fost bun.

Nu m-aș supăra dacă aș mai mânca vreo câteva felii.

— Hei, avem destulă caracatiță, glumi cineva. Nu trebuia să te obosești să prinzi caracatițe; într-un fel, se cam prindeau singure, în multe cazuri. Și nu prea erau pe placul nimănui. Dar toată lumea mâncase cel puțin o dată sau de două ori.

— Ia o caracatiță d-aici, îi răspunse altul, cu un gest obscen.

Quinn se surprinse uitându-se îndelung spre nord. Perdido Beach era în partea extrem sudică a barierei FAYZ, exact în coasta ei. Quinn fusese cu Sam în acele prime zile ale barierei, când au fugit din Perdido Beach, îndreptându-se spre țărm, căutând o ieșire.

Inițial, planul lui Sam fusese să urmeze bariera până la capătul ei. Pas cu pas, peste apă și pământ, căutând o portiță de ieșire.

Nu se întâmplase tocmai așa. Interveniseră alte evenimente.

— Știi ce-ar fi trebuit să facem? întrebă Quinn, abia conștientizând că vorbea cu glas tare. Ar fi trebuit să explorăm toată zona aia de-acolo. Pe vremea când încă mai aveam destulă benzină.

— Ce să explorezi? zise Big Goof. Vrei să spui să fi căutat pește?

Quinn ridică din umeri.

— Nu e ca și cum aici, jos, am fi epuizat peștele. Aproape întotdeauna prindem câte ceva, din câte se pare. Dar nu vă puneți niciodată problema că s-ar putea să se pescuiască mai bine spre nord, ceva mai departe de aici?

Big Goof stărui asupra gândului cu mare atenție. Nu avea mintea cea mai luminată dintre ei; era simpatic și voinic, dar nu tocmai curios din fire.

— E drum lung de vâslit.

— Mda, ar putea să fie, fu Quinn de acord. Dar eu ziceam dacă am fi avut încă benzină.

Coborî borurile pălăriei lui moi și se gândi să tragă un pui de somn. El era șeful acolo. Pentru prima dată în viața lui, Quinn avea responsabilități. Și n-avea de gând să strice acum chestia asta.

— Sunt insule pe-acolo, zise Katrina.

— Da, căscă băiatul. Aș vrea să mergem să le cercetăm pe toate. Dar Goof are dreptate: e mult tare de vâslit.

• CINCISPREZECE

29 de ore, 51 de minute

Brianna o găzdui pe Brittney, așa cum îi ceruse Sam. Îi dădu o cameră.

Sam îi ordonase să nu spună nimănui. Ea n-avea nimic împotriva acestei dispoziții.

Brianna îi respecta pe Astrid și pe Albert, și pe ceilalți membri ai Consiliului, dar ea și Sam fuseseră împreună în luptă de multe ori. El îi salvase viața.

Jack era și el la Brianna, dar nu era de părere că era treaba lui Sam sau a oricui altcuiva. Jack se simțea ceva mai bine. Gripa păruse să fi avut o perioadă scurtă de incubație, doar o răceală din acelea de douăzeci și patru de ore. Jack nu mai tușea chiar atât de spectaculos. Pereții și podelele erau iarăși în siguranță. În plus, una dintre ciudățeniile fermecătoare ale lui Jack era că, dacă ceva nu se afla pe un ecran de calculator, Jack nu prea îl observa. Așa că Brianna se îndoia că Jack avea s-o observe pe noua colegă de cameră; poate doar dacă apărea cu un port USB în cap.

Sam îi mai ceruse Briannei să nu facă nimic altceva decât să-i dea de mâncare lui Brittney, poate s-o și ajute să se spele puțin, deși, în ultima vreme, cea mai bună variantă de duș era să te duci să stai în bătaia valurilor.

— Nu-i pune niciun fel de întrebări, fusese Sam cât se poate de clar.

— De ce nu?

— Pentru că s-ar putea să nu vrem să auzim răspunsul, mormăi el. Apoi se corectase: Ascultă, nu vrem s-o stresăm, bine? S-a întâmplat ceva foarte bizar. Nu știm încă dacă e o chestie mutantă sau e altceva. Oricum, fata a trecut prin destule.

— Nu zău? îi răspunsese Brianna. N-aș fi zis că partea în care ea era moartă și îngropată și ce-o mai fi fost a solicitat-o chiar așa de mult.

Sam oftă, dar destul de tolerant.

— Dacă e să-i pună cineva întrebări, cred că ăla ar trebui să fiu eu. Cu siguranță nu tu.

Brianna știa ce voise el să spună. Chiar dacă țineau ascunsă chestia asta cu Brittney, Sam probabil își dăduse seama că toate acestea aveau să iasă la iveală destul de curând. Și probabil că își dăduse seama că, dacă era cineva care ar fi trebuit să o interogheze pe Brittney, atunci probabil că Astrid era aceea.

Eh…

— Hei, Brittney, cum te simți? o întrebă Brianna. Se trezise de câteva minute, ceea ce pentru Brianna era destul de mult. În cele câteva minute, reușise să dea o fugă până pe plajă, să umple un bidon de apă sărată și să se și întoarcă acasă.

Brittney era încă în aceeași cameră în care o lăsase Brianna. Încă era pe pat. Încă mai zăcea acolo, întinsă, cu ochii deschiși. Brianna se întreba dacă dormise într-adevăr.

Zombi dormeau?

Brittney se ridică în capul oaselor. Brianna puse apa jos, pe noptieră.

— Vrei să te speli puțin?

Cearșafurile erau mânjite cu noroi, ceea ce nu le făcea cu mult mai murdare decât erau de obicei. Era uimitor de greu să speli și să cureți toate lucrurile doar clătindu-le în ocean, purtându-le de colo-colo, prin apă, chiar și atunci când puteai să le clătești în super-viteză, așa cum făcea Brianna.

Lucrurile ieșeau tot murdare. Și întărite de sare. Și mai provocau și mâncărimi. Și te mai pomeneai și cu erupții pe piele. Brittney zâmbi oarecum, arătându-și aparatul dentar murdar. Dar nu manifestă niciun interes în a se spăla.

— OK, dă-mi voie să te ajut.

Brianna luă un tricou murdar și vechi de pe podea și-l înmuie în apă. Spălă o parte din noroiul de pe umărul lui Brittney.

Noroiul se desprinse de pe piele.

Dar pielea lui Brittney nu rămase curată.

Brianna mai frecă pielea puțin. Șterse și mai mult noroi. Nu se vedea defel pielea curată.

Brianna simți fiori pe șira spinării. Brianna nu se temea de multe lucruri. Se obișnuise cu ideea că super-viteza ei o făcea să fie invulnerabilă, de neoprit. Se luptase corp la corp cu Caine și ieșise de-acolo râzând. Dar ce se întâmpla acum era pur și simplu bizar, dincolo de orice limite.

Brianna înghiți greu. Începu iar s-o spele. Și iarăși aceeași chestie.

— OK, spuse Brianna încet. Brittney, cred că, poate, știi tu, e momentul să-mi spui ce se întâmplă cu tine. Pentru că aș vrea să știu dacă nu cumva stai acolo și te gândești cum ai vrea să-mi mănânci creierul.

— Creierul? întrebă Brittney.

— Mda. Haide, Brittney, zău așa! Ești un zombi. Hai să nu ne mai ascundem pe după deget. Nu am voie să folosesc cuvântul ăsta, dar cineva care revine din morți și se scoală din propriul mormânt, apoi merge printre cei vii e un zombi.

— Nu sunt un zombi, spuse Brittney calmă. Sunt un înger.

— Ah.

— L-am chemat pe Domnul să-mi fie aproape în nenorocirile mele, și El m-a auzit. Tanner s-a dus la El și L-a implorat să mă salveze.

Brianna se gândi un moment:

— Mda, bănuiesc că e mai bine decât să fii un zombi.

— Dă-mi mâna, spuse Brittney.

Brianna ezită. Dar își spuse că, dacă Brittney ar fi încercat s-o muște, ar fi putut să și-o retragă înainte să-și bage ea colții în carne.

Brianna își întinse mâna. Brittney o luă într-ale ei. O trase spre ea, dar nu spre gura ei. În schimb, o duse pe piept.

— Simți?

— Ce să simt? întrebă Brianna.

— Liniștea. Inima mea nu bate.

Brianna se simți rece dintr-odată. Nu atât de rece ca Brittney. Brianna nu-și retrase mâna. Nu simțea niciun fel de vibrație.

Nicio bătaie a inimii.

— Nu pot nici să respir, spuse Brittney.

— Nu? șopti Brianna.

— Dumnezeu m-a salvat, spuse Brittney din tot sufletul. Mi-a ascultat rugăciunile și m-a salvat ca să-l împlinesc vrerea.

— Brittney tu ești… ai stat în pământ multă vreme.

— Foarte multă, răspunse Brittney.

Se încruntă. Căutătura ei lăsă niște cute adânci în noroiul întins pe chipul ei. Noroiul care nu putea fi curățat.

— Deci, ar cam trebui să-ți fie foame, nu? întrebă Brianna, întorcându-se la prima ei grijă.

— Nu am nevoie să mănânc. Mai înainte, am băut apă. Am înghițit-o, dar nu am simțit că alunecă pe gât. Și mi-am dat seama că…

— Ce?

— Că nu am nevoie să beau.

— OK.

Brittney îi oferi iar zâmbetul ei metalic.

— Deci, nu vreau să-ți mănânc creierul, Brianna.

— Asta-i bine, spuse Brianna. Deci… ce vrei să *faci*?

— Sfârșitul e aproape, Brianna, zise Brittney. De asta mi-au și fost ascultate rugăciunile. De asta eu și Tanner ne-am întors.

— Tu și… OK. Când spui „sfârșitul”, ce vrei să spui?

— Profeta este deja printre noi. Ea ne va salva din acest loc. Ea ne va conduce spre Domnul nostru și ne va izbăvi din sclavie.

— Bun, spuse Brianna sec. Sper că mâncarea e mai bună acolo.

— Oh, este mult mai bună, răspunse Brittney entuziasmată. Tort și cheeseburgeri, și tot ce ți-ai putea dori vreodată.

— Deci, tu ești profetă?

— Nu, nu, spuse Brittney lăsându-și ochii în jos cu modestie. Nu sunt eu profetă. Eu sunt un înger al Domnului. Eu sunt îngerul răzbunător al Domnului, venit pe pământ pentru a-l distruge pe cel rău.

— Care dintre ei? Avem câțiva. Vorbim despre ăla cu furca?

Brittney zâmbi, dar, de data aceasta, aparatul ei dentar nu se mai ivi. Era un zâmbet rece, înghețat, un zâmbet tainic.

— Acest demon, Brianna, nu are furcă. Cel rău vine cu un bici.

Brianna se gândi câteva secunde.

— Trebuie să plec undeva, zise ea.

Plecă de acolo cu o viteză cu care numai ea putea să umble.

•

— Ce vrei de ziua ta? o întrebă John pe Mary.

Mary curăța fecalele de pe un prosop care servea drept scutec. Fecalele căzură într-un sac de plastic care putea fi dus afară mai târziu și îngropat într-un șanț săpat de excavatorul lui Edilio.

— Mi-ar plăcea să nu trebuiască să fac asta; atunci ar fi o zi de naștere nemaipomenită, zise Mary.

— Vorbesc serios, zise John, pe un ton de reproș.

Mary zâmbi și-și înclină capul spre al lui. Frunțile li se atinseră. Era versiunea lor de îmbrățișare. Un lucru intim între cei doi membri ai familiei Terrafino.

— Și eu sunt serioasă.

— Ar trebui să îți iei liber azi, zise John. Că doar ai de trecut prin toată chestia aia cu dispariția. Unii spun că e o experiență destul de intensă.

— Așa s-ar părea, răspunse Mary vag.

Aruncă scutecul într-o altă găleată, pe jumătate plină cu apă. Apa mirosea a înălbitor. Găleata era așezată pe un cărucior mic și roșu, care putea să fie transportat până la ocean și înapoi. Acolo, spălătorii aveau să facă o muncă indiferentă: aceea de a le spăla în ocean și de a le trimite înapoi, tot pătate, pline de nisip și sare care provoca mâncărimi.

— Ești pregătită, nu? întrebă John.

Mary se uită la ceas. Ceasul lui Francis. I-l dăduse când se apucase de spălat. Câte ore au mai rămas? Câte minute până la marele unu-cinci?

Mary încuviință.

— Am citit ghidul. Am vorbit cu cineva care a trecut prin asta. Am făcut tot ce trebuie.

— OK, spuse John, nefericit. Din senin, John continuă: Tu știi că Orsay minte, nu?

— Știu că din cauza ei l-am pierdut pe Francis. E tot ce am nevoie să știu.

— Da! Vezi? Uite ce i s-a întâmplat pentru că a ascultat-o.

— Mă întreb cum o duce Jill cu ele, se gândi Mary cu voce tare. Trecuse acum la următorul scutec. Cu Francis dispărut și nimeni altcineva care să fi avut pregătirea necesară, care să-i permită să-i ia locul, Mary avea și mai mult de muncă decât de obicei. Și nu sarcini dintre cele mai plăcute.

— Probabil că e OK, răspunse John.

— Mda, dar, dacă Orsay e așa o mare mincinoasă, poate că n-ar fi trebuit s-o las s-o ia pe Jill, zise Mary.

John păru grozav de surprins, neștiind exact cum să răspundă. Se înroși și privi în pământ.

— Sunt sigur că e bine, spuse Mary repede, interpretându-i privirea drept grijă pentru Jill.

— Mda. Doar pentru că Orsay minte, asta nu înseamnă că îi va face vreun rău lui Jill, spuse John.

— Poate că am să mă duc să văd ce face, zise Mary. În timpul meu liber. Mary râse. Era o glumă pe care o făcea toată lumea și care încetase de mult să mai fie amuzantă.

— Probabil că ar trebui să stai departe de Orsay, spuse John.

— Zău?

— Adică, na, nu știu. Știu doar că Astrid a spus că Orsay a inventat totul.

— Dacă a spus-o Astrid, trebuie să fie adevărat, spuse Mary.

John nu răspunse, dar părea mâhnit.

— OK, spuse Mary, rufele astea pot să fie trimise la plajă.

John păru ușurat că putea să plece. Mary îl auzi plecând, cu roțile căruciorului scârțâind în urma lui. Ea aruncă un ochi în camera de zi. Trei ajutoare erau acolo, dar numai unul era cu adevărat pregătit sau motivat. Însă s-ar fi descurcat câteva minute.

Mary se spălă pe mâini cât de bine putu și le uscă, ștergându-le de blugii ei largi.

Oare unde era Orsay în perioada aceea a zilei?

Mary ieși în curte și inspiră adânc aerul care nu mirosea a fecale sau a urină. Închise ochii, bucurându-se de senzație. Când îi deschise, fu surprinsă s-o vadă

pe Nerezza îndreptându-se rapid spre ea, ca și cum stabiliseră să se întâlnească exact atunci, și Nerezza întârziase.

— Tu ești… începu Mary.

— Nerezza, îi aminti fata.

— Da. Așa e. E ciudat, dar nu-mi aduc aminte să te fi întâlnit vreodată, până ieri, când ai venit s-o iei pe Jill.

— Oh, m-ai mai văzut pe-aici, zise Nerezza. Dar eu nu sunt importantă. Însă pe tine, Mary, toată lumea te știe. Mama Mary.

— Tocmai veneam s-o caut pe Orsay, spuse Mary.

— De ce?

— Voiam să văd ce face Jill.

— Nu de asta veneai, spuse Nerezza, aproape zâmbind.

Expresia feței lui Mary se înăspri.

— OK. Din cauza lui Francis, de-aia. Nu știu ce i-a spus Orsay, dar nu se poate să nu știți ce-a făcut. Nu pot să cred că asta își dorea Orsay. Dar tu trebuie s-o oprești, să nu se mai întâmple asta niciodată.

— Ce să opresc?

— Francis a ieșit din scenă. S-a sinucis.

Sprâncenele negre ale Nerezzei se ridicară.

— Zău? Nu. Nu, Mary. S-a dus la mama lui.

— Asta e o prostie, i-o tăie Mary. Nimeni nu știe ce se va întâmpla dacă ieși din FAYZ în timpul dispariției.

Nerezza puse o mână pe brațul lui Mary. Era un gest surprinzător. Mary nu era convinsă că îi plăcea, dar nici nu își retrase brațul.

— Mary, Profeta știe ce se întâmplă. Ea vede totul în vis. În fiecare noapte.

— Da? Pentru că eu am auzit că minte. Că inventează totul.

— Știu ce-ai auzit, spuse Nerezza pe un ton compătimitor. Astrid spune că Profeta minte. Dar tu trebuie să știi că Astrid este o persoană foarte religioasă și foarte, foarte mândră. Ea crede că știe tot ce e de știut în materie de adevăr. Ea nu poate să accepte ideea că altcineva ar fi putut fi ales pentru dezvăluirea adevărului.

— O cunosc pe Astrid de multă vreme, zise Mary.

Era pe cale să nege ceea ce-i spusese Nerezza. Dar era adevărat, nu-i așa? Astrid *era* mândră. Avea niște convingeri foarte ferme.

— Ascultă cuvintele Profetei, spuse Nerezza, ca și cum i-ar fi împărtășit un secret. Profeta a văzut că toți vom fi supuși unor vremuri de grea încercare. Nu mai e mult până atunci. Și apoi, Mary… apoi vor veni diavolul și îngerul. Și în apusul roșu vom fi izbăviți.

Mary își ținu respirația, înmărmurită. Voia să spună ceva dur, ceva indiferent. Dar Nerezza vorbea cu absolută convingere.

— Vino în noaptea asta, Mary, înainte de răsărit. Vino, și Profeta îți va vorbi, îți promit asta. Și apoi am convingerea asta, vei vedea adevărul și bunătatea din ea.

Nerezza îi zâmbi și-și încrucișă brațele la piept.

— Ea e ca și tine, Mary: puternică și bună, și plină de iubire.

• ȘAISPREZECE

<u>16 ore, 42 de minute</u>

În bezna nopții, Orsay urca pe stâncă. O făcuse de-atâtea ori, încât știa cum să-și îndrume picioarele, ce să apuce cu mâinile. În unele locuri, era alunecos și câteodată se temea că o să cadă în apă.

Se întreba dacă s-ar fi înecat. Nu era foarte adâncă, dar dacă se lovea la cap în timpul căderii? Inconștientă, în apă, cu spuma năvălindu-i în gură.

Micuța Jill, purtând o rochie curată și ținând păpușa în brațe mai puțin strâns, urca acum în urma ei. Era surprinzător de agilă.

Nerezza fu imediat în spatele ei, observând-o, privind-o ca un șoim.

— Ai grijă, Profetă, șopti Nerezza. Și tu, Jill.

Nerezza era o fată frumoasă. Mult mai frumoasă decât Orsay. Orsay era palidă și slabă și părea aproape concavă, ca și cum ar fi fost golită, prăbușindu-se în ea însăși. Nerezza era sănătoasă și puternică, cu o piele măslinie fără cusur și un păr negru strălucitor. Ochii ei erau absurd de strălucitori, de un verde nemaipomenit. Câteodată, lui Orsay i se părea că ochii ei străluceau în întuneric. O apăra aprig pe Orsay.

La baza stâncii era deja un grup mic de copii care așteptau. Nerezza se întoarse spre ei să le vorbească:

— Membrii Consiliului răspândesc minciuni pentru că nu vor ca lumea să cunoască adevărul.

Acoliții își ridicară chipurile pline de speranță și așteptări. Voiau să creadă că Orsay era o profetă adevărată. Auziseră tot felul de lucruri…

— Dar de ce n-ar vrea ca noi să știm? întrebă cineva.

Nerezza făcu o grimasă miloasă.

— Oamenii care dețin puterea vor, de obicei, să o mențină.

Tonul vocii ei, de un cinism atotștiutor, păru să fie eficient. Copiii dădeau din cap, imitând expresia chipului Nerezzei, o expresie mai matură, mai relaxată și mai înțeleaptă.

Orsay aproape că nu-și amintea care fusese viața ei înainte ca Nerezza să devină prietena și protectoarea ei. Nici măcar n-o observase pe Nerezza prin oraș. Ceea ce era bizar, pentru că nu era genul de fată pe care s-o treci cu vederea.

Pe de altă parte, Orsay însăși era nouă în oraș. Înainte locuise cu tatăl ei, care fusese șeful Parcului Național Stefano Rey, și nu ajunsese în oraș decât la multă vreme după instalarea barierei FAYZ.

Totuși, Orsay își căpătase puterile mult înainte de FAYZ. La început nu știa despre ce era vorba, de unde veneau imaginile ciudate din capul ei. Dar, în cele din urmă, își dăduse seama. Intra și își însușea visele altor oameni. Se plimba prin fanteziile lor onirice. Vedea ce vedeau și ei, simțea ce simțeau și ei.

Nu era întotdeauna o experiență plăcută. Fusese în capul lui Drake, de exemplu, și simțise un hău fără fund, un fund al iadului pe care nimeni n-ar fi vrut să-l vadă.

În timp, puterile ei păreau să se fi dezvoltat. I se ceruse să atingă mintea monstrului din mină. Chestia căreia îi spuneau gaiafag. Sau, pur și simplu, Întunericul. Îi deschisese mintea brutal. Ca și cum niște lame de bisturiu ar fi trecut prin toate barierele de securitate și intimitate ale creierului ei. După aceea, nimic n-a mai fost la fel. După contact, puterile ei au ajuns la un alt nivel. Unul de care nu se bucura.

Când a atins bariera, a putut să vadă visele din cealaltă parte. Visele celor de dincolo. Care îi așteptau…

Le putea simți prezența chiar și acum, în timp ce urca stânca și se apropia de barieră. Îi putea simți, dar încă nu-i putea auzi, încă nu putea să intre în visele lor.

Putea să facă asta numai în momentul în care atingea bariera. Pentru că, de partea cealaltă, dincolo, de partea cealaltă a acelei bariere cenușii, implacabile, și ei o atingeau. Orsay văzu bariera ca fiind subțire, dar impenetrabilă. Un ecran de sticlă lăptoasă, groasă de doar câțiva milimetri. Asta credea. Asta simțea.

Dincolo, de partea cealaltă, înapoi în lumea reală, părinții și prietenii veneau ca pelerinii să atingă bariera, să încerce să intre în contact cu singura minte capabilă să le audă plânsul și să le înțeleagă durerea.

Încercau s-o găsească pe Orsay.

Îi simțea. Mai tot timpul. La început, avusese îndoieli și încă le mai avea. Dar totul era mult prea puternic pentru a nu fi adevărat. Asta îi spusese Nerezza:

Lucrurile pe care le simți ca fiind reale sunt reale. Încetează să te mai îndoiești de asta, Profetă!

Câteodată, se îndoia de Nerezza. Dar nu îi spusese niciodată. Era ceva foarte puternic în Nerezza. Era puternică, o persoană cu profunzimi pe care Orsay nu le putea vedea, dar pe care le putea simți.

Câteodată, îi era frică de siguranța pe care Nerezza o afișa.

Orsay ajunse în capul stâncii. Era surprinsă să vadă că acum erau zeci de copii adunați pe plajă sau care urcau pe stânci.

Nerezza se așeză puțin mai jos de Orsay, ca un bodyguard, ținându-i pe copii la distanță.

— Privește cât de mulți au venit, îi spuse Nerezza.

— Da, spuse Orsay. Prea mulți. Nu pot…

— Trebuie să faci tot ce poți *să faci,* spuse Nerezza. Nimeni nu se așteaptă să suferi mai mult decât poți duce. Dar să nu cumva să uiți să vorbești cu Mary. Chiar dacă nu faci nimic altceva, prorocește pentru Mary.

— Doare, recunoscu Orsay. Se simțea prost să recunoască așa ceva. Toate aceste chipuri disperate, pline de speranță și neliniște se ridicau spre ea. Și tot ce trebuia să facă era să îndure durerea pentru a le ușura povara fricii.

— Vezi! Vin aici, în ciuda minciunilor lui Astrid.

— Astrid? Orsay se încruntă. O mai auzise pe Nerezza spunând ceva despre Astrid și mai devreme. Dar majoritatea gândurilor lui Orsay erau în altă parte. Era doar parțial conștientă de ce se întâmpla în lumea asta. Din ziua aceea, în care atinsese Întunericul, se simțise ca și cum întreaga lume era puțin mai decolorată, sunetele ceva mai înfundate. Lucrurile pe care le atingea părea să le atingă prin tifon.

— Da, Astrid cea genială spune minciuni despre tine. Ea este sursa minciunilor.

Orsay scutură din cap.

— Greșești, sigur greșești. Astrid? Este o fată cinstită.

— E Astrid, fără îndoială. Se folosește de Taylor și Howard și de încă vreo câțiva. Minciunile circulă repede. Toată lumea a auzit deja. Și, cu toate astea, privește cât de mulți au venit!

— Poate că n-ar trebui să mai fac asta, spuse Orsay.

— Nu poți lăsa minciunile să te tulbure, Profetă! Nu ai de ce să te temi de Astrid, geniul care nu vede ce e în fața ochilor ei.

Nerezza zâmbi în felul acela misterios, apoi păru să se scuture, parcă înfiorată de un vis rău, de care voia să se lepede. Înainte ca Orsay să poată să întrebe ce dorise să spună, Nerezza zise:

— S-o lăsăm pe Sirenă să cânte.

Orsay o auzise pe Jill cântând numai de două ori până atunci. Ambele dăți fuseseră ca niște experiențe religioase mistice. Chiar nu conta ce cântec era, deși unele melodii te făceau să simți ca și cum ar fi trebui să faci mai mult decât doar să stai și să asculți.

— Jill, spuse Nerezza. Pregătește-te. Apoi, pe un ton puternic, se adresă celor de pe plajă: Oameni buni, am pregătit o experiență specială pentru voi. Inspirată de Profetă, micuța Jill are un cântec pentru voi. Cred că vă va plăcea.

Jill cântă primele cuvinte ale unui cântec pe care Orsay nu-l recunoștea.

Nani, nani,
Puiul mamii…

Lumea se închise în jurul lui Orsay ca o pătură moale și caldă. Mama ei, mama ei cea adevărată, nu fusese niciodată genul care să cânte cântece de leagăn. Dar în mintea ei exista o altă mamă, una pe care și-ar fi dorit s-o aibă.

Că mama te-o legăna și cu gura ți-o cânta
Nani, nani, puișor, nani, nani, dormi ușor.

Și acum Orsay putea vedea, cu ochii minții, și floricelele, și păsărelele, toate dansând în imaginația ei. Și cu ele, și viața pe care n-o avusese niciodată, o lume pe care n-avea s-o cunoască niciodată, o mamă care i-ar fi cântat…

Nani, nani…

Jill tăcu. Orsay clipi ca un somnambul. Își văzu discipolii, copiii, atât de aproape acum unul de celălalt, încât păreau să se contopească. Se mișcaseră atât de aproape de Jill și acum stăteau lipiți de stâncă.

Dar ochii lor nu erau ațintiți asupra lui Jill și nici măcar ațintiți asupra lui Orsay. Ochii lor erau îndreptați spre acel apus angelic și spre chipurile mamelor lor.

— Acum e momentul, îi spuse Nerezza lui Orsay.

— OK, spuse Orsay. Da.

Își lipi palma de barieră. Șocul electric îi arse buricele degetelor. Durerea era incredibilă, chiar și după atâtea ori. Trebuia să-și stăpânească impulsul greu de înfrânat de a-și retrage mâna.

Dar apăsă cu palma, iar durerea îi aprinse fiecare nerv din mâna ei, urcând pe braț în sus, arzând-o, mistuind-o.

Orsay închise ochii.

— E… acolo… Mary este aici?

Cineva își ținu respirația.

Orsay își deschise ochii plini de lacrimi și o văzu pe Mary Terrafino stând mai în spate. Biata Mary, atât de împovărată!

Mary, atât de slabă acum! Foametea înrăutățită de anorexie.

— De mine zici? întrebă Mary.

Orsay închise ochii.

— Mama ta… îi văd visele despre tine, Mary.

Orsay simți imaginile cum se revarsă peste ea, mângâind-o, tulburând-o, luându-i în mod miraculos mintea de la durerea pe care o simțea.

— Mary, la șase ani… Mamei tale îi este dor de tine… visează la vremea când erai o copilă și erai atât de supărată când fratele tău primise un cadou de Crăciun, pe care îl voiai tu.

— Un skateboard, șopti Mary.

— Mama ta visează că te vei întoarce la ea în curând, spuse Orsay. Este ziua ta, atât de curând, Mary. Ești atât de mare acum! Mama ta spune că ai făcut destule, Mary. Ceilalți îți vor prelua munca.

— Nu pot… spuse Mary. Părea șocată. Nu pot să-i las singuri pe copiii ăștia.

— Ziua ta cade de ziua mamei, Mamă Mary, șopti Orsay, simțindu-și străine propriile vorbe.

— Da, recunoscu Mary. De unde…

— În ziua aceea, Mamă Mary, îți vei elibera copiii, pentru ca tu însăți să devii, din nou, Mary, copilul, continuă Orsay să vorbească.

— Nu pot să-i las în urmă…

— Nu-i vei lăsa în urmă, Mary! Când soarele va apune, tu îi vei conduce spre libertate, șopti Orsay. Când soarele va apune pe cerul roșu…

•

Sanjit își petrecuse dimineața uitându-se la un film, cu tatăl lui adoptiv în rolul principal. *Fly Boy Too.* Îl mai văzuse și altă dată. Cu toții văzuseră fiecare cadru din toate filmele cu Todd Chance. Și majoritatea filmelor cu Jennifer Brattle. Dar nu și cele cu nuditate.

Dar *Fly Boy Too* prezenta un interes deosebit pentru scena de douăzeci de secunde care arăta un actor – sau poate că era un pilot adevărat, cine ar fi putut să spună – pilotând un elicopter. În cazul lui, pilota un elicopter, în timp ce

încerca să-l mitralieze pe John Gage – jucat de Todd Chance –, iar Gage sărea de pe un vagon pe altul al unui tren în mișcare.

Sanjit văzuse scena aceea de douăzeci de secunde de sute de ori, până când creierul i se făcuse terci și ochii i se împăienjeniseră.

Acum, când toți ceilalți erau în pat, Sanjit intră în tura de noapte târzie, la căpătâiul lui Bowie. Sau poate că era tura din zori.

Se așeză în fotoliul adânc, de lângă patul lui Bowie.

Peste umărul lui își întindea gâtul o lampă de podea, care trimitea un cerc de lumină peste cartea pe care o deschise. Era un roman de război. Despre Vietnam, care era o țară lângă Thailanda, unde se născuse el. Era clar că acolo, demult, fusese un război, și americanii participaseră în acel război. Dar nu asta îl interesa pe el. Ce-l interesa era faptul că foloseau multe elicoptere, și romanul ăsta, în special, se învârtea în jurul unui soldat care pilota un elicopter.

Nu era cine știe ce, dar nu avea altceva. Cel puțin, autorul părea să fi studiat problema. Descrierile lui sunau bine. Sunau ca și cum n-ar fi fost inventate.

Ăsta nu era un mod în care să învețe să piloteze un elicopter.

Bowie își aruncă într-o parte capul, furios, ca și cum ar fi avut un coșmar. Sanjit era destul de aproape ca să pună mâna pe fruntea lui Bowie. Pielea îi era fierbinte și plină de broboane.

Era un copil frumos Bowie, cu ochi albaștri umezi și dinți haioși. Era atât de palid, încât arăta câteodată ca unul dintre zeii de marmură albă, pe care îi văzuse Sanjit în copilăria lui demult pierdută. Aceia erau reci la atingere. Bowie nu.

Leucemie. Nu, cu siguranță nu. Dar nu era nici vreo răceală sau vreo gripă. Dura de prea multă vreme ca să fie gripă. În plus, nimeni altcineva nu se mai îmbolnăvise. Deci, probabil că nu fusese genul ăla de chestie. Una dintre bolile alea care se iau.

Sanjit chiar nu voia să-l vadă pe micuț murind. Văzuse oameni murind. Un cerșetor bătrân, fără picioare. O femeie care murise într-o alee din Bangkok, după ce născuse. Un bărbat înjunghiat de un pește.

Și un băiat pe nume Sunan.

Sanjit îl luase pe Sunan sub aripa lui. Mama lui Sunan fusese prostituată. Dispăruse într-o bună zi; nimeni nu știa dacă mai trăia sau nu. Și Sunan ajunsese pe străzi. Nu știa prea multe. Sanjit îl învățase tot ce putuse. Cum să fure mâncare. Cum să scape când era prins furând mâncare. Cum să-i convingă pe turiști să-i dea bani, cărându-le bagajele. Cum să-i convingă pe proprietarii de magazine să plătească să-i ghideze pe turiștii străini către magazinele lor.

Cum să supraviețuiască. Dar nu și cum să înoate.

Sanjit îl scosese din râul Chao Phraya prea târziu. Își luase ochii de la băiat doar un minut. Când se întorsese… prea târziu. Până să reușească să-l scoată din apa mâloasă, era prea târziu.

Sanjit se așeză la loc. Se întoarse la cartea lui. Mâinile îi tremurau.

Peace intră în cameră, îmbrăcată în pijamale din cap până în picioare și frecându-și ochii somnoroasă.

— L-am uitat pe Noo Noo, spuse ea.

— Ah. Sanjit observă păpușa pe podea, o ridică și i-o înmână. E greu să dormi fără Noo Noo, nu-i așa?

Peace luă păpușa, o îmbrățișă și o ținu strâns.

— Bowie se face bine?

— Eu așa sper, spuse Sanjit.

— Înveți cum să pilotezi un elicopter?

— Sigur, spuse Sanjit. Floare la ureche. Sunt niște pedale pentru picioare. Bățul ăsta se cheamă levier de direcție. Mai e un băț care se cheamă… într-un fel. Am uitat. Dar nu-ți face griji.

— Eu îmi fac întotdeauna griji, nu-i așa?

— Da, cam așa e. Sanjit îi zâmbi. Dar nu face nimic, pentru că lucrul de care te temi tu cel mai mult nu se întâmplă aproape niciodată, nu crezi?

— Ba da, admise Peace. Dar nici chestia pe care o aștept eu nu se întâmplă.

Sanjit oftă.

— Mda. Păi, eu am să fac tot posibilul.

Peace veni la el și-l strânse în brațe. Apoi își luă păpușa și plecă.

Sanjit se întoarse la roman, ceva cu un schimb de focuri cu „Charlie”. Răsfoi mai departe, încercând să adune destule indicii din care să-și dea seama cum să zboare cu elicopterul. De pe o barcă. De lângă o stâncă.

Cu un elicopter în care se aflau cu toți cei pe care îi iubea.

• ȘAPTESPREZECE

<u>15 ore, 59 de minute</u>

— Mamă Mary? Pot să mă scol și să stau cu tine?

— Nu, iubita. Du-te și te culcă la loc.

— Dar nu mi-e somn.

Mary îi mângâie umărul micuțului de patru ani. Îl conduse înapoi în camera principală. Paturi de campanie pe jos. Cearșafuri murdare. Nu mai avea ce să facă în privința asta.

Mama ta spune că ai făcut destule, Mary.

Mama Mary, așa i se spunea. Ca și cum ar fi fost Maica Domnului. Copiii întotdeauna o priveau cu admirație. O admirau de nu mai puteau. Mare lucru! Asta n-o ajuta cine știe ce în chinul ei de zi cu zi, noapte de noapte, fără încetare.

„Voluntari” posaci. Nesfârșitele lupte dintre copii pentru jucării. Frați sau surori mai mari încercând permanent să-și lepede frații sau surorile mai mici la grădiniță. Zgârieturi, julituri, nasuri curgând, nasuri sângerând, dinți care stăteau să cadă, infecții la urechi. Puști care, pur și simplu, umblau aiurea, ca Justin, ultimul care se aventurase. Și serii nesfârșite, nesfârșite de întrebări care cereau răspunsuri. O nevoie de atenție care n-o lăsa să respire niciodată, nici măcar pentru o secundă.

Mary nota totul într-un calendar. Trebuise să și-l conceapă singură, să-l deseneze cu atenție pe o bucată de hârtie industrială. Avea nevoie de spații mari pentru nesfârșitele însemnări și toate chestiile pe care nu trebuia să le uite. Fiecare zi de naștere a fiecărui copil. Când se plânsese fiecare copil prima dată de infecția la urechi. Memento să nu uite să găsească mai multă pânză pentru scutece. Să găsească o mătură nouă. Lucruri pe care trebuia să i le spună lui John sau vreunuia dintre cei care lucrau cu ea.

Se uita acum fix la calendarul ei. Se uita la un semn pe care îl făcuse, ca să-i dea o zi liberă lui Francis, în cinstea a trei luni de muncă fantastică.

Francis își luase singur liber.

Pe calendar mai era și un semn „P”, de acum ceva săptămâni. Era codul pentru Prozac. Nu găsise niciun fel de Prozac. Cabinetul cu medicamente al Dahrei Baidoo era aproape gol. Dahra îi dăduse lui Mary câteva antidepresive, dar simțise efecte secundare. Vise puternice, vii, absurde, care o făceau pe Mary să nu se simtă în apele ei toată ziua și să se sperie de momentul în care trebuia să adoarmă.

Mânca tot ce trebuia să mănânce.

Dar începuse iar să vomite. Nu de fiecare dată. Doar câteodată. Câteodată, avea de ales între a nu mânca și a-și permite să-și bage degetele pe gât. Câteodată, nu putea să-și controleze ambele impulsuri, așa că trebuia să aleagă unul.

Și apoi, suspinând, plină de ură față de propria minte, față de cancerele care păreau a-i devora sufletul zi și noapte, noapte și zi.

Mamei tale îi e dor de tine…

În calendar, Mama Mary avea marcat cu roșu „anul al 15-lea!" Răsuci ceasul lui Francis și se uită să vadă cât era ora. Chiar să fi fost atât de târziu? Mai erau șaisprezece ore. Șaisprezece ore până când avea să împlinească cincisprezece ani.

Nu mai era mult. Trebuia să fie pregătită pentru asta. Marea vârstă, cincisprezece.

Trebuia să fie pregătită să se lupte cu tentația pe care o avea de înfruntat fiecare puști din FAYZ care ajungea la această vârstă fatidică.

Deja toată lumea știa ce se va întâmpla. Timpul pare că îngheață. Și, în vreme ce tu ești suspendat într-un fel de lume mediocră, un demon vine să te ispitească. Persoana pentru care ai face orice, cu orice preț. Cel cu care vrei cel mai mult să te reunești. Și ademenitorul îți oferă o cale de salvare. Te va implora să treci de partea cealaltă împreună cu el, să ieși din FAYZ.

Existau sute de teorii cu privire la motivul pentru care se întâmpla astfel. Mary auzise teorii numerologice, teorii conspiraționiste, teorii astrologice, toate teoriile din lume despre extratereștri, despre cercetători guvernamentali…

Explicația lui Astrid, explicația „oficială", era aceea că FAYZ era o ciudățenie a naturii, o anomalie pe care n-o putea pricepe nimeni, cu reguli pe care copiii din FAYZ ar trebui să încerce să le descopere și să le înțeleagă.

Efectul psihologic bizar al împlinirii vârstei de cincisprezece ani era doar o distorsiune mentală. Nu exista niciun diavol ademenitor, și calea pe care ți-o oferea era la fel de ireală.

„E doar modalitatea prin care mintea dramatizează o alegere între viață și moarte", explicase Astrid, pe tonul acela al ei, superior.

Copiii, în mare, nu se gândeau la asta. Pentru un puști de zece sau de doisprezece ani vârsta de cincisprezece ani era foarte departe. Când ziua aceea de naștere se apropia, începeai să te gândești la ea, dar Astrid – pe vremea când încă mai aveau curent electric și imprimante – întocmise chiar un mic ghid, frumos printat, numit „Cum să supraviețuiești la 15 ani".

Mary nu credea că Astrid ar fi mințit în mod deliberat. Indiferent ce zicea Nerezza. Dar nu credea nici că Astrid era infailibilă.

În majoritatea timpului, Mary nu avea vreme de pierdut cu meditații filosofice. Și asta era puțin spus. În majoritatea timpului, Mary era ocupată până peste cap de crizele provocate de copii.

Dar ziua se tot apropia. Și apoi… Francis.

Și acum, Orsay.

În acea zi îți vei elibera copiii, pentru ca tu însăți să devii, din nou, Mary, copilul…

Mary simțea cum depresia începea s-o invadeze. Era un prădător răbdător. O urmărea și aștepta. Și apoi îi simțea fiecare slăbiciune și venea și mai aproape.

Se forțase să mănânce.

Și apoi se forțase să vomite ce mâncase.

Nu era proastă. Nu era inconștientă. Știa că pierduse controlul. Din nou.

Se prăbușea din temelii.

Și, în curând, avea să fie în acea stază înghețată, în afara timpului, despre care vorbea Astrid în ghidul ei. Și va vedea chipul mamei ei, chemând-o la ea…

Renunță la povară, Mary…

Și du-te la ea…

Mary închise ochii strâns. Când îi redeschise, Ashley stătea înaintea ei. Fetița plângea. Avusese un coșmar și avea nevoie de o îmbrățișare.

•

O puștoaică pe nume Consuela, unul dintre soldații lui Edilio, îl văzuse prima.

Fugi la Edilio. Era printre cei din tura de noapte, care făceau de gardă în orele dinaintea zorilor. Consuela dăduse peste el, țipase și fugise repede la Edilio. Asta fusese instruită să facă.

Acum Edilio stătea aplecat asupra lui. Se întreba ce-ar fi trebuit să facă. Știa răspunsul corect la întrebarea asta: să raporteze Consiliului. Mai înainte îi făcuse capul calendar lui Sam din același motiv.

Dar chestia asta…

— Ce-ar trebui să fac? întrebă Consuela.

— Nu spune nimănui.

— S-o chem pe Astrid? Pe Sam?

Probabil că erau niște întrebări rezonabile. Edilio ar fi vrut să aibă și răspunsuri perfect rezonabile.

— Poți să pleci, spuse Edilio. Ai făcut treabă bună. E nasol c-a trebuit să vezi asta.

Fata plecă, ușurată că putea să se îndepărteze de locul acela. Edilio rămase să se uite cu jale la chestia aceea… persoana aceea… trupul acela… Avea să fie ca un pumnal în inima lui Sam.

În lunile care urmaseră morții lui Drake Merwin, înfrângerii gaiafagului și pactului cu viermii mutanți, peste FAYZ se așternuse liniștea.

Edilio simțea cum acea structură fragilă, acel sistem la care lucrase atât de mult, sistemul în care începuse să creadă că va rezista se făcea bucăți acum, destrămându-se în mâinile lui Edilio ca un șervețel de hârtie în ploaie.

Nu fusese niciodată adevărat. FAYZ-ul avea să câștige întotdeauna.

•

Sam stătea aplecat deasupra cadavrului. Priveliștea îl tulbură. Făcu un pas nesigur înapoi.

Edilio îl prinse la timp.

Sam simți panica sufocându-l. Voia să fugă. Nu putea să respire. Inima îi bătea cu putere. Își simțea sângele ca niște ace de gheață umblându-i prin vene.

Știa ce se întâmplase.

— Hei, șefu', spuse Edilio. Ești bine, frate?

Sam nu putea să-i răspundă. Respira încet, sacadat. Ca un copil mic, pornit pe plâns.

— Sam, încercă Edilio. Haide, omule, revino-ți!

Edilio își întoarse privirea de la trupul mutilat la prietenul său și înapoi.

Trecuse și el prin asta. Sam cunoștea îngrozitoarele răni pe care le vedea. Trupul băiatului de doisprezece ani, pe nume Leonard, purta rănile pe care Sam le știa și pe care nu le va putea uita niciodată.

Urme de bici.

Strada era liniștită. Nu era nici țipenie. Nimeni care să vadă.

— Drake, șopti Sam.

— Nu, frate. Drake e mort demult.

Sam, dintr-odată furios, îl prinse pe Edilio de cămașă.

— Nu-mi spune tu mie ce văd cu ochii mei, Edilio. El e.

Sam țipa.

Edilio desprinse cu răbdare degetele încleștate ale lui Sam.

— Ascultă, Sam. Știu cum pare. Te-am văzut. Am văzut cum arătai în ziua aceea. Deci, știu, OK? Dar, omule, nu are niciun sens. Drake e mort și îngropat sub o tonă de stânci, în puțul minier.

— E Drake, spuse Sam sec.

— OK, ajunge, Sam! se răsti Edilio. Începi s-o iei razna.

Sam își închise ochii și simți din nou durerea… o durere pe care nu și-o închipuia posibilă decât în iad. O durere ca și cum ar fi ars de viu.

Loviturile biciului lui Drake. Fiecare mușcând din carnea lui, sfâșiind-o…

— Tu nu știi… Nu știi ce înseamnă…

— Sam…

— Chiar și după ce Brianna băgase atâta morfină în mine… tu nu știi… tu nu știi… Bine? Nu știi. Roagă-te lui Dumnezeu să nu trebuiască să afli vreodată.

Taylor se găsi tocmai atunci să apară din senin. Aruncă o privire spre cadavru și icni. Își acoperi gura și privi în altă parte.

— S-a întors, spuse Sam.

— Taylor, ia-l pe Sam de-aici. Du-l la Astrid! îi ordonă Edilio.

— Dar Sam și Astrid sunt…

— Fă ce ți-am spus! urlă Edilio. Și apoi saltă-ți fundul și adună-i pe ceilalți membri ai Consiliului aici. Vor să știe ce se întâmplă? Foarte bine. Atunci n-au decât să se dea jos din pat.

— Nu dispare niciodată, spuse Sam printre dinți. Știi de asta, Edilio? Nu dispare niciodată. E întotdeauna cu mine. E întotdeauna cu mine.

— Ia-l de-aici! îi ordonă Edilio lui Taylor. Și spune-i lui Astrid că trebuie să avem o discuție.

• OPTSPREZECE

15 ore, 57 de minute

— Pornim în noaptea asta, spuse Caine.

Slăbit. Fiecare mușchi îi era slăbit. Îl durea tot. Gâfâia urcând scările de la cantină. Ca și cum ar fi alergat la maraton.

Foametea. Asta făcea din om.

Încerca să numere fețele epuizate, flămânde și triste care se întoarseră spre el. Dar nu putea reține numărul în minte. Cincisprezece? Șaptesprezece? Cu siguranță nu mai multe.

Ultima lumânare licărea pe masa care fusese cândva încărcată cu plăcintă de curcan și pizza, și jeleuri, și salată, sticle de lapte, toată cavalcada de mâncăruri de cantină pregătite pentru prânzurile elevilor.

Sala aceasta fusese cândva plină de copii. Toți sănătoși. Unii mai slabi, alții mai grași, niciunul supt de foame și hidos precum cei care mai erau acum aici.

Academia Coates, locul preferat unde cei bogați își trimiteau odraslele care nu le aduceau decât necazuri. Copii care provocau incendii. Copii care îi intimidau pe alții. Derbedei. Drogați. Puști cu probleme psihice. Sau, pur și simplu, copii care le răspundeau părinților puțin cam des. Sau copii ai căror părinți pur și simplu nu-i mai voiau în viața lor.

Dificilii, ratații, neadaptații. Cei pe care nu-i iubea nimeni. Academia Coates, locul unde îți lepădai odraslele și scăpai de dureri de cap.

Păi se pare că funcționa foarte bine pentru toate părțile implicate.

Acum era academia disperaților rămași în urmă. Cei care fuseseră suficient de răi sau suficient de norocoși să fi supraviețuit. Numai patru dintre ei erau mutanți. Caine însuși, putere maximă; Diana, a cărei singură putere era aceea de a măsura puterea celorlalți mutanți; Bug, cu abilitatea lui de a dispărea aproape complet, și Penny care căpătase o putere extrem de folositoare, aceea a iluziei: putea să facă pe cineva să creadă că e atacat de un monstru sau înjunghiat, sau ars de viu.

O demonstrase pe un puști pe nume Barry. Îl făcuse să creadă că era urmărit în jurul camerei de sulițe. Fusese amuzant să te uiți la el cum alerga terorizat.

Asta era tot. Patru mutanți dintre care numai doi, Caine și Penny, puteau să lupte. Bug era și el folositor în felul lui. Iar Diana era Diana. Singurul chip pe care voia să-l vadă în momentul de față.

Dar ea avea capul aplecat, culcat pe brațele pe care le sprijinea, în coate, pe genunchi.

Ceilalți se uitau la el. Nu-l iubeau, nici măcar nu-l plăceau, dar încă se temeau de el.

— V-am chemat pe toți aici, în seara asta, pentru că plecăm, spuse Caine.

— Avem destulă mâncare? spuse o voce, plângând jalnic.

— O să avem și mâncare, spuse Caine. Știm un loc de unde putem s-o luăm. E o insulă.

— Cum o să ajungem pe o insulă?

— Ia mai taci, Jason! E o insulă. A fost deținută înainte de doi actori celebri de care, probabil, vă mai aduceți aminte. Todd Chance și Jennifer Brattle. E un conac imens pe o insulă privată. Genul de loc unde se depozitează o grămadă de mâncare.

— Singurul mod de a ajunge acolo e cu barca, vociferă Jason. Cum o să facem noi chestia asta?

— O să luăm câteva bărci, răspunse Caine cu mult mai multă încredere decât simțea cu adevărat.

Bug strănută. Când strănuta, devenea aproape vizibil.

— Bug știe despre locul ăsta, spuse Caine. E faimos.

— Atunci de ce nu am auzit despre asta mai înainte? întrebă Diana, mormăind cu nasul în pământ.

— Pentru că Bug e un idiot și nu și-a dat seama că trebuie să ne spună, se răsti Caine, scos din sărite. Dar insula e acolo. Se cheamă San Francisco de Sales. E pe hartă.

Scoase o hartă boțită și ruptă, din buzunar, și o despături. Era ruptă dintr-un atlas geografic de la școală, din bibliotecă.

— Vezi?

O ridică și fu mulțumit să vadă o licărire de interes adevărat.

— O să găsim bărci, spuse Caine. Le luăm din Perdido Beach.

Asta ucise orice urmă de entuziasm pe care o aveau.

— Ăia au tot felul de mutanți și de arme, și tot, spuse o fată poreclită Pampers.

— Da, au, admise Caine, fără prea mare tragere de inimă. Dar vor fi toți prea ocupați pentru a ne observa de noi. Și, dacă vreunul dintre ei ne stă în cale, am să mă ocup eu de ei. Eu sau Penny.

Puștii aruncară o privire în direcția lui Penny. Fata avea doisprezece ani. Probabil că fusese frumoasă cândva. Cu trăsături chinezești, un nas mic și sprâncene ridicate a mirare. Acum arăta ca o sperietoare, cu păr despicat și rupt, cu gingii roșii din cauza malnutriției, cu o erupție pe piele care îi acoperea gâtul și brațele, formând un model roz, dantelat.

— Cred că sunteți nebuni, spuse Jason. Să mergi prin Perdido Beach? Jumătate din noi nici măcar nu suntem în stare să ajungem până acolo, darămite să mai și luptăm. Murim de foame, frate. Dacă nu ai mâncare să ne dai, o să cădem din picioare înainte să ajungem la autostradă.

— Ascultă-mă, spuse Caine domol. Cu siguranță o să avem nevoie de niște mâncare. Și în curând.

Diana își ridică fruntea din pământ, temându-se de ce avea Caine să facă.

— Singura mâncare de care o să avem parte se află pe insula aia. Ajungem acolo sau va trebui să găsim pe altcineva pe care să-l mâncăm.

• NOUĂSPREZECE

15 ore, 27 de minute

Era ciudat, gândea Zil. Era ciudat cum se ajunsese aici. Ciudat cât de frică îi era, cât de rău i se făcuse, dar nu putea să lase să se vadă. Pentru că el era șeful. Pentru că toți îl priveau cu respect.

Comandantul. Cu „C” mare, așa se simțea când o spunea Turk.

Turk, lingușitorul scârbos, cu piciorul lui defect și cu mutra de șobolan.

Și Hank. Hank era înfricoșător. Probabil nebun de legat. OK, nu probabil, sigur. Hank era întotdeauna cel care forța, provoca, impunea.

Ceilalți? Erau douăzeci și trei. Antoine, grăsanul drogat. Max. Rudy. Lisa. Trent. Alții. Pe care Zil abia îi recunoștea. Singurul pe care Zil chiar îl plăcea era Lance. Lance era mișto. Lance era băiatul frumos, deștept, care îl făcea pe Zil să creadă că poate toată chestia asta era OK, că poate Zil chiar merita să fie Comandant cu „C” mare.

Oricum, e prea târziu să se întoarcă acum. Făcuse înțelegerea cu Caine. Fusese foarte simplă: erau doi oameni în FAYZ de care Zil trebuia să se teamă mai mult decât de oricine altcineva: Sam și Caine. Caine îi oferise lui Zil șansa de a-l discredita pe unul și a-i spune la revedere celuilalt.

Acum sau niciodată.

Dar acum altele aveau prioritate. Benzina. Iar după asta, avea să fie prea târziu să se mai răzgândească.

Declarația de război total împotriva mutanților era la distanță de câteva minute.

Douăzeci și trei de puști care să se infiltreze pe străzile întunecate, câte unul sau câte doi, cu arme și cu bâte ascunse sub hanorace și haine. Unii făcând pe grozavii, alții strecurându-se, lipiți de ziduri, ca niște șoricei speriați. Frica cea mare era că Sam îi va descoperi prea devreme. Că va încerca să-i oprească înainte să înceapă distracția.

Zil râse, fără să vrea.

Turk era cu el. Niciunul din ei nu era înarmat, nimic care să-i dea lui Sam o scuză, în cazul în care i-ar fi oprit.

— Vedeți, acesta este un Comandant adevărat, spuse Turk în felul lui libidinos. Râde și la ananghie.

Zil nu spuse nimic. Avea stomacul în gât.

Atât de multe puteau să meargă prost. Brianna. Dekka. Taylor. Edilio. Chiar și Orc. Alți monștri și susținătorii monștrilor, trădătorii. Oricare dintre ei ar fi putut să oprească totul instant.

Zil se simțea ca și cum ar fi stat pe marginea unei prăpăstii.

Pas cu pas. Mai întâi, benzinăria.

Trebuia să fie în seara asta.

Acum.

Și întregul oraș trebuia să ardă.

Din acel foc, cei din Human Crew aveau să-i adune pe supraviețuitori sub aripa lui Zil. Și apoi el avea să le fie Comandantul, nu doar al micii găști de ratați, ci al tuturor.

•

Brittney nu știa unde fusese. Sau ce făcuse din momentul în care părăsise casa Briannei. Avea amintiri disparate, asemenea unor cadre nelegate, ca tăiate dintr-un film. Un instantaneu cu un spațiu strâmt de sub o casă. Cu ea întinsă iar în noroi, simțindu-l rece pe spate. Scânduri de lemn pline de pânze de păianjen deasupra ei, un capac de sicriu care îi aducea numai mângâiere.

Alte instantanee îi dezvăluiau stânci pe plajă. Nisipul îi îngreuna pasul.

Își amintea că văzuse copii. Doi, departe de ea. Când o zăriră, fugiră. Dar poate că nu erau reali. Poate că erau doar fantome, pentru că Brittney nu era total sigură că toți cei pe care îi vedea erau reali. Păreau reali la suprafață – ochii lor și părul, și buzele erau familiare. Dar, câteodată, parcă ar fi strălucit lumini din ei, fără noimă.

Era greu să-ți dai seama ce era real și ce nu. Tot ce putea să știe era că Tanner apărea, câteodată, chiar lângă ea. Și el era real.

Și vocea din capul ei era reală, vocea care îi spunea să-l servească, să i se supună, să urmeze calea adevărului și a bunătății.

Apoi Brittney își aduse aminte că îl simțea pe cel rău că se apropie. Venea foarte aproape. Putea să-i simtă prezența.

Oh, da: *el* fusese aici.

Dar unde fusese ea? Îl întrebase pe fratele ei, Tanner. Tanner nu arăta prea bine, rănile lui fiind mult prea evidente.

— Unde sunt, Tanner? Cum am ajuns aici?

— Ai înviat, un înger răzbunător, spuse Tanner.

— Da, răspunse Brittney. Dar unde am fost? Dar acum? Mai înainte? Unde am fost?

Se auzea un zgomot în capătul străzii. Doi oameni mergând. Sam și Taylor.

Sam era bun. Taylor era bună. Niciunul din ei nu se aliase cu cel rău. Nu păreau s-o vadă. În urma lor lăsau urme de ultraviolete, ca un soi de dâră de noroi.

— L-ai văzut, Tanner?

— Pe cine?

— Pe cel rău. Ai văzut demonul?

Tanner nu-i răspunse. Sângera din rănile cumplite care îl uciseseră.

Brittney nu mai insistă. Ba chiar uitase că întrebase.

— Trebuie s-o găsesc pe Profetă, spuse ea. Trebuie s-o salvez de cel rău.

— Da. Tanner își luase cealaltă înfățișare, purtând acum veșmintele angelice. Strălucea fabulos, ca o stea aurie. Urmează-mă, surioară. Avem fapte bune de împlinit.

— Slavă Ție, Doamne! spuse Brittney.

Fratele ei se uită fix la ea și, doar pentru o clipă, păru că zâmbește. Dinții îi erau dezgoliți, ochii înroșiți de focul lăuntric.

— Da, spuse Tanner. Slavă.

• DOUĂZECI

15 ore, 12 de minute

Benzinăria era cufundată în întuneric. Totul era întunecat.

Zil privi cerul. Stelele străluceau. Incredibil de clar și de intens. Noaptea întunecată, stelele strident de albe.

Zil nu era un poet de felul lui, dar putea să priceapă de ce oamenii rămâneau fascinați de stele. Mulți oameni importanți, oameni mari trebuie să fi privit stelele în momentele de răscruce, în clipele în care se pregăteau să facă ceva ce avea să le marcheze viața pentru totdeauna.

Ce păcat că astea nu erau stele adevărate!

Hank apăru ca o fantomă. Era cu Antoine. Zil îi văzu pe ceilalți în întuneric, în dreptul autostrăzii, deja adunați. Strânși la grămadă, speriați, agitați. Probabil mai degrabă pregătiți s-o ia la goană ca iepurii.

— Comandante? începu Hank, șușotind aprins.

— Hank, răspunse Zil, cu vocea lui încrezător de calmă.

— Oamenii tăi de la Human Crew așteaptă ordine.

Un murmur de multe voci. Oi speriate, behăind împreună, încercând să-și mențină curajul.

Lance era și el acolo.

— Am verificat. Patru dintre soldații lui Edilio. Doi dintre ei dorm. Niciun mutant, din ce-am putut vedea.

— Foarte bine, spuse Zil. Dacă ne mișcăm repede și păstrăm elementul-surpriză, mă îndoiesc că o să fie nevoie să rănim pe careva.

— Eu n-aș fi atât de sigur, răspunse Hank.

— Orice s-ar întâmpla este menit să se întâmple, spuse Turk.

— Soarta.

Zil înghiți greu. Dacă arăta vreun fel de slăbiciune, totul se termina.

— Ăsta e începutul sfârșitului pentru monștri, spuse el. În seara asta luăm Perdido Beach înapoi pentru oameni.

— L-ați auzit pe Comandant, spuse Turk.

— Să mergem, zise Hank.

Avea o pușcă mare cât el atârnată de umăr. O scoase de pe umăr și-i trase ostentativ siguranța.

Și apoi se puseră în mișcare. Mergeau repede. Zil în față, împreună cu Hank de o parte și cu Lance de cealaltă, și Antoine, împleticindu-se și el, venea împreună cu Turk în rândul al doilea.

Nimeni nu-i observase venind dinspre autostradă. Sau mărșăluind rapid, trecând de semnul vechi și deteriorat care arăta prețul carburanților.

După ce trecură de prima pompă, se auzi o voce care le strigă:

— Hei! Nimeni nu se opri, toți o rupseră la fugă însuflețiți. Hei! Hei! strigă vocea din nou.

Un băiat, Zil nu știa cum îl cheamă, începu să urle și apoi o a doua voce se auzi strigând:

— Ce se întâmplă?

BANG!

Sunetul era asurzitor. Limbi de foc galben de la detunătura de armă.

Pușca lui Hank.

Primul băiat căzu greoi pe spate.

Zil fu aproape să strige: „Stop”. Aproape să spună: „Nu e nevoie să...”

Al doilea soldat ridică arma, dar ezită. Hank n-o făcu.

BANG!

Al doilea soldat se întoarse și fugi. Își aruncă arma și începu să fugă.

Mai multe voci țipau înfricoșate și confuze. Focuri de armă. Aici. Acolo. Împușcături sălbatice, explozii de lumină în întuneric.

— Opriți focul! urlă Hank.

Focul continuă. Dar acum venea numai din partea oamenilor lui Zil.

— Terminați odată! țipă Zil.

Exploziile se opriră.

Urechile lui Zil țiuiau. De departe se auzea o voce mică plângând. Un plânset ca de copil.

Pentru un lung moment nimeni nu zise și nu făcu nimic. Băiatul care zăcea pe spate nu scotea niciun sunet. Zil nu se apropiase să se uite mai cu atenție.

— OK, respectați planul, spuse Hank liniștit, calm, ca și cum ar fi fost un joc video pe care îl pusese pe pauză.

Puștii care fuseseră însărcinați să aducă sticle începură să le descarce. Lance se duse la pompa de mână, care scotea benzină din rezervorul subteran. Începu să pompeze și să umple sticlele ținute de mâini tremurânde.

— Nu pot să cred, spuse cineva.

— Am reușit, spuse un altul, triumfător.

— Nu încă, mârâi Zil. E doar începutul.

— Nu uitați, spuse Hank, înfundați cârpele adânc în sticlă, așa cum v-am învățat. Și păstrați brichetele uscate.

Găsiseră o roabă în buruienile din spatele benzinăriei. Nu mergea foarte bine – o roată era stricată –, dar pentru cât să care sticlele era OK.

Mirosul de benzină îi coclise gâtul lui Zil. Era nervos, aștepta contraatacul. Aștepta să-l vadă pe Sam venind înspre ei, cu mâinile împroșcând lumină.

Asta ar fi distrus tot.

Nu conta cât de tare încerca să penetreze cu privirea întunericul dens, nu reușea să-l vadă pe singurul mutant capabil să-l oprească.

•

Micul Pete scoase un sunet înfundat în timp ce butona jocul lui portabil.

Sam stătea tăcut, retras. Nu scosese nici vin cuvânt de când îl împinsese Taylor pe ușă și o trezise pe Astrid dintr-un somn agitat.

Fusese stupid, își dădu Astrid seama, că nu vorbise cu Sam. Când Taylor o trezise, își imaginase cumva că Sam venise alergând înapoi la ea, și avea să fie iertat.

Dar apoi Taylor îi spusese că o să se întoarcă împreună cu restul Consiliului, și Astrid știuse imediat că se întâmplase ceva rău.

Acum erau toți acolo. Mă rog, aproape toți. Aflase că Dekka era bolnavă, că se molipsise și ea de viroza care circula. Dar Albert era acolo și, sincer, recunoscu Astrid în sinea ei, atâta vreme cât Albert și Astrid erau acolo, membrii importanți ai Consiliului erau prezenți.

Din păcate, venise și Howard. Nimeni nu dorise să-l scoale pe John în miez de noapte și să-l scoată din casă. Putea să afle despre asta mai încolo.

Erau destui. Astrid, Albert, Howard și Sam. Cinci din șapte. Și Astrid nu se putu abține să nu observe, orice vot avea toate șansele să fie în favoarea ei.

Erau toți la masă sub bizarul *sammy-soare.*

— OK, Taylor, de vreme ce Sam nu pare foarte vorbăreț, începu Astrid, de ce suntem cu toții aici?

— În seara asta a fost ucis un copil, spuse Taylor.

În mintea lui Astrid izbucniră mii de întrebări, dar, mai întâi, o puse pe cea mai importantă:

— Cine?

— Edilio crede că e Juanito. Sau Leonard.

— Crede?

— E cam greu de spus, zise Taylor, cu un zâmbet amar.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Albert.

Taylor se uită la Sam. Sam nu spuse nimic. Se uita fix. Mai întâi la lumina lui, suspendată în aer. Apoi la Taylor. Arăta palid și aproape bolnav. Ca și cum ar fi devenit, dintr-odată, un om mult, mult mai în vârstă.

— Puștiul a fost biciuit, spuse Taylor. Părea ceva asemănător cu ce i s-a întâmplat lui Sam.

Sam își plecă fruntea și își împreună mâinile pe după ceafă. Părea că încerca să-și păstreze capul intact, presându-l puternic, de parcă ar fi fost gata-gata să explodeze.

— Drake e mort, spuse Albert. În voce se simțea că voia cu tot dinadinsul să fie adevărat. E mort. E mort demult.

— Da, păi… începu Taylor să spună.

— Da, păi ce? întrebă Astrid, simțind dintr-odată schimbarea din tonul vocii ei, eschiva.

Taylor se foi, nelalocul ei.

— Păi Edilio mi-a spus să-l aduc pe Sam aici și să vă adun pe toți. Cred că Sam, știți, e cam traumatizat de ce i s-a întâmplat atunci.

— Puștiul ăla a fost biciuit. Exact cum am fost și eu, spuse Sam către podea. Cunosc urmele. Eu…

— Asta nu înseamnă că a fost Drake, zise Albert.

— Drake e mort, răspunse Astrid. Oamenii morți nu se întorc. Hai să nu fim ridicoli.

Howard râse disprețuitor.

— OK, eu mai departe de-atât nu merg, Sammy, băiete!

Făcu un gest ca și cum s-ar fi spălat pe mâini.

Astrid bătu cu palma în masă, uimindu-se până și pe sine.

— Ați face bine să-mi spuneți ce înseamnă toate privirile astea pe care le tot schimbați între voi.

— Brittney, începu Howard, scuipând numele ca și cum ar fi fost otravă. *Ea* s-a întors. Sam a luat-o și a lăsat-o la Brianna și mi-a zis să nu spun nimănui despre asta.

— Brittney? spuse Astrid, confuză.

— Da, zise Howard. Știi tu, fata aia moartă, Brittney? Aia moartă de tot? Moartă demult și îngropată demult și care, dintr-odată, e la mine în sufragerie, sporovăind? Despre acea Brittney vorbesc.

— Eu tot nu…

— Ei bine, Astrid, continuă Howard, cred că am găsit limitele creierului tău imens, de mare geniu. Ideea e că cineva care era mort pe bune dintr-odată nu mai e așa de mort.

— Dar… începu Astrid. Dar, Drake…

— La fel de mort ca și Brittney, spuse Howard. Ceea ce ar putea ridica o mică mare problemă, de vreme ce Brittney nu e tocmai moartă.

Astrid simțea că i se face rău. Nu. Sigur nu se putea așa ceva. Imposibil. Nebunie curată. Nici măcar aici, nici măcar în FAYZ.

Dar Howard nu mințea. Expresia de pe chipul lui Taylor i-o confirma. Iar Sam nu sărise nici el s-o conteste.

Astrid se ridică. Se uită la Sam dur. Simțea cum îi bubuie capul.

— Nu mi-ai spus? Se întâmplă toate astea, și tu nu ai spus nimic Consiliului?

Sam abia dacă se uită la ea.

— Nu ți-a spus *ție,* Astrid, zise Howard, care, se vedea clar, se distra pe seama situației.

O parte din Astrid simțea compasiune pentru Sam. Știa că nu era nici pe departe vindecat psihic de rănile pe care le primise de la Drake. Dacă te uitai acum la el, cum stătea aplecat, cu capul în jos, părând mic și speriat, nu mai aveai nevoie de altă dovadă.

Dar el nu era singurul terorizat de Drake. Drake venise după ea, la început. Dacă stătea bine să se gândească, aproape că mai simțea usturimea palmei lui Drake pe obraz.

O făcuse să…

O forțase să-l numească pe micul Pete retardat. O terorizase și o făcuse să-l trădeze pe cel pe care îl iubea cel mai mult pe lumea asta.

Reușise să alunge amintirea. Sam de ce nu putea să facă același lucru?

Howard râse.

— Sammy nu voia ca oamenii să spună cuvântul cu „Z”.

— Ce să spună? se răsti Astrid.

— Zombi.

Howard căscă ochii mari și întinse mâinile ca un somnambul.

— Taylor, dispari, spuse Astrid.

— Ia stai, eu…

— E treaba Consiliului de-acum, spuse Astrid, pe tonul cel mai rece și mai tăios de care era în stare.

Taylor ezită, uitându-se spre Sam pentru ajutor. Sam nu ridica privirea, nici măcar nu se mișca. Taylor mai rămase o secundă, suficient cât să-i arate degetul mijlociu lui Astrid, și apoi dispăru din încăpere.

— Sam, știu că ești supărat din cauza a ceea ce s-a petrecut între tine și Drake, începu Astrid.

— Supărat? spuse Sam, ca un ecou, rânjind ironic.

— Dar asta nu e o scuză să ții secrete față de noi.

— Da, interveni Howard. Tu nu știi că numai Astrid are dreptul să țină secrete?

— Howard, taci din gură! țipă Astrid.

— Daaa, noi trebuie să mințim, pentru că noi suntem ăia mai deștepți, continuă Howard. Nu ca toți idioții ăia de-afară.

Astrid își concentră atenția asupra lui Sam.

— Nu e OK, Sam. Consiliul are responsabilitatea asta. Nu tu singur.

Sam arăta ca și cum nu-i păsa câtuși de puțin de ce-i spunea ea. Părea ca și cum nu putea fi atins, indiferent față de tot ce se întâmpla în jurul lui.

— Hei, spuse Astrid. Cu tine vorbim.

Asta puse capac. Maxilarul i se încleștă. Își îndreptă brusc capul. Ochii îi scăpărau.

— Nu mă stârni. Nu *tu* ai fost aia cu carnea biciuită și ruptă pe tine și scăldată în sânge. Ăla am fost *eu.* Eu am fost ăla care a coborât în mină și-a încercat să se lupte cu gaiafagul.

Astrid clipi.

— Nimeni nu minimizează ce-ai făcut, Sam. Ești un erou. Dar, în același timp…

Sam era acum în picioare.

— În același timp? În același timp, tu erai aici, în oraș. Edilio avea un glonț în piept. Dekka era ruptă în bucăți. Eu încercam să nu urlu de… Tu și Albert, și Howard erați aici, nu-i așa?

— Da, eram ocupată să-i țin piept lui Zil, încercând să-i salvez viața lui Hunter, țipă Astrid.

— Dar nu tu ai făcut-o, nu-i așa? Nu tu cu cuvintele tale mari! Orc a fost cel care l-a oprit pe Zil! Și Orc a fost acolo, pentru că *eu* l-am trimis să vă salveze. Eu! Își împlântă arătătorul în piept, un gest care chiar părea dureros. Eu! Eu și Brianna, și Dekka, și Edilio! Și bietul Duck.

Taylor reapăru, dintr-odată, ca din senin.

— Hei, unul dintre soldații lui Edilio tocmai s-a întors de la benzinărie, abia ținându-se pe picioare. Zice că i-a atacat cineva și au ocupat locul.

Asta puse capăt disputei.

Sam, cu un dispreț absolut, se întoarse spre prietena lui și-i spuse:

— Vrei să te duci, să te ocupi tu de asta? Astrid se făcu roșie ca racul. Nu? Așa m-am gândit și eu. Bănuiesc că ține de mine, nu?

Plecă, lăsând numai tăcere în urma lui.

— Poate c-ar trebui să băgăm niște legi repejor, ca Sam să poată să ne salveze fundurile în mod legal, spuse Howard.

— Howard, du-te și adu-l pe Orc, spuse Albert.

— Acum *tu* îmi dai mie ordine, Albert? Howard clătină din cap. Nu prea cred. Nu primesc ordine nici de la tine, nici de la ea, spuse el, arătând cu degetul spre Astrid. Poate că nu dați doi bani pe mine voi doi, dar măcar eu știu cine e ăla care ne salvează pielea. Și, dacă am de gând să primesc ordine de la cineva, atunci o să fie de la acel cineva care tocmai s-a cărat de-aici.

• DOUĂZECI ȘI UNU

14 ore, 44 de minute

— Găsește-i pe Edilio, Dekka și Brianna, îi spuse Sam lui Taylor. Edilio și Dekka să meargă la stația de benzină. Brianna pe străzi. Noi mergem să-i venim de hac lui Zil.

De data aceasta, Taylor nu comentă. Dispăru imediat.

Sam trase adânc în piept aerul înghețat al nopții și încercă să se adune. Zil. Trebuia să-l oprească. Dar tot ce putea să vadă în fața ochilor era Drake. Drake în umbrele din jur. Drake în spatele copacilor și tufișurilor. Drake cu mâna lui bici.

Drake, nu Zil.

Își închise ochii strâns. De data asta avea să fie altfel. Atunci nu avusese încotro, decât să-l lase pe Drake să pună mâna pe el. Nu avusese încotro decât să stea și să îndure… și iar să îndure…

Observase că Howard venea în urma lui. Se miră puțin, până își dădu seama că Howard avea să vadă chestia asta ca pe o șansă de a-l folosi pe Orc în avantajul lui.

— Howard? În ce stare e Orc?

Howard ridică din umeri.

— Doarme, beat mort.

Sam înjură înfundat.

— Vezi dacă nu poți să-l trezești.

Trecuse deja la aruncat ordine în dreapta și-n stânga, automat. Nici nu trebuia să se gândească. Dar tot simțea ca și cum ar fi fost într-un vis. Nu reușea să se concentreze cum trebuia.

Drake. Nu știa cum, însă animalul ăla se întorsese. Dintr-un motiv imposibil, era în viață.

Cum avea să lupte el împotriva cuiva care nu putea fi ucis? Zil nu era o problemă, cu Zil se putea descurca. Dar Drake? Un Drake care se întorsese din morți?

„Am să-i dau foc, își spuse Sam. Am să-i dau foc centimetru cu centimetru. Am să-l fac cenușă. Și am să-i împrăștii cenușa peste vaste întinderi de pământ și apă. Am să-l omor. Am să-l desființez. Am să-i distrug rămășițele rămășițelor. Să se mai întoarcă după aia, dacă poate."

— Dacă îl trezesc pe Orc, te va costa, spuse Howard. El s-a mai luptat cu Drake.

— Îi dau foc, mormăi Sam mai mult pentru sine. Îl omor cu mâna mea.

Howard păru să creadă că remarca îi era adresată lui Orc sau chiar lui însuși și se făcu nevăzut cât ai zice pește, fără să mai scoată un cuvânt.

•

Benzinăria nu era departe. Doar la câteva străzi distanță.

Sam mergea pe mijlocul străzii. Nicio lumină nicăieri. Tăcere. Pașii lui se auzeau cu ecou.

Picioarele îi erau țepene de frică.

Uitase să-i spună lui Taylor s-o aducă pe Lana. Vor avea nevoie de Lana. Taylor o să-și dea seama și singură. Era fată deșteaptă, Taylor.

Își aducea aminte de atingerea vindecătoare a Lanei din acea zi, în clipele în care efectul morfinei se atenua, iar durerea, ca un val de foc, îl mistuia. Atingerea ei… făcuse ca valul să se retragă încet.

Urlase. Era convins de asta.

Urlase până când gâtul i se făcuse tot numai o rană. Din ziua aceea urlase și în visele lui.

— Cenușă, spuse Sam.

Singur pe strada întunecată. Mergând spre omul de care îi era cel mai frică.

•

Astrid tremura. Simțea toate emoțiile la un loc. Frică. Furie. Chiar și ură.

Și iubire.

— Albert, nu știu cât timp îl mai putem implica pe Sam, spuse ea.

— Ești supărată, îi replică Albert.

— Da, sunt supărată. Dar nu asta e ideea. Sam și-a pierdut controlul. Dacă e să avem vreodată un sistem care să funcționeze, va trebui să găsim pe altcineva care să joace rolul salvatorului.

Albert oftă.

— Astrid, noi nu știm cine sau ce se află acolo, în întuneric. Și poate că ai dreptate că Sam e scăpat de sub control. Dar în ceea ce mă privește pe mine? Eu mă bucur că el e acolo, pregătindu-se să înfrunte orice.

Alfred își luă de pe masă agenda lui omniprezentă și plecă.

Către încăperea acum goală, Astrid spuse:

— Să nu mori, Sam. Să nu mori.

•

Taylor îl găsi pe Edilio deja pe drum, spre benzinărie. Avea doar un soldat cu el, o fată pe nume Elizabeth. Amândoi cărau în spate pistoale automate, parte dintr-o rezervă de arme pe care o găsiseră odinioară la centrala nucleară.

Elizabeth se întoarse și aproape că o ciurui pe Taylor când aceasta apăru brusc.

— Hopa! țipă Taylor.

— Îmi pare rău. Am crezut că… Am auzit focuri de armă.

— La benzinărie. Sam e și el pe drum și mi-a zis să vă spun să vă îndreptați într-acolo.

Edilio încuviință.

— Da, venim și noi imediat.

Taylor îl apucă de braț și-l trase deoparte, ca să nu-i audă Elizabeth.

— Sam se ceartă cu Astrid.

— Nemaipomenit. Exact de ce avem nevoie acum: ăștia doi la cuțite.

Edilio își trecu mâna prin părul tuns periuță. Încă îl mai păstra tuns așa scurt, spre deosebire de majoritatea, care renunțaseră să se mai preocupe de aspectul fizic personal.

— N-am mai auzit nicio împușcătură în ultimele câteva minute. Probabil vreun cretin beat, care a pus mâna pe o armă.

— Nu asta am auzit de la omul tău, îl corectă Taylor, vorbind repede. A spus că benzinăria e sub atac.

— Caine? spuse Edilio, căzut pe gânduri.

— Sau Drake. Sau Caine *și* Drake.

— Drake e mort, spuse Edilio sec. Apoi își făcu semnul crucii. Cel puțin așa sper. Unde e Brianna? Unde e Dekka?

— Sunt următoarele pe lista mea, spuse Taylor și dispăru spre casa în care stătea Dekka. Casa era întunecată, cu excepția unui *sammy-soare* care ardea fără viață, în sufragerie.

— Dekka! urlă Taylor.

Auzi un zgomot sus, la etaj. Taylor reapăru în dormitorul Dekkăi, pe care o găsi stând pe marginea patului, legănându-și picioarele.

— Sam m-a trimis. Zice că ar trebui să miști una bucată fund la benzinărie. Un atac armat.

Dekka tuși. Duse mâna la gură și tuși din nou.

— Scuze, cred că am o… Tuși iar, de data asta mai puternic. Sunt OK, reuși ea să spună.

— Nu știu ce ai tu, dar, orice-ar fi, să nu cumva să mă molipsești și pe mine, spuse Taylor, dându-se câțiva pași înapoi. Auzi, știi cumva unde e Brianna?

Expresia întunecată de pe fața Dekkăi se adânci și mai mult.

— E la ea acasă. Cu Jack, în cazul în care îl căutai și pe el.

— Jack? întrebă Taylor, distrasă pentru o clipă de posibilitatea unei bârfe bune. Brianna e cu Computer Jack?

— Da, Computer Jack. Tocilar, ochelari, face chestii cretine, cum ar fi să scoată din funcțiune centrala electrică? Jack ăla. E bolnav, și ea are grijă de el.

— OK. Dispar… Ia stai puțin. Am uitat. N-ar fi o idee rea să fii atentă la Drake.

Sprâncenele Dekkăi se ridicară până la cer.

— Poftim?

— Bine ai venit la noi, în FAYZ! spuse Taylor și schimbă canalul. Dormitorul întunecat al Dekkăi se transformă în al Briannei.

Jack avea pregătit un pat de campanie într-un colț al dormitorului Briannei, dar el nu era acolo. Jack era în scaunul mare, directorial, cu picioarele ridicate, pe masă, cu o pătură înfășurată în jurul lui. Sforăia. Ochelarii erau pe podea. Brianna era în patul ei.

— Scularea! țipă Taylor.

Jack nici măcar nu se mișcă. Dar Brianna se trezi și fu jos din pat înainte ca țipătul lui Taylor să producă un ecou.

— Ce vrei să… spuse Brianna, apoi începu să tușească.

Era o chestie bizară s-o urmărești pe Brianna tușind atât de repede. Brianna făcea totul în ritm alert. Înainte era doar când alerga – câteodată, și cu viteza sunetului. Dar, din ce în ce mai des, în ultima vreme, acea viteză începea să se aplice și celorlalte mișcări ale ei. Așa că acum tușea mult mai repede decât ar fi făcut-o oamenii normali.

Apoi se așeză în pat la fel de repede cum se și ridicase.

Pleoapele lui Jack zvâcniră și se deschiseră încet.

— Ce? mormăi el. Clipi de vreo câteva ori și pipăi în jur, în căutarea ochelarilor. Care-i faza?

— Avem belele, spuse Taylor.

— Vin, spuse Brianna.

Se ridică iar, dar se și așeză înapoi.

— E bolnavă, spuse Jack. Cred că e gripă sau ceva. Ce-am avut eu.

— Cum adică e bolnavă? întrebă Taylor. Dekka mi-a spus că *tu* ești ăla bolnav.

— Păi eram numai eu, mormăi el. Încă mai sunt, puțin, dar mi-e mai bine. Acum Brianna s-a molipsit și ea.

— Interesant, spuse Taylor, cu o privire răutăcioasă.

— Ce s-a… începu Brianna, apoi tuși din nou.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jack, completând vorba Briannei.

— Nu vrei să știi, spuse Taylor. Ai grijă de Briza. Sam probabil că poate să se descurce de unul singur.

— Cu ce să se descurce? reuși să spună Brianna.

Taylor clătină încet din cap.

— Dacă ți-aș spuse cu Drake Merwin, ce-ai zice?

— Aș zice că e mort, răspunse Jack.

— Da, spuse Taylor și dispăru.

•

Sam ajunse la benzinărie. Edilio era deja acolo. Singur.

Edilio nu pierduse vremea.

— Am ajuns aici acu' un minut, spuse el. Cu Elizabeth. N-am găsit pe nimeni, în afară de Marty, care a fost rănit. Împușcat în mână. L-am trimis pe munte, cu Elizabeth, ca să-l vindece Lana.

— Ce s-a întâmplat, știi? Ai reușit să-ți dai seama? întrebă Sam.

— Marty zice că au fost o grămadă. Trăgând și urlând: „Moarte mutanților".

Sam se încruntă.

— Zil? Despre asta e vorba? Am crezut că…

— Mda, știu ce-ai crezut, frate. Asta nu e o chestie pe care s-o facă Drake, spuse Edilio. Când își face Drake apariția, n-ai cum să nu-ți dai seama, nu? Are el grijă să știi sigur că el e.

— Unde-ți sunt ceilalți soldați?

— Au fugit, spuse Edilio, scârbit.

— Sunt doar niște copii, zise Sam. S-a tras în ei. În întuneric. Dintr-odată. Aproape oricine ar fi dat bir cu fugiții.

— Mda, răspunse Edilio scurt. Dar Sam știa că se simțea prost din cauza lor. Armata era responsabilitatea lui Edilio. El alesese copiii și îi antrenase, și îi motivase cum putuse și el mai bine. Dar copiii de doisprezece, treisprezece, paisprezece ani n-ar fi trebuit să aibă de-a face cu asemenea nebunie. Nici măcar acum.

Niciodată.

— Simți mirosul ăsta? întrebă Edilio.

— Benzină. Deci, Zil a furat niște benzină? Crezi că despre asta e vorba? Voia să poată să pornească o mașină?

În beznă, Sam nu putea nici să-i vadă chipul lui Edilio, dar putea simți îndoiala prietenului său.

— Nu știu, Sam. Ce să facă el cu o mașină? De ce să aibă nevoie de ea așa de tare, încât să facă așa ceva? Zil e un ticălos, dar nu e total imbecil. Nu se poate să nu-și dea seama că întrece măsura și că o să venim după el.

Sam încuviință:

— Mda.

— Ești OK, frate?

Sam nu-i răspunse. Privi atent în întuneric. Căuta să vadă ce era dincolo de umbre. Era încordat. Pregătit.

Într-un final, își forță pumnii să se relaxeze. Se forță să respire.

— Niciodată n-am plecat hotărât să rănesc pe careva, spuse Sam.

Edilio așteptă.

— Niciodată n-am plecat cu gândul că am să omor pe cineva. Intru într-o luptă și atunci mă gândesc că, poate, voi fi nevoit să rănesc pe cineva. Da, mă gândesc la asta. Și am făcut-o. Tu știi: ai fost acolo.

— Mda, am fost acolo, spuse Edilio.

— Cu toate astea, dacă e el, dacă, într-adevăr, Drake s-a întors cumva… n-o să mai fie vorba doar despre ce voi fi nevoit să fac. Înțelegi?

Edilio nu-i răspunse.

— Am făcut ce-a trebuit să fac. Pentru a salva oameni. Sau să mă salvez pe mine. Acum nu va mai fi așa. Dacă e el, adică.

— Frate, e Zil. Zil și Human Crew au făcut asta.

Sam scutură din cap.

— Mda, Zil. Dar eu știu că el e acolo, pe undeva, Edilio. Știu că Drake e. O simt.

— Sam…

— Dacă îl văd, îl omor, spuse Sam. Nu în legitimă apărare. Nu voi aștepta ca el să atace. Dacă îl văd, îl ard.

Edilio îl apucă de umeri și veni foarte aproape de fața lui.

— Hei! Ia ascultă la mine, Sam! Începi s-o iei razna. Problema e Zil. OK? Avem probleme adevărate, n-avem nevoie de coșmaruri. Și, oricum ar fi, noi nu ucidem cu sânge-rece. Nici măcar atunci când e vorba despre Drake.

Sam îi apucă ferm mâinile lui Edilio și i le desprinse de pe umeri.

— Dacă e Drake, îl ard. Dacă tu și Astrid, și restul Consiliului vreți să mă arestați pentru asta, bine. Dar eu nu-mi trăiesc viața în același timp cu Drake Merwin.

— Păi atunci tu faci ce ai de făcut, Sam, și eu la fel. Ce avem acum de făcut în schimb e să ne dăm seama ce pune Zil la cale. Deci, eu am să mă duc și-am să fac exact asta. Vrei să vii și tu? Sau vrei să stai aici, în întuneric, vorbind despre crimă?

Edilio se îndepărtă, călcând apăsat, ridicându-și pușca-mitralieră în poziție de tragere.

Pentru prima dată, Sam îl urmă pe Edilio.

• DOUĂZECI ȘI DOI

14 ore, 17 minute

Mergeau pe drumul de acces, în pas alert, benzinăria pierzându-se în noapte, în urma lor.

Numărul lor se micșorase puțin. Copiii care se speriaseră se făcuseră nevăzuți furișându-se spre case, de îndată ce văzuseră cu ce se mânca violența.

„Slabi, gândi Zil. Lași nenorociți.”

Nu mai erau decât vreo zece, cei mai buni, împingând o roabă plină cu sticle care zăngăneau ușor, lăsând în urmă miros de benzină.

La stânga, după școală. Dincolo de clădirile întunecate, mohorâte. Atât de străine acum. Dintr-o altă epocă.

Zil nu putea distinge ferestrele edificiului, dar putea să vadă, cu aproximație, unde fusese sala lui de clasă. Se gândi la vremurile acelea. Se vedea așezat, plictisit în timpul anunțurilor de dimineață.

Și acum iată-l cap al unei armate. O armată mică. Dar devotată. Toți, împreună, pentru o cauză măreață. Perdido Beach pentru oameni. Moarte monștrilor. Moarte mutanților.

Conduse marșul cu picioarele țepene. Marșul spre libertate și putere.

Dreapta pe strada Golding. Golding și Sherman, în partea de nord-vest a școlii, zona-țintă, conform înțelegerii cu Caine. N-avea idee de ce. Caine nu le spusese decât că ar trebui să înceapă de la Golding și Sherman. Și apoi dinspre Sherman spre apă. Să dea foc la tot ce nimereau, până ajungeau pe Ocean Boulevard. Apoi, dacă le mai rămânea ceva, puteau porni de pe Ocean spre oraș. Nu spre port.

— Dacă-l văd pe vreunul dintre voi, cretinilor, mergând spre port, mica noastră înțelegere expiră! îi avertiză Caine.

„Cretini”. Zil încă mai clocotea gândindu-se la acele vorbe. Aroganța indiferentă a lui Caine, disprețul pentru oricine nu era mutant ca el. „Va veni și timpul lui”, își jură Zil.

— Suntem aici, spuse el cu voce tare. Nu era tocmai o replică menită să rămână în istorie. Iar asta, fără doar și poate, era o istorie pe care o scriau ei în FAYZ. Începutul sfârșitului pentru monștri, începutul erei lui Zil.

Zil se întoarse spre fețele pe care le știa nerăbdătoare, pline de entuziasm și neliniște. Putea să le simtă nerăbdarea în șușotitul lor.

— În seara asta luptăm în numele oamenilor, spuse Zil. Acesta era sloganul pe care îl născocise Turk. Ceva ce toată lumea ar fi putut să rețină. În seara asta luptăm în numele oamenilor! urlă Zil, ridicând vocea, fără frică.

— Moarte monștrilor! urlă Turk.

— Aprindeți! țipă Hank.

Brichetele și chibriturile pâlpâiră. Puncte mici, gălbui, în noaptea neagră, aruncând umbre bizare peste ochii și gurile sălbatice, schimonosite de ură și furie.

Zil luă prima sticlă – cocteil Molotov, așa zicea Hank că se cheamă. Scânteia brichetei aprinse cârpa îmbibată cu benzină.

Zil se întoarse și o aruncă spre prima casă, cu toată forța.

Căzu ca un meteorit, răsucindu-se.

Se sparse pe scările de cărămidă și izbucni în flăcări. Limbile de foc cuprinseră imediat veranda.

Nimeni nu se clinti. Toți ochii priveau fix. Chipurile fascinate.

Benzina dispersată ardea cu flăcări albastre. Pentru o vreme păru că nu avea decât să ardă și să se stingă pe veranda casei. Dar apoi balansoarul din răchită se aprinse.

Și apoi paravanul decorativ.

Și, dintr-odată, flăcările acaparară stâlpii care susțineau acoperișul verandei.

Se auziră chiote sălbatice, de bucurie.

Aprinseră mai multe sticle. O nouă ploaie de meteoriți.

A doua casă. Un garaj. O mașină parcată, cu cauciucuri dezumflate.

Țipete de șoc și groază din interiorul primei case.

Zil le ignoră.

— Înainte! țipă el. Ardeți-le pe toate!

•

Prin întuneric, ultimii acoliți ai lui Caine, flămânzi și apatici, mergeau târșâindu-și picioarele și împiedicându-se.

— Priviți! țipă Bug. Nimeni nu-l putea vedea, evident, nimeni nu-i vedea nici mâna întinsă. Dar se uitară oricum.

Linia orizontului strălucea portocaliu.

— Ha! Tâmpitul ăla chiar a reușit, zise Caine. Trebuie să ne grăbim. Dacă vreunul dintre voi pică, e pe cont propriu.

•

Orsay se urcă pe vârful stâncii, slăbită, dar susținută de Nerezza.

— Haide, Profetă, aproape că am ajuns.

— Nu-mi mai spune așa, zise Orsay.

— Este ceea ce ești, răspunse Nerezza pe un ton blând, dar insistent.

Ceilalți plecaseră toți înainte. Nerezza insista întotdeauna ca suplicanții să plece mai întâi de pe plajă. Orsay bănuia că avea legătură cu faptul că Nerezza nu voia ca toți ceilalți s-o vadă pe Orsay chinuindu-se să urce, julindu-și genunchii de stânci. Nerezza părea să creadă că era important ca puștii s-o vadă deasupra tuturor lucrurilor mărunte.

Un profet.

— Nu sunt un profet, spuse Orsay. Doar un om care aude visele altora.

— Ajuți oameni, spuse Nerezza, trecând pe lângă un bolovan mare care întotdeauna îi dădea bătăi de cap lui Orsay. Tu le spui adevărul. Le arăți calea cea dreaptă.

— Nici măcar nu sunt în stare să-mi găsesc propria cale, spuse Orsay, alunecând și proptindu-se în mâini.

Palmele îi erau zgâriate, dar nu foarte rău.

— Tu le arăți calea, spuse Nerezza. Au nevoie să le fie arătată o ieșire din locul ăsta.

Orsay se opri. Răsuflând din greu din cauza efortului. Se întoarse spre Nerezza, a cărei față se rezuma doar la cei doi ochi slab strălucitori, ca de pisică.

— Știi, nu sunt chiar sigură de asta. Știi asta. Poate că sunt… poate că e…

Nu avea cuvinte care să descrie ce simțea în astfel de momente, în clipele de îndoială. În momentele în care o voce mică, din străfundurile ei, părea să-i șoptească tot felul de avertismente în ureche.

— Trebuie să ai încredere în mine, spuse Nerezza fermă. Tu ești Profeta.

Orsay ajunse în vârf. Se uită atent.

— Nu cred că sunt o Profetă foarte bună. N-am prevăzut asta.

— Ce? strigă Nerezza de mai jos.

— Orașul arde.

•

— Uite, Tanner, spuse Brittney.

Ridică un braț și arătă în zare.

Fratele ei, acum strălucind verde-închis, ca un milion de noduli minusculi, radioactivi, dar Tanner, spuse:

— Da, a venit momentul.

Brittney ezită.

— De ce, Tanner?

El nu-i răspunse.

— Chiar facem voia Domnului, Tanner?

Tanner tot nu-i răspunse.

— Fac ceea ce trebuie să fac, nu-i așa?

— Du-te spre flăcări, surioară. Toate răspunsurile tale sunt acolo.

Brittney coborî mâna, lăsând-o într-o parte. Era ciudat, cumva. Totul era ciudat. Totul era atât de ciudat!

Săpase pământul umed. Cât timp? O veșnicie, iar și iar. Săpase ca o cârtiță. Oarbă. Ca o cârtiță. Nu. Ca o râmă.

Tanner începu să îngâne o incantație pe un ton melodios. Era un poem bizar, pe care Brittney și-l aducea aminte de demult. O temă în clasă, o chestie memorată și uitată repejor.

Dar era încă îngropat în memoria ei. Și acum îl auzea din gura lui Tanner, din gura lui moartă, ca un hău din care ieșeau limbi de foc negru, limbi negre la margini, prelingându-se ca lava.

Dar, iată, printre mimi acum
Un trup târâș intrând:
Ceva roș-sânge-și face drum
Prin scenă străbătând.
Se zbate, zbate-n frigul morții,
Cad mimii, rând pe rând,
Și îngerii plâng văzându-i colții…[8]

[8] Edgar Allan Poe, „Viermele Biruitor”, (în original *The Conqueror Worm*) în traducerea lui Dan Botta, în *Scrieri Alese, Volumul 1, Poezii,* Ed. Pentru Literatură Universală, Buc., 1963, p. 112. (n. tr.).

Tanner rânji înfiorător și continuă: „De sânge sângerând...”

— De ce spui asta? Mă sperii, Tanner.

— Nu pentru multă vreme, surioară, răspunse Tanner. În curând vei înțelege voia Domnului.

•

Justin se trezi brusc. Imediat se întoarse pe-o parte și puse mâna pe locul în care adormise. Uscat!

Ei, vezi? Avusese dreptate de la bun început. Nu udase patul *ăsta*!

Dar, ca să fie sigur, ar trebui să iasă, în spatele casei, să-și facă nevoile, pentru că simțea ceva presiune. Purta vechile lui pijamale; le găsise în vechiul sertar. Erau atât de moi, pentru că aparțineau încă celeilalte lumi. Mămica lui spălase pijamalele și le făcuse moi tare.

Podeaua era rece sub picioare. Nu reușise să-și găsească vechii papuci de casă. Până și Roger îl ajutase să caute. Artful Roger era de treabă. Singura chestie nouă în camera lui era un desen pe care i-l colorase Roger. Era un desen cu un Justin fericit cu mămica și tăticul lui, cu o friptură, cartofi copți și prăjituri. Era lipit pe peretele lui Justin.

Roger îi găsise și albumul de fotografii. Era jos, în bufetul din sufragerie. Era plin de fotografii cu Justin și familia lui, și vechii lui prieteni.

Acum se afla sub patul lui Justin. Era foarte trist de fiecare dată când se uita la el.

Justin se furișă jos, la parter, încet, pentru a nu-l trezi pe Roger.

Vechile toalete nu mai funcționau. Oamenii își făceau nevoile în niște gropi săpate în spatele casei. Nu era mare lucru. Dar noaptea era destul de înfricoșător. Lui Justin îi era teamă de coioți, că s-ar putea întoarce.

Acum îi era mai ușor decât de obicei să găsească groapa. Afară era destul de multă lumină, un soi de lumină pâlpâindă, portocalie.

Și nici nu era liniște ca de obicei. Putea să audă copii strigând. Un sunet de o sticlă spartă. Și apoi auzi un țipăt, așa că alergă spre casă speriat.

Se opri, uimit. Sufrageria era în flăcări.

Putea să simtă fierbințeala. Fum gros curgea în valuri din sufragerie, năpustindu-se cu furie pe scări.

Justin nu știa ce să facă. Își aduse aminte ce trebuia să facă în caz că i-ar fi luat hainele foc: să se oprească, să se lase la pământ și să se rostogolească. Dar nu el luase foc – casa luase foc.

— Sună la 911, spuse el cu voce tare.

Dar asta probabil că n-avea să fie de vreun folos. Nimic nu mai funcționa.

Dintr-odată se auzi un țiuit puternic. Foarte zgomotos. Venea de sus. Justin își acoperi urechile, dar încă îl mai auzea.

— Justin!

Roger țipa de la etaj.

Apoi apăru la capătul scărilor. Se sufoca din pricina fumului.

— Sunt aici, jos! țipă Justin.

— Stai calm, sunt…

Roger începu iar să tușească. Se împiedică și căzu pe scări. Căzu până la capătul scărilor, cu fața în jos.

Justin așteptă să se ridice de acolo.

— Roger, trezește-te! E incendiu! spuse Justin.

Flăcările ieșeau acum din sufragerie. Erau ca și cum ar fi mâncat covorul și pereții.

Aerul era atât de încins! Mai încins decât într-un cuptor.

Justin începu să se înece din cauza fumului. Voia să fugă.

— Roger, trezește-te! Trezește-te!

Justin fugi către Roger și îl scutură de cămașă.

— Trezește-te!

Nu putea să-l miște pe Roger, iar Roger nu se trezea. Roger gemu ușor și se mișcă oarecum, dar căzu din nou și adormi la loc.

Justin trase și trase și țipă, iar focul trebuie să-l fi auzit plângând și țipând, și trăgând, căci venea acum spre el.

• DOUĂZECI ȘI TREI

14 ore, 7 minute

Taylor începea să-și facă griji când apăruse în fața casei Lanei, la Clifftop.

N-ar fi făcut niciodată saltul direct în camera Lanei. Toată lumea știa că Lana trăise un coșmar incredibil. Nimeni nu credea că ea își revenise în totalitate.

Dar, dincolo de grija pentru posibilele sechele ale Lanei, erau respectul adânc și afecțiunea pe care Taylor i le purta. Erau mult prea mulți copii îngropați în piața orașului. Dar fără Lana numărul lor ar fi fost de patru sau cinci ori mai mare.

Taylor bătu la ușă și primi drept răsplată o pleiadă de lătrături puternice din partea lui Patrick.

— Eu sunt, Taylor! strigă ea la ușă.

O voce care nu trăda nicio undă de somnolență se auzi spunând „intră”.

Taylor făcu saltul înăuntru, ignorând ușa.

Lana era pe balcon, cu spatele la ea.

— Nu dorm, spuse Lana fără să fi fost nevoie. Se întâmplă ceva.

— Știi despre asta?

— Pot s-o văd cu ochii mei, spuse Lana.

Taylor veni lângă ea. Spre nord, pe coastă, strălucirea portocalie a focului.

— Vreun idiot care și-a dat foc la casă cu o lumânare? sugeră Taylor.

— Nu cred. Ăsta nu e un accident, spuse Lana.

— Cine ar da foc în mod intenționat? se întrebă Taylor. Adică ce obțin cu asta?

— Frică. Durere. Disperare, spuse Lana. Haos. Se ajunge la haos. Răul iubește haosul.

Taylor ridică din umeri.

— Probabil e doar Zil.

— Nimic în FAYZ nu e vreodată *doar* ceva, Taylor. Ăsta este un loc foarte complicat.

— Nu vreau să te supăr, dar devii din ce în ce mai ciudată, zise Taylor.

Lana zâmbi.

— N-ai nici cea mai vagă idee.

•

Mica flotă a lui Quinn porni pe mare. Era întuneric, ca de obicei. Era prea devreme. Somnul încă sălășluia în ochii tuturor. Dar era normal. Rutină.

Erau un grup mic, dar foarte unit, gândi Quinn. Îl făcea să se simtă bine. Oricât de mult ar fi ratat el în viața lui, măcar asta făcuse bine.

Flota de pescari a lui Quinn. Hrănindu-i pe cei din FAYZ.

Părăsind portul și ieșind în larg, Quinn simțea cum, în mod ciudat, inima-i creștea de bucurie. Ce-am făcut în FAYZ? Am hrănit oameni.

Nu era un lucru rău. Începuse rău, da. Se speriase rău de tot. La un moment dat, îl trădase pe Sam și-l dăduse pe mâna lui Caine. Și nu-și revenise niciodată de pe urma bătăliei îngrozitoare împotriva lui Caine și Drake, și a coioților.

Atât de multe amintiri, atât de puternice, de vii, de neșters. Ar fi vrut să le scoată pe toate din minte, dacă ar fi putut. Dar în alte momente își dădea seama că era o prostie să-și dorească asta. Toate acestea îl făceau pe el să fie un om nou. Nu mai era Quinn lașul. Sau Quinn trădătorul. Acum era Quinn pescarul.

Trase de vâsle, bucurându-se de senzația sănătoasă de arsură din mușchii umerilor. Era acum cu fața spre Perdido Beach. Așa că văzu înflorind florile incendiului. Un punct portocaliu în zare.

— Foc, spuse el calm. Se afla, cu încă doi inși, într-o barcă de pescuit cu undițe.

Ceilalți doi se întoarseră să se uite.

Dintr-o barcă din apropiere se auzi un strigăt.

— Hei, Quinn, vezi și tu?

— Da. Vâslește în continuare. Noi nu suntem pompieri.

Se apucară din nou să vâslească, și bărcile se îndepărtară și mai mult de țărm. Destul de departe încât să se apuce să întindă undițele și năvoadele.

Dar toate privirile erau îndreptate spre oraș.

— Se extinde, spuse cineva.

— De la casă la casă.

— Nu, zise Quinn. Eu nu cred că se extinde. Cred că… cred că cineva le dă foc intenționat.

Simți cum i se contractă stomacul. Mușchii, înfierbântați de la vâslit, îi deveniseră dintr-odată înghețați și țepeni.

— Arde orașul, spuse o voce.

Priviră în liniște, în timp ce flăcările portocalii se răspândeau și urcau în coloane spre cer. Orașul nu mai era întunecat.

— Suntem pescari, nu pompieri, spuse din nou Quinn.

Vâslele împroșcau apă. Suporturile de ramă scârțâiau. Bărcile străpungeau suprafața apei cu un sunet alunecos, ușor.

•

Sam și Edilio o rupseră la fugă. Traversară autostrada, spre drumul de acces. Pe lângă mormanele de mașini ruginite care se izbiseră unele de altele sau intraseră în vitrinele magazinelor, sau pur și simplu rămăseseră de izbeliște, în mijlocul autostrăzii în acea zi nefastă în care toți șoferii dispăruseră.

Alergară pe Sheridan, trecând pe lângă școală. Cel puțin școala nu era în flăcări. Odată ajunși la intersecția cu Golding, fumul deveni mult mai gros. Se ridica în valuri în jurul lor, imposibil de evitat. Sam și Edilio se înecară și încetiniră ritmul.

Sam își scoase tricoul și-l făcu mănunchi, acoperindu-și gura, dar asta nu-l ajută prea mult. Ochii îl usturau.

Se ghemui, sperând ca fumul să treacă pe deasupra. Nici asta nu funcționa.

Sam îl prinse pe Edilio de braț și-l trase după el. Traversară strada Golding și, la adăpostul caselor de pe Sheridan, descoperiră că aerul, deși mai duhnea a

fum, era totuși respirabil. Casele din partea de vest a străzii erau siluete negre decupate din pânza de flăcări care se înălța și dansa, și se ondula spre ceruri de pe Sherman Avenue.

Începură să alerge din nou de-a lungul străzii, după colț cu Alameda, încercând să rămână pe partea pe care adia o ușoară briză. Fumul era foarte gros, dar măcar nu mai sufla spre ei.

Focul se răspândise peste tot, pe Sheridan Avenue. O creatură vie, înfometată, violentă. În partea de nord a străzii Alameda incendiul era mai puternic, dar se mișca foarte repede la sud, spre apă, de-a lungul Sherman Avenue.

— De ce se mișcă incendiul ăsta împotriva vântului? întrebă Edilio?

— Pentru că cineva tot dă foc caselor, spuse Sam supărat.

Sam privi spre stânga. Spre dreapta. Cel puțin șase case ardeau la dreapta lor. Restul cartierului urma să ia foc în curând, și ei n-aveau cum să-i oprească, n-aveau cum să facă nimic.

— Sunt copii în unele dintre casele astea, spuse Edilio, înecându-se atât de fum, cât și de supărare.

Cel puțin trei case ardeau la stânga lor. Sub privirile lor, o minge de foc se înălță în aer, învârtindu-se ca o torță romană care ardea și se arcuia în spirală descendentă, prăbușindu-se în fața casei din capătul străzii. Sam n-avea cum să audă impactul cocteilului Molotov din cauza vuietului focului care se ridica peste tot în jurul lui.

— Haide! țipă Sam și alergă spre cel mai apropiat incendiu.

Își dorea ca Brianna să fi fost cu el sau Dekka. Unde erau? Ambele fete ar fi putut să-l ajute să salveze viețile celor prinși în case.

Sam abia reuși să evite coliziunea cu un grup de copii, unii dintre ei nu mai mari de trei ani, toți îngrămădiți în mijlocul străzii, cu fețele luminate de flăcări, cu ochii mari, înfricoșați.

— E Sam!

— Slavă Domnului, Sam e aici! Sam e aici!

— Sam, casa mea e în flăcări!

— Cred că fratele meu mai mic e înăuntru!

Sam se strădui să treacă printre ei, dar una dintre fete îl apucă de braț.

— Trebuie să ne ajuți!

— Încerc, spuse el, înverșunat, și se smulse dintre ei.

— Hai, Edilio!

•

Gașca lui Zil era luminată de un văl portocaliu care consuma fațada unei case în stil colonial. Dansau și se bucurau, ținând în mână cocteiluri Molotov.

— Nu le irosiți, urlă Hank. Un Molotov, o casă!

Antoine țipă în timp ce flutură în aer un cocteil Molotov aprins.

— Aaaaaaaa! Aaaaaaa!

Ca și cum el ar fi fost cel în flăcări. Aruncă sticla în sus, cu putere; sticla se avântă în flăcări tocmai la etajul de sus, direct prin fereastra unei case vechi, din lemn.

Imediat se auziră strigătele pline de groază ale celor dinăuntru. Antoine țipă și el, drept răspuns, ca un ecou al groazei lor, schimonosite într-o bucurie sălbatică.

Copiii începură să iasă buluc pe ușa casei, în timp ce flăcările se ridicau, mușcând din draperii.

Sam nu ezită nicio clipă. Își ridică brațul, cu palma înainte. Un fascicul strălucitor de lumină verde desenă o linie peste trupul lui Antoine.

Țipetele înnebunite ale lui Antoine se opriră instantaneu. Pipăi gaura de aproape zece centimetri diametru de deasupra taliei. Apoi se așeză pe jos.

— E Sam! țipă unul dintre puștii lui Zil.

Se întoarseră toți ca unul și fugiră, scăpând sticlele pline cu benzină. Combustibilul se răspândi din sticlele sparte și se aprinse instantaneu.

Sam porni pe urmele lor, alergând cât de tare putea, ca să sară peste petele de benzină aprinsă.

— Sam, nu! țipă Edilio.

Se împiedică de trupul lui Antoine, care zăcea acum pe spate, respirând greoi, ca un pește pe uscat, holbându-se la ei cu groază.

Sam nu-l văzu pe Edilio căzând. Dar îl auzi pe Edilio strigând alarmat „Ambuscadă!"

Sam auzi cuvântul, știa că era adevărat și, fără să stea pe gânduri, se lăsă la pământ și se rostogoli. Se opri doar la câțiva centimetri de una dintre petele de benzină arzândă.

Cel puțin trei copii trăgeau focuri de armă. Dar golanii lui Zil nu făcuseră niciun fel de antrenament. Trăgeau la nimereală, gloanțele zburau în toate direcțiile.

Sam se întinse, îmbrățișând asfaltul, tremurând, pentru că fusese cât pe ce să fi luat foc; scăpase ca prin urechile acului.

Unde erau Dekka și Brianna?

Încă o armă se auzea acum. Rafalele rapide trase de pușca-mitralieră a lui Edilio. Era o mare diferență între Edilio cu arma în mână și un derbedeu ca Turk. Edilio avea experiență. Edilio avea antrenament.

Se auzi un țipăt ascuțit de durere, și ambuscada luă sfârșit.

Sam se ridică de la pământ, dar numai câțiva centimetri, destul cât să-l vadă pe unul dintre pistolarii lui Zil. Puștiul fugea, o fantomă în fumul dens.

„Prea târziu”, gândi Sam. Se pregăti, țintind direct în spatele băiatului. Raza de lumină arzândă îl lovi pe copil în spatele gambei. Băiatul țipă. Arma îi zbură din mână și căzu, zdrăngănind, pe trotuar.

Hank alergă s-o ridice de-acolo. Sam trase și rată. Hank rânji la el cu o privire de animal sălbatic. Hank se feri din calea gloanțelor lui Edilio, care brăzdau asfaltul negru și fierbinte.

Sam sări în picioare. Edilio fugi spre el, gâfâind.

— Dau bir cu fugiții, spuse Edilio.

— Nu-i las să-mi scape, zise Sam. M-am săturat să mă tot lupt cu aceiași oameni, iar și iar. A venit vremea să le pun capăt.

— Ce tot spui acolo, frate?

— Am să-l omor pe Zil. E destul de clar pentru tine? Termin cu el o dată pentru totdeauna.

— Hopa, stai puțin, frate, spuse Edilio. Noi nu asta facem. Noi suntem băieții buni, OK?

— Edilio, chestia asta trebuie să se sfârșească. Își șterse funinginea de pe față cu dosul palmei, dar fumul îi umpluse ochii de lacrimi. Nu mai pot să fac același lucru și să văd că nu se mai sfârșește.

— Nu mai este decizia ta, îi spuse Edilio.

Sam îi aruncă o privire înghețată.

— Și tu? Acum și tu ești de partea lui Astrid?

— Frate, trebuie să existe niște limite, răspunse Edilio.

Sam privi strada. Focul scăpase de sub control. Întreg Sherman Avenue ardea, de la un capăt la celălalt. Dacă aveau noroc, nu se răspândea și pe alte străzi, dar, oricum ar fi fost, Sherman era pierdut.

— Ar trebui să încercăm să-i salvăm pe copiii prinși în casele incendiate, spuse Edilio.

Sam nu-i răspunse.

— Sam! îl imploră Edilio.

— L-am rugat să mă lase să mor, Edilio. M-am rugat la Dumnezeul pe care îl iubește Astrid atât de mult și I-am spus: „Doamne, dacă ești acolo, sus, omoară-mă. Nu mă mai lăsa să simt durerea asta”. Edilio nu spuse nimic. Tu nu pricepi,

Edilio, spuse Sam atât de încet, încât se îndoia că Edilio îl auzise peste vuietele și trosniturile focului dezlănțuit în jurul lor. Nu poți să faci nimic altceva cu astfel de oameni. Trebuie să-i ucizi pe toți. Zil. Caine. Drake. Trebuie doar să-i ucizi. Așa că, în momentul ăsta, am să încep cu Zil și gașca lui, spuse Sam. Poți să vii cu mine sau nu.

Porni în direcția în care fugise Hank.

Edilio nu se mișcă din loc.

• DOUĂZECI ȘI PATRU

14 ore, 5 minute

Dekka nu putea să zacă acolo, pur și simplu. Nu putea, și gata. Nu când se dădea o luptă. Nu când Sam ar fi putut să fie în pericol.

Jumătate din fetele din FAYZ erau îndrăgostite de Sam, dar nu era la fel și pentru Dekka. Ce simțea pentru Sam era diferit. Erau soldați, amândoi. Sam, Edilio și Dekka – mai mult decât oricine altcineva din Perdido Beach – erau vârful de lance. Când se întâmpla ceva rău, ei trei erau mereu în mijlocul acțiunii.

Eh, ei trei și Brianna.

Mai bine să nu se gândească prea mult la Brianna. Asta era exact calea spre tristețe, suferință și singurătate. Brianna era ce era. Voia ce voia. Nu era ce-și dorea Dekka.

Aproape sigur nu era ce-și dorea Dekka. Deși Dekka nu întrebase niciodată, nu spusese niciodată nimic.

Se îndoi sub forța unui acces de tuse convulsivă în momentul în care se ridică din pat.

Probabil că ar fi trebuit măcar să se îmbrace. Să pună niște haine pe ea, nu să iasă în stradă, clătinându-se, în pantaloni de pijamale din flanel și un hanorac mov. Dar încă un acces de tuse gâtuită o slăbi grozav. Trebuia să-și drămuiască puterile.

Pantofi. Cu siguranță avea nevoie de pantofi. Asta era de bun-simț. Își scutură papucii de casă din picioare și căută pe sub pat tenișii. Îi găsi după ce bâjbâi o vreme și aproape își pierduse voința. Sam n-avea nevoie de ea. Indiferent ce se întâmpla…

Apoi, de la fereastră, observă strălucirea portocalie. Trase draperiile până la capăt. Cerul era portocaliu. Văzu scântei, ca niște licurici. Deschise fereastra și aproape se înecă de atâta fum.

Orașul ardea.

Dekka își puse tenișii în picioare. Găsi o eșarfa și găleata ei cu apă proaspătă. Bău apă pe săturate. Avea să fie o noapte însetată. Cufundă eșarfa în restul de apă, o înmuie bine și se legă cu cârpa îmbibată de apă la gură și la nas. Arăta ca un bandit îmbrăcat în pijamale.

Ieși în stradă. O scenă ireală, uimitoare, îngrozitoare se desfășură înaintea ei. Puștii treceau pe lângă ea, singuri sau în grupuri mici, privind în urmă, peste umăr. Duceau cu ei câteva lucruri jalnice pe care le mai salvaseră. O fată, încărcată cu o grămadă mare de rochii, se clătina, trecând pe lângă ea.

— Hei! Ce se întâmplă? încercă să întrebe Dekka, gâtuită din cauza fumului.

— Arde totul, îi răspunse fata și continuă să meargă.

Dekka o lăsă să plece, pentru că acum văzuse un băiat pe care-l cunoștea.

— Jonas! Ce se-ntâmplă?

Jonas clătină din cap, speriat. Era speriat, dar mai era ceva.

— Hei, nu pleca, cu tine vorbesc! se răsti Dekka.

— Eu nu vorbesc cu tine, mutanto! Am terminat cu voi toți. Din cauza voastră se întâmplă asta.

— Ce tot spui acolo? Dar ghicise deja. Zil a făcut toate astea?

Jonas o privi cu chipul schimonosit de furie.

— Moarte mutanților!

— Auzi, nebunule, tu ești soldat.

— Ba nu mai sunt, spuse Jonas și o luă la goană.

Dekka se clătină. Era atât de slăbită! Total diferită față de cum era ea de obicei. Dar știa exact ce avea de făcut. Dacă puștii ăștia veneau alergând dintr-o direcție, ea trebuia s-o ia într-acolo. Spre norul de fum. Spre strălucirea portocalie care înălța limbi de flăcări, ca niște mâini care căutau să atingă cerurile.

•

Diana se împiedica încercând să țină pasul cu ceilalți. Caine forța nota. Copiii de la Coates, sleiți de puteri, se chinuiau să meargă înainte. Diana era înfricoșată că ar putea fi lăsată în urmă.

Avea ceva putere să țină pasul, dar nu foarte multă. Se ura pentru că avea puterea aceea. Și îl ura pe Caine pentru că îi dăduse asemenea forță. Pentru ceea ce făcuse. Pentru ceea ce-i adusese să facă.

Dar, ca toți ceilalți, se grăbea să țină pasul.

Dincolo de autostradă. Asfalt neted sub tălpi. Dincolo de drumul de acces și în grabă traversând curtea școlii. „Ce bizar”, gândi Diana. Curtea școlii unde copiii din oraș se antrenau înainte pentru fotbal și unde se făceau concursurile de majorete, iar acum ei alergau așa cum nu mai alergase niciodată nimeni pe acest teren plin de buruieni.

Focul era la est de ei, un zid de foc pe Sherman. Drumul lor îi ducea pe strada Brace, la nici două străzi de incendiu. Era un drum scurt și direct pe Brace, spre port.

— Ce facem cu Sam? întrebă cineva. Dacă dăm peste el?

— Idiotule! mormăi Caine. Tu crezi că focul ăsta e o coincidență? E parte din planul meu. Sherman izolează partea de vest a orașului. Copiii fug spre piața orașului, de cealaltă parte a Sherman Avenue sau spre plajă. Oriunde s-ar duce, vor fi departe de noi. Iar Sam va fi acolo, cu ei.

— Cine-i acolo? întrebă Diana.

Se opri. Caine și ceilalți se opriră și ei. Cineva mergea direct pe mijlocul străzii Brace. La început, îi fu imposibil să-și dea seama dacă veneau spre ei sau se îndepărta. Dar Caine recunoscu silueta aceea imediat.

I se ridică părul pe spate. Nimeni altcineva nu arăta așa.

Nimeni.

— Nu, șopti el.

— Continuăm să mergem? întrebă Penny.

Caine o ignoră. Se întoarse spre Diana.

— Oare… am înnebunit?

Diana nu spuse nimic. Expresia îngrozită de pe chipul ei era un răspuns suficient.

— Se îndepărtează, șopti Caine.

Fumul se ridică într-un vârtej, iar silueta dispăru.

— Iluzie optică, spuse Caine.

— Deci, mergem mai departe?

Caine scutură din cap.

— Nu. Schimbăm planul. Traversăm orașul. Ne îndreptăm spre plajă, apoi ne întoarcem.

Diana arătă cu degetul spre strada în flăcări.

— Vrei să trecem prin foc? Sau să mergem pe străzile care ar putea fi pline de oamenii lui Sam?

— Am altă idee, spuse Caine. Merse rapid la un gard care ducea până la curtea din spate a celei mai apropiate case. Ne facem singuri stradă.

Ridică mâna, și gardul se umflă spre interior. Cu un scrâșnet înfiorător, gardul cedă presiunii.

— Din curte în curte, spuse el. Hai să mergem.

•

— Am reușit, Comandante! Am reușit! spuse Hank. Trebuia să strige ca să se facă auzit peste vuietul focului.

Antoine zăcea întins, plângând tare. Își scosese cămașa ca să vadă rana din abdomen. Zăcea acolo, gras, scuturându-și cărnurile pe el de plâns, plângând de durere.

— Eu zic să-ți revii, spuse Hank ferm.

— Ai înnebunit? urlă Antoine. Am o gaură în mine! Am o gaură în mine! Oh, Doamne, ce rău doare!

Perdido Beach era în flăcări. Cel puțin o mare parte a orașului era. Zil se urcă deasupra unei rulote din parcarea de pe plajă. Putea să vadă o bună bucată din oraș de acolo.

Sherman fusese cuprins de flăcări. Arăta ca un vulcan care erupsese în mijlocul orașului. Și acum flăcările avansau spre centrul orașului, de-a lungul străzii Alameda.

El făcuse asta. Era creația lui. Și acum toți aveau să știe că nu glumea. Acum aveau să știe cu toții că nu se puteau pune cu Zil Sperry.

— Duceți-mă la Lana! țipă Antoine. Fraților, trebuie să mă duceți la Lana!

Soarele încă nu răsărise, așa că nu putea să vadă norii de fum, dar Zil simțea că erau imenși. Nu se vedea nicio stea pe cer.

— Crezi că l-am dovedit pe Sam? întrebă Lance.

Nu-i răspunse nimeni.

— Să ne ducem să mai luăm niște benzină? întrebă Turk.

Și el, ca toți ceilalți, îl ignora pe Antoine.

Zil nu-i putea răspunde. O parte din el voia să dea foc la tot. Să ardă fiecare casă, până la ultima. Fiecare magazin părăsit și inutil. Să ardă tot, și el să danseze pe rulotă până când totul avea să fie cenușă în jurul lui.

Planul era să creeze haos. Și să-l ajute pe mutantul Caine să scape.

— Șefu’, trebuie să știm ce avem de făcut, insistă Turk.

— Ajutați-mă, gemu Antoine. Doar trebuie să fim uniți, nu? Nu?

— Antoine, începu Hank, închide gura sau ți-o închid eu.

— A făcut o gaură în mine. Uitați-vă și voi! Uitați-vă!

Hank privi spre Zil. Zil se întoarse și se îndepărtă. Nu avea un răspuns pentru problema lui Antoine.

Adevărul era că Zil nu putea să suporte să vadă niciun fel de răni. Niciodată nu suportase să vadă sânge, i se făcea rău. Și scurta privire pe care o aruncase în direcția rănii lui Antoine îl făcuse să-i fie greață.

Ceea ce, probabil, nu-i era de mare ajutor lui Antoine.

— Haide, Antoine, spuse Hank. Vino cu mine.

— Cum? Ce, ai înne… nu vă fac niciun fel de probleme, am să fiu cuminte, numai că, frate, doare, doare așa de rău!

— Haide odată, zise Hank. Te duc s-o vezi pe Lana. Haide!

Hank se aplecă și-l susținu pe Antoine, în timp ce acesta se chinuia să se ridice în două picioare. Antoine urla de durere.

Zil coborî de pe scara fixată de spatele rulotei.

— Tu ce crezi, Lance? Lance cel frumos. Lance cel înalt, inteligent, calm. Ce-ar fi fost dacă, începu Zil să gândească, și nu pentru prima dată, toți cei din Human Crew ar fi arătat ca Lance. Lance îl făcea pe Zil să dea bine. Pe când umflatul, bețivul de Antoine, Turk cu piciorul lui șchiop și Hank cu fața lui oribilă, de viezure, îl făceau să pară ca și cum ar fi fost înconjurat numai de ratați.

Lance părea gânditor.

— Copiii se împrăștie peste tot. Sunt confuzi. Ce ne facem dacă își dau seama că noi suntem răspunzători pentru incendierea orașului și se hotărăsc să vină după noi, să ne prindă, să se răzbune?

Turk râse batjocoritor.

— Ca și cum Comandantul nu s-a gândit și el la asta! Le vom spune oamenilor că Sam a fost ăla care a dat foc.

Sugestia lui îl luă prin surprindere pe Zil. Nu se gândise până atunci, dar se pare că Turk cântărise problema.

— Nu Sam, îl corectă Zil, improvizând. Dăm vina pe Caine. Puștii nu ne vor crede că Sam a făcut așa ceva. Le spunem că a fost Caine, și toată lumea ne va crede.

— Puștii ne-au văzut aruncând cocteiluri Molotov, insistă Lance.

Turk pufni:

— Frate, chiar ești pe dinafară? Oamenii cred tot felul de chestii dacă le spui că sunt adevărate. Oamenii cred în OZN-uri și alte alea.

— Caine e vinovatul, spuse Zil, inventând pe măsură ce continua, plăcându-i din ce în ce mai mult, cu fiecare cuvânt pe care îl rostea. Caine poate să-i determine pe oameni să facă ce vrea el, nu-i așa? Prin urmare, și-a folosit puterile pentru a ne face pe câțiva dintre noi să dea foc.

— Daaa, spuse Turk și ochii i se aprinseră în cap. Da, pentru că voia să ne facă să arătăm prost. Voia ca toate astea să pice pe spinarea noastră, pentru că e un mutant, și noi luptăm împotriva mutanților.

Hank reapăru. Se așeză în spatele lui Lance. Contrastul între cei doi era și mai puternic în momentul în care erau foarte aproape unul de celălalt.

— Unde e ’Toine? întrebă Turk.

— L-am lăsat undeva pe plajă, spuse Hank. N-are cum să scape. Nu cu gaura aia în el. N-ar fi făcut decât să ne încetinească.

— Atunci va fi primul dintre noi care să-și dea viața pentru Human Crew, spuse Turk solemn. Asta e o chestie mare. E tare de tot. Ucis de Sam.

Zil avu o revelație:

— Dacă vrem ca lumea să ne creadă că mutantul Caine e vinovat de toate astea, va trebui să ne luptăm cu Caine.

— Să ne luptăm cu Caine? întrebă Turk pierdut.

Făcu un pas inconștient înapoi.

Zil rânji:

— Nu trebuie să câștigăm. Trebuie doar să facem să pară real.

Turk încuviință.

— Foarte inteligentă chestie, Comandante. Toată lumea va crede că ciudatul ne-a folosit, și noi am reușit să-l alungăm.

Zil se îndoia că toată lumea chiar va crede asta. Dar unii vor crede. Și acea îndoială îi va încetini viteza de reacție a lui Sam în timp ce Consiliul ar fi încercat să priceapă ce s-a întâmplat.

Fiecare oră de haos îl va face pe Zil și mai puternic.

Oare fratele lui mai mare, Zane, ar fi fost în stare să pună la cale lucrurile atât de bine? Și ar fi avut el curajul de a duce totul până la capăt? Prea puțin probabil. Zane ar fi fost de partea lui Sam.

Aproape că era păcat că nu era acolo.

• DOUĂZECI ȘI CINCI

14 ore, 2 minute

Edilio îl privise pe Sam plecând, cu un soi de sentiment prevestitor de rău. Ce șanse mai aveau, dacă Sam o luase razna? Ce șanse mai erau ca Edilio să poată să rezolve ceva?

— De parcă aș putea să fac ceva, mormăi el. De parcă ar fi cineva care ar putea.

Era greu pentru el să vadă ce se petrecea în jurul lui. Auzise țipete. Auzise urlete. Auzise râsete. De văzut, nu văzuse decât fum și foc. Împușcăturile răsunau în jur. De unde mai exact, nu putea spune, întrezărise niște copii alergând. Erau atât de puternic luminați, încât păreau a fi luat foc ei înșiși. Apoi fumul îi învăluia și îi ascundea de privirea lui.

— Ce mă fac? se întrebă Edilio.

— Păcat că nu avem cu ce face un grătar. Focul ăsta e fantastic.

Howard își făcu apariția din fumul din spatele lui Edilio. Orc era cu el.

— Ah, ce rahat! mormăi monstrul. Să dai foc la tot.

Ellen, căpitanul pompierilor, își făcu apariția cu încă doi copii. Iar Edilio începu să-și dea seama că toți se uitau la el căutând răspunsuri. „Căpitanul pompierilor” era, în ultima vreme, un titlu fără prea mare importanță. Hidranții nu mai aveau apă. Dar măcar ea știa ceva despre asta, ceea ce era mai mult decât știa Edilio.

— Cred că focul se îndreaptă spre centrul orașului. Mulți copii locuiesc în casele alea, spuse Ellen. Trebuie să ne asigurăm că nu rămân copii în calea incendiului.

— Mda, fuse Edilio de acord, recunoscător pentru orice sugestie care să-l ajute într-un fel sau altul.

— Și trebuie să vedem dacă a mai rămas cineva în vreuna dintre casele astea care ard deja. Să salvăm pe oricine putem.

— Ai dreptate. Ai dreptate, spuse Edilio. Trase adânc aer în piept. OK, bine, Ellen. Tu și oamenii tăi mergeți înaintea zonei incendiate, să-i scoateți pe toți din case. Spuneți-le fie să meargă pe plajă, fie să treacă de partea cealaltă a autostrăzii.

— OK, am înțeles, încuviință Ellen.

— Eu am să mă duc cu Orc și Howard să vedem dacă mai putem salva pe careva.

Edilio nu se obosi să-i întrebe pe Orc sau pe Howard ce părere aveau despre situație. Pur și simplu se puse în mișcare. Înapoi de-a lungul Sherman Avenue. Nu se uită în urmă să vadă dacă cei doi îl urmau. Fie veneau după el, fie nu. Iar dacă nu veneau, ei bine, nu prea îi putea condamna.

De-a lungul străzii în flăcări.

Focul ardea acum de ambele părți. Scotea un sunet ca o tornadă. Vuietul se ridica și cobora, și iar urca. Apoi zgomotul infernal al unui acoperiș care se prăbuși și o erupție de scântei ca la focurile de artificii proiectate pe cer. Căldura

îi amintea lui Edilio de momentele în care își băgase capul în cuptorul din bucătărie, să vadă ce gătea mamă-sa. O rafală de aer dogoritor mai întâi dintr-o parte, apoi din cealaltă, izbindu-l și îmbrâncindu-l când înainte, când înapoi.

Uitându-se în urmă, Edilio îl văzu pe Howard împleticindu-se și căzând. Orc îl apucă și-l repuse pe picioare.

Aerul era saturat de fum, opărindu-i gâtul lui Edilio, părând să-i facă plămânii terci. Respira în jumătăți din ce în ce mai mici de măsură.

Se opri din mers. Prin vălul de fum avea parte de o priveliște nesfârșită de flăcări și fum. Mașini parcate arzând pe alei. Curțile caselor, neudate, invadate de buruieni, ardeau cu o forță aproape explozivă.

Geamurile se spărgeau. Grinzile se prăbușeau. Asfaltul fierbea pe marginea străzii, lichefiat.

— Nu pot, spuse Edilio, încercând să respire.

Se întoarse din nou și-l văzu pe Howard bătând în retragere. Orc rămăsese impasibil, de nemișcat.

Edilio îi puse o mână pe umărul ca pietrișul umed. Incapabil să vorbească, înecându-se și plângând, Edilio îl conduse afară din calea flăcărilor.

•

Roger nu se trezise. Artful Roger nu se mai trezise.

Justin trebuia să fugă. Fugi în curtea din spate.

Dar nu putea să facă asta, pur și simplu nu putea.

Se întoarse în casă. Și îl auzi pe Roger tușind înnebunit. Se trezise! Dar era ca și cum nu putea să vadă, ochii îi erau închiși, era atâta fum, iar Roger fugi, dar se izbi de un zid.

— Roger!

Justin alergă spre el și-l apucă de cămașă.

— Pe-aici!

Îl trase pe Roger spre bucătărie și spre ușa din spate.

Roger merse după el, împiedicându-se la tot pasul. Dar nu era bine, pentru că focul și fumul erau în fața lui acum. Focul încercuise casa și dăduse buzna în bucătărie.

Sufrageria. Se gândi la albumul de fotografii din camera lui, de sub pat. Poate că s-ar fi putut repezi să-l ia de-acolo.

Poate, dar probabil că nu. Nu exista nicio ușă în sufragerie care să dea în curtea din spatele casei. Dar era o fereastră mare, și Justin îl conduse pe Roger într-acolo.

— Eu… Justin începu să spună că avea de gând să deschidă fereastra, dar fumul era peste tot acum, înțepându-i ochii, făcându-l să se înece, așa că trebui să-i închidă și nu mai putu vorbi.

Încerca să găsească, orbește, mânerele geamurilor.

•

Caine tot grăbea pasul. Împingea câte un gard și treceau dincolo de el. Prin curțile sufocate de buruieni. Prin piscine împuțite, care fuseseră transformate în toalete. Gunoi răspândit peste tot.

În întuneric, copiii se împiedicau de stâlpi de gard și jucării uitate. Se loveau de leagăne ruginite și grătare.

Făceau mult zgomot. Nu erau la stradă, dar totuși mult zgomot. Copiii urlau la ei de la ferestre întunecate:

— Hei, cine-i acolo? Plecați din curtea mea!

Caine îi ignora. Să meargă mai departe, asta era cheia. Să meargă mai departe, să ajungă pe plajă.

Mai aveau o șansă, una singură. Trebuiau să ajungă în port în câteva minute. Sam și ai lui, confuzi din cauza distrugerilor, umblau înnebuniți, încercând să-și dea seama ce se întâmpla. Dar, mai devreme sau mai târziu, cuiva îi va da prin cap că toată chestia asta era o diversiune, dacă nu lui Sam, atunci lui Astrid.

Sau Sam ar putea să-l captureze pe Zil și să-l forțeze să scuipe tot. Și atunci cretinul ăla pricăjit l-ar fi dat de gol pe Caine. Fără să crâcnească măcar. Caine nu voia să ajungă în port și să-l găsească pe Sam așteptând. Caine se agăța de un fir de păr acum, era disperat. Nu-l putea învinge pe Sam. Nu acum. Nu în noaptea asta.

Chiar și aici, la câteva străzi depărtare de incendiu, aerul duhnea a fum. Mirosul de ars era peste tot. Aproape destul de puternic încât să acopere mirosul de excremente umane.

Ajunseră pe o altă stradă. N-aveau de ales decât s-o traverseze, așa cum făcuseră și cu celelalte străzi. Dar erau prea mulți copii aici ca să-i poată evita așa de ușor. Nu aveau cum să ocolească. Nu puteau să facă nimic altceva decât să blufeze și să meargă înainte.

Își forțară drumul printre refugiații îngroziți.

— Nu vă opriți, nu vă opriți! le strigă Caine, în momentul în care unii dintre oamenii lui o luară la sănătoasa, într-o încercare inutilă de a cerși ceva de mâncare de la doi copii de cinci ani, traumatizați, acoperiți de funingine.

Apoi, tocmai în capătul străzii învăluite în fum, o siluetă.

— Jos! șuieră Caine printre dinți. Opriți-vă!

Se uită cu ochii mijiți, încețoșați. Ce era? Nu. Evident că nu. Era nebunie curată.

Silueta se transformă într-un puști, un copil obișnuit, cu mâini normale și brațe normale și care nu semăna deloc cu forma aceea pe care o ghicise prin perdeaua de fum.

Caine se ridică în picioare, simțindu-se prost pentru că se speriase aiurea.

— Mișcați-vă! Mișcați-vă! urlă el.

Își ridică mâinile și-și folosi puterea pentru a împinge grupul înainte. Cei mai mulți dintre ei se împiedicară și căzură.

Îi înjură.

— Mișcați-vă!

Silueta aia din fum. Trupul ăla înalt, slab. Brațul care se prelungea și se prelungea. Imposibil. O iluzie, exact ca și asta. Imaginația alimentată de epuizare și de frică, și de foame.

— Penny, faci tu ceva? o întrebă Caine.

Penny răspunse răgușită:

— Ce vrei să spui?

— Am crezut că am văzut ceva, spuse Caine. Apoi se corectă: Pe cineva. Mai înainte.

— Eu n-am făcut nimic, spuse Penny. Nu mi-aș folosi niciodată puterile pe tine, Caine.

— Nu, încuviință Caine. Nu, n-ai face asta.

Încrederea lui începea să dispară, epuizată. Mintea îi juca feste. Ceilalți aveau să-și dea seama în curând. Diana deja îl simțise. Pe de altă parte, avusese și ea aceeași halucinație, nu-i așa?

— Ne ia prea mult, spuse Caine. Trebuie să mergem pe stradă, direct. Penny, ori tu, ori eu; unul din noi trebuie să elimine pe oricine ne stă în cale, OK?

Porni în grabă pe stradă, în direcția plajei. Trebuia să se lupte cu tentația de a se uita peste umăr, după băiatul care n-avea cum să fie acolo.

Ajunseră la plajă fără prea multe probleme. Dar, odată ajunși acolo, dădură peste un grup de copii, poate vreo douăzeci la număr, toți umblând de colo-colo, privind focul cu ochii mari, plângând, râzând, încurajându-se unul pe celălalt. Ca și cum pe jumătate s-ar fi uitat la un spectacol și pe cealaltă jumătate ar fi ars ei înșiși în acele flăcări.

La început, grupul de copii gălăgioși nu-l văzu pe cel al lui Caine, dar apoi unul dintre ei se uită peste umăr și făcu ochii mari când o văzu pe Diana. Apoi îl văzu pe Caine.

— E Caine!

— Dați-vă din calea mea! îi avertiză Caine.

Ultimul lucru de care avea nevoie era o luptă tâmpită, fără niciun sens și care nu l-ar fi făcut decât să piardă timpul. Se grăbea.

— Tu! țipă unul dintre copii. Tu ai dat foc!

— Ce? Imbecilule!

Caine își făcu loc, folosindu-se de mâinile lui, nu de puterile lui, pentru că nu căuta niciun alt fel de probleme. Dar țipătul puștiului îi molipsea și pe alții, iar acum o duzină de copii înspăimântați și furioși erau în fața lui, urlând și plângând, iar unul dintre ei îl lovi cu pumnul.

— Ajunge! urlă Caine.

Ridică o mână, și puștiul care era cel mai aproape de el zbură prin aer. Ateriză zece metri mai încolo, cu un zgomot revoltător, de oase sfărâmate.

Caine nici măcar nu avu timp să vadă cine îl pocni în moalele capului cu o rangă de fier. Lovitura păru să vină de nicăieri. Căzu în genunchi, prea confuz ca să mai fie și speriat.

Văzu ranga numai în momentul în care îl lovi a doua oară. O lovitură mai slabă și prost țintită, dar șocant de dureroasă, în osul umărului stâng. Îl curentă până în vârful degetelor, dându-i o senzație de amorțeală.

N-avea de gând să aștepte și a treia lovitură. Își ridică mâna dreaptă, dar, înainte să-l pulverizeze pe bietul copil, Penny interveni.

Băiatul sări înapoi, aproape la fel de departe pe cât l-ar fi proiectat și Caine. Puștiul începu să urle și să vânture sălbatic ranga în jurul lui, bătându-se cu aerul, cu privirea înnebunită de frică.

— Ce vede? o întrebă Caine.

— Niște păianjeni mari, răspunse Penny. Foarte mari. Și se mișcă foarte repede.

— Mersi! mormăi Caine. Se ridică și-și frecă umărul rănit și amorțit. Sper să facă infarct. Haideți! țipă el. Nu mai avem mult. Rămâneți cu mine și până mâine-dimineață veți mânca.

•

Mary nu mai avea energie să se ducă acasă. Nici nu prea mai conta, de fapt… nici duș… nici…

Se lăsă pe un scaun din biroul îngrămădit, sfârșită. Încercă să-și ridice picioarele, să și le odihnească pe o cutie de carton, dar până și asta cerea prea multă energie.

Scutură flaconul de pastile. Deschise capacul cu atenție și se uită la ce mai avea în el. Nici măcar nu recunoștea pastila, dar trebuia să fie un fel de antidepresiv. Asta e tot ce mai primea de la Dahra.

O dădu pe gât fără apă.

Când luase oare ultima dată o pastilă? Trebuia să le țină socoteala.

Doi puști căzuseră la pat cu un soi de gripă.

Și ea ce-ar fi trebuit să facă…

Ceea ce ar fi putut fi și vis se contopea cu amintirile, și Mary rătăci pentru o vreme într-un loc plin de copii bolnavi și miros de urină, în timp ce mama ei făcea zeci de sendvișuri cu unt de arahide și dulceață pentru marele eveniment de la școală, și Mary împacheta sendvișurile în pungi sigilabile, numărându-le și punându-le în saci mari din plastic reciclat, de la Ralph.

— Ai făcut pe tine? o întrebă mama ei.

— Cred că da. Așa miroase.

Nu îi era rușine, dar era destul de iritată, dorindu-și ca maică-sa să nu facă mare caz din asta.

Apoi se deschise ușa, și o fetiță intră și se cuibări în poala lui Mary, dar Mary nu putea să-și miște mâinile s-o îmbrățișeze, pentru că brațele ei erau ca plumbul.

— Sunt atât de obosită, îi spuse mamei ei.

— Păi am făcut opt mii de sendvișuri, îi explică mamei, iar Mary văzu grămezi peste grămezi de sendvișuri care se legănau hilar, ca un lucru dintr-o carte a doctorului Seuss, și-și dădu seama că era adevărat.

— Nu arăți prea bine.

— Sunt bine, îi spuse Mary.

— Vreau la mami, îi spuse fetița în ureche și lacrimi mari se rostogoliră pe gâtul lui Mary.

— Ar trebui să vii acasă de-acum, îi spuse mama.

— Trebuie să spăl rufele mai întâi, îi răspunse Mary.

— Altcineva o va face în locul tău.

Mary simți că o invadează o tristețe extraordinară. Simțea că se cufunda în pardoseală, micșorându-se sub privirile mamei ei care, acum, nu mai făcea sendvișuri.

Mama ei ținea în mână cuțitul mânjit de untul de arahide și gemul de zmeură. De pe lama acelui cuțit mult prea mare se scurgeau picuri grei de fructe foarte roșii.

— N-o să te doară, îi spuse mama ei.

Îi întinse cuțitul.

Mary se trezi brusc.

Copila din brațe adormise și făcuse pe ea. Hainele lui Mary erau îmbibate de urină.

— Oh! țipă ea. Oh, dă-te jos de pe mine! Dă-te jos! urlă ea, pe jumătate încă în vis, pe jumătate încă văzând cuțitul plutind, cu mânerul spre ea, picurând.

Copila căzu pe podea, șocată, apoi începu să plângă.

— Hei! țipă cineva din sala mare.

— Îmi pare rău, mormăi Mary înfundat, încercând să se ridice.

Picioarele nu reușeau s-o susțină, așa că se așeză din nou, puțin cam prea brusc. Căzând, se întinse după cuțit, dar nu era real, deși plânsetul fetiței era, la fel cum era reală și vocea care țipa: „Hei, nu ai voie să intri aici!”

La a treia încercare, Mary reuși să se ridice în picioare. Se clătină. Trei copii, cu chipurile șocate și terorizate. Nu din grupa ei de vârstă. Erau prea mari.

— Ce faceți aici? îi întrebă Mary.

Întreaga încăpere se trezea, copiii întrebând ce se întâmplase. Zadie, asistenta care țipase mai devreme, spuse:

— Mary, cred că s-a întâmplat ceva rău.

Încă doi copii se împinseră prin ușa din față. Miroseau a ceva care nu era urină.

Un băiat intră, țipând ca scos din minți. Dosul mâinii îi era acoperit pe întreaga suprafață de o arsură vineție.

— Ce se întâmplă?

— Ajută-ne! Ajută-ne! țipă un băiat, iar acum totul era haotic, din ce în ce mai mulți copii dădeau buzna înăuntru.

Mary recunoștea mirosul acum, mirosul de fum.

Îi împinse pe nou-sosiți cu nu prea multă delicatețe. Afară, tuși în momentul în care trase fum în piept.

Fumul era peste tot, în rotocoale sau suspendat fantomatic, iar o strălucire roșiatică se reflecta dinspre geamurile sparte ale primăriei.

Spre vest o pală de foc izbucni dintr-odată spre cer, numai ca să fie înghițită de propriul fum.

Nu mai era nimeni în piața orașului. Nimeni, cu excepția unei singure fete.

Mary își alungă somnul de pe ochi, uitându-se țintă la ea. Nu era posibil, nu era posibil, nu era real, doar un fragment al unui vis care persista încă.

Dar fata era acolo, cu chipul în umbră, o licărire a cromului de pe aparatul ei dentar.

— L-ai văzut? întrebă fata.

Mary simți că murea ceva în ea, că frica și teroarea aveau impactul unei explozii în mintea ei.

— Ai văzut demonul? întrebă Brittney.

Mary nu-i putu răspunde. Nu putea decât să se holbeze, în timp ce brațul lui Brittney începea să se alungească, să-și schimbe forma.

Brittney îi făcu cu ochiul. Ochii albaștri, reci, morți.

Mary fugi înapoi în grădiniță. Trânti ușa după ea și se propti în ea.

• DOUĂZECI ȘI ȘASE

13 ore, 43 de minute

Fumul altera peisajul cândva familiar lui Sam. Se întoarse, nesigur pentru un moment unde era și în care direcție trebuia să se îndrepte. Se opri, căci auzise pași în urma lui, și se întoarse brusc, cu mâinile întinse, palmele pregătite.

Dar pașii se îndepărtară.

Sam înjură, frustrat. Orașul ardea, și fumul făcea imposibilă localizarea inamicului.

Trebuia să facă asta acum, în toiul luptei, înainte ca Astrid să intervină și să-l forțeze, încă o dată, să stea locului, neputincios, așteptând ca ea să inventeze nu se știa ce sistem pe care n-ar fi putut niciodată să-l facă să funcționeze.

Asta era noaptea decisivă. Ăsta era momentul să facă ceea ce ar fi trebuit să facă acum o lună: să-l elimine pe Zil cu nebunia lui cu tot.

Dar mai întâi trebuia să-l găsească.

Se forță să gândească. Ce punea Zil la cale, dincolo de ce era evident? De ce să fi decis să dea foc orașului? Părea cam mare bravada pentru unul ca Zil. Părea nebunie curată: și Zil locuia în oraș, ca și ceilalți.

Dar gândurile lui Sam erau întrerupte de imaginea recurentă a lui Drake. Undeva acolo. Drake înviase din morți. Cumva o făcuse.

Doar nu îi văzuseră niciodată cadavrul, nu?

— Concentrează-te, își impuse Sam. Problema acum era că orașul era în flăcări. Edilio avea să facă tot ce-i stătea în putință să-i salveze pe cei care aveau nevoie de ajutor. Treaba lui Sam era să pună capăt terorii acum.

Dar unde era Zil?

Să fie cu Drake?

Oare sincronizarea asta să fie o coincidență? Nu. Sam nu credea în coincidențe.

Percepu, din nou, o prezență prin vălul de fum. Din nou Sam porni în urmărirea ei. De data asta, silueta nu dispăru.

— Nu, te rog… țipă o voce de copil care, apoi, se înecă și se îndoi de spate, tușind.

Un băiat care nu părea să aibă mai mult de șase ani.

— Pleacă de-aici! se răsti Sam. Du-te pe plajă!

Sam o luă iar la fugă, dar ezită, se întoarse spre dreapta. Unde era Drake? Nu, Zil. Unde era Zil? Zil era real.

Și, dintr-odată, ajunse la zidul de pe plajă. Aproape că intră în el. Îl trimisese pe puștiul de șase ani în direcția greșită. Era prea târziu să mai facă ceva acum. Copilul ăla nu era singurul pierdut în seara asta.

Unde erau Dekka și Brianna, și Taylor? Unde erau soldații lui Edilio?

Ce se întâmpla?

Sam văzu un grup de copii alergând pe nisip în direcția portului. Și, pentru moment, avu senzația că-l văzuse pe Caine. Halucinație. Începea să aibă vedenii.

— Moarte monștrilor!

Sam auzise bine. Fusese foarte aproape de el. Poate era doar o iluzie auditivă.

Încercă să privească prin întuneric și prin fum, dar nu reuși să distingă mai nimic, nici măcar pe imaginarul Caine.

BUM!

Un foc de armă. Văzuse explozia puternică.

Fugi. Picioarele lui loviră ceva moale, dar greu. Se împiedică și căzu cu fața la pământ. Cu gura plină de nisip, se chinui să se pună pe picioare. Un trup, cineva în nisip.

Nu avea vreme pentru asta.

Era timpul să facă lumină, să vadă ce și cum. Sam își ridică mâinile sus, și un glob de lumină rece, strălucitoare se formă în aer.

În lumina bizară, mohorâtă, Sam văzu vreo zece puști din gașca de derbedei ai lui Zil, pe jumătate înarmați.

O mulțime de copii alergau în direcția cealaltă, departe de ei.

Un alt grup, mai mic și arătând bizar, mai mult ca o adunătură de moșnegi care abia se țineau pe picioare, alerga prin nisip și apă, spre port.

Zil și gașca lui înțeleseră de îndată cine era responsabil de lumina aceea revelatoare. Nu putea să fie decât…

— Sam!

— E Sam!

— Fugiți!

— Împușcați-l! împușcați-l!

Alte trei focuri de armă, în succesiune rapidă.

BUM! BUM! BUM!

Sam ripostă. Săgeți de laser verde, incandescente arseră nisipul. Un țipăt de durere.

— Stați pe loc!

— Lașilor!

BUM! BUM!

Cineva trăgea acum metodic cu pușca.

Sam simți o arsură puternică în umăr. Căzu la pământ, rămas fără suflare.

Oamenii alergau repede în toate părțile. Se rostogoli pe spate, cu mâinile pregătite.

BUM!

Cartușele loviră nisipul suficient de aproape ca Sam să audă impactul.

Se rostogoli din nou, iar și iar.

BUM! BUM!

Apoi un declic. O înjurătură. Și mai mulți pași alergând, frământând nisipul.

Sări în picioare, ținti și trase. Lumina verde, ucigașă provocă un țipăt de durere sau de spaimă, dar silueta care bătea în retragere nu se opri.

Sam se ridică mai încet de data asta. Avea nisip în cămașă, în gură, în ochi. Nisip în ochi. Fum și nisip, iar ochii îi curgeau. Nu vedea nimic altceva decât forme încețoșate.

Acum lumina acționa împotriva lui, făcându-l o țintă ușoară. Încercă să îndepărteze fumul cu mâna, și micuțul soare pâlpâi și se stinse. Plaja era iar cufundată în întuneric, deși o lumină vagă, cenușie se insinua pe cerul de deasupra oceanului.

Sam scuipă, încercând să scoată nisipul din gură. Își frecă ochii cu grijă, încercând să-i curețe.

Cineva în spatele lui!

Durerea fu ca de foc. O lovitură de bici care îi tăie cămașa și îi sfârtecă pielea și carnea pe el.

Sam se răsuci din cauza forței impactului.

O siluetă întunecată.

Un șuierat ascuțit ca lama unui cuțit, și Sam, prea șocat ca să se miște, simți biciul plesnind pe umărul lui.

— Hei, ce faci, Sammy? A trecut ceva vreme, nu crezi?

— Nu, spuse Sam, răsuflând din greu.

— Oh, ba da, răspunse vocea, mustind de dispreț.

Vocea pe care Sam o cunoștea. Vocea pe care o ura și de care se temea. Vocea aceea care râdea și exalta de fericire, în timp ce el zăcea pe pardoseala lustruită a centralei nucleare, urlând în agonie.

Sam clipi, chinuindu-se să deschidă un ochi, să vadă ceea ce nu putea să fie adevărat. Își întinse brațele și trase orbește.

Șuieratul acela înfiorător. Sam se ghemui la pământ instinctiv, iar biciul trecu pe lângă el, fără să-l rănească în vreun fel.

— Demonul! țipă o voce de fată.

Dar veni din spatele lui Sam, pentru că el se întorsese și începuse să fugă.

Fugea. Fugea orbește, pe nisip.

Fugea și cădea și iar se ridica și fugea din nou.

Nu se opri până nu ajunse la zidul de beton de pe plajă, în care se izbi puternic, sfărâmându-și fluierele picioarelor. Căzu peste el, cu fața la pământ, și zăcu acolo, respirând din greu.

•

Quinn întorsese bărcile spre țărm, înspăimântat de ce-ar fi putut găsi.

Focul se extinsese, și acum părea să acopere jumătate din oraș, deși nu se mai auzeau explozii noi. Fumul ajunsese până în largul mării. Ochii îl usturau. Inima îi stătuse în gât.

Nu încă un masacru. Nu încă o atrocitate. Ajunge! Nu își dorea decât să pescuiască.

Vâslașii amuțiseră din pricina spectacolului îngrozitor al caselor lor în flăcări.

Ajunseră la primul dig și văzură un grup de copii abia ținându-se pe picioare, urcând pe el. Fără îndoială copii panicați, fugind din calea flăcărilor, care crezuseră că în port vor fi în siguranță.

Quinn strigă la ei.

Niciun răspuns.

Barca atinse stâlpul de acostare care se legăna în apă. Mișcările lui erau automate după atâtea repetări. Aruncă o frânghie în jurul stâlpului și trase barca mai aproape. Acostaseră. Big Goof sări pe dig și securiză a doua linie.

Copiii îi ignorară și trecură mai departe. Se mișcau ciudat. Ca niște oameni bătrâni și slăbiți.

Era ceva ciudat la ei…

Și familiar.

Soarele răsărea abia peste o oră. Singura lumină era cea a focului. Stelele false erau acoperite de pala de fum.

Quinn sări pe dig.

— Hei, voi de-acolo! Hei! țipă el.

Quinn era responsabil de bărci. Portul era al lui.

Copiii continuau să alerge, ca și cum ar fi fost surzi. Se îndreptară spre un dig paralel, spre cele două bărci în care erau păstrate alimentate cu carburant în caz de urgențe: o șalupă și un Zodiac gonflabil.

— Hei! țipă Quinn.

Majoritatea copiilor se întoarseră spre el. Erau separați de câțiva metri de apă, dar, chiar și în lumina slabă a focului, Quinn îi recunoscu forma umerilor și a capului.

Și îi recunoscu vocea.

— Penny, spuse Caine. Ține-l pe Quinn ocupat.

În momentul acela, un monstru erupse din apă într-un gheizer nemaipomenit.

Quinn răcni, încremenit de frică.

Monstrul se ridică, din ce în ce mai sus. Avea un cap ca un elefant chinuit, deformat. Doi ochi negri, reci, fără viață. Dinți curbați. Gura se deschise, scoțând la iveală o limbă ascuțită și lungă.

Monstrul mugi: un sunet ca o mie de violoncele la care se cânta cu cutii de conserve în loc de arcușuri. Un sunet prelung și gol. Un sunet agonizant.

Quinn căzu pe spate. Căzu de pe dig. Se lovi cu spatele de marginea bărcii lui. Impactul îl lăsă fără suflare, apoi se scufundă în apă cu capul înainte.

Panicat, începu să respire. Apa sărată i se revărsă în gâtlej. Se înecă și tuși, încercând, cu toată forța, să nu mai respire.

Quinn cunoștea apa. Fusese un surfer bun și un înotător la fel de bun. Asta nu era prima lui experiență în apă, cu capul în jos, ca în mașina de spălat.

Își controlă frica și se zbătu din răsputeri să se stabilizeze. Suprafața apei, bariera dintre apă și aer, între viață și moarte, era la câțiva metri deasupra. Un picior atinse fundul. Apa nu era prea adâncă aici.

Începu să se ridice.

Dar monstrul încercă să-l găsească sub dig. Brațe înnebunitor de lungi, cu niște mâini ca niște gheare.

Brațele monstrului încercau să-l ajungă, dar el înotă înapoi. Panicat, lovind apa cu toată forța, împingând, cu plămânii arzând.

Prea încet. O mână gigantică se strânse în jurul lui.

Dar ghearele trecură prin el.

Niciun fel de durere.

Nicio atingere, niciun fel de senzație.

A doua gheară lovi cu putere apa. L-ar fi sfârtecat.

Dar trecu prin el.

Iluzie!

Cu ultimele puteri, Quinn ajunse la suprafață. Se sufocă la contactul cu aerul și vomită apă sărată. Monstrul dispăruse.

Big Goof îl trase în barcă, de parcă ar fi fost un sac de bolovani. Quinn zăcea pe fundul bărcii, incomod, deasupra vâslelor.

— Ești OK?

Quinn nu-i putu răspunde. Dacă încerca, știa foarte bine că avea să verse din nou. Vocea încă nu-i revenise. Se simțea de parcă ar fi respirat printr-un pai. Dar era viu.

Și acum totul i se luminase în minte. Monstrul acela. Zgomotul pe care îl făcuse. Îl cunoștea.

Cloverfield.

Era monstrul din film. Exact același monstru, exact același sunet.

Se ridică în capul oaselor și tuși.

Apoi se ridică în picioare în ambarcațiunea care se clătina și îi văzu pe Caine și gașca lui urcând la bordul a două bărci cu motor.

Caine îi surprinse privirea și îi zâmbi ironic și rece. Avea cu el o fată ciudată. Și ea, ca și Caine, se uita la el fix, dar nu-i zâmbi. În schimb, își arătă dinții, într-o grimasă care era mai mult o amenințare decât un zâmbet.

Se auzi un motor pornindu-se, răgușit și nemulțumit. Apoi un al doilea.

Quinn rămase unde era. N-avea nicio șansă împotriva lui Caine. Caine îl putea ucide doar cu un gest.

Cele două bărci cu motor pufăiră încet, prudent, îndepărtându-se cu grijă de dig.

Apoi se auzi un zgomot de pași grăbiți. Un puhoi de copii, unii dintre ei înarmați. Quinn îl recunoscu pe Lance, apoi pe Hank. În sfârșit îl văzu și pe Zil, care stătea mai în spate, lăsându-i pe ceilalți doi să i-o ia înainte.

Ajunseră în capătul cheiului. Hank se opri, ținti și trase.

Glonțul nimeri direct barca *Zodiac.* Aceasta începu să se dezumfle brusc. Motorul șalupei pufni sub apă, în timp ce prora se prăbuși și se scufundă.

Quinn urcă până la jumătatea digului, ca să vadă ce se întâmpla. Rămase cu gura căscată.

Caine, ud și livid de furie, se ridică și levită deasupra *Zodiacului,* care se scufunda.

Îl smulse pe Hank de pe chei, cu armă cu tot, și-l propulsă în aer. Hank se învârti în gol, se răsuci și urlă îngrozit, neajutorat. Sus, din ce în ce mai sus și în tot timpul acesta Caine plutea în aer, în timp ce însoțitorii lui se duceau la fund. La treizeci de metri în aer, Hank se opri. Și apoi, plonjon în gol. Dar nu era o

cădere propriu-zisă. Era prea rapidă ca să fie o cădere. Mult prea rapidă ca să fie o simplă problemă de gravitație.

Caine îl trântea pur și simplu pe Hank din cerul cenușiu. Cădea ca un meteorit. Imposibil de rapid, o umbră doar.

Hank se izbi de suprafața apei. Împroșcă un torent uriaș, ca și cum cineva ar fi dat drumul în adâncuri unei greutăți imense.

Quinn cunoștea apele portuare. Nu erau mai adânci de doi-trei metri acolo unde căzuse Hank. Pe fund erau nisip și scoici.

Nu exista nici cea mai mică șansă ca Hank să reapară la suprafață.

Caine pluti în aer, iar Zil îl privea neputincios, cu ochii mari, terorizați.

— Asta, Zil, strigă Caine, a fost o mare greșeală.

Zil și trupa lui se întoarseră repede pe călcâie și fugiră. Caine râse și coborî în a doua barcă. Cinci dintre oamenii lui erau încă în apă, strigându-l și dând disperați din mâini, apoi înjurând și urlând plini de ură și de furie, privind șalupa îndepărtându-se.

• DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

13 ore, 32 de minute

— Trezește-te, îi șopti Peace.

Apucă pe Sanjit de umeri și-l scutură.

Sanjit se obișnuise acum multă vreme să fie trezit la orice oră din zi și din noapte. Faptul că era cel mai mare dintre copiii din familia Brattle-Chance își pierduse demult farmecul.

— S-a întâmplat ceva cu Bowie?

Peace scutură din cap.

— Nu. Dar cred că lumea a luat foc.

Sanjit ridică sceptic din sprâncene.

— Pare destul de ciudat ce-mi spui tu mie, Peace.

— Vino să vezi.

Sanjit mormăi și se dădu jos din pat.

— Cât e ceasul?

— E aproape dimineață.

— Cuvântul-cheie fiind „aproape”, se lamentă Sanjit. Știi care e momentul cel mai potrivit să te trezești? Când e dimineață de-a dreptul. Mult mai bine decât atunci când e „aproape” dimineață.

Dar o urmă pe coridor, până la dormitorul pe care îl împărțea cu Bowie și Pixie. Casa avea douăzeci și două de dormitoare, dar numai Sanjit și Virtue aleseseră să doarmă singuri, în câte un dormitor fiecare.

Pixie dormea. Bowie se întorcea pe-o parte și pe alta, încă suferind de febra care nu mai voia să cedeze.

— La fereastră, șopti Peace.

Sanjit merse la fereastră. Era aproape cât peretele, oferindu-le o priveliște incredibilă în timpul zilei. Rămase acolo, pironit, privind orașul din depărtare.

— Du-te și trezește-l pe Choo, spuse el după o clipă.

Se întoarse cu un Virtue morocănos dincolo de cuvinte, încercând să-și alunge somnul de pe ochi și mormăind înfundat și nervos.

— Privește, spuse Sanjit.

Virtue se holbă pe fereastră, exact cum făcuse și Sanjit.

— Foc.

— Nu zău? spuse Sanjit, clătinând din cap, înmărmurit și îngrozit. Tot orașul pare să ardă.

Flăcările portocalii și roșietice erau un punct strălucitor pe linia orizontului. În lumina cenușie dinaintea zorilor, Sanjit văzu o coloană imensă de fum negru. Părea ridicol de mult. Focul strălucitor era doar un punct, dar fumul părea să se înalțe la kilometri în aer, ca un furnal răsucit.

— Deci, acolo ar trebui să pilotez eu elicopterul? întrebă Sanjit.

Virtue plecă și se întoarse câteva momente mai târziu. Aduse cu el un telescop micuț. Nu era foarte puternic. Îl folosiseră uneori ca să încerce să vadă mai detaliat orașul sau țărmul împădurit din apropierea insulei. Niciodată nu văzuseră cine știe ce. Nici acum nu vedeau prea mult, dar, chiar și ușor mărit, incendiul părea terifiant.

Sanjit se uită la Bowie, care scâncea în somn.

— Am un sentiment tare urât, spuse Virtue.

— Nu e ca și cum focul se poate extinde până aici, spuse Sanjit, încercând să pară nepăsător, dar fără să reușească.

Virtue nu-i răspunse nimic. Se uita doar. Și, dintr-odată, lui Sanjit îi dădu prin minte că fratele și prietenul lui vedea mai mult decât foc.

— Ce e, Choo?

Virtue oftă, un oftat atât de greu, încât era aproape un suspin.

— Nu mă întrebi niciodată de unde sunt eu.

Sanjit era surprins de turnura pe care o luase conversația.

— Africa. Știu că ești din Africa.

— Africa e un continent, nu e o țară, spuse Virtue cu un vag ecou al obișnuitei lui pedanterii. Congo. De acolo sunt eu.

— Bine.

— Asta nu înseamnă nimic pentru tine, nu-i așa?

Sanjit ridică din umeri.

— Lei și girafe; chestii din astea?

Virtue nici măcar nu se deranjă să-l ia în râs.

— Acolo a fost un război care a durat… o veșnicie. Oameni care se omorau unii pe alții. Violuri. Tortură. Chestii despre care nu ai vrea să știi, frate.

— Zău?

— Eu nu eram într-un orfelinat când m-au adoptat Todd și Jennifer. Aveam patru ani. Eram într-o tabără de refugiați. Tot ce-mi aduc aminte este faptul că eram flămând tot timpul. Și nu era nimeni care să aibă grijă de mine.

— Unde erau părinții tăi adevărați?

Virtue nu-i răspunse multă vreme și un fel de instinct îi dictă lui Sanjit să nu forțeze nota.

Într-un final, Virtue spuse:

— Au venit și au început să dea foc satului nostru. Nu știu de ce. Eram doar un copil. Nu știu decât că mama mea – mama mea adevărată – mi-a spus să fug și să mă ascund în tufișuri.

— OK.

— Mi-a spus să nu ies de acolo. Sau să mă uit. Mi-a spus: „Ascunde-te. Închide ochii strâns. Și acoperă-ți urechile”.

— Dar tu n-ai făcut-o.

— Nu, șopti Virtue.

— Ce-ai văzut?

— Am… Virtue trase adânc aer în piept și se cutremură. Spuse, cu o voce gâtuită, nefirească: Știi ce. Nu pot să-ți spun. Nu pot să pronunț cuvintele alea care să descrie ce-am văzut. Nu vreau ca asemenea cuvinte să-mi iasă din gură.

Sanjit se uită țintă la el, simțind că se uita ca la un străin. Virtue nu vorbea niciodată despre copilăria lui timpurie. Sanjit se pălmui în sinea lui pentru că fusese atât de egoist, încât nu-l întrebase niciodată.

— Mă uit la focul ăla și am un sentiment rău, Sanjit. Am sentimentul că e pe cale să se întâmple iar.

•

Taylor îl găsi pe Edilio cu Orc, Howard, Ellen și încă vreo câțiva. Se retrăgeau din calea urgiei focului.

Voci plângeau jalnic de la etajele superioare ale unei case care ardea ca un capăt de chibrit. Taylor îl văzu pe Edilio acoperindu-și urechile cu mâinile.

Taylor îl apucă de mâini și le trase de pe urechi.

— Sunt copii în casa aia!

— Zău? spuse Edilio sălbatic. Zici tu?

Nu era stilul lui Edilio, și Taylor se uita la el șocată. Ceilalți se uitau la ea de parcă era cretină. Cu toții auziseră țipetele.

— Eu pot s-o fac, spuse Taylor. Pot să mă transport acolo într-o clipită și să dispar înainte ca focul să ajungă până la mine.

Privirea plină de furie a lui Edilio se mai înmuie oarecum.

— Ești o curajoasă, Taylor. Dar ce poți să faci tu? Tu poți să faci salturi, dar nu poți lua pe nimeni cu tine.

Taylor se uită țintă la casă. Era la jumătate de stradă depărtare, dar, chiar și de la distanța aceea, căldura era atât de puternică, de parcă ar fi venit dintr-un furnal.

— Poate că pot să…

Ezită.

— Ce se întâmplă acolo… tu nu poți să faci nimic în privința asta. Și n-ai să te duci acolo doar ca să vezi cum se întâmplă. Crede-mă, spuse Edilio. Nu vrei să vezi așa ceva.

Plânsetele încetară și nimeni nu avea să le mai audă vreodată. Câteva minute mai târziu, acoperișul se prăbuși.

— Focul se răspândește singur acum. Ar trebui să încercăm să-i punem stavilă, spuse Ellen.

— Ce să-i punem? întrebă Edilio.

— Stavilă. Asta se face în incendiile de pădure. Se taie copacii care stau în calea focului. În felul ăsta, focul nu mai trece din copac în copac.

— Vrei să dărâmi casele? întrebă Howard. Tu vrei să-l pui pe Orc să pună la pământ casele. Asta te va…

— Taci din gură, Howard!

Orc n-o spuse cu răutate, ci cu hotărâre.

Howard ridică din umeri.

— OK, uriașule. N-ai decât să fii altruist.

— Cum zici tu, spuse Orc.

Dekka dădu peste Edilio. Era evident că fusese aproape orbită de atâta fum.

— Dekka, țipă Edilio, l-ai văzut pe Sam?

Dekka încercă să-i răspundă, se înecă, tuși și sfârși prin a clătina din cap.

— OK. Vino cu noi. Focul se extinde.

— Ce faceți? reuși ea să întrebe.

— Vrem să oprim focul, spuse Edilio. Sare din casă în casă. Vrem să dărâmăm câteva case și să le împingem mai departe din calea focului.

— Aduceți-l și pe Jack, spuse Dekka, abia reușind să strecoare cuvintele printre accesele exasperante de tuse care urmară.

— Bună idee, spuse Edilio. Taylor?

Taylor dispăru.

— Haideți, băieți, îi îndemnă Edilio, încercând să-și adune trupele demoralizate. Încă mai putem salva mare parte din oraș.

El îi conducea, iar ceilalți îl urmau.

Unde era Sam? În mod normal, Sam era cel care conducea. Sam era cel care dădea ordine.

Oare Sam era OK? Îl ajunse din urmă pe Zil? Făcuse ceea ce amenințase că va face? Îl omorâse pe Zil?

Edilio încă mai auzea răsunând în mintea lui ecoul plânsetelor și țipetelor celor din casa care se prăbușise. Știa că avea să le audă în visele lui multă vreme de-acum încolo. Nu avea să simtă prea multă compasiune pentru Zil dacă Sam dusese la bun sfârșit ceea ce-și propusese.

Dar, chiar și acum, gândul încă nu-i dădea pace lui Edilio. Era încă un simptom care îi arăta că lumea o luase razna de tot.

Taylor apăru înapoi în momentul în care ei ajunseseră pe Sheridan. Era fum peste tot. Focul se mișca invers, de pe Sheridan spre vest.

— Jack e pe drum. Briza a încercat să se pună pe picioare, dar abia a putut să facă doi pași.

— Se simte bine? întrebă Dekka.

— Gripa și superviteza nu merg bine împreună, din ce-am văzut eu. Dar va fi bine.

Edilio încercă să-și dea seama cum stătea treaba. Focul se extindea cu furie spre vest. Nu exista niciun fel de vânt normal, nu exista așa ceva în FAYZ, dar se părea că focul își crease propriul vânt. Venea spre ei un val rapid de căldură dogoritoare ca dinspre o lampă de sudură. Nu era nicio îndoială că focul va urmări acel val.

— Vine încoace, spuse Ellen.

— Mda.

Incendiile de pe Sherman transformau rândurile de case dinspre vest în siluete care abia se distingeau.

Dintr-odată, dintr-una din coloanele de fum ieși un băiețel care-l trăgea după el pe unul mai mare.

— Hei, micuțule, spuse Edilio. Pleacă imediat de-aici!

Băiețelul era Justin. Edilio putea să-l recunoască acum. Mary îl rugase să aibă grijă de el. Și Roger. Roger nu era bine deloc, incapabil să vorbească sau să deschidă ochii.

— Nu încerca să vorbești, spuse Edilio. Justin, du-te în piață, în centru, OK? Amândoi. Probabil că Lana e deja acolo. Du-te la ea sau du-te la Dahra Baidoo, OK? Acum, în momentul ăsta! Pleacă acum!

Cei doi copii, acoperiți cu funingine, plecară, înecându-se, abia ținându-se pe picioare, Justin încă trăgându-l după el pe Roger.

— Nu cred că putem salva casele de pe partea aia, spuse Ellen. Dar aici strada este destul de largă. Dacă putem să dărâmăm casele de pe partea de est, să le împingem mai încolo, poate că ar fi suficient.

Jack venea din capătul străzii, uimit și prudent.

— Mersi că ai venit, Jack, spuse Edilio.

Jack îi aruncă o privire murdară lui Taylor, care îi zâmbi sec. Se întâmplase ceva acolo, dar acum nu era momentul să-și bată capul cu așa ceva. Taylor îl convinse pe Jack, asta era tot ce Edilio avea nevoie să știe.

— OK, spuse Edilio. Să dăm jos casele astea. Taylor, verifică în interior. Dekka, cred că te vom pune pe tine să le slăbești rezistența mai întâi. Apoi Orc și Jack vor putea să le dărâme.

Orc și Jack se uitară unul la altul, cercetându-se cu atenție. Orc savura din plin efectele puterii sale. Jack era aproape jenat de ale lui. Dar asta nu însemna că era pregătit să fie întrecut de Orc.

— Tu ocupă-te de est, spuse Orc.

Taylor reapăru.

— Nu-i nimeni în casele astea. Am căutat în fiecare cameră.

Dekka își ridică mâinile. Edilio se întrebă dacă faptul că era răcită îi slăbise puterile. Dar mobila de pe veranda celei mai apropiate case se ridică în aer, ca puful, izbindu-se de acoperiș. O bicicletă scoasă demult din uz pluti prin aer.

Casa gemu și scârțâi. Un val de pământ și gunoi se ridică în aer într-un soi de ploaie inversată, încetinită.

Apoi, dintr-odată, Dekka își coborî brațele. Bicicleta, țărâna și gunoiul se prăbușiră toate la pământ. Casa protestă vehement. O parte din acoperiș căzu înăuntru.

Orc și Jack își luară pozițiile.

Orc lovi cu pumnul într-un zid, în apropierea unui colț al casei. Pumnul trecu prin zid, și el îl prinse cu brațul, înlănțuindu-l, și trase de stâlpul de susținere. Era muncă grea; Orc se chinuia din răsputeri, dar, dintr-odată, stâlpul cedă. Peretele lateral se rupse și ieși în exterior, bolțurile de lemn crăpaseră și ieșiră ca niște oase printr-o fractură deschisă. Colțul casei se prăbuși.

Jack smulse un stâlp electric din ciment, i-l înmână lui Orc și apoi apucă un al doilea felinar stradal pentru sine. De îndată ce casa fu transformată într-o grămadă de lemne și zidărie, și țevăraie sfărâmată, Dekka ridică întreaga harababură în aer.

Urmă un soi de dans nebunesc, ciudat și periculos. Orc și Jack se folosiră de stâlpii electrici, lungi, pentru a trimite masa de dărâmături înapoi în stradă. Dar nu era un lucru ușor, pentru că Dekka trebuia să tot adapteze gravitatea, pentru a ține dărâmăturile în aer, iar Orc și Jack trebuiau să se lupte cu diferitele niveluri gravitaționale care, în anumite momente, afectau greutatea stâlpilor, făcându-i ușori ca un fulg, pentru ca mai apoi să își recapete întreaga greutate.

În cele din urmă, casa, boțită, făcută bucăți, fu măturată spre locurile de parcare din spatele clădirilor care dădeau spre San Pablo și piața orașului. În timp ce ei terminau cu prima casă, focul se mutase în casa dinspre vest. Dar măcar acum exista o șansă de a fi oprit înainte să traverseze Sheridanul.

Lucrară toată dimineața. Munciră din greu, alergând în dreapta și-n stânga, pe o distanță de trei străzi de Sheridan, dărâmând majoritatea caselor direct amenințate de incendiu. Edilio și Howard cercetară fiecare casă în parte, evacuându-i pe copii din calea pericolului și alergând în spatele lui Orc, Dekka și Jack, stingând tăciuni aprinși care aterizaseră în partea de est a străzii, sufocând iarba aprinsă cu capace de tomberoane metalice și lopeți de gunoi.

Sunetul a tot ceea ce se întâmpla – dărâmăturile, rupturile și prăbușirile brutale – se alătură pocnetelor și pârâiturilor focului, care consuma tot ce prindea în cale în partea de vest a străzii.

Erau sunetele distrugerii orașului Perdido Beach.

• DOUĂZECI ȘI OPT

13 ore, 12 minute

Șalupa se îndepărtă de Perdido Beach, pufăind ușor.

Rămăseseră doar șapte: Caine, Diana, Penny, Tyrrell, Jasmine, Bug și Paint[9]. Paint își câștigase porecla când îl găsiseră inhalând vopsea dintr-o șosetă. Gura lui era invariabil de altă culoare, în funcție de culoarea peste care dăduse ultima dată. În momentul de față, era roșie, remarcase Caine mai mult pentru sine. Ca și cum Paint ar fi devenit, peste noapte, vampir.

Dintre cei șapte, numai doi aveau puteri care puteau ajuta: Penny și Bug. Diana încă mai reușea să-și folosească puterile corect, dar cât de utile aveau să fie?

Ceilalți trei erau cu el numai pentru că avuseseră norocul să nu fie pe *Zodiac* în momentul în care se scufundase. Deși poate că fusese un ghinion, de fapt: cei care rămăseseră prinși în port erau probabil hrăniți de oamenii lui Sam.

— Unde mergem, frate? Paint întreba acum pentru a zecea oară de când porniseră în larg.

— Pe insula lui Bug, răspunse Caine. Era nerăbdător. A ajuns până aici, a dovedit că încă îl mai poate răni pe Sam, a dovedit că mai poate să ducă un plan la bun sfârșit. Așa slăbit cum era, a reușit să-și ducă oamenii de la Coates direct prin inima teritoriului dușmanului.

Motorul pufăia calm, oferindu-i un sentiment de siguranță. Cârma vibra în mâna lui Caine. O amintire a lumii de demult, pline de mașini și echipamente, și electronice, și mâncare.

Era înghesuială în barcă, aglomerat. Nu era cine știe ce ambarcațiune meșteșugită. O barcă de pescuit, cu pescaj mic, cu fundul plat, cu marginile joase. Sticlă fibroasă mizerabilă. Sau poate era aluminiu? Lui Caine nu-i păsa.

Erau doar trei veste de salvare în barcă, doar trei. Tyrrell, Bug și Penny le aveau pe ei, cu curelele legate oarecum eficient. O barcă de salvare cu refugiați morți de foame.

Diana nu luase o vestă de salvare. Caine știa de ce. Nu-i mai păsa dacă trăia sau nu. Nu-și mai vorbiseră de ore întregi.

Era ca și cum Diana se dădea deja bătută. Caine putea să se uite la ea acum fără să se mai ferească, fără să se mai prefacă. Diana n-avea să-i mai răspundă furioasă, cu vreo remarcă răutăcioasă și comică în același timp.

Era acum o epavă a ceea ce fusese Diana. Era ceea ce mai rămânea când luai frumusețea Dianei, inteligența și duritatea ei. Un schelet ambulant, cu păr uscat și rupt, cu pielea galben-bolnavă și tremurând din toate încheieturile.

— Eu văd mai mult de o insulă, comentă Penny.

— Da, zise Caine.

— Care dintre ele?

[9] Vopsea (în engleză, în original) (n. tr.).

Nu era momentul să admită că n-avea nici cea mai vagă idee. Un moment foarte prost să admită că, dacă nimereau greșit și reușeau să urce pe insula care nu trebuia, cel mai probabil aveau să moară acolo. Nu aveau destulă putere în ei ca să sară pe insulă.

— E mâncare acolo? întrebă Tyrrell cu speranță în glas.

— Da, spuse Caine.

— E a unor oameni putred de bogați, a unor actori super superbogați, spuse Bug.

O voce venită de la umbra vagă a unui băiat care stătea la prora.

— Avem destul combustibil ca să ajungem până acolo? întrebă Tyrrell.

— Bănuiesc c-o să aflăm și asta, spuse Caine.

— Și dacă rămânem fără? întrebă Paint. Adică, ce facem dacă rămânem fără combustibil?

Caine obosise deja să mai joace rolul conducătorului neînfricat.

— O să plutim în derivă și o să crăpăm aici, pe marea asta albastră și adâncă, răspunse el.

Asta le închise gura tuturor. Toată lumea știa ce avea să se întâmple înainte să ajungă să moară de foame aici, liniștiți.

— L-ai văzut și tu, îi spuse Diana lui Caine. Nu părea să aibă destulă energie ca să se uite la el.

Caine ar fi putut să mintă. Dar ce sens mai avea?

— Da, spuse Caine. L-am văzut.

— N-a murit, spuse Diana.

— Așa s-ar părea.

Îi displăcea teribil ideea că Drake ar mai putea fi în viață. Nu doar pentru că Drake l-ar învinui pe Caine de moartea lui. Nu doar pentru că Drake nu l-ar ierta niciodată, nu l-ar uita niciodată și nici nu s-ar opri vreodată.

Caine ura ideea că Drake era încă în viață, pentru că spera ca măcar moartea să fie reală în lumea asta. Putea să accepte moartea, dacă la asta se ajungea. Dar nu putea să accepte ideea de a muri și de a se întoarce printre cei vii.

Jasmine se ridică în picioare, tremurând toată.

Caine se uită la ea, fără să-i pese prea mult, dar sperând că fata n-avea să răstoarne barca.

Fără a spune un cuvânt, Jasmine se rostogoli peste bord. Căzu în apă cu stropi mari.

— Hei, strigă Diana cu glas stins.

Caine își menținu mâna pe cârmă. Jasmine nu mai reveni la suprafață. O spumă albă, ca o broderie, perturbă apa, marcând locul în care, slavă cerului, se scufundase.

„Și așa au mai rămas șase”, gândi Caine, fără chef.

•

Hank era mort.

Antoine dispărut, pierdut undeva în toată nebunia, probabil mort și el, la cât de grav fusese rănit.

Zil stătea tremurând. Acasă, în tabăra lui cretină, cu prietena lui cretină, Lisa, care se uita la el ca o vițică și cu imbecilul de Turk mormăind într-un colț, încercând să găsească o explicație care să le arate că tot ce se întâmplase fusese, de fapt, o chestie bună.

Sam avea să vină după el de-acum. Zil era convins de asta. Sam avea să vină după el. Monștrii vor triumfa. Dacă îl putuseră ucide pe Hank și, cel mai probabil, și pe Antoine, atunci, oh, Doamne, era numai o chestiune de timp.

Caine ar fi putut la fel de bine să-l omoare în felul ăla și pe Zil, să-l scufunde în mare. Dacă Zil ar fi fost ăla care trăgea cu arma, Caine l-ar fi omorât cu aceeași ușurință cu care îl omorâse pe Hank. Pe el? Conducătorul!

Nu ăsta fusese planul. Zil trebuia să se folosească de confuzia creată de incendiu, ca să convingă și să adune cât de mulți normali ar fi putut, și să cucerească primăria. Să o ia prizonieră pe Astrid, s-o țină ostatică, astfel încât Sam să nu poată să…

Un plan cretin. Planul lui Caine. Cum o să-i adune el pe copii acum, în haosul ăla? În fum și panică, și confuzie, cu Sam trăgând în Antoine și apoi, Hank…

Cretin, cretin, cretin.

Și apoi să-l atace pe Caine ca să dea bine, să pară real. Și mai cretin. N-avea cum să se lupte cu mutanții față în față.

Zil încă mai vedea în fața ochilor chipul lui Hank, în momentul în care fusese azvârlit în aer. Țipătul care îi făcuse praf gâtul în momentul prăbușirii din ceruri. Timpul care păruse să stea în loc, așteptându-l pe Hank să revină la suprafață, știind foarte bine că n-o va face. Știind că n-avusese nicio șansă să supraviețuiască unei asemenea căderi.

Fusese ca și cum s-ar fi aruncat de pe o clădire într-un lighean cu apă, așa zisese Lance. Hank era îngropat în mâlul de sub apă. Și ar fi putut să fie Zil în locul lui. Ar fi putut să fie el cu capul îngropat în mâlul umed, poate încă viu pentru acele câteva momente cât i-ar fi luat să mai tragă încă o dată aer în piept…

— Partea bună e că puștii ne vor crede pe deplin acum, spuse Turk, rozându-și unghiile.

— Ce zici tu acolo? se răsti Zil.

— Toți ne vor crede acum că Hank a fost ucis de Caine, explică Turk. Adică nimeni n-o să creadă că noi am avut o înțelegere cu Caine.

Zil încuviință absent.

— E adevărat, spuse Lance. Nu rânji propriu-zis, dar pe-aproape. Și, pentru o clipă, Zil văzu ceva diferit în Lance. Ceva ce nu se potrivea cu chipul lui frumos și atitudinea lui relaxată și calmă.

— Poate că ar trebui să ne oprim, și gata.

Lisa. Zil fu surprins să-i audă vocea. De obicei, nu spunea nimic. De cele mai multe ori, zăcea acolo, ca un butuc, fără să spună ceva. Ca o vacă proastă. Cel mai des o ura, iar acum o ura rău de tot, pentru că spusese adevărul, că Zil pierduse.

— Cum să ne oprim? întrebă Lance. Era clar că nici lui nu-i plăcea Lisa. Zil știa un lucru clar: Lisa nu era suficient de frumoasă ca Lance să fie vreodată interesat de ea. Nu, Zil nu putuse să găsească ceva mai bun decât ea, atâta tot. Cel puțin deocamdată.

— Vreau să spun că... începu Lisa, dar sfârși prin a ridica din umeri și a tăcea din nou.

— Ce trebuie să facem acum, interveni Turk, e să continuăm să le spunem oamenilor că numai Caine e vinovat. Continuăm să le spunem că numai Caine a fost ăla care a dat foc orașului.

— Da, spuse Zil, fără convingere.

Își lăsă capul în jos și privi pardoseala, covoarele murdare și rupte. Mutanții.

— Exact, încuviință Turk.

— Mutanții au făcut-o, spuse Lance. Că doar chiar așa a și fost! Cine ne-a forțat să facem ce-am făcut? Caine.

— Exact, spuse Turk.

— Avem nevoie de mai mulți oameni, asta e ideea, spuse Lance. Adică Antoine era, în mare, doar un drogat cretin, dar Hank...

Zil ridică ușor capul. Poate că mai exista o speranță. Încuviință din cap spre Lance.

— Da. Asta e. Avem nevoie de mai mulți copii.

— Dacă puștii află că noi încercăm să-l oprim pe Caine, vom aduna și mai mulți, zise Turk.

Lance zâmbi ușor.

— Am încercat să-l oprim pe Caine care dădea foc orașului.

— Hank a murit încercând să-l oprească, spuse Zil.

Rostise cuvintele. Și știa că Turk le credea pe jumătate. De fapt, până și el credea pe jumătate că era adevărat.

— Lance, copiii te vor asculta pe tine. Tu și Turk, voi doi. Și tu, Lisa: mergeți. Răspândiți vestea.

Nu se mișcă nimeni.

— Trebuie să faceți ce vă spun, zise Zil, încercând să pară curajos, nu ca și cum îi ruga. Eu sunt conducătorul.

— Da, fu Turk de acord. Numai că… tot ce vreau să spun e că s-ar putea ca puștii să nu ne creadă.

— Vă e teamă? întrebă Zil.

— Mie nu-mi e, spuse Lisa. Mă duc eu. Mă duc printre ei și le spun tuturor prietenilor noștri adevărul.

Zil se uită la ea bănuitor. De ce era ea atât de vitează dintr-odată?

— OK, Lisa, spuse el. Adică, ce vreau să zic e că e foarte curajos din partea ta.

Lance oftă.

— Bănuiesc că, dacă ea poate s-o facă, pot și eu.

Numai Turk rămase locului. Îi aruncă o privire fugară lui Zil.

— Cineva ar fi bine să rămână aici, să te apere, Comandante!

Zil râse trist.

— Da, dacă Sam vine pe-aici, sunt convins că tu o să-l oprești, Turk.

•

— E vremea tribulațiilor, spuse Nerezza.

Orsay nu spuse nimic. Mai auzise cuvântul și altă dată. Oare îl folosise și ea?

Ca și cum ar fi ghicit, Nerezza îi explică:

— Tribulație. E o perioadă de nenorociri. O vreme când oamenii caută un profet care să le spună ce să facă. Tu ai prorocit că asta se va întâmpla.

— Am făcut eu asta? Nu-mi amintesc.

Memoria ei era ca o mansardă plină de jucării stricate și mobilă deteriorată. Era din ce în ce mai greu să-și dea seama unde era. Sau când. Și renunțase să se mai întrebe de ce.

Stăteau la marginea zonei incendiate, pe mijlocul Sheridan Avenue. Distrugerea fusese incredibilă și părea ireală în lumina dimineții. Încă se mai vedea foc ridicându-se din câteva case. Limbi de flăcări încă se mai vedeau pe ici, pe colo, ivindu-se de la ferestrele înnegrite de fum.

Câteva case rămăseseră neatinse, înconjurate de devastare. Ca și cum ar fi fost cruțate de divinitate. Unele case erau doar pe jumătate arse. Unele, puteai

să-ți dai seama, fuseseră pârjolite în interior, dar exteriorul rămăsese aproape neatins, cu excepția unor urme de funingine la ferestre.

O casă din apropiere avea numai acoperișul ars și prăbușit. Pereții, zugrăviți într-un verde vesel, erau numai ușor pătați de funingine, dar partea de sus era complet dispărută, cu doar vreo câțiva pari înnegriți, ieșiți în afară. Uitându-se prin geamuri, Orsay putu să observe ce mai rămăsese din țiglele și bârnele din acoperiș, aruncate de-a valma și negre de funingine. Ca și cum cineva venise, smulsese acoperișul și folosise casa pe post de coș de gunoi unde să arunce cenușa.

De cealaltă parte a străzii, un alt fel de devastare. Arăta ca și cum o tornadă ar fi venit și ar fi măturat întreaga porțiune, smulgând un șir întreg de case direct din temelii.

— Eu nu știu ce să fac, spuse Orsay. Cum aș putea să le mai spun și altora?

— E o judecată, spuse Nerezza. Poți să vezi asta și singură. Toată lumea poate să vadă. E o judecată. O tribulație trimisă nouă, ca să ni se aducă aminte că nu facem ce trebuie.

— Dar…

— Ce ți-au spus visele, Profetă?

Orsay știa ce îi spuseseră visele. Visele tuturor celor din afară, ale celor care văzuseră o fată pe nume Orsay plimbându-se prin mințile lor adormite. Fata care le ducea mesajele copiilor lor și care se întorcea arătându-le părinților viziuni șocante despre viața din interiorul FAYZ-ului. Imagini cu copiii lor prinși în case și arzând.

Murind captivi.

Da, visele tuturor acelor oameni buni erau torturante, știind ce se petrecea înăuntru. Și ei erau atât de frustrați, pentru că știau – toți acei oameni buni, acei oameni mari, acei părinți – că *exista* o cale de ieșire pentru copiii lor terifiați.

Visele lui Orsay îi arătaseră toate astea. Îi arătaseră că Francis ieșise în siguranță, că era bine, că îl întâmpinaseră părinții cu lacrimi de recunoștință după ce trecuse prin puf.

Asta o bucurase pe Orsay. Să treci prin puf la cincisprezece ani era calea de ieșire din FAYZ. Era ceva la care și ea putea să aștepte cu nerăbdare. Salvarea, când va veni timpul ei.

Dar în ultima vreme avusese altfel de viziuni. Nu veneau dinspre bariera FAYZ, nici măcar când dormea. Nu erau vise propriu-zis. Viziuni. Revelații. Se insinuau, se strecurau printre alte gânduri. Ca niște hoți care se strecurau în creierul ei.

Simțea ca și cum nu mai avea niciun fel de control asupra celor care se întâmplau în capul ei. Ca și cum lăsase o ușă deschisă, și acum nu mai putea să pună stavilă viselor, viziunilor, vedeniilor îngrozitoare.

Aceste noi viziuni îi arătau nu doar pe cei care scăpaseră din FAYZ în momentul în care atingeau vârsta magică. Aceste noi imagini erau despre copiii care muriseră. Și totuși, cine erau cei care își țineau mamele în brațe dincolo de barieră?

Avea vedenii cu cei care pieriseră în foc. Agoniei îi urma moartea, apoi eliberarea în brațele iubitoare ale părinților lor.

Chiar și Hank. Tatăl lui Hank nu era acolo, așteptând la Dome, dar anunțat de Administrația Autostrăzilor din California. Îl sunaseră la telefon. Îl găsiseră în Irvine, într-o popicărie, unde bea bere la draft și flirta cu barmanița. A trebuit să-și acopere o ureche cu mâna ca să audă ce e i se spunea, în zgomotul de bile și de popice.

— Cum?

— Fiul dumneavoastră, Hank. A ieșit! îi spusese tipul de la Administrația Autostrăzilor.

Orsay văzuse imaginile, știa ce însemnau ele, și asta o îmbolnăvea.

— Ce-ți spun visele, Profetă? o forță Nerezza.

Dar Orsay nu-i putea spune. Nu-i putea spune că moartea însăși, nu doar dispariția, nu doar împlinirea vârstei de cincisprezece ani, era o cale de ieșire.

Oh, Doamne! Dacă le-ar spune copiilor așa ceva…

— Spune-mi, o zori Nerezza. Știu că puterile tale cresc. Știu că vezi mult mai multe ca înainte.

Chipul Nerezzei veni foarte aproape de al ei. Brațul ei îl strânse cu putere pe al lui Orsay. Nerezza o forță pe Orsay cu toată puterea voinței ei. Orsay putea s-o simtă – voința aceea, nevoia, foamea aceea.

— Nimic, șopti Orsay.

Nerezza se retrase. Un rânjet flutură pentru o clipă pe chipul ei. Aproape animalic.

Nerezza o privi feroce. Apoi se controlă, îmblânzindu-și expresia feței.

— Tu ești Profetă, Orsay, spuse ea.

— Nu mă simt prea bine, îi răspunse Orsay. Vreau să mă duc acasă.

— Visele, spuse Nerezza. Nu te vor lăsa să dormi prea bine, nu-i așa? Da, ar trebui să te întorci în pat.

— Nu vreau să mai visez, spuse Orsay.

• DOUĂZECI ȘI NOUĂ

11 ORE, 24 DE MINUTE

Hunter avea șase păsări în rucsacul lui. Trei dintre ele erau ciori, care nu prea aveau cine știe ce carne pe ele. Una era o bufniță. Bufnițele aveau un gust destul de rău, dar aveau mai multă carne. Dar două erau păsări dintre acelea cu penaj colorat și care erau foarte suculente. Hunter nici măcar nu știa cum li se zicea, dar le căuta întotdeauna, pentru că erau gustoase, și Albert era foarte fericit când primea așa ceva.

Era la înălțime, de partea cea mai îndepărtată a crestei, la nord de oraș, trăgând după el sacul cu păsări moarte. Muncă grea. Le căra, aruncate peste umăr, într-o traistă din acelea în care mamele își duceau copiii.

Hunter avea un rucsac în care ținea sacul de dormit, tigaia și cana, pe lângă niște șosete de schimb și un cuțit de rezervă. Cuțitele se rupeau câteodată, deși cel pe care îl purta la curea îl avea deja de ceva vreme.

Hunter urmărea două căprioare. Le luase urma și rămăsese la pândă toată noaptea. Dacă le prindea, le va omorî. Apoi își va folosi cuțitul și le va curăța, așa cum învățase să facă, scoțându-le mațele. Nu va putea să le care pe amândouă în același timp. Va trebui să o eviscereze pe prima, s-o lase să atârne de un copac și să se întoarcă după ea mai târziu.

Hunter adulmecă aerul. Învățase că putea să miroasă de-a dreptul animalele pe care le vâna. Căprioarele aveau un miros anume, așa cum aveau și ratonii și oposumii. Adulmecă, dar mirosul care îi ajunse la nas era cel de fum.

Fruntea lui Hunter se încruntă concentrată. Își făcuse vreodată tabăra în apropierea acelui loc? Sau era altcineva care făcea focuri de tabără?

Era într-o pantă adâncă de pădure, cu copaci înalți și întunecați deasupra și de jur împrejur. Ezită. Mirosul de fum nu era cel al unui foc de tabără. Nu ardeau doar lemn și vreascuri.

Stătea acolo, în picioare, nepregătit, când un cerb mare, cu o coroană imensă apăru din senin. Nu-l văzu. Fugea, dar nu panicat, ci într-un galop constant, sărind sprinten peste trunchiurile căzute de copaci, evitând tufișurile mai groase și rupte.

Ținti cu amândouă mâinile. Nu există niciun fel de explozie luminoasă. Nimic din ce s-ar fi putut vedea sau auzi.

Cerbul mai făcu doi pași și căzu înainte.

Hunter se grăbi să ajungă la el. Cerbul era rănit, dar nu murise.

— Nu te teme, îi spuse Hunter. Nu te va durea.

Își puse palma pe fruntea cerbului. Ochii animalului se făcură lăptoși. Apoi respirația i se opri.

Hunter își trase de pe umăr rucsacul și traista cu păsări și scoase cuțitul.

Era entuziasmat. Era cel mai mare cerb pe care îl prinsese vreodată. N-avea cum să-l care cu el. Trebuia să-l taie în bucăți. Avea să fie mult de lucru.

Trase două înghițituri din bidonul cu apă și se așeză, contemplând munca pe care o avea de făcut.

Hunter nu mai dormise de multă vreme, fiind în urmărirea celorlalte căprioare. Acum îi era somn. Și nu mai era nevoie momentan să rămână treaz. Cu păsările pe care le prinsese și cu cerbul de-acum, avea vreo două zile în fața lui de tranșat și de cărat în oraș.

Nu departe de locul acela, erau niște peșteri, nu foarte adânci, dar unele dintre ele aveau șerpi zburători. Era mai bine să nu se apropie de ele. Mai bine să stea afară.

Își puse capul pe lemnul putred și moale al unui trunchi de copac și adormi pe loc.

Cât de mult dormise, n-avea de unde să știe, pentru că n-avea ceas, dar soarele era deasupra lui când se trezi din cauza unor mișcări stângace, zgomotoase. Cineva încerca să se strecoare și nu-i ieșea prea bine.

— Bună, Sam! spuse Hunter.

Sam îngheță.

Hunter se ridică.

— Ce faci aici?

Sam se uită împrejur, ca și cum ar fi căutat un răspuns. Lui Hunter i se păru mai ciudat ca de obicei. Nu arăta așa cum arăta Sam în mod normal. Avea privirea aceea pe care o aveau câteodată animalele când Hunter le prindea la cotitură și își dădeau seama că acela era sfârșitul.

— Eu doar… ăăă… merg și eu pe-aici, spuse Sam.

— Fugi undeva? îl întrebă Hunter.

Sam păru surprins.

— Nu.

— Am simțit miros de fum.

— Da. A fost un incendiu. În oraș, spuse Sam. Deci, ăla e un cerb?

Lui Hunter întrebarea i se păru stupidă.

— Mda.

— Începuse să mi se facă foame, recunoscu Sam.

Hunter îi zâmbi în felul lui strâmb. O jumătate a gurii lui nu funcționa tocmai cum trebuia.

— Pot să pregătesc o pasăre pentru amândoi. Dar cerbul trebuie să i-l duc lui Albert.

— O pasăre ar fi foarte bună, spuse Sm.

Se așeză pe covorul de ace de pini cu picioarele încrucișate. Fusese rănit. Avea sânge pe cămașă și umărul părea să-i fie cam înțepenit.

— Aș putea să-l gătesc cu mâinile. Dar are gust mult mai bun dacă e gătit la foc normal.

Hunter adună niște ace de pin uscate, niște vreascuri și câteva bucăți mari de lemn. Nu dură mult și un foc ardea frumos. Curăță una dintre păsările colorate, pârli cioturile de pene și o tăie în bucăți mai mici. Apoi făcu frigărui, înfigându-le în niște sârme de la umerașele pe care le purta cu el în rucsac, și le potrivi frumos pe marginea focului.

Împărți carnea atent și corect, în porții egale. Sam înfulecă mâncarea cu mare poftă.

— Nu e rea deloc viața ta de aici, spuse Sam.

— Cu excepția țânțarilor. Și a puricilor, spuse Hunter.

— Eh, toată lumea are purici acum, de când câinii și pisicile au… ăăă… dispărut.

Hunter încuviință. Apoi spuse:

— Nu vorbesc prea mult. Când Sam îi aruncă o privire încurcată, Hunter îi explică: Știi, câteodată creierul meu refuză să-mi dea cuvinte.

Lana îl vindecase cum putuse și ea mai bine, dar capul nu i se regenerase tocmai cum trebuia, nu până la capăt. Lana îi vindecase creierul suficient cât să nu facă pe el, așa cum i se întâmplase o vreme, după ce fusese bătut. Și, când vorbea, reușea să se facă înțeles, în mare parte. Dar Lana nu reușise să-l facă să-și revină complet.

— E OK, spuse Hunter, fără să-și dea seama că nu spusese nimic din toate acestea cu voce tare. Acum sunt doar diferit.

— Ești important, îi răspunse Sam. Tu ești o ancoră de salvare pentru copiii ăștia. Coioții te deranjează vreodată?

Hunter clătină din cap și înfulecă încă o bucată de carne fierbinte de pasăre.

— Am făcut o înțelegere. Eu nu mă duc pe teritoriul în care vânează ei. Și nu vânez coioți. Așa că nu-mi dau bătăi de cap.

O vreme niciunul din ei nu mai spuse nimic. Focul ardea domol. Mâncară și ultima bucată de carne. Hunter aruncă pământ peste foc, înăbușindu-l.

— Poate că aș putea munci alături de tine, spuse Sam. Își ridică mâna. Și eu pot să vânez, cred.

Hunter se încruntă. Era derutant pentru el.

— Dar tu ești Sam, și eu sunt Hunter.

— M-ai putea învăța tot ce știi tu, spuse Sam. Înțelegi? Despre animale. Și cum să le iau urma. Și cum să le tai și să le curăț, știi tu.

Hunter se gândi la asta, dar apoi ideea îi zbură din cap. Și atunci își dădu seama că uitase despre ce vorbea Sam.

— Dacă mă întorc, am să fac niște chestii… spuse Sam.

Privi în pământ, la cenușa focului care aproape murise.

— Tu te pricepi la tot felul de chestii, spuse Hunter.

Sam părea furios. Apoi chipul i se îmbună, până într-acolo încât păru trist.

— Mda. Numai că nu întotdeauna vreau să fac chestiile alea.

— Eu sunt Hunter[10], deci vânez.

— Numele meu întreg este Samuel. El a fost un profet din Biblie.

Hunter nu știa ce înseamnă profet. Sau „Biblie".

— Era un tip care l-a ales pe primul rege al Israelului.

Hunter încuviință din cap, neînțelegând.

— Tu crezi în Dumnezeu, Hunter? îl întrebă Sam.

Hunter simți un val brusc de vină. Lăsă capul în jos.

— Aproape i-am omorât pe băieții ăia.

— Care băieți?

— Pe Zil. Și pe prietenii lui. Cei care m-au rănit. Vânam o căprioară și i-am văzut. Și aș fi putut.

— Să-i ucizi?

Hunter încuviință din cap.

— Ca să-ți spun adevărul, Hunter, aș fi vrut s-o fi făcut.

— Eu sunt vânător de animale, spuse el și rânji, pentru că i se păru că e comic. Eu nu ucid băieți.

Râse. Era o glumă.

Sam nu râdea. Ba, mai mult, părea gata-gata să plângă.

— Tu îl știi pe Drake, Hunter?

— Nu.

— E un băiat cu un fel de șarpe în loc de mână. Un șarpe. Sau un bici. Nu e tocmai un băiat. Așa că, dacă îl vezi, poți să-l vânezi.

— OK, spuse Hunter cu îndoială în glas.

---

[10] Aluzie la înțelesul numelui său, în traducere, vânător. (n. red.).

Sam își mușcă buzele. Părea ca și cum ar fi vrut să mai spună ceva. Se ridică în picioare, cu genunchii pocnindu-i, pentru că stătuse jos prea multă vreme.

— Îți mulțumesc pentru carne, Hunter.

Hunter îl privi cum se îndepărta. Un băiat cu o mână ca un șarpe? Nu. Nu văzuse nimic de felul acela. Ar fi fost ceva. Ar fi fost chiar mai ciudat decât șerpii pe care îi văzuse în peșteri. Cei cu aripi.

Iar asta îi aduse aminte lui Hunter de ceva. Își ridică mâneca să-și examineze locul unde îl scuipase șarpele. Durea. Era o mică rană, ca o un soi de gaură. Gaura făcuse un soi de crustă, la fel ca nenumărate alte răni de care suferise Hunter, încercând să treacă prin tufișuri.

Dar, uitându-se la crusta aceea, Hunter își dădu seama, cu neliniște, că avea o culoare ciudată. Nu era roșiatică, așa cum erau majoritatea crustelor de pe răni. Era verde.

Își trase mâneca la loc. Și uită iar de ea.

•

Sanjit stătea pe marginea stâncii. Binoclul nu-i arăta cine știe ce. Dar nu era chiar așa de dificil să vezi coloana de fum. Era ca un semn de exclamare masiv și sucit, deasupra orașului Perdido Beach.

Înclină binoclul, îndreptându-l spre cer. Departe, în văzduh, fumul părea să se răspândească orizontal. Dar trebuia să fie o iluzie.

Se întoarse spre dreapta și își concentră atenția spre iaht. Privirea lui se plimbă de la pupa la prova. Elicopterul.

Choo încerca să ridice un zmeu pentru Pixie. Zmeul nu prea reușea să-și ia zborul. Nu se descurcau, dar Pixie continua să spere, iar Choo continua să încerce. Pentru că, reflectă Sanjit, indiferent cât de morocănos era Virtue, în sinea lui era un om bun. Câteodată, Sanjit nu era sigur că putea să spună același lucru și despre sine.

Peace era înăuntru, având grijă de Bowie. Febra i se mai potolise. Dar Sanjit știa că era prea devreme pentru a socoti asta o îmbunătățire permanentă a situației. Fluctuațiile febrile durau de prea multă vreme.

Se uită țintă la elicopter. N-avea nicio șansă să-l piloteze. Dar trebuia să-l convingă pe Choo de asta. Pentru că, dacă Sanjit se apuca să piloteze elicopterul, avea să-i omoare pe toți.

Dar, dacă nu încerca, Bowie risca să moară.

Era prea pierdut în gândurile lui negre ca să-l observe pe Virtue alergând spre el.

— Hei, se apropie o barcă.

— Poftim?

Virtue arătă spre mare.
— Acolo.
— Ce? Nu văd nimic.
Virtue își dădu ochii peste cap.
— Tu chiar nu vezi barca?
— Hei, eu n-am crescut învățat să scrutez savana uitându-mă după lei.
— Lei. Mda, exact. Cu asta m-am ocupat eu în majoritatea timpului pe care l-am petrecut acolo: am căutat lei.
Lui Sanjit i se părea că distingea vag un punct în larg care ar fi putut fi și o barcă. Se uită prin binoclu. Îi luă ceva să identifice barca și o descoperi mai întâi după dâra pe care o lăsa în apă.
— Chiar e o barcă!
— Nu ți s-a spus Wisdom degeaba, zise Virtue cu ironie.
— Sunt oameni în ea, spuse Sanjit.
Îi înmână binoclul lui Virtue.
— Par a fi vreo șase oameni în ea, zise Virtue. Nu pot să-i văd foarte bine. Nici măcar nu pot să-mi dau seama cu adevărat dacă vin în direcția noastră. Se poate să se îndrepte spre una dintre celelalte insule. Sau poate doar pescuiesc.
— Orașul arde și dintr-odată ne trezim cu o barcă plină de oameni care se îndreaptă spre noi? spuse Sanjit sceptic. Eu aș zice că nu pescuiesc.
— Fug din Perdido Beach, fu de acord Virtue. Fug de ceva.
— De foc.
Dar Virtue clătină din cap cu îndoială.
— Nu, frățioare. Gândește-te. Orașul arde, și tu sari într-o barcă și te îndrepți spre o insulă? Nu. Te duci unde nu e foc. Cum ar fi următorul oraș.
Sanjit tăcu. Era puțin jenat. Acum, că se gândea mai bine, era logic. Choo avea dreptate. Orice vor fi făcând oamenii ăia în barcă, nu de foc fugeau, asta era clar.
— Ce ne facem dacă vin aici? întrebă Virtue.
Sanjit n-avea un răspuns pregătit. Trase de timp.
— Le va fi greu să acosteze. Chiar și fără valuri potrivnice, nu voi reuși să iasă din barcă și să urce stâncile astea.
— Decât dacă îi ajutăm noi, spuse Virtue.
— Ce-o să facă va fi să se întoarcă, să ocolească insula și să urce pe la iaht. Dacă merg în direcția care trebuie, o să-l vadă. Există destule șanse să se înece, dacă încearcă așa ceva. Zdrobiți între iaht și stânci. Chiar și fără valuri care să bată spre țărm. E prea riscant.

— Dacă i-am ajuta, ar putea reuși, spuse Virtue prudent. Le va lua o vreme să ajungă aici. Aia nu e tocmai o barcă rapidă. Și sunt încă destul de departe. Se uită din nou prin binoclu. Nu știu, spuse el.

— Ce nu știi?

Virtue ridică din umeri.

— Nu e bine să decizi, pur și simplu, că nu-ți plac oamenii, să nu le acorzi nici măcar o șansă.

Sanjit simți cum i se ridică părul în vârful capului.

— Ce tot spui tu acolo, Choo?

— Nu știu. Nu spun nimic. Probabil că sunt OK oamenii ăia.

— Ție ți se pare că sunt OK?

Virtue nu-i răspunse. Sanjit observă că avea maxilarul încleștat. Fruntea încruntată. Buzele strânse într-o linie subțire.

— Par a fi OK, Choo? repetă Sanjit.

— Ar putea să fie, cum să zic, ar putea să fie refugiați, înțelegi? spuse Virtue. Ce avem de gând să facem? Să le întoarcem spatele?

— Choo. Eu te întreb: ție ți se pare că sunt OK? Oricât de bizar ar suna, eu am încredere în instinctele tale la chestii din astea.

— Nu arată ca oamenii care au venit din junglă în sătucul nostru, spuse Choo. Dar am *sentimentul* că sunt asemenea lor.

•

— Unde ar trebui să acostăm? întrebă Diana.

Insulele spre care privea de o veșnicie parcă erau, în sfârșit, aproape. Ambarcațiunea cu motor se legăna acum, încet, în fața stâncilor golașe care păreau să aibă peste treizeci de metri înălțime.

— Trebuie să fie ceva, un soi de punte, o platformă, ceva, spuse Bug. Era stresat. Diana știa că era stresat. Dacă povestea lui despre insula asta se dovedea a nu fi altceva decât o fantezie de-ale lui, atunci Caine avea să-l facă să-și dorească moartea.

— Nu mai avem combustibil, spuse Tyrrell. Mai avem poate vreo cinci litri. Aud cum bălteşte acolo, înăuntru, știi?

— În cazul ăsta, spuse Caine, barca nu mai contează. Supraviețuim aici, pe insulă, sau murim.

Aruncă o privire înveninată în direcția lui Bug.

— Unii mai repede decât alții.

— Încotro o luăm? se întrebă Penny cu glas tare. Dreapta sau stânga?

— Are cineva o monedă, să dăm cu banul? întrebă Diana.

Caine se ridică. Își duse mâna la ochi și privi spre stânga. Apoi spre dreapta. Stâncile par mai joase în partea dreaptă.

— N-ai putea să-ți folosești puterile tale magice și să ne levitezi pe toți pe marginea terasei? întrebă Paint și apoi râse nervos, împroșcând salivă peste tot din gura lui roșie.

— Chiar mă întrebam și eu același lucru, spuse Caine gânditor. E un drum lung până sus. Nu știu.

Se uită la copiii din barcă. Diana știa ce avea să urmeze. Se întreba cine urma să primească onoarea.

— Hai, Paint, spuse Caine. Ești aproape inutil, așa că de ce n-ai fi tu?

— Ce? Sentimentul de panică al lui Paint era caraghios. În alte vremuri, Dianei i-ar fi fost milă de el. Dar acum miza era viața sau moartea.

Și Caine avea dreptate: Paint nu era tocmai vital pentru ei. Nu avea niciun fel de puteri. Nu era bun de nimic într-o luptă. Era un cretin drogat care își prăjise demult puțina minte care îi mai rămăsese.

Caine își ridică mâinile, și Paint se ridică din scaun, plutind. Era ca și cum Caine l-ar fi luat de mijloc, pentru că picioarele lui Paint se legănau și loveau aerul, și brațele i se zbăteau în toate părțile. Părul lui șaten și lung, de culoarea blănii de șobolan, se răsucea de parcă ar fi fost prins într-o tornadă cu încetinitorul.

— Nu, nu, nu, gemu el.

Paint pluti deasupra apei.

— Dacă îl cobori puțin, ar părea că merge pe apă, spuse Penny.

Paint se apropia acum de stâncă, la doar câțiva metri deasupra apei, cam la zece metri distanță de barcă.

— Știi ceva, Penny, spuse Diana, nu e comic absolut deloc. Dacă merge, cu toții vom fi în aceeași situație.

Faptul, se părea, nu-i trecuse prin cap lui Penny. Diana simți un soi de satisfacție văzând felul în care, pe chipul fetei, plăcerea sadică se transforma în neliniște.

— OK, de-acum luăm înălțime, spuse Caine. Paint începu să se înalțe, ridicându-se mereu pe partea frontală a stâncii. Era în mare parte formată din sol bătătorit, aproape lipsit de vegetație, pătat, din loc în loc, cu extruziuni de rocă și câteva tufișuri dispuse ici și colo, care păreau că aleseseră un loc foarte nepotrivit în care să crească.

Paint se ridică. Diana își ținu respirația.

— Nu, nu, nu, vocea lui Paint pluti înspre ei, ignorată. Nu mai dădea din picioare. În schimb, încerca să se învârtă ca să fie cu fața spre stâncă, întinzând brațele înainte, căutând ceva – orice – de care să apuce.

La jumătatea drumului, la înălțimea unei clădiri cu cinci etaje, ascensiunea lui Paint încetini considerabil. Caine trase adânc aer în piept. Nu părea să facă un mare efort fizic. Mușchii nu îi erau încordați; puterea lui nu ținea de mușchi. Dar expresia chipului era întunecată, și Diana știa că, într-un mod greu de conceput, se folosea de toată puterea lui.

Paint continua să se ridice, dar mult mai încet.

Apoi alunecă. Și căzu.

Paint urlă.

Se opri din cădere la doar trei metri deasupra apei.

— Hai să mergem după el, spuse Caine. Tyrrell porni motorul suspendat în apă, și barca pluti spre băiatul care urla și plângea.

Caine îl lăsă să cadă în barcă. Ateriză greoi, căzu în fund și începu să plângă.

— Păi n-a prea mers, spuse Diana.

Caine scutură din cap.

— Nu. Bănuiesc că e mult prea departe. Aș putea să-l arunc așa de departe. Am aruncat mașini la distanțe din astea. Dar nu-l pot face să leviteze până acolo.

Nimeni nu-i sugeră să-l arunce pe Paint. Avertizarea Dianei că orice s-ar fi dovedit să funcționeze avea să fie aplicat fiecăruia dintre ei îi potolise. Diana măsură mental distanța pe care o parcurse Paint. Poate douăzeci, douăzeci și cinci de metri în total. Deci, acum știa cât de departe putea să ajungă Caine. Poate că va veni ziua când un astfel de lucru va fi util de știut.

• TREIZECI

10 ore, 28 de minute

Sam n-avea nici cea mai vagă idee unde se ducea și nici măcar de ce.

Fugise din Perdido Beach orbit de panică. Actul acela de lașitate îi umplea mintea, făcându-l să uite până și de foame.

Îl văzuse pe Drake și se panicase.

Se îngrozise de-a dreptul.

Își pierduse orice control.

După ce Hunter îi făcuse pomană cu o masă, Sam se îndreptase spre centrala nucleară. Acolo, în centrală, avusese loc.

Bătaia, biciuirea fusese atât de îngrozitoare, încât Brianna căutase morfină în farmacia centralei și înfipsese seringa îl el, dar, chiar și după ce sedativul începuse să-i circule în sânge, durerea tot era mult prea crâncenă ca să o poată suporta.

Și totuși, o suportase.

Și supraviețuise următoarelor ore de coșmar, ore pline de halucinații induse de morfină, în care tremurase din tot corpul, incapabil să se țină pe picioare, ore în care tot ce voia era să urle din răsputeri.

Se luptase cu Drake din nou, dar Caine ajunsese, în cele din urmă, să-l omoare pe psihopat. Caine îl aruncase pe Drake în puțul minier și apoi îl prăbușise peste el. Nimeni n-ar fi putut supraviețui după așa ceva.

Și totuși, Drake era viu.

Reușise să reziste după acele zile numai pentru că îl știa pe Drake mort, îngropat sub tone de piatră, distrus, dispărut, pentru că știa că niciodată nu va mai trebui să aibă de-a face cu el, să lupte cu el. Numai asta îl menținuse pe linia de plutire.

Dar Drake se pare că era de neucis…

Nemuritor…

Oare Drake avea să fie întotdeauna o parte a vieții din FAYZ?

Sam stătea pe marginea stâncii, la un kilometru de centrala nucleară. Găsise o bicicletă pe drum și pedalase până când îi explodase un cauciuc. Apoi urmase pe drumul de coastă, cu gândul să se întoarcă la centrală, în încăperea unde se întâmplase totul. În locul în care Drake îl distrusese.

Asta era în cele din urmă, gândi Sam, privind înspre marea strălucitoare și pustie: Drake distrusese ceva în el. Sam încercase să se vindece, să se repare. Să fie din nou Sam. Acel Sam pe care îl aștepta toată lumea.

Astrid făcuse parte din toate astea. Iubire și toate alea. Era atât de siropos, dar dragostea îl ajutase să nu dispere. Dragostea și slaba consolare că Drake murise, iar el supraviețuise.

Iubire și răzbunare. Frumoasă combinație!

Și responsabilitate, înțelese el dintr-odată. Asta îl ajutase într-un mod foarte bizar, faptul că puștii aveau nevoie de el. Faptul că era necesar.

Acum Astrid îi spunea că nu mai era nevoie de el chiar așa de mult. Și, apropo, nici chiar așa de iubit nu mai era. Și consolarea că trupul lui Drake era zdrobit și zăcea sub pământ? Dispăruse și asta.

Sam își scoase cămașa de pe el. Rana de la umăr nu părea a fi adâncă. Atunci când o atinse cu degetul, ca să o examineze, simți ceva tare și rotund sub piele.

Apăsă cu degetele pe rană, încruntându-se de durere; strânse din ce în ce mai tare, până când o bilă de plumb ieși din rana care acum sângera.

Se uită la bilă. Era dintr-o armă cu aer comprimat. Cam de mărimea unei bile BB, dintr-un pistol cu gaz. O aruncă. Un plasture ar fi fost numai bun, dar trebuia să se mulțumească doar cu spălatul rănii.

Începu să coboare panta, din nevoia de a face ceva și sperând să găsească ceva să mănânce în băltoacele formate de maree între stânci.

Fu o coborâre anevoioasă. Nu era convins că, odată coborât, va mai putea urca. Dar părea să aibă nevoie de efortul fizic pe care îl făcea.

„Aș putea sări în apă și înota, își spuse. Aș putea înota până n-aș mai putea.”

Nu-i era frică de ocean. Nu putea să facă surf și să-i fie frică de ocean. Putea să înceapă să înoate și să ajungă în larg imediat. De aici nu erau mai mult de cincisprezece kilometri până la bariera FAYZ. N-o putea vedea de aici, de obicei nu se putea vedea decât în momentul în care ajungeai foarte aproape de ea. Era un zid cenușiu, satinat, pseudo-reflectorizant, care păcălea ochiul. Din câte știau, era în formă de sferă, un dom, deși arăta ca un cer obișnuit, iar noaptea puteau vedea ceva ce păreau a fi stele.

Se întreba dacă ar fi putut ajunge la zid. Probabil că nu. Nu mai avea aceeași formă fizică de invidiat pe care o avusese cândva.

Probabil că, după un kilometru, doi avea să obosească. Dacă și-ar forța limitele, poate doi kilometri sau chiar trei. Și apoi, dacă s-ar lăsa dus, oceanul l-ar purta în adâncuri, l-ar înghiți. N-ar fi prima persoană căzută pradă Pacificului. Pe fundul oceanului, de aici până în China, zăceau împrăștiate peste tot oseminte umane.

Ajunse la stânci și se aplecă stângaci să spele rana cu apa sărată.

Apoi începu să caute prin bălțile rămase în urma mareelor. Niște peștișori care săreau sprinteni. Niște moluște prea mici ca să se mai obosească să le deschidă. Dar, după jumătate de oră, adunase o mână de midii, trei crabi mici și un castravete-de-mare de vreo cincisprezece centimetri. Le puse pe toate într-un ochi de apă. Apoi întinse palma și trase suficientă lumină în apa sărată încât să o facă să fiarbă.

Se așeză pe stâncile alunecoase și mâncă tocănița din fructe de mare, luând atent cu mâna câte o bucată din fiertura clocotită. Fructele de mare erau delicioase. Puțin cam sărate, ceea ce avea să-i dea bătaie de cap mai târziu dacă nu găsea apă de băut, dar delicioase.

Se simți mai bine după ce mâncă. Stând așa pe marginea apei. Singur, doar el. Nu era nimeni în jur care să vrea ceva de la el. Nicio amenințare teribilă pe care s-o anihileze în grabă. Niciun fel de detalii care să-i dea dureri de cap.

Dintr-odată, spre uimirea lui, începu să râdă.

Câtă vreme trecuse de când nu mai stătuse așa, singur, fără nimeni care să-l scoată din minți?

„Sunt în vacanță, își spuse. Ei bine, am să-mi iau câteva zile libere. Nu, nu, nu voi răspunde la telefon și nici nu-mi voi verifica e-mailurile pe BlackBerry. Și, dacă tot suntem la capitolul ăsta, nu, nu mai fac găuri în nimeni. Și nici nu mai stau să mă bată cineva de să-mi sune apa-n cap."

Un aflorimemt ascundea Perdido Beach din calea privirii lui, ceea ce era foarte bine. Putea să vadă cea mai apropiată dintre insulițele din zonă și, la nord, putea să distingă limba de pământ care se întindea dinspre centrala nucleară.

— Frumos loc, spuse Sam, privind în jurul coronamentului pe care stătea. Dacă aș avea niște cutii de suc într-o ladă frigorifică, nici că mi-ar trebui mai mult.

Gândurile îi zburară la Perdido Beach. Ce se petrecuse oare după incendiu? Cum se descurcaseră cu Zil?

Ce făcea Astrid în momentul ăsta? Probabil că făcea pe șefa cu toată lumea, cu obișnuita ei încredere în sine. Faptul că se gândea la Astrid nu-l ajuta foarte mult. Erau două imagini în mintea lui care se luptau pentru supremație. Astrid în cămașa ei de noapte, modestă până în momentul în care se întâmpla să ajungă în fața unei surse de lumină, și atunci…

Sam își alungă din minte gândul acela. Nu-l ajuta cu nimic.

Și-o imagină pe cealaltă Astrid, cu expresia aceea batjocoritoare, rece și arogantă pe care o avea la întâlnirile Consiliului.

O iubea pe prima Astrid. Astrid care îi ocupa gândurile și, câteodată, și visele.

Nu putea s-o sufere pe cealaltă Astrid.

Ambele Astrid erau frustrante, deși diferite.

Nu era ca și cum nu mai existau și alte fete frumoase în FAYZ, gata, mai mult sau mai puțin, să se arunce la picioarele lui. Fete care n-ar fi chiar atât de moraliste, cu atitudinea aia plină de aroganță și superioritate.

I se părea lui Sam că Astrid devenea din ce în ce mai arogantă. Devenea din ce în ce mai puțin Astrid cea din visele lui și din ce în ce mai mult Astrid cea care voia să controleze totul.

Bine, era șefa Consiliului. Și Sam fusese de acord că nu putea să se ocupe singur de tot. Și nici nu voise de la bun început să fie cel care să fie responsabil

de tot și de toate. Ba, mai mult, se împotrivise unui astfel de rol. Astrid fusese cea care îl manipulase să accepte genul acela de responsabilitate.

Și apoi tot ea a fost aceea care i-o luase înapoi.

Sam nu era cinstit cu el. Știa asta. Își plângea de milă. Știa și asta.

Dar ideea cu Astrid, până la urmă, era că răspunsul din partea ei fusese întotdeauna „nu”. Nu față de o grămadă de lucruri. Și când lucrurile începuseră să degenereze, dintr-odată erau responsabilitatea lui.

Ei bine, gata, nu se mai putea așa.

Nu se mai lăsa jucat pe degete de nimeni. Dacă Astrid și Albert voiau să-l țină pe Sam în cutiuța lui, de unde să-l scoată și să-l folosească după bunul lor plac și apoi nici măcar să nu-l lase să-și facă treaba, n-aveau decât să-și pună pofta-n cui.

Și dacă Astrid își închipuia că ea și micul Pete și Sam erau un soi de familie, numai că Sam nu reușea niciodată să… ei bine, putea să-și pună pofta-n cui și în privința asta.

„N-ai fugit din cauza asta, îi spuse o voce crudă din mintea lui. N-ai fugit pentru că Astrid nu vrea să se culce cu tine. Sau pentru că e autoritară. Ai fugit din cauza lui Drake.”

— E, cui îi pasă, spuse Sam cu voce tare.

Apoi i se năzări un alt gând, unul care îl zgudui din temelii. Devenise un mare erou datorită lui Astrid. Și, când simțise că o pierduse, încetase să mai fie omul ăla.

Era posibil oare? Era posibil ca Astrid cea arogantă, frustrantă, manipulatoare să fie motivul pentru care el era Sam Eroul?

Dăduse dovadă de ceva curaj și înainte, când acțiunile lui îi aduseseră porecla de Sam, eroul din autobuz. Dar se îndepărtase imediat de acea imagine, făcuse tot posibilul să se retragă din nou în anonimat. Fusese alergic la tot ce însemna responsabilitate. Când apăruse bariera FAYZ, el era un puști ca oricare altul. Și chiar și după venirea barierei FAYZ, a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a evita rolul pe care voiau alții să i-l bage pe gât.

Dar apoi a apărut Astrid. Pentru ea o făcuse. Pentru ea, el devenise un erou.

— Mda, asta e, spuse el stâncilor și valurilor. În cazul ăsta, n-am nimic împotrivă să redevin Sam cel dinainte.

Gândul îi dădea o stare de liniște. Pentru o vreme. Până când imaginea lui Mână-Bici ieșea, bolborosind, la suprafață.

— Nu e decât o scuză, mărturisi Sam oceanului. Indiferent de ce se întâmplă cu tine și cu Astrid, tot trebuie s-o faci.

Trebuia, indiferent de ce se întâmpla, să-l înfrunte pe Drake.

•

— Mă bucur că ai văzut asta, Choo, șopti Sanjit. Pentru că altfel eram convins că am luat-o razna.

— A fost puștiul ăla, băiatul. El a făcut-o. Nu știu cum, dar el a făcut-o, spuse Virtue.

Cei doi erau pe stâncile de deasupra terasamentului. La momentul disparițiilor și la scurt timp după, cei doi verificaseră fiecare centimetru de insulă și nicio piatră nu rămăsese neîntoarsă. Mare parte din insulă fusese defrișată încă de pe vremea când se creșteau oi și capre acolo. Dar la margini mai era încă pădure virgină de stejari pitici, mahoni și chiparoși, și o grămadă de specii de arbuști înfloriți. Vulpile încă mai vânau în pădurile astea.

În alte părți, palmierii creșteau înalți, clătinându-se în bătaia vântului, deasupra bolovanilor rostogoliți. Dar nu existau niciun fel de plaje pe insula San Francisco de Sales. Nicio ieșire convenabilă. În zilele pășunatului, păstorii coborau animalele în coșuri de nuiele. Sanjit văzuse rămășițele sfărâmate ale dispozitivului, se gândise că ar fi putut să încerce să se balanseze deasupra apei, să se distreze, apoi hotărâse că era nebunie curată când își dăduse seama că grinzile de susținere erau mâncate de cari și furnici.

Insula era aproape de nepătruns, motiv pentru care o și cumpăraseră părinții lui adoptivi. Era singurul loc în care paparazzi nu-i puteau ajunge. Pe insulă era construită o mică pistă de aterizare destul de mare pentru avioane particulare. Și, în fort, era și helipadul.

— Se duc spre est, comentă Sanjit.

— Cum a reușit să facă asta? întrebă Virtue.

Sanjit observase la Virtue că nu se adapta rapid la circumstanțe noi și neașteptate. Sanjit crescuse pe străzi cu tot felul de escroci, hoți de buzunare, magicieni și alții care se ocupau cu trucuri și iluzionism. Dar nu credea că acum fusese martorul unei iluzii, era convins că tot ce văzuse era real. Era pregătit să accepte faptul în sine și să meargă mai departe.

— E imposibil, spuse Virtue.

Barca pornise iar la drum, îndreptându-se spre est, ceea ce era bine. Era departe de insulă. Aveau să treacă ore întregi până ajungeau unde era iahtul naufragiat.

— Nu este posibil, continuă Virtue și deja începea să-l calce pe nervi pe Sanjit.

— Choo. Toți adulții, până la unul, dispar într-o secundă, nu mai există nici televiziune, nici radio, nici avioane pe cer, nu mai sunt bărci și vapoare în larg. Încă nu ți-ai dat seama că nu mai suntem pe tărâmul posibilului? Am fost furați,

răpiți și adoptați pentru a doua oară. Numai că de data asta nu ne-au adus în America. Nu știu unde suntem sau ce se întâmplă. Dar, frățioare, noi am mai trecut prin asta, pricepi? Lume nouă, reguli noi.

Virtue clipi o dată. De două ori. Încuviință din cap.

— Mda, într-un fel, chiar ni s-a mai întâmplat o dată, nu-i așa? Deci, ce ne facem?

— Orice trebuie să facem, ca să supraviețuim, spuse Sanjit.

În momentul acela, Virtue cel dintotdeauna reveni.

— Frumoasă replică, Wisdom. Ca scoasă dintr-un film. Din păcate, nu prea are niciun sens și nici nu prea contează.

— Da, ai dreptate, admise Sanjit cu un rânjet mulțumit. Îl bătu pe Virtue pe umăr. Replicile cu mai mult înțeles sunt specialitatea ta.

•

— Puteți să aveți voi grijă de copii un minut? întrebă Mary. John aruncă o privire spre cei trei asistenți, trei copii care fie fuseseră trimiși acolo, fie pentru că le venise rândul, fie, cum era cazul unuia dintre ei, pentru că rămăseseră pe drumuri veniseră la grădiniță căutând adăpost și fuseseră puși la treabă.

În timpul nopții și al dimineții populația grădiniței depășise dublul numărului din ziua precedentă. Acum numărul copiilor începea să scadă, pentru că unii plecaseră, singuri sau câte doi, în căutarea fraților și surorilor sau a prietenilor. Sau către casele care, din ce auzise Mary, nu mai existau.

Mary știa că, cel mai probabil, n-ar fi trebuit să lase pe nimeni să plece. Nu până nu se asigurau că erau în siguranță.

— Dar când se va întâmpla asta? mormăi ea. Clipi de câteva ori, încercând să se concentreze. Vederea ei era ciudată. Probabil de la somnolență, atâta tot. Vedea totul în ceață, iar, dacă își întorcea capul prea repede, pe margini totul devenea strălucitor ca un neon.

Căută și-și găsi flaconul cu pastile. Când îl scutură, constată că era gol.

— Nu, nu se poate.

Îl deschise și se uită înăuntru. Îl răsturnă. Tot gol.

Când îl terminase? Nu-și aducea aminte. Bestia depresiei probabil că venise s-o atace și încercase să lupte împotriva ei cu ultimele medicamente.

La un moment dat. Înainte. Nu se poate altfel.

— Da, spuse ea tare, cu o voce nedeslușită.

— Ce? întrebă John, încruntându-se de parcă era tot ce putea ca să fie atent la ea.

— Nimic. Vorbeam singură. Trebuie să-l găsesc pe Sam sau pe Astrid, sau pe oricine care răspunde. Nu mai avem apă. Avem nevoie de mâncare de două ori mai multă ca înainte. Și am nevoie de cineva care să… știi tu…

Își pierdu șirul gândurilor, dar John nu păru să bage de seamă.

— Folosește o parte din mâncarea din rezerva în caz de urgență, spuse Mary. Plecă înainte ca John s-o poată întreba ce-ar fi trebuit să facă să înmulțească patru cutii de amestec de legume și o pungă vidată de mazăre uscată și condimentată ca să potolească foamea a treizeci-patruzeci de copii flămânzi.

În apropierea pieței, lucrurile nu arătau prea diferit de cum erau ele de obicei. Miroseau diferit – fum și miros înțepător de plastic topit. La prima vedere, singura mărturie a dezastrului era vălul de pâclă maronie care plana deasupra orașului. Asta și mormanele de resturi care își ițeau capul de după McDonald's.

Mary se opri la primărie, gândindu-se că poate va găsi Consiliul muncind din greu, pentru a lua o hotărâre în organizarea și planificarea lucrurilor. John se dusese mai devreme într-un tur cu ei, dar dacă el se întorsese însemna că se întorseseră și ceilalți.

Avea nevoie să poarte o discuție cu Dahra. Să vadă ce medicamente mai avea. Să ia ceva înainte ca depresia să pună iar stăpânire pe ea. Înainte să… facă ceva.

Nu era nimeni în birouri, dar Mary putea auzi gemete de durere venind din infirmeria de la subsol. Nici nu voia să se gândească la ce se întâmpla acolo, jos. Nu, nu acum, Dahra ar da-o afară.

Chiar dacă nu i-ar fi luat Dahrei mai mult de câteva secunde să-i dea un Prozac sau orice altceva ar fi avut.

Mary aproape că se ciocni de Lana, care stătea afară, pe treptele primăriei, fumând o țigară.

Fata avea mâinile pătate cu roșu. Nimeni nu mai avea apă de irosit ca să spele sângele de pe mâini.

Lana se uită în sus la ea.

— Și? Cum a fost noaptea ta?

— A mea? Oh, nu prea grozavă.

Lana încuviință din cap.

— Arsuri. Durează mult până se vindecă. Urâtă noapte! Urâtă de tot.

— Unde e Patrick? întrebă Mary.

— Înăuntru. Îi ține pe copii calmi, spuse Lana. Ar trebui să-ți iei și tu un câine pentru grădiniță. Îi ajută pe copii să… îi ajută, știi, să nu bage de seamă prea tare că au degetele arse.

Trebuia să o întrebe ceva. Nu, nu de medicamente. Altceva. Ah, desigur.

— Îmi pare rău că trebuie să te întreb, pentru că știu că ai avut o noapte grea, spuse Mary. Dar unul dintre copiii mei, Justin, a venit la mine țipând despre prietenul lui, Roger.

Lana aproape zâmbi.

— Artful Roger? O să supraviețuiască, probabil. Dar tot ce-am avut timp să fac a fost să nu-l las să moară imediat. Va trebui să petrec mult mai mult timp cu el înainte să poată să mai deseneze ceva.

— Știe careva ce s-a întâmplat?

Buzele și limba lui Mary erau năclăite.

Lana ridică din umeri. Își aprinse încă o țigară din chiștocul celeilalte. Era un semn de bunăstare, într-un fel. Țigările erau greu de găsit în FAYZ. Bineînțeles că Tămăduitoarea putea să aibă tot ce-și dorea. Cine avea să-i spună ei nu.

— Păi depinde pe cine crezi, spuse Lana. Unii copii spun că a fost Zil cu idioții lui. Alții spun c-ar fi fost Caine.

— Caine? Dar asta e nebunie curată, nu?

— Nu e așa de mare nebunie. Am auzit chestii și mai nebunești de la copii.

Lana râse, dar fără haz.

Mary așteptă ca Lana să mai adauge ceva. Nu voia să întrebe, dar trebuia.

— Mai nebunești?

— Îți aduci aminte de Brittney? Fata care a murit în lupta aia mare de la centrala nucleară? Care a fost îngropată chiar acolo? Lana indică locul cu țigara. Sunt copii care spun că umblă prin zonă.

Mary încercă să spună ceva, dar gura ei încurcată era uscată.

— Și chestii și mai nebunești de-atât, spuse Lana.

Mary simți un fior pe șira spinării.

— Brittney? spuse Mary.

— Probabil că nu întotdeauna ce e mort rămâne mort.

— Lana… spune-mi ce știi, zise Mary.

— Cine, eu? Ce știu eu? Nu sunt eu cea care are un frate în Consiliu.

— John? Mary fu surprinsă. Despre ce vorbești?

Din subsol se auzi un geamăt puternic de durere. Pe chipul Lanei nu se mișcă niciun mușchi. Dar observă expresia de îngrijorare de pe chipul lui Mary.

— O să trăiască.

— Ce tot spui acolo, Lana? încerci să… ăăă… îmi spui ceva anume?

— Un puști mi-a zis că Astrid i-a spus să răspândească zvonul că Orsay vorbește numai tâmpenii. Apoi un alt puști, la câteva ore mai târziu, mi-a spus că Howard le-ar fi zis să răspândească vestea că oricine spune că a văzut ceva

ieșit din comun aiurează sau minte. Și puștiul îi zice lui Howard „adică ce ieșit din comun?” Pentru că orice în FAYZ e ieșit din comun.

Mary se întreba dacă ar fi trebuit să râdă. Nu putea. Inima îi bătea, iar capul îi pocnea de durere.

— Între timp, ghici ce *făcea* Sam acu’ vreo două zile? Vine la mine, la Clifftop, și mă întreabă dacă nu cumva am primit vreun telefon de la gaiafag.

Mary rămase încremenită. Voia cu disperare ca Lana să-i explice ce voise să spună despre Orsay.

„Concentrează-te, Mary”, își spuse.

După un moment, Lana continuă:

— Vezi tu, ce voia el să știe, de fapt, era dacă era cu adevărat mort. Gaiafagul. Dacă era într-adevăr distrus. Și ghici ce?

— Nu știu, Lana.

— Ei bine, nu e. Știi? N-a dispărut nicăieri. N-a murit.

Lana trase adânc aer în piept și se uită îndelung la sângele care i se uscase pe mâini, ca și cum atunci îl observase prima dată. Desprinse o parte din el cu unghia de la degetul mare.

— Nu înțeleg.

— Nici eu, spuse Lana. Era acolo, cu mine. În mintea mea. Puteam să-l simt cum… mă folosește. Părea rușinată. Jenată. Iar apoi privirea îi scăpără de mânie. Întreabă-l pe fratele tău, el e în cârdășie cu toți ceilalți, Sam și Astrid, și Albert. Sam mă întreabă dacă nu cumva gaiafagul e același balon de dragoste dintotdeauna, iar, în același timp, copiii din Consiliu le spun celorlalți să se ducă și să arunce cu rahat în Orsay și să se asigure că nimeni nu crede că ceva ar fi în neregulă.

— John nu m-ar minți niciodată, spuse Mary, dar cu o lipsă de convingere de care până și ea era conștientă.

— Aha. Ceva se întâmplă. Se întâmplă ceva foarte, foarte rău, spuse Lana. Și acum? Jumătate din oraș e scrum, și Caine fură nu știu ce barcă și pleacă în larg. Ție ce-ți spune asta?

Mary oftă.

— Sunt prea obosită ca să mă apuc să mă joc de-a ghicitul, Lana!

Lana se ridică în picioare. Își aruncă țigara.

— Ține minte un lucru: FAYZ e o chestie foarte lucrativă pentru unii. Te gândești vreodată ce se întâmplă dacă bariera asta cade mâine? Asta ar fi bine pentru tine. Bine pentru majoritatea. Dar ar fi bine și pentru Sam și Astrid, și Albert? Aici toți sunt cine știe ce mari oameni. În lumea reală sunt doar niște copii ca oricare alții.

Lana rămase tăcută, privind-o pe Mary cu mare atenție. Ca și cum aștepta ca ea să spună ceva sau să reacționeze într-un fel sau altul. Sau să nege. Orice.

Tot ce-i veni în cap lui Mary să spună era:

— John e membru al Consiliului.

— Exact. Așa că poate te duci la el să-l întrebi ce se întâmplă cu adevărat. Pentru că eu? Eu nu știu.

Mary nu avea ce să-i răspundă.

Lana se îndreptă de umeri și se porni înapoi spre iadul din subsol. La jumătatea drumului se întoarse și-i spuse:

— Am uitat să-ți mai spun un lucru: puștiul ăsta? Mi-a spus că Brittney nu e singura persoană declarată moartă care se plimbă printre casele incendiate.

Mary așteptă. Încerca să nu trădeze niciun fel de sentiment, dar Lana deja îi citise expresia.

— Ah, spuse ea. L-ai văzut și tu.

Lana dădu o singură dată din cap și coborî scările.

Întunericul. Mary doar auzise despre el de la alții. Ca poveștile despre baubau. Lana îi spusese că se folosise de ele.

Oare Lana chiar nu vedea? Sau refuza să vadă? Dacă era adevărat că Brittney era vie și că Drake era viu și el, atunci Mary putea ghici cu ușurință în ce fel folosise gaiafagul puterea Lanei.

• TREIZECI ȘI UNU

9 ore, 17 minute

Astrid așteptase toată noaptea ca Sam să se întoarcă.

Așteptase toată dimineața.

Totul duhnea a fum.

Din biroul ei de la primărie, văzuse focul întinzându-se pe Sherman, coborând spre vest, pe Sheridan, apoi pe strada Grant și acoperind două cvartale de pe Pacific Avenue.

Părea că avea să ajungă în piața centrală mai mult ca sigur. Dar, în sfârșit, marșul flăcărilor se opri.

Acum flăcările erau stinse în mare parte, dar o coloană de fum continua să se ridice.

Micul Pete era adormit într-un colț, ghemuit ca o minge, cu o pătură jerpelită aruncată peste el. Jocul era pe podea, lângă el.

Astrid simți un val cumplit de scârbă inundând-o. Era furioasă pe Sam. Pe micul Pete. Furioasă pe întreaga lume din jurul ei. Scârbită de tot și de toate.

Dar, în cea mai mare parte, și asta trebuia s-o recunoască, era scârbită de ea însăși.

Scârbită cu disperare de a fi Astrid, micul geniu.

— Ce mai geniu, mormăi Astrid. Consiliul orașului, condus de blonda aia, cum o cheamă? Ah, da: Astrid. Astrid, micul geniu. Șefa Consiliului, care a lăsat jumătate de oraș să ardă din temelii.

Jos, la subsolul primăriei, Dahra Baidoo administra câte un ibuprofen ici-colo și paracetamol expirat copiilor cu arsuri, ca și cum asta avea să rezolve ceva, așteptând-o pe Lana să îi vindece, unul câte unul, printr-o atingere a mâinii.

Astrid putea să audă de-acolo țipetele de durere. Erau câteva etaje între ea și spitalul improvizat. Dar nu erau destule.

Edilio intră pe ușă, clătinându-se pe picioare. Era aproape de nerecunoscut. Era negru de funingine, murdar, prăfuit, cu zgârieturi și tăieturi murdare, cu hainele atârnând zdrențuite.

— Cred că am reușit, spuse el, întinzându-se lat pe podea.

Astrid îngenunche lângă capul lui.

— L-ați adus sub control?

Dar Edilio nu mai era în stare să-i răspundă. Era inconștient. Stors, fără niciun strop de vlagă.

Howard apăru după el, într-o formă ceva mai bună. Cândva, în timpul nopții, își pierduse aroganța pe undeva. Se uită la Edilio, încuviință din cap, de parcă ar fi fost perfect de acord, și se cufundă, cu toată greutatea, într-un scaun.

— Nu știu cu cât îl plătiți pe băiatul ăsta, dar oricât ar fi nu e destul, spuse Howard, arătând cu bărbia spre Edilio.

— N-o face pentru bani, spuse Astrid.

— Mda, păi el e motivul pentru care n-a ars tot orașul până în temelii. El și Dekka, și Orc, și Jack. Și Ellen, a fost ideea ei.

Astrid nici măcar nu voia să întrebe, dar nu se putu opri.

— Sam?

Howard clătină din cap.

— Nu l-am văzut.

Astrid găsi o haină în dulap, probabil că era acolo încă de pe vremea primarului dinainte. Era o chestie din stofă foarte țipătoare. Îl înveli pe Edilio cu

ea. Se duse apoi în sala de conferință și se întoarse cu o pernă de scaun, pe care o strecură sub capul lui Edilio.

— Zil e capul răutăților? îl întrebă Astrid pe Howard.

Howard râse batjocoritor.

— Evident că Zil.

Astrid își încleștă pumnii. Sam îi ceruse mână liberă să se ocupe de Zil. Sam dorise să-i distrugă pe cei din Human Crew.

Astrid îl oprise.

Și orașul arsese.

Și acum subsolul era plin de copii răniți.

Și cei care fuseseră *doar* răniți erau norocoșii.

Astrid își împreună mâinile, un gest de rugăciune și disperare. Simțea o dorință extraordinară să cadă în genunchi și să ceară o explicație lui Dumnezeu, orice fel de explicație. De ce? *De ce*?

Privirea i se îndreptă spre micul Pete, stând liniștit, jucând jocul lui mort.

— Și asta încă nu e totul, spuse Howard. Ai niște apă?

— Mă duc să aduc, spuse o voce.

Albert intrase în cameră neobservat. Găsi vasul cu apă și turnă un pahar pentru Howard, care bău dintr-o înghițitură.

— Mersi! Treaba asta îți provoacă sete, spuse Howard.

Albert se așeză pe scaunul de pe care se ridicase Astrid.

— Care-i restul poveștii?

Howard oftă.

— Toată noaptea au venit copii de peste tot. Niște povești nebune de tot. Băi, nici nu mai știu ce e adevărat și ce nu.

— Spune-ne câteva dintre poveștilor lor, zise Albert calm, dar hotărât.

Edilio sforăia încet. Ceva la sunetul acela o făcea pe Astrid să vrea să plângă.

— OK. Păi sunt unii puști care zic că l-au văzut pe Satana. Pe bune, diavol cu coarne și tot tacâmul. Alții, încercând să nu sară calul de tot, spun că a fost Caine, dar slab mort și purtându-se ca un nebun.

— Caine? Ochii lui Astrid se micșorară. Caine? Aici? În Perdido Beach? Dar asta e nebunie.

Albert își drese vocea și se foi în scaun.

— Nu, nu e nebunie. Quinn l-a văzut și el. De aproape chiar. Caine a furat două din bărcile de urgență azi-noapte, târziu, sau azi-dimineață, foarte devreme. Depinde cum socotești.

— Poftim?!

Țipătul exclamativ îl făcu pe Edilio să tresară.

— Da. Nu e nicio îndoială că a fost Caine, spuse Albert pe un ton calm forțat. A venit când focul era în toi și totul era confuz. Quinn și oamenii lui tocmai se întorceau, vrând să dea o mână de ajutor, și iată-l pe Caine, cu o mână de golani de-ai lui.

În timp ce Albert le povestea detaliile, Astrid simțea cum se face sloi de gheață. Nu era o coincidență. N-avea cum să fie o coincidență. Fusese plănuit. Undeva, în mintea ei, și-l închipuise pe Zil pierzându-și mințile, făcând pe nebunul sau poate scăpând frâiele unei situații care și așa ieșise de sub control. Dar nu era adevărat. Nu și cu Caine implicat în toate astea. Caine nu-și pierdea controlul. Caine plănuia atent.

— Zil și Caine, spuse Astrid, simțindu-se penibilă doar gândindu-se la asta.

— Zil îi urăște pe mutanți, asta e chestia care îl animă pe el, spuse Howard. Și Caine? Hai s-o spunem p-a dreaptă: el e un fel de prințul Charles al mutanților.

Albert ridică o sprânceană.

— Sam fiind regele, evident, explică Howard. OK, poanta nu mai are niciun sens dacă trebuie s-o explic.

— Caine și Zil, spuse Astrid. Era mai bine, parcă, dacă punea numele în ordinea asta. Zil era un derbedeu. Un ticălos malefic și pervers, care exploata diferențele între mutanți și normali. Dar inteligent nu era. Poate viclean. Dar nu inteligent.

Nu. Caine era cel inteligent. Iar în mintea lui Astrid era imposibil ca cel mai puțin inteligent dintre ei să fie cel care deținea controlul. Nu. Caine trebuie să fi fost în spatele chestiei ăsteia.

— Plus că… vru Albert să continue.

În același timp Howard spuse și el:

— Plus că…

Edilio se trezi brusc. Părea surprins și confuz să se trezească pe podea. Se uită în jur la ceilalți și-și frecă fața cu mâinile.

— Ai pierdut o bucată, spuse Howard. Caine și Zil au plănuit asta împreună.

Edilio clipi ca o bufniță. Încercă să se ridice, apoi oftă, renunță la idee și se lăsă pe spate, sprijinit de birou.

— Plus că, spuse Albert, înainte ca Howard să poată să continue, se pare că înțelegerea lor a picat. Pentru că puștii lui Zil au început să țipe la Caine, în timp ce se îndepărta de țărm. Furaseră deja una dintre bărci. Quinn i-a scos din apă pe câțiva dintre puștii lui Caine.

— Ce-ai făcut cu ei?

Albert ridică din umeri.

— I-am lăsat acolo. N-aveau unde să plece. Erau morți de foame. Iar Quinn zicea că el e de părere că au cam luat-o razna.

Albert începu să culeagă foarte insistent scame inexistente de pe pantaloni.

— Caine l-a omorât pe Hank. Hank era cel care trăgea cu arma.

— Dumnezeule! spuse Astrid. Își făcu cruce repede, sperând că asta avea să transforme cuvântul din blasfemie într-o binecuvântare. Câți copii au murit azi-noapte?

— Cine știe, răspunse Edilio. Doi de care știm noi au pierit în incendiu. Probabil că mai sunt și alții. Cel mai probabil, n-o să știm niciodată sigur. Oftă din greu. Își șterse lacrimile. Îmi pare rău, sunt foarte obosit.

După asta, plânse în tăcere.

— Bănuiesc c-ar fi cazul să spun și asta, zise Howard. Unii copii spun că l-au văzut pe Drake. Și mulți au văzut-o pe Brittney.

Tăcerea se lăsă între ei după acea declarație. Astrid găsi un scaun și se așeză. Dacă Drake era viu… dacă Caine era în cârdășie cu Zil…

— Unde e Sam? întrebă Edilio dintr-odată, ca și cum abia acum își dădea seama.

Nimeni nu-i răspunse.

— Unde e Dekka? întrebă Astrid.

— La subsol, spuse Edilio. A muncit îndelung. Și ea, și Orc, și Jack. Dar ea e bolnavă. Obosită și bolnavă. Și s-a ars rău la o mână. N-a mai rezistat mai mult de-atât. I-am spus să se ducă la Dahra. Lana o va… știi tu… când va termina cu… o, Doamne, îmi pare rău, spuse el și începu să plângă din nou. Nu mai pot să sap morminte. Altcineva va trebui s-o facă, OK? Eu nu mai pot.

Astrid își dădu seama că Albert și Howard se uitau țintă la ea, unul cu o intensă curiozitate, iar celălalt cu un zâmbet disprețuitor și obosit în același timp.

— Ce? sări Astrid la ei. Și voi sunteți în Consiliu, nu? Nu vă uitați ca și cum e doar treaba mea.

Howard râse jalnic.

— Poate ar trebui să-l chemăm pe John, ha? Și el e în Consiliu. Sammy a dispărut, Dekka e scoasă din ecuație, Edilio nu mai e în stare de nimic și are tot dreptul să fie în halul ăsta, la ce noapte a avut.

— Da. Ar trebui să-l chemăm pe John, spuse Astrid. Nu-i pica bine să-l implice pe puști în toate astea, dar era membru al Consiliului.

Howard râse tare și îndelung.

— Da, hai să-l aducem aici pe John. Așa putem să mai tragem de timp puțin. Putem să stăm degeaba, să nu facem nimic încă puțin.

— Calmează-te, Howard, spuse Albert.

— Să mă calmez? Howard sări în picioare. Nu zău? Unde ai fost azi-noapte, Albert? Ha? Pentru că nu te-am văzut acolo, pe străzi, ascultându-i pe copii urlând, văzându-i pe copii alergând răniți, speriați, sufocându-se cu fum, iar Edilio și Orc chinuindu-se să facă ceva, și Dekka scuipându-și plămânii și Jack plângând și… Știi cine n-a mai putut, nici măcar el, să îndure ce s-a întâmplat? urlă Howard. Orc. Orc, cel care nu se teme de nimic. Orc, cel despre care lumea crede că e un fel de monstru. El nu mai putea să îndure. Nu mai putea… dar a făcut-o oricum. Și tu unde erai, Albert? Îți numărai banii? Dar tu Astrid? Te rugai la Iisus?

Gâtul lui Astrid se contractă. Nu mai putea să respire. Pentru un moment, panica amenința să o copleșească. Voia să fugă din cameră, să fugă și să nu se uite înapoi.

Edilio se ridică în picioare și puse un braț în jurul lui Howard. Howard nu se împotrivi și apoi făcu ceva ce Astrid nu crezuse vreodată că o să vadă. Howard își îngropă fața în umărul lui Edilio și plânse, cu sughițuri.

— Suntem pe cale să ne prăbușim, șopti Astrid ca pentru sine.

Dar nu avea cum să ignore cele spuse. Tot ceea ce spusese Howard era adevărat. Putea să vadă adevărul reflectat în expresia șocată de pe chipul lui Albert. Ei doi, cei deștepți, cei inteligenți, apărătorii adevărului și ai dreptății, și ai justiției, nu făcuseră nimic în timp ce alții se chinuiseră până la epuizare.

Astrid se gândise că treaba ei era să pună ordine în haos odată ce noaptea terorilor se termina. Și că acum era momentul ca ea să ia atitudine. Acum era momentul în care ea să arate că putea să facă ceea ce era necesar.

Unde era Sam?

Atunci o lovi, atunci își dădu seama șocată. Oare asta simțise Sam? Oare așa se simțise de la bun început? Toate privirile ațintite asupra lui? Toată lumea așteptând ca el să ia o hotărâre? Chiar și când oamenii se îndoiau de el și îl criticau și îl atacau?

I se făcu rău. Fusese acolo când se întâmplaseră toate. Dar nu ea fusese *aceea.* Nu ea luase toate hotărârile alea.

Dar acum… acum ea trebuia să le ia.

— Nu știu ce să fac, spuse Astrid. Nu știu.

•

Diana se aplecă mult peste bord și își cufundă capul în apă. La început, ținu ochii închiși, intenționând să-și scoată imediat capul, de îndată ce avea părul ud.

Dar mângâierea răcoroasă a apei în jurul urechilor și a scalpului era atât de plăcută, încât își dori să vadă și să rămână acolo. Își deschise ochii. Apa sărată o irită, usturând-o. Dar durerea aceea era una nouă și o bucura.

Apa era spumă verde, învârtindu-se în jurul bărcii. Se întreba dacă Jasmine ar putea să vină, plutind spre ea din adâncuri, cu fața umflată, palidă…

Dar nu, evident că nu. Asta se întâmplase demult. De ore întregi. Ore lungi ca săptămânile când ești flămând și ars de soare și când setea urlă la tine să bei, să bei din apa aceea frumoasă, verde ca un lichior, ca Mountain Dew, ca un ceai verde răcoritor, atât de rece în jurul capului.

Tot ce trebuia să facă era să-și dea drumul. Să alunece în apă. N-ar dura mult. Era mult prea slăbită ca să înoate multă vreme și apoi ar fi alunecat în jos, în adâncuri, ca Jasmine.

Sau ar putea să-și țină capul sub apă și să respire adânc apă în piept. Oare asta ar fi fost suficient? Sau ar fi sfârșit prin a se îneca și vomita?

Caine n-ar lăsa-o să se înece, evident. Pentru că ar rămâne singur. El ar fi ridicat-o din apă. Nu s-ar putea îneca, până când Caine n-ar dispărea și atunci oricum nu i-ar mai rămâne nimic altceva de făcut, pentru că, oricât îi displăcea să recunoască, numai pe el îl mai avea.

Ei doi. Animale bolnave. Perverși, aroganți, cruzi și reci amândoi. Cum putea ea să iubească pe cineva ca el? Cum putea el? Printr-un proces de eliminare? Niciunul din ei nu putuse găsi pe altcineva?

Până și cele mai urâte și mai îngrozitoare specii își găsesc perechea. Muștele își găseau perechea. Viermii, ei bine, cine mai știa? Probabil. Ideea era că…

Panică bruscă! Își scoase capul din apă și trase aer în piept. Se înecă, trase din nou aer și începu să plângă cu fața în mâini, fără lacrimi, pentru că aveai nevoie de ceva în tine ca să poți produce lacrimi. Apa care curgea din păr era pe post de lacrimi.

Nu băgă nimeni de seamă. Nu-i păsa nimănui. Caine privea cu atenție țărmul insulei prin dreptul căreia treceau.

Tyrrell verifica agitat rezerva de combustibil la fiecare două secunde.

— Băi, frate, suntem pe roșu, adică, pe bune, nu mai am avem nimic.

Stâncile erau abrupte, imposibile. Soarele bătea în capul Dianei și, dacă ar fi apărut cineva, ca prin minune, lângă ea și i-ar fi spus, uite, Diana, apasă butonul ăsta și… uitare…

Nu. Nu, asta era nemaipomenit când se gândea la asta. Nu. N-ar face-o încă. Încă ar alege să trăiască. Chiar și viața asta. Chiar dacă însemna să-și petreacă zilele și nopțile cu ea însăși.

— Hei, spuse Penny. Ia uitați-vă la asta. Nu e ca un soi de intrare?

Caine își făcu mâna streașină și privi cu atenție.

— Tyrrell. În direcția aia.

Barca se întoarse leneș spre stâncă. Diana se întrebă dacă nu cumva aveau să intre în peretele de piatră. Poate. Nu puteau face nimic în privința asta.

Dar apoi o văzu și ea, nimic mai mult decât un spațiu întunecat într-o stâncă gălbuie, scăldată în razele soarelui. O deschizătură.

— Probabil doar o peșteră, spuse Tyrrell.

Nu erau prea departe de stâncă și nu le luă mult să-și dea seama că ceea ce părea la prima vedere o peșteră era, de fapt, o canelură în stâncă. La un moment dat, o parte a stâncii se prăbușise, creând o deschizătură strâmtă, nu mai mult de cinci-șase metri lățime la bază, dar cam de cinci ori mai mare în partea de sus. Baza deschizăturii era însă sufocată de bolovani. Nu era niciun fel de plajă cu nisip, nicio bucată de pământ pe care să acosteze.

Și totuși, dacă barca ar fi putut acosta, unul dintre ei s-ar fi putut urca pe mormanul de bolovani până la marginea de sus a stâncii.

Motorul se împotmoli și dădu câteva rateuri, trimițând un șoc de-a lungul corpului bărcii.

Tyrrell înjură furios și spuse:

— Eram sigur, eram sigur!

Barca se mișca în continuare spre deschizătură. Motorul muri. Barca începu să piardă viteză.

Pluti în derivă, și deschizătura se îndepărta din ce în ce.

Doar șase metri. Atât de aproape!

Doar zece metri.

Cincisprezece.

Caine își întoarse privirea lipsită de expresie spre oamenii lui. Își întinse mâna, și Penny se ridică de la locul ei din barcă. O aruncă spre stâncă. Fata zbură, învârtindu-se și țipând prin aer, aterizând la câțiva metri de cel mai apropiat dintre bolovanii prăvăliți, împroșcând apă peste tot.

Nu era timp să vadă dacă era bine sau nu. Caine întinse mâna și-l aruncă pe Bug, care dispăru la jumătatea zborului, dar împroșcă și el apă foarte aproape de stânci. Diana se întrebă dacă nu cumva își crăpase capul.

Barca plutea în continuare în derivă.

— Care era distanța la care putea Caine să arunce o persoană de douăzeci de kilograme sau de treizeci și cinci sau de patruzeci și cinci cu oarecare acuratețe? se întrebă Diana.

Se apropia de limita lui.

Privirea Dianei o surprinse pe cea a lui Caine.

— Protejează-ți capul, o avertiză el.

Diana își duse mâinile la cap, împletindu-și degetele pe după ceafă și strângând puternic brațele, acoperindu-și tâmplele.

Simți cum o mână gigantică, invizibilă o prinse puternic și apoi, dintr-odată, se avântă cu viteză în aer.

Nu putea să țipe. Nici măcar când stâncile veniră în viteză spre ea. Avea să intre cu capul în ele și sub nicio formă n-avea cum să supraviețuiască. Dar, în cele din urmă, gravitatea își făcu treaba și traiectoria ei dreaptă se transformă într-un arc îndreptat spre pământ.

Stâncile, apa înspumată, toate într-o fracțiune de secundă și apoi plonjonul. Adâncă și rece, apa sărată îi intră în gură.

Simți o durere ascuțită și puternică în umărul care venise în contact cu stâncile. Bătu din picioare să se ridice, genunchii julindu-i-se de un strat de mâl și pietriș umed, aproape vertical.

Hainele o trăgeau la fund, învăluind-o, strângându-se pe ea, prinzându-i brațele și picioarele ca-ntr-o cămașă de forță. Diana se luptă să se elibereze, surprinsă de puterea cu care se lupta, de cât de mult voia să ajungă la suprafața strălucitoare, scăldată de razele soarelui și care părea la milioane de kilometri depărtare.

Bâjbâi cu amândouă mâinile în timp ce se sufoca. Zgârie stânca. Picioarele săpând în pietrișul care fugea de sub ea.

Dintr-odată fu ridicată în sus și la suprafață de la brâu în sus. Se afla pe un recif mic, respirând din greu.

Așteptă un moment, trăgând adânc aer în piept. Apoi împinse în mâini și se ridică pe stâncă, spre un loc mai uscat, neluând seama la zgârieturi și tăieturi.

Caine ajunsese deja la mal. Mergea alunecând, ud și epuizat, dar, în același timp, triumfător. Diana auzea voci strigându-i numele.

Clipi, ștergându-și apa din ochi și încercă să se concentreze să vadă ce s-a întâmplat cu barca. Era deja departe, în larg. Tyrrell și Paint, în picioare, țipând.

— Ia-mă de-aici! Ia-mă și pe mine de-aici!

— Caine, nu ne poți lăsa aici!

— Poți să ajungi până la ei? întrebă Diana răgușit.

Caine scutură din cap.

— Prea departe. Oricum...

Diana știa ce însemna acel „oricum”. Tyrrell și Paint nu aveau niciun fel de puteri. Nu puteau să-i fie utili lui Caine în vreun fel. Erau doar încă două guri de hrănit, două voci mâțâitoare de băgat în seamă.

— Ar fi mai bine să ne apucăm de urcat, spuse Caine. Eu pot să ajut la nevoie. O să reușim.

— Și o să avem mâncare și de toate acolo, sus? întrebă Penny, privind spre vârful stâncii cu nostalgie.

— Ar fi bine să fie, spuse Diana. Nu avem unde să plecăm de-aici. Și nici cu ce pleca.

• TREIZECI ȘI DOI

8 ore, 11 minute

Astrid mersese să vadă zona incendiată. Să facă ce trebuia.

Copiii țipaseră la ea. Îi ceruseră să le spună de ce lăsase să se întâmple așa ceva. Voiau să știe unde era Sam. O potopiră cu plângeri și griji, și teorii fantasmagorice, până când nu mai rezistase și fugise din calea lor.

După asta rămăsese ascunsă. Refuzase să mai răspundă la ușă când bătea cineva. Nu se mai dusese la birou. Și acolo avea să fie la fel.

Dar, pe parcursul zilei, începuse să o macine sentimentul de neputință. Un sentiment de neputință înrăutățit de credința crescândă că avea nevoie de Sam. Nu pentru că trebuiau să facă față unei amenințări. Amenințarea era, în mare parte, anihilată.

Avea nevoie de Sam, pentru că nimeni nu mai avea niciun fel de respect pentru ea. Exista o singură persoană acum care era în stare să convingă o adunătură de copii neliniștiți și nervoși să se calmeze și să facă ce era de făcut.

Voise să creadă că era în stare ea însăși de așa ceva. Încercase. Dar n-o ascultaseră.

Sam însă nu era de găsit nicăieri. Așadar, în ciuda tuturor celor întâmplate, tot pe umerii ei era povara. Gândul în sine o făcea să amețească. O făcea să vrea să țipe.

— Petey, trebuie să ieșim de-aici. Hai, plimbărică. Să mergem, spuse Astrid.

Micul Pete nu-i răspunse și nici nu reacționă.

— Petey. Plimbărică. Hai cu mine.

Micul Pete se uită la ea ca și cum nu era convins dacă ea era acolo într-adevăr sau era doar o iluzie. Apoi se întoarse la jocul lui.

— Petey, ascultă-mă!

Nimic.

Astrid făcu doi pași, îl cuprinse pe micul Pete de umeri și-l scutură.

Jocul îi căzu pe covor.

Micul Pete ridică privirea. Acum era convins că ea era într-adevăr acolo. Acum îi dădea atenție.

— Oh, Doamne, Petey, îmi pare tare rău, plânse Astrid și îl trase mai aproape de ea.

Nu-l mai scuturase niciodată până atunci, niciodată. Se întâmplase așa de subit, ca și cum era un animal în creierul ei care preluase controlul și, dintr-odată, îl apucase și îl zguduise, așa, din senin.

— Ahhh ahhhh ahhhh ahhhh! începu micul Pete să urle.

— Nu, nu, nu, Petey, îmi pare rău tare, n-am vrut!

Încercă să-l cuprindă în brațe, dar nu-l putu atinge. O forță ciudată i se opuse și n-o lăsă să-l ia în brațe, să-l atingă.

— Petey, nu, trebuie să mă lași să…

— Ahhh ahhhh ahhhh ahhhh!

— A fost un accident! Pur și simplu mi-am ieșit din fire, doar… eu doar… nu pot, Petey, oprește-te, oprește-te!

Fugi să ia jocul de unde era. Se încălzise. Ciudat. I-l duse înapoi micului Pete, dar, pentru o clipă, ezită. Camera părea să se învârtă și să se clatine în jurul ei.

Țipetele frenetice ale micului Pete o treziră la realitate.

— Ahhh ahhhh ahhhh ahhhh!

— Taci! țipă Astrid, pe atât de confuză și speriată, pe cât era de furioasă. Taci! Taci! Taci! Ia-ți-l! Ia-ți jocul nenorocit!

Făcu un pas înapoi, se îndepărtă, nesigură de sine în preajma lui. Îl ura în acel moment. Înspăimântată că bestia aceea din capul ei avea să o facă să sară iar la el. O voce interioară o făcea să gândească lucrurile în termeni raționali chiar și acum. Un răzgâiat. Face chestiile astea intenționat.

Era numai vina lui.

— Ahhh ahhhh ahhhh ahhhh!

— Fac totul pentru tine.

— Ahhh ahhhh ahhhh ahhhh!

— Te hrănesc și te spăl, și am grijă de tine, și te apăr. Oprește-te! Oprește-te! Nu mai suport. Nu mai pot!

Micul Pete nu se oprea. Nici n-avea să se oprească – și ea știa asta – până nu va vrea el, până când nebunia din capul lui nu se va epuiza de la sine.

Se afundă în scaunul de bucătărie. Își cuprinse capul în mâini, trecând în revistă lista eșecurilor ei. Înainte de FAYZ, nu fuseseră așa de multe. Luase un 9 la un moment dat, când ar fi trebuit să ia 10. Fusese, fără intenție, rea cu unii

oameni, iar amintirea celor câteva întâmplări nu-i dădea pace nici acum. Nu învățase niciodată să cânte la un instrument muzical… nu era așa de bună cum ar fi dorit să fie la pronunția în spaniolă…

— Ahhh ahhhh ahhhh ahhhh!

Înainte de FAYZ, raportul succes-eșec în viața ei fusese câteva sute la unu. Chiar și în relația cu fratele ei mai mic, pe vremea aceea mersese totul cât se putea de bine.

Dar, de când era în FAYZ, raportul se inversase. Partea bună era că încă supraviețuia și îl avea pe fratele ei. Partea proastă erau prea multe eșecuri ca să le mai numere, deși ea și le amintea pe toate, fiecare amănunt dureros.

— Ahhh ahhhh ahhhh ahhhh!

Intenționase să facă atât de multe lucruri bune! Dorise să reînceapă terapia și lecțiile cu micul Pete. Eșec. Dorise să reamenajeze biserica și să găsească niște copii care să vină la slujba de duminică. Eșec. Dorise să redacteze o constituție pentru FAYZ, să creeze un guvern. Eșec.

Încercase să-l oprească pe Albert să transforme totul într-o chestiune de bani. Eșuase. Și chiar mai rău, Albert fusese cel care reușise. El avusese dreptate, ea nu. Albert era cel care hrănea acum Perdido Beach, nu ea.

Dorise să găsească o metodă de a-l opri pe Howard din a vinde băutură și țigări copiilor. Dorise să discute rațional cu Zil, să-l determine să se comporte ca o ființă umană decentă. Eșec peste eșec.

Chiar și relația ei cu Sam se destrămase. Și acum fugise, o abandonase. Se săturase, presupunea. Se săturase de ea și de micul Pete, și de toate.

Cineva auzise de la altcineva că Hunter îl văzuse părăsind orașul. Plecând. Dar încotro? Bârfitorii nu aveau niciun răspuns la întrebarea asta. Dar bârfitorii știau sigur a cui era vina: a lui Astrid.

Dorise să fie curajoasă și puternică, și deșteaptă, și să aibă dreptate.

Și acum se ascundea la ea în casă, pentru că știa că, dacă ieșea, toată lumea avea să se uite spre ea, căutând răspunsuri pe care nu le avea. Era șefa Consiliului administrativ al orașului, un oraș care aproape arsese din temelii.

Fusese salvat. Dar nu de către Astrid.

Micul Pete tăcu într-un final. Ochii lui goi se fixară din nou asupra jocului. Ca și cum nimic nu se întâmplase.

Astrid se întreba dacă el își amintea măcar că ea își ieșise din fire. Se întreba dacă el știa cât de frică îi fusese, cât de neajutorată se simțise, cât de învinsă. Știa că lui nu-i păsa.

Nimănui nu-i păsa.

— OK, Petey, spuse ea cu vocea tremurândă. Dar tot trebuie să mergem în oraș. Plimbărică, plimbărică. E timpul să mergem să vorbim cu prietenii mei cei mulți, spuse ea sardonic.

De data aceasta, o urmă supus.

Avea intenția să viziteze iar zona incendiată. Să viziteze spitalul din subsolul primăriei. Să-l găsească pe Albert și să afle cât mai dura până făcea rost de hrană.

Dar, odată ajunsă în stradă, fu înconjurată în câteva minute, așa cum știuse că o să se întâmple. Copiii veneau la ea. Din ce în ce mai mulți copii, până când se adunaseră câteva zeci, ținându-se scai de ea, în timp ce Astrid încerca să-și croiască loc printre ei, spre zona incendiată. Copiii țipau, cereau ceva insistent, o insultau, o implorau, se rugau de ea, o amenințau.

— De ce nu vorbești cu noi?

— De ce nu ne răspunzi?

Pentru că nu avea niciun fel de răspuns pentru ei.

— OK, spuse ea într-un final. OK. OK!

Îl împinse pe un băiat care se apropiase prea mult pentru a-i urla în față ceva în legătură cu sora lui mai mică, dispărută, ceva despre o vizită pe care o făcuse ea unui prieten. Era Sherman.

— OK, spuse Astrid. O să avem o ședință a Consiliului.

— Când?

— Chiar acum.

Își făcu loc prin mulțimea care năvălea în jurul ei, în timp ce ea încerca să-și croiască drum până la biserică.

Oh, Sam ar fi râs copios să vadă așa ceva. De multe ori stătuse la altar, încercând să liniștească o mulțime de copii îngroziți. Și ea, Astrid, privise și judecase felul în care se comportase. Și când, în sfârșit, presiunea îl copleșise, ea formase Consiliul și încercase să-l dea la o parte.

„Ei bine, Sam, gândi ea în timp ce pășea pe altarul în ruină, n-ai decât să-ți iei înapoi responsabilitatea asta când vrei tu."

Crucifixul de care, acum multă vreme, Caine se folosise pentru a strivi un băiat pe nume Cookie fusese ridicat și pus la locul lui, apoi căzuse și fusese iar ridicat. Acum zăcea pe o grămadă de dărâmături. O îndurera pe Astrid să vadă așa ceva. Se gândise să caute voluntari să-l ridice încă o dată, dar acum nu era momentul potrivit. Nu, nu era momentul ca ea să ceară ceva cuiva.

Edilio intră împreună cu Albert, dar niciunul nu se grăbi să i se alăture, să fie solidari.

— Dacă vreți să stați jos și să încercați să nu mai vorbiți toți odată, atunci putem să ținem o întrunire, spuse Astrid.

Răspunsul fu zgomotos și dur. Un val de cuvinte grele se revărsă asupra ei.

— Hei, mallul este închis, nu e niciun pic de mâncare!

— N-a adus nimeni apă, ne e sete!

— Mă doare…

— Mi-e rău…

— Mi-e frică…

Și iarăși, fără încetare, unde e Sam? Unde e Sam? Când se întâmplă astfel de lucruri, Sam ar trebui să fie prin preajmă. E mort?

— Din câte știu eu, Sam e bine, spuse Astrid calmă.

— Aha, și noi avem mare încredere în ce spui tu, nu-i așa?

— Mda, spuse Astrid fără convingere. Puteți avea încredere în mine.

Replica stârni râsete și mai multe insulte.

Cineva strigă:

— Lăsați-o să vorbească, ea e singura care măcar încearcă.

— Tot ce știe Astrid să facă e să mintă și să nu facă nimic, răsună o altă voce.

Astrid cunoștea vocea aceea. Howard.

— Tot ce poate Astrid să facă e să vorbească, continuă Howard. Bla, bla, bla. Și în mare spune numai minciuni.

Mulțimea de copii era tăcută acum, privindu-l pe Howard care se ridică încet, înțepenit, de unde se afla, și se întoarse cu fața spre copii.

— Stai jos, Howard, spuse Astrid.

Până și ea putea auzi înfrângerea din vocea ei.

— Ai scris tu cumva vreo lege care te face șefa tuturor? Credeam că te dai în vânt după legi.

Astrid își reprimă dorința de a pleca. Așa cum se pare că făcuse Sam, plecase pur și simplu din oraș. N-ar fi fost nicio pierdere pentru nimeni.

— Avem nevoie să găsim o modalitate de a ne organiza și de a trece peste asta, Howard, spuse Astrid. Oamenii au nevoie de mâncare.

— Așa e, spuse o voce.

— Și cum ai tu de gând să faci treaba asta? întrebă Howard.

— OK, păi mâine toată lumea se întoarce la muncă, așa cum face în mod obișnuit, spuse Astrid. O să fie greu vreo câteva zile, dar avem nevoie de mâncare și de apă. Mai sunt recolte pe câmp. Mai sunt pești în ocean.

Asta avu darul să-i calmeze. Astrid putea simți asta. Ajutase să le aducă aminte copiilor că nu totul fusese pierdut în incendiu. Da, poate că în cele din urmă încă mai putea să răzbată până la ei.

— Spune-ne despre zombi, zise Howard.

Astrid se făcu roșie ca racul.

— Și apoi poate ne explici și nouă de ce l-ai oprit pe Sam când a vrut să-l elimine pe Zil înainte să dea foc orașului.

Astrid reuși să schițeze un zâmbet amar.

— Să nu-mi ții tu mie lecții, Howard! Nu ești altceva decât un borfaș ordinar, un traficant de droguri de doi bani.

Văzu cum insulta îl lovi din plin.

— Dacă oamenii vor să cumpere chestii, atunci eu mă asigur că au de unde, spuse Howard. Exact ca Albert. Oricum, eu nu mă așez pe un piedestal și nici nu mă laud singur. Eu și Orc facem ce e de făcut ca să supraviețuim. Nu noi suntem cei perfecți, atotputernici și deasupra tuturor.

— Nu, tu ești dedesubt, nu deasupra, spuse Astrid.

O parte din Astrid știa că, atâta vreme cât cearta rămânea personală, doar între ea și Howard, ceilalți n-aveau să intervină. Dar asta nu-i ducea nicăieri. Nu rezolvau nimic așa.

— Încă nu ne-ai explicat nimic, Astrid, spuse Howard, parcă citindu-i gândurile. Lasă-mă pe mine. Eu așa sunt… Dar ce ne spui despre fata care era moartă și care acum nu mai e moartă? Și ce spui despre faptul că unii copii din oraș spun că l-au văzut pe Drake umblând pe străzi? Ai vreun răspuns pentru asta, Astrid?

Astrid se gândi să mintă. În altă zi, în alte vremuri ar fi găsit o modalitate de a-l acoperi pe Howard cu destul dispreț, încât să-i închidă gura. Dar nu reușea să găsească puterea necesară. Nu acum.

— Știi ceva, Howard, începu Astrid, pe un ton fals, eu am făcut multe greșeli în ultima vreme și…

— Și ce ne spui despre Profetă? interveni brusc o altă voce. Ce ne spui despre Orsay?

— Mary?

Lui Astrid nu-i venea să creadă. Mary Terrafino, cu un chip contorsionat de furie, cu o voce răgușită.

— Tocmai am vorbit cu fratele meu. Fratele meu, care, în toată viața lui, nu m-a mințit o dată, spuse Mary.

Înaintă de-a lungul naosului bisericii. Mulțimea îi făcea loc. Mama Mary.

— A recunoscut față de mine, Astrid, spuse Mary. A mințit. A mințit, pentru că așa i-ai spus tu.

Astrid voia să nege. Cuvintele îi stăteau pe vârful limbii. Dar nu reuși să rostească nimic.

— Mary are dreptate, oameni buni, spuse Howard. Astrid ne-a spus să mințim. În legătură cu Brittney și cu Orsay.

— Orsay e o profetă falsă, spuse Astrid fără vlagă.

— Poate, replică Howard. Dar tu n-ai de unde să știi asta. Niciunul dintre noi nu are cum *să știe* asta.

— Orsay nu e falsă. Mi-a spus ceva ce numai eu știam, spuse Mary. Și a prorocit că în curând vor veni vremuri de restriște.

— Mary, ăsta e un truc vechi, zise Astrid. Suntem în FAYZ. Întotdeauna vin vremuri de restriște aici, în cazul în care n-ai băgat de seamă. Suntem afundați până la gât. Te manipulează.

— Aha, spre deosebire de tine, interveni Howard, pe un ton sarcastic.

Toți ochii erau ațintiți asupra ei. Nu le venea să creadă. Erau nervoși. Acuzatori. Speriați.

— Orsay spune că la cincisprezece ani putem ieși, le spuse Mary. Mi-a spus să-mi lepăd povara. Asta mi-a spus și mama în vis. Să-mi lepăd povara.

— Mary, tu știi mai bine de-atât, zise Astrid.

— Ba nu. Nu știu mai bine, spuse Mary atât de încet, încât Astrid aproape că n-o auzi. Și nici tu nu știi.

— Mary, copiii ăștia au nevoie de tine, o imploră Astrid.

Dintr-odată, pe negândite, totul devenise o problemă de viață și de moarte. Mary vorbea despre sinucidere. Măcar de asta era sigură. Logica îi spunea că probabil era adevărat. Dar credința îi spunea asta cu și mai multă certitudine: renunțarea, înfrângerea, acceptarea a ceva care în cel mai bun caz *părea* a fi doar sinucidere nu puteau duce la nimic bun. Asta era o glumă pe care Dumnezeu n-o putea face.

— Poate că nu, spuse Mary domol. Poate că au nevoie de o cale de ieșire din locul ăsta, poate de asta au nevoie copiii ăștia. Poate că părinții lor îi așteaptă și poate că noi îi ținem despărțiți.

Și iată că se întâmplă lucrul de care Astrid se temuse de când auzise prima dată de așa-zisele profeții ale lui Orsay.

Tăcerea din biserică era aproape totală.

— Niciunul dintre cei mici nu se apropie măcar de cincisprezece ani, spuse Astrid.

— Și nici nu vor ajunge să împlinească vreodată cincisprezece ani în locul ăsta îngrozitor, spuse Mary.

Vocea i se sparse.

Astrid recunoscu disperarea: o simțise și ea în momentul în care trebuise să îndure căderea nervoasă a micului Pete. O simțise de-atâtea ori de la instalarea FAYZ-ului.

— Suntem în iad, Astrid, spuse Mary, aproape implorând-o să înțeleagă. Aici. *Ăsta* e iadul.

Astrid își putea imagina cam ce însemnase viața lui Mary. Munca non-stop. Responsabilitatea continuă. Stresul incredibil. Depresia. Frica. Toate acestea mai pronunțate în cazul lui Mary decât în al oricui altcuiva.

Dar asta nu mai putea continua. Trebuia să ia sfârșit. Chiar dacă asta însemna s-o rănească pe Mary.

— Mary, tu ai fost de la început una dintre cele mai importante, cele mai necesare persoane din FAYZ, spuse Astrid cu precauție. Dar știu că nu ți-a fost ușor.

Astrid simți o stare de rău, știind ce avea să spună în continuare, ce trebuia să spună, știind că avea să fie o trădare.

— Mary, ascultă, știu că nu poți să-ți faci rost de medicamentele de care ai nevoie. Știu că de o vreme iei foarte multe medicamente, încercând să-ți menții gândurile sub control.

În biserică se lăsă tăcerea. Copiii se holbau la Mary, apoi la Astrid. Totul se transformase într-un test al credibilității. Astrid știa răspunsul la testul ăsta.

— Mary, știu că te lupți cu depresia și cu anorexia. Toată lumea care te privește acum știe asta.

Mulțimea era atentă la fiecare cuvânt.

— Știu că te lupți cu propriii demoni, Mary.

Mary râse, necrezându-și urechilor.

— Vrei să spui că sunt nebună sau ce?

— Evident că nu, spuse Astrid, dar în așa fel încât era clar chiar și pentru cei mai mici sau cei mai proști din încăpere că Astrid sugera exact asta. Dar ai avut o serie de probleme… ăăă… psihice care se poate să-ți fi distorsionat gândirea.

Mary tresări ca și cum ar fi fost lovită. Se uită în jur, căutând o față prietenoasă, căutând semne că nu toată lumea era de acord cu Astrid.

Astrid văzuse și ea aceleași chipuri. Deveniseră glaciale și suspicioase. Dar toată suspiciunea aceea era îndreptată spre Astrid, nu spre Mary.

— Cred că ar trebui să stai acasă o vreme, spuse Astrid. O să găsim pe altcineva care să aibă grijă de grădiniță, până te pui pe picioare.

Gura lui Howard se căscă de uimire.

— O dai afară pe Mary? Și *ea* e aia nebună?

Până și Edilio părea uimit.

— Nu cred că Astrid zice că Mary n-ar mai trebui să conducă grădinița, spuse el repede, cu o privire de avertizare către Astrid.

— Ba exact asta zic, Edilio. Mary a căzut pradă minciunilor lui Orsay. Este periculos. Periculos pentru Mary dacă se hotărăște să iasă din scenă. Și periculos pentru copii dacă Mary continuă s-o asculte pe Orsay.

Mary își duse mâna la gură, înspăimântată. Mâna îi atinse buzele, apoi părul. Apoi își netezi partea din față a bluzei.

— Tu crezi că aș putea vreodată să fac rău vreunuia dintre copiii mei?

— Mary, spuse Astrid, pe un ton compătimitor, tu ești o persoană tulburată, deprimată, care nu mai ia medicamentele de care are nevoie și care spune că poate ar fi mai bine pentru copiii aceștia dacă ar muri, pentru a se întoarce astfel la părinții lor.

— Nu asta am vrut să… începu Mary. Trase repede de câteva ori aer în piept. Știi ce? Eu mă întorc la muncă. Am treabă de făcut.

— Nu, Mary, spuse Astrid cu hotărâre. Du-te *acasă.* Apoi, către Edilio: Dacă încearcă să intre în grădiniță, oprește-o.

Astrid se aștepta ca Edilio să fie de acord sau măcar să facă tot ce i s-a spus. Dar, când se uită în direcția lui, își dădu seama că nu era așa.

— Nu pot să fac asta, Astrid, spuse Edilio. Tu ne tot spui că avem nevoie de legi și toate alea și, știi ceva, ai dreptate. Nu avem niciun fel de lege care să spună că eu am dreptul s-o opresc pe Mary. Și știi de ce altceva avem nevoie? Avem nevoie de legi care să te oprească pe tine să faci astfel de chestii.

Mary ieși din încăpere într-un ropot de aplauze.

— Ar putea să le facă rău copiilor ălora! țipă Astrid.

— Da, și Zil a dat foc orașului pentru că tu ai spus că n-avem voie să-l oprim, îi replică Edilio.

— Eu sunt șefa Consiliului, spuse Astrid rugător.

— Vrei să supunem la vot chestia asta? întrebă Howard. Pentru că putem vota chiar în momentul ăsta.

Astrid îngheță. Se uită către o mare de chipuri și niciunul nu aparținea cuiva care era de partea ei.

— Petey, haide, spuse Astrid.

Își ținu capul sus în timp ce trecea prin mulțime și ieși din biserică.

Încă un eșec. Singura mulțumire era că avea să fie ultimul ei eșec în calitate de șefă a Consiliului.

• TREIZECI ȘI TREI

7 ore, 51 de minute

— Nu văd niciun conac mare, spuse Diana. Văd numai copaci.

— Bug! îl strigă Caine.

— Multă baftă dacă vrei să-l găsești, spuse Diana.

Bug devenise vizibil în timpul urcușului pe stâncă. Caine reușise chiar să-l prindă la un moment dat, când căzuse.

Dar, în momentul în care ajunseră în vârful stâncii, dăduseră peste un șir de copaci, și nicidecum peste fabuloasa casă de vacanță în stil hollywoodian. Copaci și iar copaci.

În momentul acela, Penny își pierdu cumpătul.

— Unde-i? Unde-i? urlă ea și se repezi în pădure.

— Bug! strigă Caine.

Niciun răspuns.

— Da, spuse Diana. Am avut încredere în Bug. Și uite unde am ajuns.

Se întoarse și văzu barca. Se îndepărta din ce în ce mai mult. Poate că se îndrepta spre centrala nucleară. Poate că aveau să supraviețuiască, într-un fel sau altul. Poate că aveau să sfârșească mai bine decât Diana.

— Oi! strigă vocea lui Penny din depărtare.

Diana schimbă o privire mirată cu Caine. Oare Penny o luase razna? Poate că da, dar chiar să-și închipuie oi?

Cei doi se uitară țintă la pădurea din fața lor. În curând își dădură seama că, de fapt, pădurea nu era altceva decât un brâu de copaci și că, dincolo de el, era o pajiște însorită cu iarbă până la genunchi.

Penny era la marginea pajiștii, uitându-se fix și arătând cu degetul, clătinându-se pe picioare, ca și cum avea să se prăvălească în orice moment.

— Sunt adevărate, nu-i așa? întrebă Penny.

Diana își duse mâna streașină la ochi și, da, erau adevărate. Trei bulgări de lână, alb-murdară, cu capete negre, la mică distanță. Oile își întoarseră capetele și se uitară la ei cu ochi tâmpi.

Caine acționă repede. Își ridică mâna și smulse una dintre oi, ridicând-o de la pământ. Zbură prin aer și se izbi cu o forță incredibilă de un copac mare. Oaia căzu la pământ, cu blana albă pătată de sânge.

Se năpustiră asupra ei ca niște tigri. Bug, dintr-odată vizibil chiar lângă ei, încercă să sfâșie blana cu disperare, pentru a ajunge la carne. Dar cu mâinile

goale și cu unghiile rupte, chiar și cu dinții lor slabi și care se rupeau ușor, nu putură să dea de carne.

— Avem nevoie de ceva ascuțit, spuse Caine.

Penny găsi o piatră ascuțită. Prea mare ca să o care ea, dar nu prea grea pentru Caine. Piatra se ridică în aer și se coborî ca un satâr.

Făcuseră mare mizerie, dar reușiseră. Toți patru sfâșiau acum animalul și înfulecau bucăți mari de carne crudă, de oaie.

— Vă era cam foame, ha?

Doi copii stăteau în picioare, lângă ei, ca și cum ar fi apărut din senin. Cel mai înalt dintre ei vorbise. Avea ochii inteligenți, batjocoritori și precauți. Celălalt puști avea chipul impasibil, fără niciun fel de emoție. Amândoi erau bandajați. Aveau bandaje înfășurate în jurul mâinilor. Puștiul mai scund avea un batic legat în jurul gurii.

Tăcerea se prelungi în timp ce Diana, Caine, Penny și Bug se uitau țintă la cei doi, fiind la rândul lor priviți cu aceeași intensitate.

— Ce-ar trebui să fiți voi, mă rog, mumii? întrebă Diana.

Își șterse sângele de oaie de la gură, dându-și seama, mai apoi, că avea cămașa îmbibată de sânge și că, de fapt, n-avea cum să-l șteargă.

— Suntem leproși, spuse copilul cel înalt.

Diana simți că-i stă inima-n loc.

— Numele meu este Sanjit, spuse băiatul mai înalt, întinzând spre ei ceea ce părea a fi doar un ciot de mână, legată cu pânză. El e Choo.

— Stai pe loc! se răsti Caine.

— Oh, nu-ți face griji, spuse Sanjit. Nu suntem întotdeauna contagioși. Adică, sigur, uneori suntem. Dar nu întotdeauna.

Își lăsă mâna să cadă la loc.

— Aveți lepră? întrebă Caine.

— Ca aia despre care ne povesteau la biserică? întrebă Bug.

Sanjit încuviință.

— Nu e chiar așa de rău. Nu doare. Adică e ca și cum, dacă îți cade degetul, nici măcar nu-l simți cine știe ce.

— Eu am simțit când mi-a căzut penisul, dar nu m-a durut așa de rău, spuse băiatul pe nume Choo.

Penny scânci. Caine se foi incomod. Bug dispăru din fața lor, în timp ce se îndepărta cu spatele.

— Dar oamenii se tem de leproși chiar și așa, spuse Sanjit. E o prostie. Într-un fel.

— Ce faceți aici? întrebă Caine prudent.

Lăsase mâncarea din mână, ca să fie pregătit.

— Băi, eu ar trebui să vă întreb asta pe voi, spuse Sanjit. N-o spusese cu duritate, dar nici cu gândul de a fi pus la punct de Caine. Noi locuim aici. Voi tocmai ați ajuns.

— În plus, ne-ați mai omorât și o oaie, spuse Choo.

— Aici e colonia de leproși de la San Francisco de Sales, spuse Sanjit. Voi nu știați asta?

Diana începu să râdă.

— O colonie de leproși? Aici am ajuns? Pentru asta era cât pe ce să ne lăsăm oasele pe-aici?

— Taci din gură, Diana! se răsti Caine.

— Vreți să veniți cu noi la spital? se oferi Sanjit, cu speranță în glas. Toți pacienții adulți și asistentele, și doctorii au dispărut, pur și simplu, într-o bună zi, au dispărut. Nu mai suntem decât noi.

— Am auzit că ar fi vila nu știu cărei vedete de la Hollywood pe-aici.

Ochii întunecați ai lui Sanjit se micșorară. Se uită la dreapta, ca și cum ar fi încercat să înțeleagă ce-i spusese. Apoi spuse:

— Oh, știu despre ce vorbești. Todd Chance și Jennifer Brattle plătesc pentru locul ăsta. E un soi de, cum să-i zic, acțiune caritabilă.

Diana nu se putea opri din chicotit. O colonie de leproși. Despre asta citise Bug. O colonie de leproși finanțată de doi actori bogați. Gestul lor de caritate?

— Se poate ca Bug să fi greșit pe ici, pe colea la detaliile nesemnificative, reuși ea să spună printre răbufnirile de râs isterice, care nu se distingeau de răbufnirile de plâns.

— Puteți să păstrați oaia, spuse Choo.

Diana se opri din râs. Ochii lui Caine se îngustară.

Sanjit spuse repede:

— Dar am vrea, mai curând, să vă întoarceți cu noi. Noi suntem, vedeți, cam singurei pe-aici.

Caine se uită țintă la Choo. Choo îl privi și el în ochi, apoi își coborî privirea.

— El nu prea pare să vrea să venim cu voi la spitalul ăsta, spuse Caine, arătând spre Choo.

Diana văzu teama din ochii băiatului.

— Spune-le să-și dea jos bandajele, zise Diana.

Tot impulsul de a râde dispăruse. Ambii copii aveau ochii strălucitori. Părțile vizibile ale pielii păreau sănătoase. Părul lor nu era fragil și rupt ca al ei.

— Ați auzit ce-a spus, întări Caine.

— Nu, sări Sanjit. Nu e bine pentru lepra noastră, s-o expunem așa.

Caine trase adânc aer în piept.

— Am să număr până la trei și apoi am să-l trântesc pe amicul tău aici, de față, de un copac. Exact cum am făcut și cu oaia asta.

— O s-o facă, îl avertiză Diana. Să nu crezi că n-o s-o facă.

Sanjit își lăsă capul să-i cadă în piept.

— Îmi pare rău, spuse Choo. Am dat greș.

Sanjit începu să-și desfacă bandajele de pe degetele perfect sănătoase.

— OK, ne-ați prins. Deci, permiteți-mi să vă urez bun venit pe insula San Francisco de Sales.

— Mersi, spuse Caine sec.

— Și, da, avem ceva mâncare. Vreți să veniți cu noi? Sau poate vreți să rămâneți aici cu sushi-ul vostru de oaie.

•

Pe tot parcursul dimineții și al amiezii, copiii traumatizați ai orașului Perdido Beach umblară de colo-colo, pierduți și confuzi.

Dar Albert nu era nici pierdut, nici confuz. Copiii veniseră la el în biroul de la McDonald's, toată ziua. Avea un separeu acolo, într-un colț, lângă fereastră, așa că putea privi piața centrală și putea vedea pe oricine care trecea.

— Hunter a venit cu un cerb, dădu raportul unul dintre copii. Și cu niște păsări. În total, în jur de treizeci și ceva de kilograme de carne bună de mâncat.

— Bun, spuse Albert.

Quinn intră, murdar și mirosind a pește. Se prăbuși într-un scaun, în fața lui Albert.

— Ne-am întors în larg. N-am prins prea mult, pentru că ne-am pornit târziu. Dar tot avem în jur de douăzeci și cinci de kilograme bune.

— Ai făcut treabă bună, spuse Albert. Își făcu un calcul mental. Avem cam o sută șaptezeci de grame de carne pe cap de om. N-avem nimic de pe câmpuri. Bătu ușor în masă, gândindu-se. Nu are niciun sens să deschidem mallul. Facem un grătar în piață. Frigem carnea, facem și o supă de pește. Un Berto de căciulă.

Quinn clătină din cap.

— Frate, tu chiar vrei să-i aduni pe toți copiii ăștia la un loc, în piață? Mutanți și normali? Așa de înnebuniți cum sunt toți în momentul ăsta?

Albert se gândi o clipă.

— Nu avem timp să deschidem mallul și trebuie să le scoatem produsul ăsta pe piață.

Quinn zâmbi cu jumătate de gură.

— Produsul. Clătină din cap. Băi frate, singurul om pentru care n-o să-mi fac griji când o să cadă FAYZ-ul – și chiar dacă nu cade – ești tu, Albert.

Albert încuviință, acceptând complimentul ca pe un simplu fapt.

— Îmi păstrez concentrarea.

— Da. Într-adevăr. Quinn încuviință pe așa un ton, încât Albert se întrebă ce dorise să spună de fapt.

— Auzi, apropo, unul dintre puștii mei mi-a spus că l-ar fi văzut pe Sam. Pe stânci, sus, la mică distanță de centrala nucleară, zise Quinn.

— Sam încă nu s-a întors?

Quinn clătină din cap.

— Întrebarea numărul unu pe care o tot aud: unde e Sam?

Albert se strâmbă disprețuitor.

— Cred că Sam are un fel de cădere nervoasă.

— Mda, păi cred că are tot dreptul, nu? spuse Quinn.

— Poate, recunoscu Albert. Dar, în mare parte, cred că doar se smiorcăie. E supărat pentru că nu mai e el șeful.

Quinn se foi în scaun, stânjenit.

— El e cel care înfruntă pericolul fără să stea pe gânduri, pe când cei mai mulți dintre noi stăm cu mâinile în sân sau ne ascundem pe sub o masă.

— Mda. Dar asta e treaba lui, nu-i așa? Adică totuși Consiliul îl plătește cu douăzeci de Berto pe săptămână, ceea ce e de două ori mai mult decât câștigă cei mai mulți.

Quinn nu păru încântat de explicație.

— Asta nu schimbă faptul că ar putea fi ucis. Și, oricum, să știi că nu-s cine știe ce bani. Băieții mei câștigă zece Berto pe săptămână ca să pescuiască și e muncă grea, dar, frățioare, multă lume ar putea să facă ce fac ei, însă numai unul poate să facă ceea ce face Sam.

— Da, numai unul. Dar noi avem nevoie s-o poată face mai mulți oameni. Cu mai puțină putere.

— Doar nu devii și tu un antimutant, nu-i așa?

Albert respinse ideea cu un gest al mâinii.

— Nu mă acuza de prostie, OK? Faptul că băiatul îi lua apărarea lui Sam îl scotea din sărite pe Albert. Nu avea nimic împotriva lui Sam. Sam îi apărase de Caine și de bestia aia de Drake și de Căpetenie. Albert înțelegea toate astea. Dar timpul eroilor era pe sfârșite. Sau, cel puțin, el asta spera. Aveau nevoie să construiască din nou o societate adevărată, cu legi și reguli, și drepturi. Erau în Perdido Beach până la urmă, nu în Sam Beach.

— Un alt puști, și cred că ăsta e al patrulea care zice asta, îmi spune că l-a văzut pe Drake Merwin în incendiu, spuse Quinn.

Albert pufni disprețuitor.

— Lumea vorbește multe tâmpenii.

Quinn îl privi cu atenție multă vreme, încât Albert începu să se simtă incomod. Apoi Quinn adaugă:

— Cred că, dacă toată chestia asta se dovedește a fi adevărată, ar fi bine ca Sam să se hotărască să se întoarcă.

— Orc ar putea să aibă grijă de Drake. Și ar face-o doar pentru o sticlă de votcă, spuse Albert cu indiferență.

Quinn oftă și se ridică să plece.

— Câteodată, îmi fac griji pentru tine, frățioare, știi?

— Auzi, în caz că nu ți-ai dat seama, eu hrănesc oamenii aici, OK? spuse Albert. Astrid vorbește, și Sam se smiorcăie, iar eu fac ce e de făcut. Eu. De ce? Pentru că eu nu vorbesc, eu fac.

Quinn se așeză la loc. Se aplecă spre el, cu coatele pe genunchi.

— Băi, tu-ți aduci aminte de vremea când dădeam teste la școală? Din alea cu răspuns multiplu: A, B, C, D sau E sau toate cele de mai sus.

— Da?

— Frate, câteodată răspunsul corect e „toate cele de mai sus”. Locul ăsta are nevoie de tine. Și are nevoie de Astrid. Și are nevoie de Sam. Toate cele de mai sus sunt valabile, Albert.

Albert clipi des.

— Nu vreau să te jignesc în niciun fel, spuse Quinn repede, dar ideea e că Astrid bate întruna din gură despre cum avem noi nevoie de nu știu ce sistem și tu îți numeri banii și Sam se poartă de parcă toată lumea ar trebui să tacă naibii și să se dea din calea lui și să-l lase să prăjească pe oricine se pune cu el. Și voi, toți trei, nu vă asumați nicio responsabilitate de-adevăratelea. Nu lucrați împreună, ceea ce noi, ăștia de rând, avem nevoie de la voi. Pentru că – și, crede-mă, nu vreau să par un bou sau ceva –, frate, zău așa, chiar avem nevoie de un sistem și avem nevoie de tine și de Berții tăi și, câteodată, avem nevoie ca Sam să vină și să mai spargă și vreo câteva capete.

Albert nu spunea nimic. Creierul lui procesa totul, dar, după un minut, își dădu seama că nu îi răspunsese nimic lui Quinn și că acesta aștepta un răspuns, ba chiar se chircise puțin, ca și cum s-ar fi așteptat ca Albert să izbucnească nervos.

Quinn se ridică din nou, clătină din cap supărat și spuse:

— OK, am înțeles. Să-mi văd de pescuitul meu.

Albert îi întâlni privirea.

— Picnic în piață în seara asta. Spune-le și celorlalți, OK?

• TREIZECI ȘI PATRU

7 ore, 2 minute

Diana începu să plângă atunci când Sanjit îi puse un castron de cereale Cheerios în față. Îi turnă dintr-o cutie lapte procesat și era așa de alb, și cerealele miroseau așa de frumos și făceau un zgomot așa de plăcut, înmuindu-se în lapte și plutind în castronul albastru.

Încercă să mănânce cu mâna și apoi observă și lingura. Era curată. Strălucitoare.

Cu mâna tremurândă, luă o lingură de cereale cu lapte și o duse la gură. În momentul acela, pentru câteva clipe, restul lumii dispăru. Caine și Penny înfulecau lacomi din castroanele lor; Bug, complet vizibil, făcea același lucru. Dar tot ce putea ea observa, tot ce simțea era crănțănitul răcoros, creșterea glicemiei, șocul gustului atât de cunoscut.

Da, asta era mâncare adevărată.

Lacrimile Dianei îi curgeau de pe obraji în lingură, adăugând puțină sare următoarei înghițituri de cereale cu lapte.

Clipi și-l văzu pe Sanjit privind-o cu atenție. Ținea pregătită într-o mână cutia uriașă de cereale și, în cealaltă, cutia de lapte.

Penny râse, mâncarea curgându-i puțin din gură.

— Mâncare, spuse Caine.

— Mâncare, încuviință Bug.

— Ce altceva mai aveți? întrebă Caine.

— Trebuie să mâncați mai încet, spuse Sanjit.

— Nu-mi spune tu ce trebuie să fac.

Sanjit nu se lăsă dominat.

— Nu sunteți primii oameni morți de foame pe care i-am văzut.

— Cineva din Perdido Beach? întrebă Caine răstit.

Sanjit schimbă o privire îngrijorată cu băiatul mai mic, Virtue. El îi spuse Dianei că acela era numele lui adevărat.

— Deci, e destul de rău pe continent, spuse Sanjit.

Caine își termină cerealele.

— Mai pune.

— Când un om flămânzit mănâncă prea mult deodată, i se face rău, spuse Sanjit. Sfârșești prin a da totul la rațe.

— Mai vreau! spuse Caine, iar în vocea lui detectă o undă inconfundabilă de amenințare.

Sanjit îi reumplu castronul, apoi făcu la fel pentru ceilalți.

— Ne pare rău că nu avem și altfel de cereale, Cap'n Crunch sau Froot Loops, spuse Sanjit.

Jennifer și Todd erau mari amatori de alimentație sănătoasă. Nu cred că ar fi dat bine pentru ei să fie fotografiați cu copii grași.

Diana observă tonul sardonic. Și mai observă că, înfulecând al doilea castron de cereale, stomacul începuse să o doară. Se forță să se oprească.

— Avem destulă mâncare, îi spuse Sanjit cu blândețe. Mănâncă încet și calm. Dă-i timp corpului să se readapteze.

Diana încuviință, dând încet din cap.

— Unde ai mai văzut oameni care mureau de foame?

— Unde am crescut. Cerșetorii. Câteodată, erau prea bolnavi ca să mai cerșească sau aveau ghinion o perioadă și atunci ajungeau destul de flămânzi.

— Mulțumesc pentru mâncare, spuse Diana.

Își șterse lacrimile de pe față și încercă să zâmbească. Dar își aminti că avea gingiile inflamate și roșii, iar zâmbetul nu îi era tocmai atrăgător.

— Mai vedeam câteodată și scorbut, spuse Sanjit. Și voi aveți. Am să vă aduc niște vitamine. O să vă simțiți mai bine în câteva zile.

— Scorbut, spuse Diana.

Suna ridicol. Scorbutul era din filmele cu pirați.

Caine privi apreciativ camera. Stăteau la o masă din lemn masiv la intrarea în bucătărie. Pe băncile lungi de lemn ar fi încăput cu lejeritate treizeci de oameni.

— Mișto, spuse Caine, indicând cu lingura lucrurile din cameră.

— Asta e masa servitorilor, spuse Virtue. Dar noi mâncăm aici întrucât masa pentru familie e cam incomodă. Și masa de oaspeți din sufragerie… se opri, temându-se să nu spună ceva ce n-ar fi trebuit.

— Deci, voi sunteți putred de bogați, cum ar veni, spuse Penny.

— Părinții noștri sunt, spuse Virtue.

— Părinții adoptivi, îl corectă Sanjit.

— Jennifer și Todd. J-Todd, zise Caine. Așa li se zicea, nu-i așa?

— Cred că preferau Toddifer, spuse Sanjit.

— Așa. Cam câtă mâncare aveți? întrebă Caine brusc, neplăcându-i deloc faptul că Sanjit nu tremura de frică.

„Nu se mai întâmplase demult ca cineva să-i țină piept lui Caine fără frică”, își dădu seama Diana. Sanjit n-avea nici cea mai vagă idee cu cine avea de-a face.

Eh, Sanjit avea să afle cât de curând.

— Choo, câtă mâncare mai avem?

Virtue ridică din umeri.

— Când am calculat eu, era destulă mâncare să ne ajungă amândurora cam șase luni, spuse el.

— Sunteți numai voi doi? întrebă Diana.

— Credeam că J-Todd aveau cam zece plozi sau așa ceva, spuse Bug.

— Cinci, răspunse Sanjit. Dar nu suntem toți, aici, pe insulă.

Diana nu-l credea. Chiar în momentul în care cuvintele îi ieșiră pe gură, Diana simți că nu le crede. Dar nu spuse nimic.

— Diana, o strigă Caine. I-ai citit pe cei doi prieteni ai noștri, aici de față?

Către Sanjit, Diana spuse:

— Trebuie să te țin de mână. Doar pentru un moment.

— De ce? întrebă Virtue, apărându-și fratele.

— Pot să-mi dau seama dacă ai vreun fel de… mutație stranie, spuse Diana.

— Ca el, spuse Sanjit, făcând un semn către Caine.

— Să sperăm că nu, răspunse Diana.

Stomacul i se mai liniștise și acum își dorea rău de tot să afle ce era dincolo de ușile cămării.

Sanjit îi oferi mâna. Cu palma în sus. Ca și cum ar fi făcut un gest de pace. Cu palma deschisă. Încrezătoare. Dar ochii lui nu erau încrezători deloc.

Diana îi luă mâna într-ale ei. Mâna lui era calmă. A ei tremura.

Diana își închise ochii și se concentră. Trecuse ceva vreme de când nu mai făcuse asta. Încercă să-și amintească totuși când fusese ultima dată, dar amintirile ei erau doar niște fragmente disparate și era prea obositor ca să încerce să le ordoneze.

Simți cum acționează. Își strânse pleoapele puternic, ușurată și temătoare în același timp.

— E zero, spuse Diana. Apoi către Sanjit: Scuze, n-am vrut să spun nimic prin asta.

— Nici n-am crezut asta, răspunse Sanjit.

— Acum tu, îi spuse lui Virtue.

Virtue își întinse mâna, ca și cum ar fi vrut să dea noroc. Degetele erau încovoiate, ca și cum s-ar fi pregătit să formeze un pumn. Diana îi luă mâna. Era ceva acolo. Nu era de două bare, nu chiar așa puternică. Se întreba care era puterea lui, oare, și dacă el știa că are așa ceva.

Mutațiile care apăreau erau de diferite grade și se manifestau în momente diferite. Cei mai mulți copii nu păreau să dezvolte deloc puteri. Unii căpătau

puteri inutile. Doar de două ori i s-a întâmplat Dianei să citească în cineva o putere de patru linii: Caine și Sam.

— El e de o linie, îi spuse lui Caine.

Caine aprobă din cap.

— Păi asta e și bine, și rău. E rău pentru că, dacă aveai o putere reală, atunci mi-ai fi fost de folos. Bine, pentru că, de vreme ce nu ai, nu am niciun motiv să-mi fac griji în privința ta.

— Sună cam prostește ce spui tu, zise Sanjit.

Bug și Penny se uitară la el stupefiați.

— Adică sună bine, dar, când stai să te gândești, nu are niciun sens ce spui, continuă Sanjit. Dacă aș avea puterile astea de care pomenești tu, aș fi perceput ca o amenințare. Nu le am, deci, nu sunt atât de folositor pe cât aș fi fost dacă le-aș fi avut. Folositor și amenințător, de fapt, în cazul ăsta, înseamnă același lucru.

Dar, în timp ce vorbea, zâmbi larg și inocent în aparență.

Caine îi întoarse zâmbetul. Dar era zâmbetul rechinului către peștișorul Nemo.

Dar nu, greșit, zâmbetul lui Sanjit era mai viclean de-atât. Ca și cum știa, de fapt, că ceea ce făcea era periculos.

Nu mulți oameni reușeau să-i țină piept lui Caine. Diana reușea. Dar ea știa demult că asta făcea parte din farmecul ei. Caine avea nevoie de cineva care nu se lăsa intimidat.

Dar asta n-avea să funcționeze pentru Sanjit. Se întreba dacă exista vreo modalitate prin care să-l avertizeze că n-avea de-a face cu un bătăuș obișnuit, de la care se putea aștepta să-i tragă un șut. Văzuse scânteia de ură din ochii lui Caine. Simțise cum toată lumea își ținea respirația în preajma lui. Același lucru trebuia să-l facă și Sanjit. Numai că el înfruntă privirea lui Caine și-și păstră pe buze zâmbetul molipsitor.

— Adu-mi altceva de mâncare, spuse Caine în cele din urmă.

— Absolut, răspunse Sanjit. Virtue îl urmă, ieșind și el din încăpere.

— Minte în legătură cu ceva, îi spuse Caine Dianei, pe o voce scăzută.

— Majoritatea oamenilor mint, răspunse Diana.

— Dar nu și tu, Diana. Nu pe mine.

— Bineînțeles că nu.

— Ne ascunde ceva, insistă Caine. Dar, în momentul acela, Sanjit și Virtue se întoarseră, cărând o tavă plină cu tot felul de conserve de piersici și o cutie cu biscuiți digestivi, și borcane mari de dulceață și unt de arahide. Lux inimaginabil, chestii care valorau mai mult decât aurul.

Indiferent ce ascundea Sanjit, gândi Diana, nu era nici pe departe la fel de important ca lucrurile pe care le oferea.

Mâncară iar și iar, și iar. Fără să le pese că stomacul lor nu mai putea. Fără să le pese că le zvâcnea capul de durere.

Nici măcar nu le păsa când oboseala, epuizarea îi ajunseră și, unul câte unul, începură să închidă ochii.

Penny alunecă din scaun, ca un bețiv căruia i se rupea firul. Diana îl privi pe Caine ca prin ceață, căutând să vadă cum reacționa. Dar Caine puse, pur și simplu, capul pe masă.

Bug sforăia.

Diana se uită la Sanjit, cu privirea încețoșată. El îi făcu cu ochiul.

— Oh, spuse Diana și apoi își încrucișă brațele pe masă și puse și ea capul jos.

•

— O să fie nasol de tot când o să se trezească, spuse Virtue. Poate ar trebui să-i omorâm.

Sanjit îl apucă pe fratele lui de haină și-l trase aproape de el, îmbrățișându-l scurt.

— Da, o pereche de criminali disperați, exact asta suntem.

— Caine s-ar putea să fie, totuși. Când se va trezi…

— Ambienul pe care i l-am dat ar trebui să-i țină adormiți măcar o vreme. Și, când se trezesc, o să fie legați fedeleș. Și noi o să fim plecați, spuse Sanjit. Cel puțin așa sper. După cum se arată treaba, probabil c-ar fi mai bine să facem niște rezerve de mâncare mai întâi. Ceea ce înseamnă să coborâm și să urcăm pe stâncă de mai multe ori.

Virtue înghiți greu.

— Chiar ai de gând s-o faci?

Zâmbetul lui Sanjit dispăru.

— Am să încerc, Choo. Asta e tot ce pot să fac.

• TREIZECI ȘI CINCI

<u>1 oră, 27 de minute</u>

Sam ajunse, într-un final, unde știuse întotdeauna că avea să se sfârșească. Îi luase întreaga zi să ajungă acolo. Soarele deja asfințea peste orizontul fals.

Centrala nucleară a orașului Perdido Beach era înfiorător de tăcută. În zilele de demult, scotea un vuiet constant. Nu al reactorului nuclear în sine, ci al turbinelor gigantice care transformau aburul ultraîncălzit în energie electrică.

Lucrurile erau la fel cum le lăsase. O gaură arsă în peretele camerei de control. Mașini sfărâmate ici și colo de Drake sau Dekka. Toate dovezile luptei care se dăduse acolo acum câteva luni.

Intră prin camera turbinelor. Mașinăriile erau mari cât casele, monștri de metal, cocoșați, transformați în grămezi imense de fier vechi.

Camera de control rămăsese și ea cum o lăsaseră el și Caine. Ușa smulsă din balamale de Jack. Sângele uscat – al lui Brittney, în mare parte – forma un strat scorojit, maroniu care se desprindea de pe podeaua cândva lustruită.

Computerele antice erau moarte. Luminile indicatoarelor și luminile lămpilor de avertizare erau de mult stinse, cu excepția unei raze de lumină slabă emisă de un singur bec de urgență. Bateria avea să se termine în curând.

Nu e de mirare că Jack refuzase să se întoarcă în locul ăsta. Și nu de frica radiațiilor nucleare. De frica fantomelor. În adâncurile sufletului său, gândi Sam, Jack suferea din cauză că mașinăriile fuseseră aduse în starea asta de inutilitate.

Pașii lui Sam se auzeau cu ecou. Știa unde se duce, unde trebuia să se ducă.

Pe un birou era un ecuson, unul dintre ecusoanele alea cu semnal de alarmă, care își schimbau culoarea când nivelurile de radiații creșteau. Sam îl luă de pe birou, îl privi, neștiind foarte clar dacă îi păsa.

În siguranță sau nu, tot avea să ajungă la reactor.

Lumina soarelui se revărsa prin gaura pe care o lăsase Caine în peretele de beton al zonei securizate. Dar lumina era slabă: doar strălucirea apusului reflectată de pereții muntelui.

Sam își ridică mâna și formă o sferă de lumină. Nu-i dezvălui nimic altceva decât umbre.

Ajunse în locul cu pricina. Chiar aici Drake îi demonstrase lui Sam că putea să cauzeze o reacțiune în lanț și să ucidă orice ființă vie din FAYZ.

Chiar aici Drake stabilise prețul pe care avea Sam să-l plătească.

Asta era pardoseala pe care Sam zăcuse și acceptase să fie bătut.

Sam văzu ambalajul seringii de morfină cu care îl împunsese Brianna. Și aici podeaua avea aceeași pojghiță maronie și scorojită.

Un zgomot! Se întoarse brusc, își întinse mâinile și trase cu raze strălucitoare de lumină.

Ceva pocni. Trase din nou, rotind razele de lumină încet, de la stânga la dreapta, prin toată încăperea, arzând orice îi stătea în cale.

O scară metalică se prăbuși la pământ. Un monitor de calculator explodă ca un bec expirat. Sam se ghemui, pregătit de luptă. Ascultă.

— Dacă e cineva, ai face mai bine să-mi spui, vorbi el umbrelor. Pentru că altfel te omor!

Nu-i răspunse nicio voce.

Sam formă o a doua sferă de lumină și o aruncă destul de sus. Acum umbrele se îmbrățișau și se încrucișau, aruncate de două lumini rivale.

O altă lumină, apoi o alta și încă una. Le forma prin puterea voinței lui și le suspenda în aer, ca pe niște lampioane. Nu văzu pe nimeni.

Razele lui tăiară cablurile și topiră tablourile de comandă. Dar nu erau niciun fel de cadavre zăcând pe pardoseală.

— Probabil un șobolan, își spuse.

Tremura. Luminile nu erau suficiente, tot mai era întuneric. Și, chiar dacă ar fi fost lumină, dacă era cineva acolo, se putea ascunde oriunde. Prea multe cotloane și unghere, prea multe mașinării ciudate care puteau oferi, la o adică, posibile ascunzători.

— Un șobolan, își repetă, fără prea multă convingere. Sau ceva.

Dar nu Drake.

Nu, Drake era în Perdido Beach, asta dacă, într-adevăr, exista realmente și nu era doar un produs al imaginației supraîncălzite a lui Sam.

Camera reactorului era doar o idee mai luminată decât atunci când intrase. Nu găsise nimic. Nu aflase nimic.

— Dar, în schimb, am făcut praf și pulbere locul acesta, își spuse el.

Și ce realizase cu asta? Nimic.

Sam își strecură o mână pe sub gulerul tricoului. Atinse pielea de pe umăr. Pe sub tricou își verifică și pielea de pe piept, și de pe abdomen. Își pipăi coastele, și în dreapta, și în stânga și apoi și în spate. Răni noi, urmele încă proaspete ale biciului lui Drake. Dar mult mai rea era amintirea rănilor vechi.

Fusese aici. Era viu. Era rănit, da, dar pielea nu-i atârna în fâșii.

Și era foarte, foarte viu.

— Ei bine, spuse Sam, pe asta am lămurit-o.

Avusese nevoie să se întoarcă aici, pentru că locul ăsta îl umplea de groază. Avusese nevoie să pună stăpânire pe locul ăsta. Tocmai locul în care se rugase să moară.

Dar nu murise.

Unul câte unul, stinse *sammy-sorii,* până când nu rămase decât lumina slabă, indirectă a apusului.

Rămase acolo o vreme, în picioare, sperând că-și lua adio de la locul acela.

Se întoarse apoi și se îndepărtă, îndreptându-se spre casă.

•

Brittney se trezi cu fața în nisip. Pentru un moment cumplit crezu că era îngropată iar.

Domnul putea să-i ceară orice, dar, Doamne, nu, numai asta nu. Numai asta nu.

Se întoarse, clipi, surprinsă să vadă că soarele era încă pe cer.

Era deasupra liniei mareei, la distanță de câtiva metri de dantela subțire a valurilor. Ceva, o masă informă și îmbibată de apă, ce părea a fi de mărimea unei persoane, se afla între ea și apă. Jumătate în apă, cu picioarele întinse pe nisip uscat, ca și cum ar fi alergat înspre ocean, s-ar fi împiedicat și s-ar fi înecat.

Brittney se ridică. Își scutură brațele de nisip umed, dar se lipise de noroiul cenușiu care o acoperea din cap până în picioare.

— Tanner?

Fratele ei nu apăru. Era singură. Iar acum frica o făcea să tremure. Simțea frică pentru prima dată de când ieșise de sub pământ. Frica asta era ca un monstru întunecat, devorator de suflete.

— Ce sunt eu? întrebă ea.

Nu-și putea lua privirea de la cadavru. Nu putea să-și oprească picioarele din a se apropia. Trebuia să vadă, chiar dacă știa, în adâncul sufletului ei, că ceea ce avea să vadă o va distruge.

Brittney stătea deasupra cadavrului. Îl privi. Cămașa ruptă în fâșii. Pielea sfârtecată și umflată. Urmele de bici.

Un urlet animalic teribil ieși din gâtlejul lui Brittney. Fusese acolo, inconștientă, pe nisip, când se întâmplase. Fusese chiar acolo, la câțiva metri distanță de demonul care îl lovise în felul ăsta pe sărmanul băiat.

— Demonul, spuse Tanner, apărând lângă ea.

— Nu l-am oprit, Tanner, n-am reușit.

Tanner nu spuse nimic, și Brittney se uită la el, implorându-l.

— Ce se întâmplă cu mine, Tanner? Ce-am devenit?

— Tu ești Brittney. Un înger al Domnului.

— Ce nu-mi spui? Știu că e ceva. Simt că e ceva. Știu că nu-mi spui totul.

Tanner nu-i zâmbea. Nu-i răspundea.

— Tu nu ești real, Tanner. Ești mort și îngropat. Ești închipuirea mea.

Se uită la nisipul umed. Două seturi de urme de pași duceau către locul acela. Ale ei. Și ale bietului băiat din apă. Dar mai era și un al treilea, nici ale ei și nici ale băiatului. Și acestea nu traversau plaja. Erau doar aici. Ca și cum ar fi aparținut cuiva care se materializase din senin și apoi dispăruse.

Când Tanner nu spuse nimic, Brittney îl imploră.

— Spune-mi adevărul, Tanner. Spune-mi adevărul. Apoi, într-o șoaptă tremurată: Eu am făcut asta?

— Tu ești aici să lupți cu demonul, spuse Tanner.

— Cum să mă lupt cu demonul dacă nu știu nici cine este, nici unde este și când nici eu însămi nu știu ce sunt?

— Tu fii Brittney, spuse Tanner. Brittney era bună și curajoasă, și credincioasă. Brittney se ruga la Mântuitor, când se simțea slabă.

— Brittney era… Ai spus „Brittney *era*”, zise Brittney.

— Ai cerut să afli adevărul.

— Sunt încă moartă, nu-i așa? întrebă Brittney.

— Sufletul lui Brittney este în rai, spuse Tanner. Dar tu ești aici. Iar tu vei rezista demonului.

— Vorbesc cu un ecou al propriei minți, spuse Brittney, nu lui Tanner, ci sieși. Se lăsă în genunchi și mângâie părul ud și ciufulit. Fii binecuvântat, sărmane copil!

Se ridică. Se îndreptă cu fața spre oraș. Se va duce acolo. Știa că demonul se va duce și el acolo.

•

Mary lucra în biroul ei înghesuit la orarul pentru săptămâna viitoare. John stătea în ușă. În piața orașului se pregătea mâncarea. Mary o putea mirosi de acolo, chiar și dincolo de izul omniprezent de urină și fecale, de acuarele și mizerie.

Carne arsă și crocantă. Va trebui să-și îndese pe gât o parte și va trebui s-o facă public. Altfel toată lumea se va uita la ea, o va arăta cu degetul și va șopti „anorexică”.

Nebună. Instabilă.

Mary își pierde mințile.

Nu mai era Mama Mary. Era Nebuna Mary. Mary cea care nu-și ia pastiluțele la timp. Sau Mary cea care lua prea multe pastiluțe. Acum, mulțumită lui Astrid, știa toată lumea. Știau toți. Cu toții puteau să și-o închipuie pe Mary căutând Prozac și Zoloft, cum căuta Gollum inelul. Mary vârându-și degetele pe gât să vomite mâncarea, chiar dacă oamenii normali ajunseseră să mănânce gândaci.

Iar acum credeau că fusese dusă de nas de un soi de escroacă. Că fusese prostită de Orsay.

Credeau că era sinucigașă. Sau mai rău.

— Mary, spuse John. Ești gata?

Era atât de dulce frățiorul ei! Frățiorul ei mincinos, atât de dulce și atât de îngrijorat! Evident că era. Nu voia să i se pună în cârcă îngrijirea tuturor copiilor.

— Mâncarea aia miroase tare bine, nu? întrebă John.

Mirosea a grăsime râncedă. Mirosea dezgustător.

— Da, spuse Mary.

— Mary.

— Ce e? se răsti Mary. Ce vrei de la mine?

— Eu… ăăă… Ascultă, îmi pare rău că am mințit. În legătură cu Orsay.

— Profeta, vrei să spui.

— Nu cred că e o profetă, spuse John, lăsându-și capul în jos.

— De ce? Pentru că nu e de acord cu Astrid? Pentru că nu crede că trebuie să rămânem, pur și simplu, închiși aici?

John se apropie de ea. Își puse mâna pe brațul lui Mary. Ea o dădu la o parte.

— Mi-ai promis, Mary, o imploră John.

— Și tu m-ai mințit, îi replică ea.

În ochii fratelui ei erau lacrimi.

— E ziua ta, Mary. Într-o oră. N-ar trebui să pierzi vremea cu orarul ăla, ar trebui să te pregătești. Trebuie să-mi promiți că nu mă vei părăsi pe mine și nici pe copiii ăștia.

— Ți-am promis deja, spuse Mary. Mă faci mincinoasă?

— Mary… o imploră John care rămăsese fără cuvinte.

— Pregătește-i pe copii să iasă, spuse Mary. Se face de mâncare. Trebuie să avem grijă să luăm și porțiile pentru cei mici.

• TREIZECI ȘI ȘASE

47 de minute

Se dăduse de veste că se va organiza picnicul din piața orașului. Dar nu ar fi fost necesar. Mirosul mâncării gătite în aer liber era mai mult decât suficient. Albert aranjase totul cu eficiența lui obișnuită.

Astrid stătea pe treptele primăriei. Micul Pete stătea la două trepte mai sus, în spatele ei, jucându-se cu jocul lui mort, ca și cum de asta ar fi depins întreaga lui viață.

Astrid înghițea, nervoasă. Netezi cele două foi de hârtie din mâini. Le tot mototolea inconștient și apoi, dându-și seama de ce făcuse, le îndrepta din nou.

Scoase un pix din buzunarul din spate, tăie câteva cuvinte, le rescrise, le șterse iar și începu din nou întregul joc de-a mototolitul și îndreptatul foilor.

Albert era prin apropiere, supraveghind întreaga zonă, cu brațele încrucișate la piept. Era, ca de obicei, cel mai curat, mai bine îmbrăcat, mai calm și mai concentrat om de acolo. Astrid îl invidia pe Albert pentru asta: își fixase un țel și nu părea niciodată să se îndoiască de el. Astrid fusese aproape, deși nu tocmai, ofensată de felul în care Albert venise la ea și îi spusese să înceteze să-și mai plângă de milă și să revină cu picioarele pe pământ.

Dar funcționase. Făcuse, în sfârșit, ce avea de făcut. Așa spera, oricum. Nu arătase încă rezultatele nimănui. Poate că oamenii vor spune că e nebună. Dar ea spera că nu va fi cazul, pentru că, și după toată perioada de îndoială de sine, după tot abuzul pe care îl îndurase, ea încă mai credea că avusese dreptate. FAYZ-ul nu putea fi doar despre Albert și banii lui sau despre Sam și spartul capetelor în dreapta și-n stânga. FAYZ-ul avea nevoie de reguli și de legi, și de drepturi.

Oamenii veneau atrași de mirosul de carne. Nu era mare porția, Albert le spusese clar, dar, după un asemenea incendiu, cu atât de mulți copii care își pierduseră proviziile limitate de mâncare și în lipsa fructelor și legumelor de pe câmpurile arabile, aducerea oricărui fel de mâncare le făcea stomacul să chiorăie și le ploua în gură.

Albert avea paznici pregătiți, patru dintre oamenii lui, înarmați cu bâte de baseball, arma de căpătâi din FAYZ. Și doi dintre oamenii lui Edilio și Edilio însuși patrulau cu armele aruncate pe câte un umăr.

Chestia ciudată era cum lui Astrid nu i se mai părea totul ciudat. Un puști de nouă ani, îmbrăcat în zdrențe, împărțea o sticlă de whisky cu unul de unsprezece ani, ras în cap și purtând o mantie făcută dintr-un cearșaf de pat verde-măsliniu. Copii cu ochii înfundați în orbite. Copii cu răni supurânde, netratate, abia băgate în seamă. Băieți îmbrăcați numai în chiloți și bocanci. Fete purtând rochiile strălucitoare de seară ale mamelor lor, scurtate ca din topor, hăcuite cu foarfecele. O fată care încercase să-și scoată singură aparatul dentar cu un clește și care acum nu mai putea închide gura din cauza fierului zimțat care îi ieșea prin dinții din față.

Și arme. Peste tot arme. Cuțite, de la cele mari, de măcelar, purtate la curea, până la cuțite de vânătoare în teci de piele cu ornamente. Răngi. Bucăți de țevi de fier cu mânere făcute din bandă adezivă și curele. Unii fuseseră chiar și mai creativi. Astrid văzuse un puști de șapte ani cărând un picior de lemn de la o masă, pe care își lipise niște cioburi mari de sticlă.

Și toate acestea deveniseră parte din firescul vieții.

În piața aceea coioții atacaseră copii lipsiți de apărare, țipând din răsputeri. Asta schimbase mult atitudinea oamenilor asupra armelor.

Dar, în același timp, fetițele duceau păpuși cu ele peste tot. Băieții purtau figurine ale eroilor de acțiune în buzunarele de la spate. Benzi desenate murdare, pătate, jerpelite încă mai ieșeau din curelele de la pantaloni sau erau ținute strâns în mâini, cu unghiile la fel de lungi și de murdare ca de lup. Puști care împingeau cărucioare pentru copii, în care își țineau avutul.

Copiii din Perdido Beach erau, în momentele lor cele mai bune, niște epave. Dar acum, după incendiu, erau cu mult mai rău. Copiii erau încă negri de funingine și cenușă.

Tusea era zgomotul de fond. „Gripa din ultima vreme avea să se răspândească acum, cu toată mulțimea asta adunată”, gândi Astrid cu jale. Plămânii afectați de fumul inhalat erau cu atât mai vulnerabili.

Dar erau încă în viață, își spuse Astrid. În ciuda celor întâmplate, mai bine de nouăzeci la sută dintre copiii prinși în FAYZ erau încă vii.

Mary îi conduse pe preșcolari în piața orașului. Astrid o privi cu atenție. Mary părea a fi aceeași dintotdeauna. Prinse o fetiță în momentul în care un băiat cu un skateboard era să dea peste ea. Să fi greșit în privința lui Mary? Mary n-ar ierta-o niciodată.

— Ei, și ce? mormăi Astrid obosită. Nu e ca și cum aș fi cine știe ce populară.

Apoi Zil și vreo duzină de puști din gașca lui apărură clătinându-se în piață. Astrid își încleștă maxilarele. Oare mulțimea se va năpusti asupra lor? Aproape că spera să se întâmple așa. Oamenii credeau că dacă nu l-a lăsat pe Sam să-l omoare pe Zil însemna că ea nu-l disprețuia întrutotul pe liderul celor de la Human Crew. Mare greșeală. Îl ura pe Zil. Ura tot ceea ce făcuse și tot ceea ce încercase să facă el.

Edilio se mișcă repede, interpunându-se între Zil și câțiva băieți care deja se porniseră spre el, cu bâtele și cuțitele pregătite.

Oamenii lui Zil erau înarmați și ei cu bâte și cuțite, la fel cum erau și cei care voiau să le vină de hac. Edilio avea asupra lui o armă de foc.

Astrid nu putea să sufere ideea că la asta se limita viața uneori: arma mea e mai mare decât arma ta.

Dacă Sam ar fi fost aici, totul s-ar fi redus la mâinile lui. Lumea fie văzuse ce putea Sam să facă, fie auzise poveștile povestite cu lux de amănunte. Nimeni nu se împotrivea lui Sam.

— E și ceea ce-l face periculos, mormăi Astrid ca pentru sine.

Dar era, în același timp, și ceea ce-o ținuse în viață de atâtea ori. Și pe ea, și pe micul Pete.

Îl ura pe Sam pentru că făcuse asta, pentru că se retrăsese așa. Pentru că dispăruse. Era o atitudine pasiv-agresivă. Nedemnă pentru el.

Pe de altă parte, se bucura că plecase. Dacă ar fi fost aici, totul ar fi fost despre el. Dacă Sam ar fi fost aici, fiecare cuvânt pe care l-ar fi rostit Astrid ar fi fost condiționat de ce Sam ar fi spus sau n-ar fi spus. Copiii s-ar uita la el, ca să ghicească ce gândește, așteptând să vadă dacă dă din cap sau râde, sau doar zâmbește afectat sau îi privește cu ochii aceia reci, de fier, o privire de avertizare pe care o dobândise în ultimele luni.

Orc își făcu loc prin mulțime. Oamenii se dădură la o parte, lăsându-l să treacă. Astrid o văzu și pe Dekka, ocolită, ca de obicei, de către ceilalți copii, astfel încât părea a avea un câmp electric în jurul ei. Singura persoană pe care Astrid n-o vedea era Brianna. Brianna nu era o persoană pe care o ratai sau o treceai cu vederea. Probabil că era încă prea bolnavă ca să iasă din casă.

— A venit momentul, spuse Albert, peste umăr.

— Acum?

Astrid era surprinsă.

— De îndată ce le dăm de mâncare, se împrăștie în toate părțile. I-am adunat aici și i-am forțat să se comporte civilizat tocmai pentru că este mâncare. De îndată ce mâncarea dispare…

— OK.

Inima lui Astrid bătea mai să-i sară din piept. Își încleștă iar degetele pe foile ei de hârtie și se ridică prea brusc.

— Ca Moise, nu crezi? spuse Albert.

— Poftim?

— Ca Moise, coborând de pe munte cu Cele Zece Porunci, explică Albert.

— Alea erau scrise de Dumnezeu, răspunse Astrid. Astea nu.

Se împiedică puțin coborând scările, dar se redresă. Nimeni nu băgă de seamă în mod deosebit când păși ea în mijlocul mulțimii. Unul sau doi copii o salutară. Mult mai mulți făcură comentarii nepoliticoase sau ostile la adresa ei. Cei mai mulți însă erau concentrați asupra micilor focuri de tabără, unde carnea de vânat și de pește se perpelea pe frigărui făcute din umerașe de sârmă.

Ajunse până la fântâna arteziană, adică destul de aproape de grătare, astfel că puștii băgară de seamă că se urca pe margine și despăturise foile de hârtie.

— Oameni buni… începu ea.

— Ah, pentru Dumnezeu, mai scutește-ne de discursuri, se auzi o voce răuvoitoare.

— Eu… ăăă… am câteva cuvinte de spus. Înainte să vă apucați să mâncați, zise Astrid.

Se auzi un bombănit prelung. Un puști puse mâna pe niște pământ și aruncă, dar țintind prost și fără prea multă convingere, spre Astrid. Orc făcu doi pași în direcția lui, trântind din mers câțiva copii, și mârâi, cu fața lui înfricoșătoare, drept în nasul puștiului. Asta puse capăt momentului de aruncat cu noroi în Astrid.

— Dă-i bătaie, Astrid, mormăi Orc.

Astrid observă că Edilio își ascundea un zâmbet. Acum un milion de ani, în cealaltă viață, Astrid făcuse meditații cu Orc.

— OK, începu Astrid. Trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze. Eu… OK. Când a început FAYZ-ul, viețile noastre s-au schimbat. Și de atunci întruna tot ce am făcut a fost să supraviețuim, zi după zi. Am avut noroc datorită unor oameni care au muncit din greu și care și-au asumat niște riscuri uriașe, ca să ne ajute să trecem peste multe.

— Putem să mâncăm acum? țipă un puști oarecare.

— Și am fost cu toții preocupați să supraviețuim și preocupați de ceea ce-am avut de pierdut. Acum a venit momentul să privim în viitor. Pentru că vom mai fi aici o vreme. Poate pentru toată viața.

Asta îi aduse o puzderie de insulte, dar Astrid continuă.

— Avem nevoie de reguli și de legi, și de toate, spuse Astrid. Pentru că avem nevoie de justiție și de puțină pace.

— Eu nu vreau decât puțină mâncare, țipă o altă voce.

Astrid vorbi în continuare.

— Deci, toți veți avea drept de vot asupra chestiei ăsteia. Dar am pus pe hârtie un cod de legi. Nimic complicat.

— Da, pentru că suntem prea proști, spuse Howard, dintr-odată drept în fața ei.

— Nu, Howard. Dacă a fost cineva prost, atunci eu am fost aia. Am tot căutat un sistem perfect, ceva care să nu presupună niciun fel de compromisuri.

Asta atrase atenția și mai multor copii.

— Ei bine, nu există sisteme perfecte. Așa că am scris un set imperfect de legi. Regula numărul unu: fiecare dintre noi are dreptul de a fi liber și de a face ce vrea, atâta vreme cât nu face rău altcuiva.

Așteptă. Nimeni nu spunea nimic răutăcios. Nici măcar Howard.

— Doi: Nimeni nu poate să rănească o altă persoană, decât dacă e în legitimă apărare.

De voie, de nevoie, lumea începu să fie atentă. Nu chiar toată lumea. Dar din ce în ce mai mulți pe măsură ce continua.

— Trei: Nimeni nu are voie să-și atribuie bunurile altuia.

— Nu că am avea cine știe ce de luat, spuse Howard, dar i se ceru să facă liniște.

— Patru: Suntem cu toții egali și avem exact aceleași drepturi. Mutanți sau normali.

Astrid văzu scânteia de mânie de pe chipul lui Zil. Se uita în jurul lui, părând să ia pulsul mulțimii. Se întreba dacă o să facă o mișcare acum sau o să aștepte o altă ocazie.

— Cinci. Oricine comite o infracțiune – fură sau rănește pe cineva – va fi acuzat și judecat, în fața unui juriu format din șase copii.

Unii din mulțime începură iar să-și piardă interesul și aruncau priviri lungi în direcția mâncării. Dar alții așteptau răbdători. Ba chiar respectuoși.

— Șase: A minți membrii unui juriu e o infracțiune. Șapte: Pedepsele pot varia de la o amendă la a fi închis în închisoare pentru o perioadă de o lună sau mai mult, până la exilul permanent din Perdido Beach.

Mulțimea părea să agreeze ce auzea. Erau unii care își băteau joc, puști care se arătau cu degetul unul pe celălalt, unii se împingeau, dar cei mai mulți se comportau politicos.

— Opt: Vom alege un nou Consiliu al orașului la fiecare șase luni. Dar Consiliul nu poate schimba aceste nouă legi.

— Am terminat? întrebă Howard.

— Mai e una. Regula a noua, spuse Astrid. Asta e regula care îmi provoacă cele mai multe îndoieli. Într-un fel urăsc ideea de a avea legea asta. Dar nu văd cum am putea s-o ocolim. Se uită la Albert și apoi făcu un semn din cap lui Quinn, care se încruntă și părea confuz.

Asta, în sfârșit, atrase atenția tuturor.

Astrid împături hârtiile și le îndesă în buzunar.

— Toată lumea trebuie să trăiască după legile astea. Normal sau mutant… Cetățeni obișnuiți sau membri ai Consiliului. Cu excepția…

— Cu excepția lui Sammy? completă Howard.

— Nu! se răsti Astrid. Apoi, mai calmă, refuzând să răspundă provocării: Nu, nu cu excepția lui Sam. Cu excepția unor cazuri de urgență. Consiliul are dreptul de a suspenda oricare reguli pentru o perioadă de douăzeci și patru de ore în caz de urgență majoră. Într-o astfel de situație, Consiliul va numi o persoană sau mai multe persoane care să acționeze drept Apărători ai Orașului.

— Sammy, spuse Howard.

Râse cinic.

Astrid îl ignoră, în schimb, își îndreptă atenția asupra lui Zil.

— Zil, dacă tu consideri că regulile astea sunt făcute ca să-ți facem ție rău, ești liber s-o spui.

Pe un ton mai puternic, Astrid strigă:

— Cu toții veți avea șansa de a vota, dar, pentru moment, temporar, aceste reguli vor deveni legi din secunda în care majoritatea Consiliului o afirmă.

— Eu votez „Da”, spuse Albert repede.

— Și eu, spuse Edilio de undeva din mulțime.

Howard își dădu ochii peste cap. Se uită la Orc, care dădu din cap afirmativ. Howard oftă teatral.

— Da, fie cum vreți voi.

— Bine, atunci, spuse Astrid. Cu mine se fac patru din șapte. Deci, acestea sunt legile din Perdido Beach. Legile din FAYZ.

— Putem să mâncăm acum? întrebă Howard.

— Încă un lucru, spuse Astrid. Am mințit. Și i-am convins și pe alții să mintă. Asta nu contravine nici uneia dintre regulile astea, dar tot nu e corect. Rezultatul este că oamenii nu vor mai avea încredere în mine. Prin urmare, renunț la poziția mea din Consiliul orașului. Începând din momentul ăsta.

Howard începu să bată din palme ironic. Astrid râse. Nici măcar n-o mai deranja. De fapt, simțea că ar putea să i se alăture. Ca și cum, în sfârșit, ar fi putut păși afară din ea însăși, văzându-se din exterior ca fiind stridentă și autoritară, și ușor ridicolă.

În mod ciudat, asta o făcea să se simtă mai bine.

— Acum, să mâncăm, spuse Astrid.

Sări jos de pe fântână, simțindu-se mai ușoară. Ca și cum ar fi cântărit trei sute de kilograme în urmă cu un minut și acum era ușoară și sprintenă ca o gimnastă. Îl bătu pe Howard pe umăr și se duse la Albert care clătina încet din cap.

— Mișto, spuse Albert. Tu îți permiți să pleci.

— Da. Deci, cred că acum am nevoie de o slujbă, Albert, spuse Astrid. Ai ceva posturi libere?

• TREIZECI ȘI ȘAPTE

<u>33 de minute</u>

— Nu făceam în pat sau ceva, zise Justin. La mine acasă, adică.

Mary îl ignoră. În schimb, privi spectacolul oferit de Astrid. Îi lăsase un gust amar. Evident că Astrid găsise o portiță de scăpare din groapa pe care și-o săpase singură. Deșteapta, frumoasa Astrid. Trebuia să fie minunat să fii Astrid. Trebuia să fie minunat să ai atâta încredere în tine, încât să urci pe fântână, să dai un set de reguli și apoi să pleci, cu capul sus, cu pletele tale blonde și frumoase fluturând în vânt.

— Pot să mă duc să-l văd pe Roger după ce mănânc?

— Cum vrei, spuse Mary.

Nu mai dura mult și avea să iasă de aici. Avea să termine cu locul acesta îngrozitor și oamenii aceștia groaznici. O să fie afară, cu mama ei, și o să-i povestească despre toate.

Astrid se aliniase la coada pentru grătar. Astrid și micul Pete. Copiii o băteau pe spate. Îi zâmbeau larg. O plăceau mai mult acum decât înainte. De ce? Pentru că recunoscuse că dăduse greș și apoi își dăduse demisia și îi lăsase cu un nou set de reguli pe care să le urmeze?

„În felul ei, Astrid trecuse și ea printr-o dispariție”, gândi Mary.

Câte minute îi mai rămăseseră lui Mary până avea șansa să scape de acolo? Își scoase din buzunar ceasul primit de la Francis. Jumătate de oră.

După atâtea griji și atâta așteptare, momentul încă părea să se apropie prea repede, luând-o pe nepregătite.

John o privea cu atenție, conducându-i în același timp pe copii spre partea din față a cozii, la mâncare. Se uita la ea. Aștepta ceva de la ea. Ca toți ceilalți.

Mary trebuia, evident, să se așeze și ea la coadă, la mâncare, să-i dovedească lui Astrid că era o mincinoasă, numind-o anorexică.

Dar, în cele din urmă, zău așa, ce avea Mary de dovedit?

Ignoră semnul pe care îl făcuse John, îi ignoră pe copiii din jurul ei și se îndreptă spre grădiniță.

Era liniște și nu era nimeni prin preajmă.

Locul ăsta fusese toată viața ei de la căderea barierei FAYZ-ului. Întreaga ei viață. Gaura asta împuțită, mizerabilă și mohorâtă. Se uită de jur împrejur. Ura locul. Și se ura și pe sine că îl lăsase s-o definească.

Nu auzise pe nimeni în spatele ei. Dar simți că era cineva.

I se ridică părul de pe ceafă.

Mary se întoarse. Acolo. În spatele foliei lăptoase și translucide de plastic, care acoperea gaura dintre grădiniță și magazinul de bricolaj. O siluetă. O formă.

Gura i se uscase. Inima îi bătea să-i iasă din piept.

— Unde sunt, Mary? întrebă Drake. Unde sunt monștrii ăia mici, cu muci la nas?

— Nu, șopti Mary.

Drake se uită la marginile bolțarului cu un interes detașat.

— A fost deșteaptă mișcarea, felul în care Sam a făcut chestia asta. A perforat peretele cu totul. Nu mă așteptasem la asta.

— Tu ai murit, spuse Mary.

Drake pocni din mâna-bici. Plasticul fu sfâșiat de sus până jos.

Păși prin fâșiile de plastic. În încăperea în care el și coioții îi amenințaseră pe copii cu moartea.

Drake. Nimeni altcineva. Nimeni altcineva nu avea ochii ăia. Nimeni altcineva nu mai avea brațul acela piton de culoarea sângelui închegat.

Era murdar, asta era singura diferență. Chipul îi era mânjit de noroi. Noroi în păr. Noroi pe haine.

Biciul se răsuci și se încolăci ca și cum avea o viață proprie.

— Pleacă de aici, șopti Mary.

Ce se întâmpla dacă murea aici, în FAYZ? Nu. Trebuia să scape. Și trebuia să-i salveze pe copii.

Trebuia. Nu avea altă opțiune. Fusese nebună să creadă măcar că ar putea exista o altă opțiune.

— Cred că am să aștept să se întoarcă micuții, spuse Drake. Rânji ca o fiară ce era, iar Mary îi văzu noroiul de pe dinți. Cred că a venit momentul să termin ce-am început.

Mary se scăpă pe ea în momentul acela. Putea s-o simtă. Dar n-avea ce face.

— Du-te, spuse Drake. Du-te și-i adu aici.

Mary clătină încet din cap, iar picioarele i se înmuiară de la genunchi.

— Du-te! urlă Drake.

Mâna-bici coborî asupra ei. Vârful îi trasa o linie de foc pe obraz și ea ieși în fugă din încăpere.

•

Zil nu se putea hotărî, era blocat. Astrid îl amenințase deschis. A Noua Lege? Nici măcar nu se prefăcuse că n-ar fi vorba despre el. Își întorsese ochii ăia albaștri și reci spre el și-l amenințase. Astrid! O trădătoare, iubitoare de monștri!

Și acum? Astrid instituise legea și-și făcuse publică amenințarea, iar acum toată lumea stătea și mânca pește și vânat și chiar vorbea despre legile lui Astrid.

Ieri, Zil incendiase o mare parte din oraș. Rezultatul trebuia să fi fost haosul. Dar acum Albert împărțea carne, și Astrid împărțea legi și era ca și cum Zil nu făcuse nimic, ca și cum nu era cineva temut și respectat.

Ca și cum era un nimeni.

Amenințat! Și, de îndată ce Sam se hotăra să-și facă apariția…

— Comandante, poate ar fi mai bine să ne întoarcem în tabăra noastră, sugeră Lance.

Zil se uită la el, șocat. Lance chiar îi sugera s-o șteargă hoțește? Lucrurile trebuiau să fie exact pe atât de rele pe cât se temea Zil că erau, de vreme ce până și Lance era speriat.

— Nu, îl contrazise Turk, dar nu foarte tare și nici cu prea multă convingere. Dacă fugim, s-a terminat cu noi. Nu vom face decât să stăm și să-l așteptăm pe Sam să vină să termine treaba.

— Are dreptate, spuse o voce de fată.

Zil se întoarse brusc și văzu o fată brunetă, una frumușică, dar nu cineva cunoscut. Nu era de la Human Crew. Ar trebui să-i spună să se care, să nu mai insiste să stea de vorbă cu el. El era Comandantul. Dar era ceva la ea…

— Cine ești? întrebă Zil, cu ochii îngustați, plini de suspiciune.

— Numele meu este Nerezza, spuse ea.

— Ciudat nume, comentă Turk.

— Da, este, recunoscu Nerezza. Fata le zâmbi. Este italian. Înseamnă întuneric.

Lisa stătea în spatele Nerezzei. Zil le putea vedea pe amândouă. Contrastul nu o favoriza pe Lisa. Cu cât te uitai mai mult la ea, cu atât Nerezza devenea mai frumoasă.

— Întuneric, spuse Zil.

— Avem asta în comun, zise Nerezza.

— Știi ce înseamnă Zil? o întrebă el, uimit.

— Știu ce înseamnă întuneric, răspunse Nerezza. Știu că a venit timpul lui.

Zil își aduse aminte să respire.

— Nu înțeleg.

— Va începe foarte curând, spuse Nerezza. Trimite-l pe acesta – dădu din cap în direcția lui Lance – să-ți aducă armele.

— Du-te! îi ordonă Zil.

Nerezza își înclină ușor capul și-l privi pe Zil cu curiozitate.

— Ești pregătit să faci ceea ce trebuie făcut?

— Ce trebuie făcut? întrebă Zil.

— Să ucizi, spuse Nerezza. Trebuie să curgă sânge. Nu e destul să aprinzi un foc. Mai trebuie să ardă cineva în flăcări.

— Numai mutanții, spuse Zil.

Nerezza începu să râdă.

— Spune-ți ce vrei tu și te face pe tine fericit, spuse ea. Jocul e cel al haosului și al distrugerii, Zil. Joacă-l ca să câștigi.

•

Edilio o văzuse pe Nerezza cu Zil. Nu putuse auzi ce-și spuneau, dar putuse să le citească limbajul trupului.

Ceva era în neregulă aici.

Zil era fascinat. Nerezza flirta puțin cu el.

Unde era Orsay? N-o văzuse niciodată pe Nerezza fără Orsay. Erau inseparabile.

Lance ieși în goană în direcția taberei lui Zil.

Edilio aruncă o privire spre Astrid, dar ea nu era atentă. Fratele ei mai mic avea o bucată de pește într-o mână, și jocul în cealaltă.

Micul Pete se holba la el, ca și cum nu-l mai văzuse niciodată pe Edilio până atunci, și era surprins de ceea ce vedea acum. Micul Pete clipi o dată. Se încruntă. Scăpă din mână peștele care îi mai rămăsese nemâncat și se întoarse imediat la jocul lui.

Urmă un țipăt. Tăie zumzăitul și ciripitul unei mulțimi de copii mâncând.

Edilio întoarse capul brusc.

Mary venea fugind dinspre grădiniță. Țipând un cuvânt, un nume.

— Drake! Drake!

Se împiedică și se prăbuși cu fața în jos pe asfalt. Se ridică în genunchi și ținu în sus, să se vadă, palmele roșii, însângerate.

Edilio alergă spre ea, împingându-i fără prea multă grijă, pe copiii care stăteau în calea lui.

Pe chipul lui Mary era o dungă roșie. Marker permanent? Acuarele?

Sânge.

— Drake! E în grădiniță! urlă Mary când Edilio ajunse lângă ea. Băiatul nici măcar nu încetini, ci trecu pe lângă ea ridicând arma în timp ce alerga.

Cineva ieșea din grădiniță. Edilio încetini, ridică arma, ținti. Intenționa să-i dea lui Drake o singură șansă de a se preda. Avea să numere până la trei. Și apoi… avea să apese pe trăgaci.

Brittney!

Edilio coborî arma. O privea confuz. Oare Mary își pierduse mințile? O confundase pe fata moartă cu un monstru mort?

— E și Drake înăuntru? întrebă Edilio.

Brittney se încruntă confuză.

— Drake e înăuntru? E înăuntru? Spune-mi!

— Demonul nu e înăuntru, spuse Brittney. Dar e prin apropiere. Îl simt.

Edilio se cutremură. Aparatul ei dentar încă era plin de noroi și de mici fragmente de pietriș.

Edilio își făcu loc să treacă și se opri în ușa grădiniței. Îi auzi pe doi dintre soldații lui grăbindu-se în spatele lui.

— Stați pe loc, până vă strig eu, spuse Edilio.

Împinse ușa cu umărul și orientă țeava puștii spre dreapta și apoi spre stânga.

Nimic. Gol.

Mary văzuse o fantomă. Sau poate că își pierdea mințile, cum spusese Astrid. Prea mult stres, prea multe probleme, niciun pic de relaxare.

Își pierdea mințile.

Edilio scăpă o răsuflare nesigură. Își coborî arma. Degetul îi tremura pe trăgaci. Cu grijă, scoase degetul de pe trăgaci și își odihni degetele pe piedică.

Apoi văzu folia de plastic sfâșiată drept pe mijloc, de sus până jos.

•

— Mary, spuse Nerezza. Lucruri îngrozitoare se vor întâmpla aici, și asta curând.

Mary se holbă la ea. Ochii cercetau mulțimea. Îl văzu pe Edilio ieșind din grădiniță. Arăta de parcă văzuse o fantomă.

— Demonul va veni, spuse Nerezza insistent. Toți vor arde. Toți vor fi distruși. Trebuie să-i duci pe copii la loc sigur!

Mary scutură din cap neajutorată.

— Eu nu mai am… am rămas fără timp.

Nerezza îi puse o mână pe umăr.

— Mary, vei fi liberă în curând. Vei fi în brațele primitoare ale mamei tale.

— Te rog! o imploră Mary.

— Dar mai ai încă un lucru mare de împlinit. Mary: Nu trebuie să-i lași pe copii în urmă, să treacă prin nebunia care va urma!

— Și ce-ar trebui să fac?

— Du-i la Profetă. Te așteaptă la ea. Du-i pe copii acolo. Pe stânca de pe plajă.

Mary ezită.

— Dar… nu am mâncare pentru ei acolo. Nu am scutece… Eu nu pot să…

— Tot ce ai nevoie va fi acolo. Ai încredere în Profetă, Mary. Crede în ea.

Mary auzi un țipăt teribil. Un tânguit prelung de groază, care se transformă în agonie. Dincolo de piață, de departe, unde privirea nu pătrundea.

Copii alergând. Panicați.

— FAYZ pentru oameni! urla Zil.

Se auzi o armă. Mary îi putea vedea pe micuți aruncându-se la pământ, terorizați.

— Copii! le ordonă Mary. Veniți cu mine. Urmați-mă!

Copii care își pierduseră părinții și bunicii, care își pierduseră prietenii și școala, și biserica. Copii abandonați, neglijați, înfometați și terorizați, care învățaseră să aibă încredere într-o singură voce: a Mamei Mary.

— Veniți cu mine, copii!

Copiii se grăbiră să ajungă la ea. Și Mary, un păstor care se poticnea la tot pasul, îi conducea din piața orașului, spre plajă.

•

Brittney venise în piață atrasă nu de mirosul de mâncare sau de mulțimea adunată, ci de o forță pe care nu o înțelegea.

Acum îi vedea pe copii alergând și țipând.

— E demonul? îl întrebă pe fratele ei angelic.

— Da, tu ești demonul, răspunse Tanner. Tu ești.

Brittney îi văzu pe copii fugind. Din calea ei?

Îl văzu pe Edilio, chipul lui, o mască a terorii, ieșind din grădiniță, venind spre ea. Se uită la ea, cu ochii bulbucați.

Nu pricepea de ce îi era frică de ea. Ea era un înger al Domnului. Fusese trimisă să lupte cu demonul.

Dar acum își dădea seama că nu putea să se miște. Că nu putea să-și controleze picioarele să o poarte unde voia, că nu era în stare să se uite unde voia să se uite. Era la fel ca atunci când era moartă, gândi ea, amintindu-și de pământul rece care îi intrase în urechi și în gură.

Edilio îndreptă arma spre ea și ținti.

„Nu, voi ea să spună. Nu.” Dar cuvântul nu voia să iasă.

— Drake, spuse Edilio.

Avea de gând s-o împuște. Oare avea s-o doară? Avea să moară? Din nou?

Dar o mulțime de copii se grăbiră să se pună între ea și Edilio. Băiatul ridică arma și-o îndreptă în sus.

— Fugi! o îndemnă Tanner.

Fugi. Dar era greu să fugă când brațul îi creștea atât de lung, și conștiința ei se retrăgea și o altă prezență își făcea loc, împingând-o la o parte.

•

Astrid văzu și auzi vacarmul.

Îi văzu pe micuți alergând cu Mary, o gloată panicată de preșcolari care urlau și se împiedicau, de bebeluși în brațele asistenților lui Mary, toți grăbindu-se să iasă din piață și să ajungă pe plajă.

Prea multe imagini într-o clipită pentru a putea fi procesate atât de repede.

Zil, cu o pușcă în mână, țintind.

Edilio ieșind din grădiniță.

Nerezza zâmbind calmă.

Și Brittney, din spatele lui, cu fața în cealaltă direcție.

Micul Pete jucându-se cu jocul lui cu o intensitate febrilă. Degetele umblând frenetic. Cum nu se mai jucase niciodată.

Și apoi Nerezza, mișcându-se repede, direct spre Astrid, hotărâtă. Avea ceva în mână, o rangă.

Nerezza avea de gând s-o atace?

Era nebună!

Nerezza ridică ranga și lovi dintr-odată, cu o forță șocantă.

Micul Pete se rostogoli peste jocul lui, fără să scoată un sunet.

Nerezza se aplecă și-l întoarse pe micul Pete pe spate, smucindu-l.

— Nu! strigă Astrid, dar Nerezza nu păru s-o audă. Ridică ranga din nou, de data asta cu capătul ascuțit îndreptat spre micul Pete.

Astrid întinse o mână, dar prea încet, prea stângaci. Ranga o lovi puternic peste încheietură.

Durerea era incredibilă. Astrid urlă de durere și de furie. Dar Nerezza nu avea niciun interes față de ea. O împinse la o parte cu mâna liberă, de parcă ar fi fost doar o muscă enervantă. Și, din nou, ridică ranga deasupra capului micului Pete. Dar, de data asta, Nerezza se dezechilibră și rată lovitura. Ranga mușcă din pământul din dreptul capului micului Pete.

Astrid se ridică în picioare și o împinse pe Nerezza un pas mai încolo.

— Oprește-te! țipă Astrid.

Dar Nerezza n-avea de gând să se oprească. Și nici să fie deranjată. Voia să-i vină de hac micului Pete cu o încrâncenare frenetică.

Astrid o pocni cât de tare putu. Pumnul se izbi în clavicula Nerezzei, nu în față. Nu era destul s-o rănească pe fata cea întunecată, dar destul cât să o facă să-și rateze iar ținta.

Acum, în sfârșit, Nerezza se întoarse spre Astrid cu o furie glacială.

— Bine. Vrei tu să mori prima?

Nerezza izbi orizontal cu ranga și o lovi pe Astrid în stomac. Astrid se îndoi de durere, dar se repezi spre Nerezza, cu capul înainte, ca la coridă, orbită de agonie.

O lovi pe Nerezza în plin și-o culcă la pământ. Ranga zbură din mâinile ei și ateriză pe iarba bătătorită.

Nerezza, rapid, se zvârcoli, chinuindu-se să ajungă până la ea. Astrid o lovi în moalele capului. Apoi, iar și iar, dar mâna Nerezzei, în ciuda loviturilor, tot se întindea după rangă, fiind la doar câțiva centimetri de ea.

Astrid se aruncă peste Nerezza, greutatea ei țintuind-o pe fată la pământ. Astrid făcu singurul lucru care-i trecu prin minte în momentul acela: o mușcă pe Nerezza de ureche.

Urletul de durere al Nerezzei era cel mai satisfăcător sunet pe care îl auzise vreodată.

Își încleștă falca puternic, cât de tare era ea în stare, scuturând din cap de la stânga la dreapta, sfâșiindu-i urechea, simțind gustul sângelui în gură și lovind-o cu pumnii în moalele capului.

Mâna Nerezzei apucă ranga, dar nu putea să ajungă până la spate, s-o poată lovi pe Astrid. Lovea orbește cu capătul ascuțit al uneltei, zgâriindu-i fruntea lui Astrid, dar nu reușea s-o desprindă de pe ea. Astrid își încleștă mâinile în jurul gâtului Nerezzei și strânse, dând drumul urechii, scuipând ceva scârbos din gură, apoi își concentră toată forța în strânsoarea pe care o forma în jurul gâtului Nerezzei.

Și strânse.

• TREIZECI ȘI OPT

<u>32 de minute</u>

Sanjit și Virtue îl cărau pe Bowie pe o targă improvizată, care nu era altceva decât un cearșaf întins între ei doi.

— Ce facem? întrebă Peace, frământându-și mâinile neliniștită.

— O ștergem, spuse Sanjit.

— Ce înseamnă asta?

— C-o ștergem? O, e ceva ce am făcut de vreo câteva ori în viața mea, spuse Sanjit. În viața asta ori lupți, ori o ștergi. Doar nu vrei să lupți, nu-i așa?

— Mi-e frică, se plânse Peace.

— Nu ai de ce să te temi, spuse Sanjit, străduindu-se să țină bine capetele cearșafului în mâini, în timp ce mergea cu spatele spre stâncă. Uită-te la Choo. El nu pare speriat, nu-i așa?

De fapt, Choo părea speriat de moarte. Dar Sanjit nu voia ca Peace să-și piardă cumpătul. Partea cea mai înfricoșătoare abia acum urma.

— Nu, răspunse Peace cu îndoială în glas.

— Fugim de aici? întrebă Pixie.

Avea o pungă de plastic cu piese de Lego într-o mână, nu se știa de ce, dar părea hotărâtă să nu se despartă de ea.

— Păi, de fapt, sperăm să putem zbura de aici, răspunse Sanjit vesel.

— Zburăm cu elicopterul? întrebă Pixie.

Sanjit schimbă câteva priviri cu Virtue, care se chinuia și el, ca și Sanjit, cu picioarele tremurânde, împleticindu-se în iarba înaltă.

— De ce fugim? întrebă Bowie plângăreț.

— E treaz, spuse Sanjit.

— Zici tu, se răsti Virtue, printre răsuflările greoaie.

— Cum te simți, micuțule? îl întrebă Sanjit.

— Mă doare capul, spuse Bowie. Și vreau niște apă.

— Ți-ai ales un moment cum nu se poate mai potrivit, mormăi Sanjit.

Ajunseră la marginea stâncii. Sfoara era încă acolo unde o lăsaseră el și Virtue alaltăieri.

— OK, Choo, coboară tu primul. Eu o să-i cobor pe copii până la tine, unul câte unul.

— Mi-e frică, spuse Peace.

Sanjit îl lăsă pe Bowie ușor jos și își răşchiră degetele chircite.

— OK, ascultați-mă bine cu toții.

Ascultau. Spre ușoara mirare a lui Sanjit.

— Ascultați: tuturor ne e frică, OK? Deci, nu e nevoie să-mi aducă aminte cineva cât de frică ne e. Vouă vă e frică. Mie îmi e frică. Tuturor ne este.

— Și ție ți-e frică? îl întrebă Peace.

— Fac pe mine, răspunse Sanjit. Dar, câteodată, viața devine grea și înfricoșătoare, OK? Cu toții am fost și altă dată în locuri în care ne-a fost frică. Dar suntem aici, nu? Suntem cu toții încă aici.

— Eu vreau să rămân aici, spuse Pixie. Nu pot să-mi las păpușile.

— O să ne întoarcem după ele, spuse Sanjit.

Îngenunche, irosind secunde prețioase, așteptând ca mutantul ăla ciudat, Caine, cu ochii lui ca de gheață, să apară din casă în orice moment.

— Copii, noi suntem o familie, nu? Și rămânem împreună, nu-i așa?

Nimeni nu părea sigur de asta.

— Și supraviețuim împreună, OK, insistă Sanjit.

Tăcere prelungă. Priviri insistente.

— E OK, spuse Virtue într-un târziu. Nu vă faceți griji, copii. O să fie totul OK.

Aproape credea asta și el.

Sanjit își dorea să fie atât de încrezător.

•

Astrid putea simți în mâini arterele și venele, și tendoanele din gâtul Nerezzei. Simțea cum sângele pompa în vene, încercând să ajungă la creierul Nerezzei. Simțea felul în care mușchii se răsuceau.

Simți traheea Nerezzei în convulsii, întregul corp i se zvârcolea acum, în spasme sălbatice, organele țipând frenetic după oxigen, nervii zvâcnind, creierul Nerezzei trimițând semnale smucite de panică.

Mâinile lui Astrid strângeau. Degetele i se înfipseră în carne, ca și cum ar fi încercat să strângă pumnii, și gâtul Nerezzei îi stătea în cale și, dacă ar fi strâns destul de tare…

— Nu! strigă Astrid.

Îi dădu drumul. Se ridică repede, se dădu înapoi, se uită cu groază la Nerezza, la cum fata se sufoca și se chinuia să respire.

Nu mai era aproape nimeni în piață. Mary îi dusese pe micuți în fugă spre plajă, ceea ce stârnise o panică de proporții, care molipsise pe aproape toată lumea. Toată lumea se grăbea să ajungă pe plajă. Astrid îi vedea în timp de fugeau.

Apoi văzu și silueta inconfundabilă care se luase alene după ei.

Aproape că ar fi putut fi oricine altcineva, oricare alt băiat înalt și slab. Dacă nu ar fi fost biciul șerpuindu-se în aer și încolăcindu-se cu tandrețe în jurul corpului lui, doar pentru a se descolăci și a lovi.

Drake râdea.

Nerezza se chinuia să respire. Micul Pete se holba.

Focuri de armă, o singură rafală zgomotoasă.

Soarele apunea acum în apă. Un soare roșiatic.

Astrid calcă peste Nerezza și întoarse pe spate pe fratele ei. Copilul gemu. Își flutură genele, deschizând încet ochii. Mâna i se întindea deja după joc.

Astrid îl ridică. Era cald la atingere. O senzație plăcută îi furnică brațul.

Astrid îl prinse pe micul Pete de gulerul cămășii, cu pumnii ei care o dureau.

— Ce înseamnă jocul ăsta, Petey?

Văzu cum privirea i se face sticloasă. Acoperită de vălul acela care îl separa pe micul Pete de lumea din jurul lui.

— Nu! țipă ea, cu fața la câțiva centimetri distanță de a lui. Nu și de data asta! Spune-mi. Spune-mi!

Micul Pete se uită la ea, susținându-i privirea. Era conștient. Și totuși, nu spunea nimic.

Era o pierdere de vreme să-i ceri micului Pete să folosească niște cuvinte. Cuvintele erau uneltele ei, nu ale lui. Astrid își coborî vocea:

— Petey. Arată-mi. Știu că ai puterea s-o faci. *Arată-mi.*

Ochii micului Pete se făcură mari. Ceva, dincolo de privirea indiferentă și inexpresivă, se urnise.

Pământul se căscă sub picioarele lui Astrid. Devenise o gură. Ea țipă și căzu, învârtindu-se în spirală, printr-un tunel de noroi, aprins de țipete de neon.

•

Diana deschise un ochi. Ce vedea în fața ei era o suprafață de lemn. O cutie vărsată de Cherios era obiectul cel mai recognoscibil din apropiere.

Unde era?

Închise ochiul și își puse din nou aceeași întrebare: „Unde sunt?”

Avusese un vis oribil, plin de detalii oripilante. Violență. Înfometare. Disperare. În vis, făcuse lucruri pe care nu le-ar fi făcut niciodată în viața reală.

Deschise ochii din nou și încercă să se ridice în picioare. Căzu pe spate rău de tot. Abia dacă simți podeaua când se lovi cu capul de ea.

Acum vedea picioare. Picioare de masă, de scaune, picioarele unui băiat îmbrăcat în blugi murdari și zdrențuiți și, dincolo de ele, picioarele strâmbe, zgâriate ale unei fete în pantaloni scurți. Ambele perechi de picioare erau legate cu sfoară.

Cineva sforăia. Cineva foarte aproape. Un sforăit dintr-o sursă nevăzută.

Bug. Numele îi veni în minte, pur și simplu. Și cu el, șocul înțelegerii că nu visa, că nu visase.

Mai bine să închidă ochii și să se prefacă.

Dar fata, Penny, cu picioarele roase de sfoară. Diana auzi un geamăt.

Cu mâinile stângace, apucă de un scaun și se ajută de el ca să se ridice în capul oaselor. Tentația de a se întinde din nou era aproape irezistibilă. Dar, încet-încet, mână peste mână, picior peste picior, se ridică din nou și se așeză pe scaun.

Caine dormea. Bug sforăia zgomotos și invizibil pe podea.

Penny se uită la ea printre gene.

— Ne-au drogat, spuse ea.

Căscă.

— Da, fu de acord Diana.

— Ne-au legat, spuse Penny din nou. Tu cum te-ai eliberat?

Diana își frecă încheieturile, ca și cum ar fi fost legate. De ce n-o legase Sanjit?

— Nodurile erau prea lejere, îi spuse lui Penny.

Capul lui Penny se clătina oarecum. Nu se putea concentra foarte bine.

— Caine o să-i omoare.

Diana încuviință. Încerca să gândească. Nu era lucru ușor cu un creier încă încetinit de cine știe ce drog pe care Sanjit îl strecurase în mâncare.

— Ar fi putut să ne omoare, spuse Diana.

Penny dădu din cap afirmativ.

— Prea speriați, spuse ea.

Sau poate că nu erau niște criminali, gândi Diana. Poate că nu erau genul de oameni care să profite de niște indivizi adormiți. Poate că Sanjit nu era genul de puști care să taie gâtul unui om care doarme.

— Au fugit, spuse Diana. Încearcă să scape de aici.

— Nu s-ar putea ascunde pe insula asta. Nu pentru multă vreme, îi vom găsi. Dezleagă-mă.

Penny avea dreptate, desigur. Chiar și așa, drogată cum era, Diana știa că avea dreptate. Caine avea să-i găsească în cele din urmă. Și *era* genul de om care ucidea.

Iubirea ei cea adevărată. Nu era ca bestia de Drake. Era ceva mult mai rău. Caine n-avea să-i omoare în nu știu ce răbufnire criminală. El i-ar ucide cu sânge-rece. Diana ieși împleticindu-se din cameră, ca un bețiv, izbindu-se de tocul unei uși, absorbind durerea, mergând mai departe. Ferestre. Ferestre mari într-o cameră atât de mare, încât mobila, grupată ici și colo în insulițe distincte, părea scoasă dintr-o casă de păpuși.

— Hei, dezleagă-mă, ceru Penny.

Îl văzu pe Sanjit imediat. Îl vedea din profil, pe fondul unui cer roșiatic, stând pe marginea prăpastiei. Cu el era o fetiță. Nu Virtue, ci o fetiță pe care Diana n-o mai văzuse până atunci.

Asta ascundea Sanjit: mai erau și alți copii pe insulă.

Sanjit încinse o sfoară în jurul fetiței, ca un soi de împletitură. O îmbrățișă. Se aplecă să-i vorbească față în față.

Nu, clar Sanjit nu era genul care să ucidă.

Apoi începu s-o coboare pe fetița care era, în mod clar îngrozită. În prăpastie.

Din cealaltă cameră veni un țipăt. Bug. Țipa.

— Ah ah ah ah, ia-le de pe mine!

Bug era treaz. Penny își folosise puterile ca să-i ridice lui Bug nivelul de adrenalină.

Sub privirile Dianei, Sanjit însuși coborî panta stâncii. Coborî cu fața spre casă. O văzuse pe Diana stând acolo, privindu-l?

Diana o auzi pe Penny venind în cameră, cel puțin la fel de nesigură pe picioare ca și Diana.

— Nenorocită proastă ce ești! urlă Penny. De ce nu m-ai dezlegat?

— Se pare că Bug a rezolvat problema, îi răspunse Diana.

Trebuia să-i fi tăiat sforile lui Penny înainte să fi văzut ce s-a întâmplat. Înainte să-l fi văzut pe Sanjit.

Diana puse mâna pe o vază de pe o masă de perete. Un cristal foarte frumos. Foarte greu.

— E frumos, spuse Diana către Penny.

Penny o privi de parcă era nebună. Apoi ochii lui Penny se concentrară dincolo de Diana. Asupra ferestrei.

— Hei! spuse Penny. Încearcă să...

Diana învârti vaza și o lovi pe Penny într-o parte a capului. Nu rămase să vadă efectul loviturii, ci ieși din cameră, clătinându-se, îndreptându-se, cu vaza încă în mână, spre bucătărie.

Caine dormea încă. Dar nu pentru mult timp, poate nu destul cât ar fi trebuit. Puterea lui Penny de a induce halucinații putea să dezgroape și morții. Ar trimite tot felul de terori în visele lui Caine și l-ar trezi cum făcuse și cu Bug.

Diana ridică vaza deasupra capului. În acel moment de falsă claritate, își dădu seama că, dacă Sanjit nu era genul care să spargă capul cuiva în somn, se părea că ea era exact genul acela.

Dar, înainte să poată trânti vaza în capul iubirii adevărate, pielea Dianei erupse. Guri mari, roșii, căscate apărură pe brațele ei, scrâșnind din dinți ascuțiți, zimțați ca de rechin. Gurile o mâncau de vie.

Diana țipă.

Într-un colț al minții ei, Diana știa că Penny făcea asta. Știa că nu era real, pentru că vedea gurile, dar nu le simțea, nu tocmai, dar țipă și scăpă vaza din mâini. De undeva, de departe, se auzi zgomotul de cristal spart.

Gurile roșii îi năpădeau acum brațele, croindu-și drum spre umeri, devorându-i pielea, dezvelindu-i mușchii și tendoanele.

Apoi se opriră.

Penny stătea acolo, rânjind batjocoritor. Sângele îi curgea șiroaie pe o parte a capului.

— Nu te pune cu mine, Diana, spuse Penny. Aș putea să te fac să te arunci în prăpastie zbierând.

— Lasă-i să plece, șopti Diana. Sunt doar niște puști de treabă, atâta tot. Doar niște puști de treabă.

— Nu ca noi, vrei să spui, răspunse Penny. Ești o idioată, Diana!

— Lasă-i să plece. Nu-l trezi pe Caine. Știi ce-o să le facă.

Penny o privea incredulă.

— Nu pot să cred că te place pe tine, și nu pe mine. Nici măcar nu ești frumoasă. Nu mai ești.

Diana râse.

— Asta vrei? Îl vrei pe el?

Privirea lui Penny îi spuse tot ce avea nevoie să știe. Se uita cu dor, cu dragoste spre Caine, care era încă inconștient.

— El e tot ce e mai bun.

Penny întinse o mână tremurândă și-l mângâie pe Caine ușor pe păr.

— Îmi pare rău că trebuie să fac asta, dragul meu, spuse Penny.

Caine se trezi urlând.

• TREIZECI ȘI NOUĂ

29 de minute

Astrid cădea întruna, știind că nu era real, știind că era un fel de iluzie. Dar era greu să creadă asta, când hainele îi fluturau și părul îi zbura în sus, iar brațele căutau să se prindă de pereții unui tunel care, pur și simplu, nu putea să fie real, dar care părea foarte real.

Dar, după o vreme, căderea se transformă în plutire. Era suspendată în aer, și lucrurile nu mai treceau ca un iureș pe lângă ea; lucrurile pluteau în jurul ei.

„Simboluri”, gândi Astrid.

Era ușurată să vadă că mintea încă îi mai funcționa. Indiferent de ce se întâmpla, de puterea care îi provoca acea reverie intensă, totuși nu-i prăjea creierul. Gândirea îi rămânea intactă. Cuvintele erau exact acolo unde le lăsase.

Simboluri. Simboluri fluorescente dispuse pe un fundal întunecat.

Nici măcar simboluri, își dădu ea seama, ci avataruri.

Era acolo un chip monstruos, încadrat de păr negru și lung, care se prelungea în capete de șerpi. Ochi întunecați și o gură care scuipa foc.

Apoi o ființă feminină cu o aureolă de raze portocalii care țâșneau din cap, ca niște raze de soare la asfințit.

O ființă masculină cu o mână ridicată, în care formase un glob de lumină verde. Acest avatar era departe, la marginea decorului întunecat.

Un avatar care nu era nici masculin, nici feminin, ci câte jumătate din fiecare. Dinți de metal și un bici.

Nerezza. Orsay. Sam. Dar cine era al patrulea avatar?

Acest al patrulea avatar părea mărul discordiei între doi manipulatori, doi jucători. Un jucător era reprezentat de o cutie. Cutia era închisă cu excepția unei margini care strălucea atât de puternic, încât îi era greu s-o privească. Precum o cutie de jucărie în care se ascunsese soarele.

— Petey, șopti Astrid.

Pe celălalt jucător mai mult îl simțea decât îl vedea. Încerca să-și întoarcă privirea spre el, să-l vadă, dar era întotdeauna dincolo de marginile câmpului vizual. Și își dădu seama că era împiedicată de cutia cu lumină, că nu i se permitea să-i vadă adversarul.

Pentru binele ei. O proteja.

Petey nu-i permitea să vadă gaiafagul.

Mintea lui Astrid fu inundată de imaginile celorlalte avataruri. Avataruri întunecate. Moarte. Victime ale jocului.

Toate aceste avataruri erau așezate în șiruri frumos orânduite, ca niște pioni aliniați înaintea vidului devorator de suflete care era gaiafagul.

— Astrid!

Cineva îi striga numele.

— Astrid! Revino-ți!

Decorul jocului dispăru.

Ochii lui Astrid priveau acum piața orașului; fratele ei era doar la câțiva metri de ea, și Brianna o scutura zdravăn.

— Hei, ce naiba e cu tine? întrebă Brianna, mai mult nervoasă decât îngrijorată.

Astrid o ignoră pe Brianna și o căută cu privirea pe Nerezza. Nu era de găsit.

— Fata aia, era o fată aici, spuse Astrid.

— Ce se întâmplă, Astrid. Tocmai am… Se opri suficient de mult ca să tușească de vreo zece ori, în succesiune rapidă. Tocmai l-am oprit pe Lance la timp, înainte să omoare un puști în bătaie. Lumea aleargă de nebună spre plajă. Adică, pentru Dumnezeu, îmi iau și eu o zi liberă, să-mi treacă nenorocita asta de gripă, și ia uite, nebunie peste tot, dintr-odată!

Astrid clipi, privi în jur, încercă să priceapă ceva din atât de multă informație.

— E jocul, spuse Astrid. Gaiafagul a ajuns la Petey prin jocul lui.

— Poftim?

Astrid știa că spusese prea mult. Brianna nu era genul de persoană căreia să-i încredințeze adevărul despre micul Pete.

— Ai văzut-o pe Nerezza?

— Pe cine? Fata care se ține de fundul lui Orsay?

— Nu e o fată, spuse Astrid. Nu tocmai. O prinse de mână pe Brianna. Găsește-l pe Sam. Avem nevoie de el. Găsește-l!

— OK. Unde?

— Nu știu! țipă Astrid. Își mușcă buzele. Caută peste tot!

— Hei, spuse Brianna și se întrerupse ca să tușească iar, până se făcu roșie ca racul. Înjură, tuși din nou și apoi, într-un final, spuse: Hei, sunt rapidă, OK? Dar nici măcar eu nu pot să caut peste tot.

— Lasă-mă să mă gândesc un minut, spuse Astrid.

Își închise ochii strâns. Unde? Unde s-ar fi dus Sam? Era jignit, supărat, se simțea neputincios.

Nu, nu era bine.

— Oh, Doamne, unde e? se întrebă Astrid.

Nu-l văzuse de când plecase să-i vină de hac lui Zil și să oprească focul. Ce se întâmplase, de îl făcuse să fugă? Ce făcuse, de îi era așa rușine?

Nu, nici asta nu era. Îl văzuse pe băiatul biciuit.

— Centrala nucleară, spuse Astrid.

— De ce să se fi dus acolo?

— Pentru că ăla e locul care îl sperie cel mai tare, spuse Astrid.

Brianna nu părea prea convinsă. Dar apoi liniile feței i se relaxară.

— Da, spuse ea. Exact așa ar face Sam.

— Trebuie să-l aduci aici, Brianna. El e piesa cea mai tare a lui Petey.

— Ăăăăă… poftim?

— N-are-a face, se răsti Astrid. Adu-l pe Sam. Acum!

— Cum?

— Hei, tu ești Briza, nu? Fă-o, și gata!

Brianna se gândi un moment.

— Daaa, OK. M-am că…

Restul cuvântului se pierdu în vânt.

Astrid îi dădu jocul înapoi fratelui ei. El privea în pământ, fără s-o bage în seamă. Ținu jocul în mână pentru o clipă, apoi îi dădu drumul jos.

— Trebuie să joci în continuare, Petey.

Fratele ei scutură din cap.

— Am pierdut.

— Petey, ascultă la mine. Astrid îngenunche lângă el, îl cuprinse în brațe, apoi, reconsiderând mișcarea, îi dădu drumul. Am văzut jocul, spuse ea. Tu mi-ai arătat jocul. Am fost înlăuntrul lui. Dar e real, Petey. E real.

Micul Pete se uită dincolo de ea. Nu era interesat. Poate că nici măcar n-o vedea, darămite s-o mai și audă.

— Petey, încearcă să ne distrugă. Trebuie să joci.

Împinse jocul spre el.

— Nerezza este avatarul gaiafagului. Tu ai făcut-o să fie reală. Tu i-ai dat un trup. Numai tu ai o asemenea putere. Te folosește, Petey. Te folosește ca să ucidă.

Dar, dacă micului Pete îi păsa, n-o arăta în niciun fel.

•

Fugiseră panicați. Majoritatea populației din Perdido Beach alerga de mama focului și nimeni nu știa exact de ce. Sau poate că știa de ce, dar fiecare avea motivul lui.

Lui Zil îi plăcea la nebunie. Aici, în sfârșit, era haosul total, panica oarbă pe care și-o dorise ca rezultat al incendiilor pe care le provocase. Aici orice urmă de ordine dispăruse cu totul.

Copiii de pe plajă se împiedicau și cădeau în nisip. Unii alergau în apă urlând.

Drake viu. Drake cu biciul lui, lovindu-i, mânându-i de la spate, ca și cum ar fi condus o turmă de vite la apă.

Alți copii, care rămăseseră pe șosea, alergau paralel cu plaja. Zil era cu ei, alergând alături de Turk, uitându-se după mutanți; văzu un puști a cărui singură putere mutantă era să strălucească puternic, inofensiv, dar era un mutant și, ca toți mutanții, trebuia distrus.

Turk se opri, ridică pușca, ținti și trase. Rată, dar puștiul se panică și căzu izbindu-se cu fața de bordură. Zil îl lovi și continuă să fugă. În timp ce alerga, țipa frenetic, cu o veselie teribilă:

— Fugiți, monștrilor, fugiți!

Dar erau foarte puțini mutanți printre copiii adunați pe șosea. Prea puține ținte reale. Dar asta era OK, pentru că scopul, în momentul ăsta, era să creeze frică, frică și haos.

Nerezza îi spusese că se apropie. Și ea era o mutantă? se întrebă Zil. Nu i-ar plăcea ideea de a fi nevoit s-o ucidă; era atrăgătoare și misterioasă, și mult mai mișto decât plicticoasa Lisa cu fața ei ștearsă.

Îl văzu pe Lance în față. Credinciosul Lance își pierduse pistolul și bâta.

— Am nevoie de o armă! țipă Lance. Dă-mi ceva!

Turk avea o bâtă cu un cui prins la capăt. I-o aruncă lui Lance. O luară din nou la picior, ca o haită de lupi vânând o turmă de vite.

Copiii mai mari reușeau să scape, dar cei mai grăsuni și cei mai mici rămâneau în urmă, epuizați sau pur și simplu incapabili să țină pasul din cauza picioarelor mai scurte.

Erau cu toții îngrămădiți pe drumul șerpuit care ducea spre Clifftop.

— Puștiul ăla de colo, arătă Zil. Colo! El e un amator de mutanți!

Lance ajunse la el primul și învârti bâta cu cui deasupra capului, apoi lovi. Copilul scăpă neatins și o luă la goană, părăsind șoseaua și rostogolindu-se pe pantă, printre niște tufișuri, și oprindu-se, într-un final, într-un cactus.

Zil râse și arătă spre el.

— Al tău e, Turk!

Și Zil porni din nou, cu Lance alături, Lance ca un zeu blond al războiului, ca Thor, atacând tot ce prindea, fără să mai facă diferența între mutanți și nonmutanți, să moară toți, toți cei care refuzaseră să i se alăture lui Zil.

— Fugiți! urla Zil. Fugiți, lașilor! Veniți cu mine sau fugiți să vă salvați viața, dacă puteți!

Se opri un minut, obosit de alergarea la deal. Lance se opri în dreptul lui. Alții, vreo șase copii, toți loiali găștii Human Crew, toți eroi ai umanității, gândi Zil cu înfocare.

Apoi lui Lance îi pieri zâmbetul. Arătă într-un punct anume. Jos, pe drumul pe care tocmai îl urcaseră.

Dekka, la pas, dar avansând rapid.

Înverșunată.

Cineva era lângă Zil. Putea s-o simtă. Nerezza. O privi. Gâtul îi era roșu, primul semn al unor serioase vânătăi. Avea o tăietură pe frunte. Ochii îi erau injectați, și părul era tot încâlcit.

— Cine ți-a făcut asta? o întrebă Zil, intrigat la culme.

Nerezza îl ignoră.

— Trebuie oprită.

— Cine? Zil își îndreptă brusc capul spre Dekka. Pe ea? Și cum ar trebui s-o opresc eu pe *ea*?

— Puterile ei nu bat până la arma ta, Zil, spuse Nerezza.

— Ești sigură?

— Sunt sigură.

— De unde știi? Ești și tu o mutantă?

Nerezza râse.

— Cine sunt eu? Dar cine ești tu, Zil? Ești tu Comandantul? Sau ești un laș care se ascunde de o mutantă negresă lesbiană și grasă? Pentru că în momentul ăsta tu alegi ce ești.

Lance se uita stresat către Zil. Turk dădu să spună ceva, dar părea să nu reușească a găsi cuvintele potrivite.

— Trebuie oprită, spuse Nerezza.

— De ce? întrebă Zil.

— Pentru că vom avea nevoie de gravitație, *Comandante.*

•

Mary ajunse în capătul drumului, sus, la Clifftop. O serie de cărări mai mici coborau pe stânca însăși.

Se uită în urmă să vadă ce făceau micuții și descoperi că, aparent, întreaga populație din Perdido Beach venea după ea.

Copiii erau răspândiți pe toată lungimea drumului, unii alergând, alții pironiți locului, încercând să respire. În spatele mulțimii, Zil și o mână de golani cu arme după ei.

Mai departe, copii care fugiseră pe plajă erau mânați ca niște vite înapoi pe drum.

Acest al doilea grup fugea de o altă teroare. Din poziția ei, Mary îl vedea cum nu se putea mai clar pe Drake fugărindu-i pe copiii îngroziți. Unii erau în apă. Alții încercau să urce pe dig și apoi pe stâncile care separau plaja principală din Perdido Beach de una mai mică de la baza stâncii Clifftop.

Așa cum spusese și Profeta. Tribulația focului. Demonul. Și apusul roșu în care Mary își va lepăda povara.

— Veniți cu mine, copii, rămâneți cu mine!

Și așa și făcură.

O urmară de-a lungul pajiștilor năpădite de buruieni de la Clifftop, cândva frumos îngrijite și întreținute. Spre vârf. Spre marginea prăpastiei, având în stânga lor bariera FAYZ, oarbă, de nepătruns, capătul acelei lumi deosebite a lor.

Dedesubt, pe plajă, Orsay stătea cu picioarele încrucișate pe o piatră care îi devenise amvon. Unii copii ajunseseră deja la ea și se adunaseră, înfricoșați, în jurul ei. Alții se chinuiau să coboare stâncile până la ea.

Soarele apunea într-o explozie de roșu.

Orsay stătea nemișcată pe piatra ei. Părea să nu miște nici măcar un mușchi. Avea ochii închiși.

Jos, lângă piatră, stătea Jill, sirena, care părea pierdută, speriată, o siluetă nesigură pe fundalul spectacolului de lumină și culoare din vest.

— Mergem jos, pe plajă, Mamă Mary? întrebă o fetiță.

— Nu mi-am adus costumul de baie, spuse o alta.

Nu mai rămăsese decât un minut. A cincisprezecea aniversare. Ziua ei care pica de Ziua Mamei. Se uită la ceas.

Ar fi trebuit să fie tulburată, știa asta, ar fi trebuit să-i fie frică. Dar, pentru prima dată de multă, multă vreme, Mary era împăcată cu ea însăși. Întrebările copiilor n-o mai ajungeau. Fețele neliniștite, îngrijorate, întoarse spre ea erau departe. În sfârșit, totul avea să fie bine.

Profeta nu se mișca. Stătea atât de calm, neatinsă de nebunia din jurul ei, indiferentă la țipetele și plângerile, și nevoile copiilor.

Profeta a văzut că toți vom trece prin vremuri de încercări grele. Vremurile sunt aproape, foarte aproape. Și apoi, Mary, vor veni îngerul și demonul. Și, în apusul roșu, cu toții vom fi izbăviți.

Profeția lui Orsay, așa cum îi fusese spusă de Nerezza.

„Da, gândi Mary. Ea este cu adevărat Profeta.”

— Pot să cobor pe stânci, până la plajă, spuse Justin curajos. Nu mi-e frică.

— Nu e nevoie, spuse Mary. Îi ciufuli părul cu tandrețe. Vom zbura până jos.

• PATRUZECI

16 minute

Coborâșul până la iaht, botezat *Fly Bay Too,* îi mâncase lui Sanjit un an din viață. De două ori fusese la un pas de a-l scăpa pe Bowie. Pixie se lovise la cap și începuse să plângă. Și Pixie putea să urle, nu glumă.

Peace fusese liniștită, dar irascibilă. Ceea ce era destul de normal, date fiind circumstanțele.

Apoi ajunseră la partea în care trebuiau să îi urce pe iaht. Fusese mai ușor decât să-i coboare de pe stâncă, dar deloc floare la ureche.

„Frate, ce bine ar fi fost ca, măcar o dată, să fie ceva și floare la ureche”, își spuse Sanjit, în timp ce el și Virtue îi urcau pe copii în elicopter.

O zi la plajă i-ar fi trebuit. Asta ar fi fost floare la ureche și mult mai bine decât să privească în sus la stânca aia, știind că se pregătea să intre cu elicopterul direct în ea. Asta presupunând că ar fi putut să ridice elicopterul de pe helipad.

Cel mai probabil n-avea să ajungă suficient de departe încât să-și facă griji că ar putea omorî pe careva de pe stâncă. Cel mai probabil avea să se înalțe destul de mult ca să plonjeze în mare.

Nu avea niciun sens să se gândească la asta. Nu mai puteau să rămână aici, în condițiile astea. Nici măcar dacă se liniștea în privința lui Bowie. Văzuse ce putea face Caine.

Trebuia să-i ia pe copii de pe insulă. Trebuia să-i ducă departe de Caine. Virtue spunea că era ceva profund malefic la Caine. Sanjit îi văzuse ochii când îl înfruntase.

Sanjit se întreba dacă Diana avusese dreptate, că Virtue avea nu știu ce putere mutantă de a-i judeca pe oameni. Mai degrabă era doar genul care să judece aspru în general.

Dar Virtue avusese dreptate despre răul care venise asupra lor. Caine fusese foarte aproape de a-l izbi pe Sanjit de un perete. Nicio șansă ca o creatură ca el să-i tolereze pe Pixie, Bowie și Peace, darămite pe Choo. N-avea de gând să împartă o rezervă de hrană, care și așa se micșora, cu ei.

— Ca și cum lucrurile vor fi mult mai bune pe continent, mormăi Sanjit.

— Poftim? îl întrebă Virtue distrat.

Era ocupat, încercând să-i lege centura lui Bowie în scaunul din spate al elicopterului. Erau doar patru locuri în elicopter, pilotul și trei pasageri. Dar erau locuri pentru adulți, așa că cele două din spate era suficient de încăpătoare pentru cei mici.

Sanjit urcă în scaunul pilotului. Pielea era crăpată și foarte uzată. În film scaunul avea tapițerie din pânză. Sanjit își amintea asta cu foarte mare claritate. Era aproape singurul lucru de care își amintea.

Își umezi buzele, nemaiputând să amâne frica debilitantă că urma să-i omoare pe toți.

— Știi ce-ai de făcut? îl întrebă Virtue.

— Nu! Evident că nu! țipă Sanjit. Apoi, pentru binele micuților, se întoarse pe jumătate și le spuse: Absolut. Evident că știu cum se pilotează un elicopter. O nimica toată!

Virtue se ruga. Ochii închiși, capul plecat, rugându-se.

— Mda, asta sigur o să ne ajute, spuse Sanjit.

Virtue deschise un ochi și spuse:

— Fac și eu ce pot.

— Frate, nu voiam să fiu măgar, spuse Sanjit. Adică mă rog și eu la toți dumnezeii și zeii, și la toți sfinții sau la orice altceva.

Virtue închise ochii din nou.

— Să ne rugăm? întrebă Peace.

— Da. Rugați-vă. Toată lumea să se roage! țipă Sanjit.

Apăsă butonul de pornire.

Nu cunoștea un dumnezeu anume la care ar fi trebuit să se roage; era hindus, dar numai prin naștere, nu citise cărțile sfinte sau ceva. Dar Sanjit șopti:

— Oricine ai fi, dacă mă auzi, acum ar fi un moment foarte bun să ne ajuți.

Motorul prinse viață cu zgomot.

— Mamă! țipă Sanjit, surprins. Se așteptase și sperase pe jumătate ca motorul nici măcar să nu pornească.

Era nemaipomenit de puternic și de zgomotos. Elicopterul se zgudui fantastic.

— Ăăă… cred că am să trag de asta! țipă Sanjit.

— *Crezi*? urlă Virtue, sunetul vocii lui fiind înghițit de zgomotul motorului.

Sanjit se aplecă spre el și-i puse o mână pe umăr.

— Te iubesc, frățioare.

Virtue duse mâna la inimă și dădu din cap, consimțind.

— Fantastic! spuse Sanjit tare, deși numai el putea să-și audă propria voce. Și acum, că am tras scena asta așa emoționantă, e timpul ca eroii să dispară glorios.

Virtue se încruntă, încercând să audă.

— Am spus, urlă el din toți plămânii, că sunt invincibil! Și acum, să zburăm!

•

Dekka văzu gașca lui Zil împărțindu-se în două grupuri, unul la stânga drumului, celălalt la dreapta. O ambuscadă.

Ezită. Ce bine ar fi fost ca în momentul ăsta să fi fost Brianna! Briza nu era antiglonț, dar era teribil de greu s-o nimerești dacă mergea cu cinci sute de kilometri la oră.

Dacă va continua să avanseze, aveau s-o împuște.

Unde era Brianna? Cel mai probabil încă prea bolnavă ca să se miște, pentru că altfel ar fi fost drept în mijlocul bătăliei. Brianna nu era genul care să rateze o luptă. Îi era dor de ea și spera, în același timp, să rămână acasă, în siguranță. Dacă i se întâmpla ceva Briannei, Dekka nu știa cum ar putea continua să trăiască.

Dar întrebarea mai importantă era: unde era Sam? De ce era treaba Dekkăi să meargă pe șoseaua aia? Nici măcar nu știa ce avea de făcut. Poate că n-avea să se întâmple nimic. Poate că Drake, venind turbat de pe plajă, distrugând totul în cale, avea să-l provoace pe Zil, și cei doi se vor omorî unul pe celălalt.

Dekkăi i-ar fi plăcut să vadă așa ceva. Chiar în momentul ăsta, acum, înainte să trebuiască să-și continue drumul spre Clifftop.

— Da, chiar că ar fi fost grozav, își spuse Dekka.

Derbedeii lui Zil își pierdeau răbdarea. Nu mai așteptau. Își croiau drum spre ea din ambele margini ale drumului. Bâte. Răngi. Țevi.

Arme de foc.

Ar putea să fugă. Să trăiască. Să scape de-acolo. S-o găsească pe Brianna și să-i spună: „Briza, știu că, probabil, nu simți la fel pentru mine și probabil că și ce-ți voi spune ți se va părea scârbos și mă vei urî pentru că am spus-o, dar te iubesc”.

Trupul îi furnica din cap până în picioare de frică. Închise ochii pentru o secundă și simți în acel întuneric temporar cam cum ar fi după moarte. Numai că nu prea simți nimic după moarte, nu?

Ar putea să fugă. Să fie cu Brianna.

Numai că nu, asta nu se putea întâmpla niciodată. Avea să-și petreacă restul zilelor iubind-o pe Brianna de departe. Probabil că nu-i va spune niciodată ce simte pentru ea.

Cu coada ochiului îl văzu pe Edilio venind direct spre Drake din spate. Era singur, copil nebun, împotriva lui Drake. De departe, mișcându-se prea încet, venea Orc.

Edilio ar putea să decidă să mai aștepte, până venea Orc. Poate că ar fi fost prea mult pentru copiii înspăimântați asupra cărora se năpustea Drake. Dar Edilio nu luase o asemenea hotărâre.

Nu-l aștepta pe Orc.

— Nici eu nu-l aștept pe Sam, decise Dekka.

Începu să meargă.

Fu tras primul foc de armă. Cretinul ăla de Turk. Bubuitura fu extrem de puternică. Dekka văzu focul izbucnind din țeava puștii. Alice fierbinți mușcară din asfaltul din fața ei. Unele ricoșară și i se înfipseră în picioare.

Durere. Aveau s-o doară mai târziu.

Dekka nu putea ajunge până la Turk sau Zil, sau Lance cu puterea ei. Nu de la distanța asta.

Dar putea să le facă foarte grea misiunea de a o nimeri.

Dekka ridică mâinile sus. Forța gravitațională dispăru.

Dekka mergea înainte printr-un văl de pământ și praf, și cactuși învârtindu-se prin aer.

•

Sam tocmai ajunsese la poarta diformă de metal a centralei nucleare, când auzi o pală rapidă de vânt și văzu o umbră mișcându-se.

Umbra se opri din vibrat și deveni Brianna.

Ținea ceva. Ținea două lucruri.

Sam se uita la obiectele din mâinile ei. Apoi se holbă la ea. Apoi iar la obiectele din mâinile ei.

Aşteptă, aplecat, până Brianna se opri din tușit.

— Nu, spuse el.

— Sam, au nevoie de tine. Și nu pot să aștepte până te miști tu ca melcul înapoi.

— Cine are nevoie de mine? întrebă Sam sceptic.

— Astrid mi-a spus să te aduc. Indiferent cum.

Sam nu putea să se abțină să nu fie mulțumit.

— Deci, așa. Astrid are nevoie de mine.

Brianna își dădu ochii peste cap.

— Da, Sam, încă mai e nevoie de tine. Tu ești ca un zeu pentru noi, muritorii. Nu putem trăi fără tine. Mai târziu o să-ți ridicăm și un templu. Satisfăcut?

Sam dădu din cap, nu că ar fi fost de acord, dar că înțelesese ideea.

— Drake?

— Cred că Drake e doar o parte, spuse Brianna. Astrid era speriată rău. De fapt, cred că prietena ta a avut o zi foarte, foarte proastă.

Brianna lăsă skateboardul în fața lui Sam.

— Nu-ți face griji, Sam. Nu te las să cazi.

— Nu zău? Atunci de ce ai adus casca?

Brianna i-o aruncă în brațe.

— În cazul în care cazi.

•

Edilio avea probleme cu alergatul pe nisip. Dar poate nu ăsta era motivul pentru care nu-l putea prinde din urmă pe Drake.

Poate că nu voia să-l prindă din urmă pe Drake. Poate că era speriat de moarte de Drake. Orc se luptase cu Drake la un moment dat și aproape că ajunseră la egalitate. Sam se luptase cu el și pierduse. Caine îl omorâse.

Și totuși, iată-l pe Drake. Viu. Așa cum Sam bănuise. Așa cum Sam se temuse. Psihopatul era în viață.

Edilio se împiedică și căzu în nisip. Pușca lui automată se descărcă, PAC, PAC, PAC, pentru că Edilio apăsase, din greșeală, pe trăgaci.

Edilio rămase în genunchi.

„Ridică-te, își spuse. Ridică-te, asta e ceea ce faci tu de obicei. Ridică-te!”

Se ridică. Începu să alerge din nou. Inima îi bătea în piept de parcă avea de gând să iasă.

Drake nu mai era departe, poate la vreo treizeci de metri înaintea lui, nu departe. Îl biciuia pe un biet copil care alergase prea încet.

Edilio văzuse rezultatele acelui bici teribil. Durerea provocată de acel bici distrusese ceva în Sam.

Dar Edilio se apropia din ce în ce mai repede. Ideea era să ajungă suficient de aproape… dar nu prea aproape.

Drake încă nu-l văzuse. Edilio ridică pușca în poziție de tragere. Cincisprezece metri. Putea să-l lovească pe Drake de acolo, dar erau vreo zece-doisprezece copii în vizor drept în spatele lui. Gloanțele nu nimereau întotdeauna. Îl putea omorî pe Drake. Dar la fel de bine i-ar fi putut omorî și pe copiii care alergau din calea lui.

Trebuia să tragă de timp, până ce copiii ieșeau din bătaia puștii lui.

Îl fixase pe Drake prin cătare. Fixarea țintei era dificilă când arma trăgea automat. Reculul avea să fie feroce. Puteai să ținteşti pentru primul foc, dar după aceea era ca și cum ai fi ținut în mână un furtun de incendiu.

Trebuia să-l facă pe Drake să se oprească. Trebuia să-i ajute pe copii să dispară din calea lui.

— Drake! strigă Edilio. Dar gura îi era uscată de la nisip. Ce ieșise nu fusese mai mult decât un mârâit abia auzit. Drake! țipă el din nou. Drake!

Drake se opri brusc. Se întoarse, dar fără grabă, încet. Apatic.

Drake zâmbi în felul acela al lui, sălbatic și mortal. Ochii lui erau albaștri și goliți de orice fel de sentiment, în afară de amuzament. Părul lui negru era murdar, lipsit de strălucire. Pielea părea spoită cu noroi. Avea noroi pe dinți.

— Vai, Edilio, spuse Drake. Dar de când nu ne-am mai văzut, emigrantule?!

— Drake, spuse Edilio, pierzându-și iar vocea.

— Da, Edilio? răspunse Drake cu exagerată politețe. Voiai să spui ceva?

Stomacul lui Edilio se răzvrăti. Drake era mort. Mort.

— Ești… ești arestat.

Drake scoase un hohot surprins.

— Arestat?

— Exact, ai auzit bine, spuse Edilio.

Drake făcu un pas spre el.

— Stai! Stai pe loc! îl avertiză Edilio.

Drake continuă să înainteze.

— Dar eu vin să mă predau, Edilio. Pune-mi cătușele, domnule polițist!

— Oprește-te sau trag!

Copiii din jurul lui Drake încă mai fugeau. Destul de departe, oare? Edilio trebuia să le ofere tot timpul de care aveau nevoie. Drake încuviință din cap, înțelegând.

— Pricep. Ești așa un băiat bun, Edilio! Te asiguri că bieții copilași nu mai sunt prin preajmă înainte să mă pui la pământ.

Edilio calculă cu aproximație că biciul lui Drake putea ajunge la trei, poate patru metri distanță. Era acum la o distanță de doar opt metri, poate. Edilio ținti spre trunchiul lui Drake, cea mai mare țintă; așa citise el că trebuia procedat.

Încă un pas. Și încă unul. Drake avansa.

Edilio păși înapoi. Încă o dată.

— Ah, nu e drept, îl luă Drake în batjocură. Să nu mă ții tu în bătaia puștii, chiar așa?

Drake se mișcă dintr-odată, incredibil de repede.

PAC!

CLIC!

Primul glonț îl lovi pe Drake în piept. Dar niciun alt glonț nu mai plecă de pe țeavă.

Se blocase! Arma se blocase. Intrase nisip în mecanismul de tragere. Edilio trase încă o dată de pârghia de armare, încercând să…

Prea târziu.

Drake pocni biciul care se încolăci în jurul picioarelor lui Edilio și, dintr-odată, Edilio era pe spate, trăgând disperat aer în piept, iar Drake stătea deasupra lui.

Mâna șerpuitoare se încolăci din nou, strângându-se în jurul gâtului lui Edilio. Edilio se zvârcoli. Încercă să folosească pușca pe post de bâtă, dar Drake blocă ușor lovitura cu cealaltă mână.

— Te-aș biciui, Edilio, dar nu prea am timp de distracție, spuse Drake.

Mintea lui Edilio se învârtea, înnebunită, din ce în ce mai slăbită. Prin ochii înroșiți îi văzu zâmbetul lui Drake la câțiva centimetri de fața lui, savurând din plin prim-planul morții lui Edilio.

Drake rânji. Și apoi, Edilio își pierdu cunoștința și, afundându-se în întuneric, văzu fire metalice crescând peste dinții murdari de noroi ai lui Drake.

• PATRUZECI ȘI UNU

12 minute

Sanjit uitase tot ce crezuse că învățase despre pilotarea unui elicopter.

Ceva cu o manetă care schimba înclinarea paletelor de rotor.

Ceva despre un unghi de atac.

Ceva ciclic. Pedale. Ceva colectiv. Dar care era care?

Încercă pedalele. Coada elicopterului se smuci violent spre stânga. Își luă picioarele de pe pedale. Elicopterul se învârti năuc, mai să cadă de pe punte.

— Mda, astea funcționează bine! țipă Sanjit, sperând cu disperare să-i asigure pe ceilalți că totul era în regulă.

— Probabil că ar trebui să decolezi mai întâi, înainte să încerci să te învârți, țipă Virtue.

— Nu zău?

Acum își amintea ceva. Răsuceai ceva ca să faci rotoarele să propulseze. Dar ce trebuia să răsucească?

Mâna stângă. Pasul colectiv. Sau era cel ciclic? Cui îi păsa, era singura chestie care se răsucea.

Răsucea maneta. Încet. În mod evident, zgomotul motorului crescu în intensitate și își schimbă unghiul de înclinație, iar elicopterul se ridică în aer.

Apoi începu să se învârtă. Elicopterul se îndreptă spre prova, spre suprastructură, în timp ce coada îl învârtea ca un titirez în sensul acelor de ceasornic.

Ca un titirez.

Pedalele. Trebuia să le folosească să…

Elicopterul încetă să se mai învârtă în sensul acelor de ceasornic. Ezită. Apoi începu să se învârtă invers. Sanjit era vag conștient de țipetele din jurul lui. Cinci copii într-un elicopter. Cinci țipete. Inclusiv al lui.

Pedalele din nou. Și elicopterul se opri din învârtit. Încă se deplasa în derivă spre suprastructura vasului, dar acum o făcea invers.

Trase maneta colectivă până la capăt, până la capăt, și elicopterul țâșni ca o săgeată în sus. Ca într-un parc de distracție din Las Vegas, unde Sanjit fusese la un moment dat. Ca și cum elicopterul ar fi fost pe o sfoară, și cineva trăgea de ea în sus.

În sus și dincolo de suprastructură. Sanjit o văzu dispărând sub picioarele lui.

ZGRANG! ZGRANG! ZGRANG!

Rotoarele se loviseră de ceva. Bucăți de cabluri și stâlpi de metal zburau în toate părțile. Antena radio a iahtului.

Elicopterul continua să se ridice și să se îndrepte cu spatele spre peretele stâncii.

„Chestia ailaltă, cum îi zicea, ceva ciclic, bățul ăla, chestia din dreapta lui, pune mâna pe ea, pune mâna, fă ceva, ceva, orice, apasă, apasă pedala până la capăt.” Se învârteau iar! Uitase pedalele, pedalele alea nenorocite, și acum picioarele lui nu le mai găseau, iar elicopterul se învârtea la o sută optzeci de grade și cu maneta regulatorului ciclic împinsă în față, se ducea direct spre peretele stâncii. Nu mai erau decât vreo treizeci de metri.

Cincisprezece metri.

Într-o fracțiune de secundă aveau să fie morți. Și nimic nu putea să-i oprească.

•

Diana fugi de-a lungul pajiștii năpădite de buruieni. Caine era înaintea ei, mai rapid ca ea; trebuia să-l ajungă din urmă.

Sunetul motorului elicopterului se auzea din ce în ce mai tare, din ce în ce mai aproape.

Caine se opri pe buza stâncii. Diana ajunse și ea, răsuflând din greu, la trei metri de Caine.

Într-o secundă, Diana înțelese ce ascunsese Sanjit. Dedesubt, la baza stâncii, zăcea un iaht alb, izbit de stânci. Un elicopter se chinuia să se înalțe, învârtindu-se înnebunit într-o parte și-n alta.

Pe chipul lui Caine înflori un zâmbet diabolic.

Penny venea, abia răsuflând, în urma lor. Bug, ei bine, probabil că era și el pe undeva, pe-acolo. N-aveau de unde să știe.

Diana se grăbi să-l ajungă pe Caine.

— Nu, te rog, n-o face! plânse ea.

Caine îi întoarse o privire furioasă.

— Taci, Diana!

Sub ochii lor, elicopterul se învârti din nou, necontrolat, și se avântă spre stâncă.

Caine își întinse mâinile, și elicopterul încetă să mai înainteze. Era atât de aproape, încât elicele tăiară în bucăți un tufiș care crescuse pe suprafața stâncii.

— Caine, nu face asta! îl imploră Diana.

— Ce-ți pasă ție? întrebă Caine de-a dreptul încurcat.

— Uită-te! Uită-te la ei! Au copiii mici înăuntru. Copii mici!

Geamul de sticlă al elicopterului era la câțiva centimetri de stâncă. Sanjit se chinuia să mențină controlul. Virtue, lângă el, se ținea strâns de scaun. Trei copii mai mici stăteau grămadă pe scaunele din spate, țipând, acoperindu-și ochii. Nu erau atât de mici, încât să nu știe că se aflau la o fracțiune de secundă de moarte.

— Cred că Sanjit ar fi trebuit să se gândească la asta, înainte să mă fi mințit, spuse Caine.

Diana îl prinse de braț, apoi îi luă fața în mâini. Îi mângâie obrazul, apăsând ușor.

— N-o face, Caine. Te implor!

— O fac eu, spuse Penny, reapărând lângă Caine. Hai să vedem cum zboară când elicopterul e plin de scorpioni!

Diana știa că Penny nu trebuia s-o fi spus.

— Nu face nimic, Penny, mârâi Caine. Eu iau hotărârile aici.

— Nu, tu faci ce-ți spune ea, ripostă Penny. Practic, îi scuipase cuvintele în fața Dianei. Vrăjitoarea asta! Frumușica asta de-aici.

— Potolește-te, Penny! o avertiză Caine.

— Nu mi-e frică de tine, Caine! țipă Penny. A încercat să te omoare când erai inconștient. A…

Înainte să poată finaliza acuzația, Penny zbură prin aer. Plutea, urlând, suspendată la înălțime, deasupra elicelor elicopterului.

— Hai, Penny, dă-i drumul! mugi Caine. Amenință-mă cu puterile tale! Fă-mă să-mi pierd concentrarea!

Penny urla, isterică, dând sălbatic din mâini și din picioare, holbându-se îngrozită la lamele strălucitoare de sub ea.

— Lasă-i să plece, Caine! îl rugă Diana.

— De ce, Diana? De ce mă trădezi?

— Te trădez? râse Diana. Te trădez? Am fost alături de tine în fiecare zi, în fiecare oră, din momentul în care a început coșmarul ăsta!

Caine o privi atent.

— Dar, cu toate astea, mă urăști.

— Nu, ticălos morbid și cretin ce ești, te iubesc. N-ar trebui. Ești stricat pe dinăuntru, ești bolnav, Caine, bolnav! Dar te iubesc.

Caine ridică o sprânceană.

— Atunci trebuie să iubești și ceea ce fac. Cine sunt.

Caine zâmbi, și Diana știu că pierduse disputa. Putea să i-o citească în ochi.

Se îndepărtă de el. Se apropie, cu spatele, de prăpastie. Simți cu picioarele marginea, privindu-l în tot acest timp în ochi.

— Te-am ajutat când am putut, Caine. Am făcut tot ce se putea face. Te-am ținut în viață și ți-am schimbat cearșafurile pătate de rahat când întunericul pusese stăpânire pe tine. L-am trădat pe Jack pentru tine, Caine. Am trădat pe toată lumea pentru tine. Am mâncat… Doamne, iartă-mă, am mâncat carne de om ca să rămân cu tine, Caine!

Ceva în privirea rece a lui Caine se schimbă.

— Dar nu voi sta cu tine ca să văd așa ceva, spuse Diana.

Făcu încă un pas spre marginea stâncii. Îl gândise ca pe o amenințare, nu ca pe o soluție finală.

Dar pasul acela fusese prea mult.

Diana simți groaza instantanee, știind că avea să cadă. Mâinile i se agitară nebunește. Dar simțea că ajunsese prea departe, mult prea departe.

„Și, în cele din urmă, gândi Diana, oare nu era mai bine așa?”

Oare nu era o eliberare?

Încetă să se mai agite și căzu pe spate în hău.

•

Astrid fugea, trăgându-l pe micul Pete după ea.

N-ar fi avut cum să-și fi dat seama sub nicio formă, își spuse ea în timp ce alerga cu răsuflarea tăiată și îmbrâncind lumea în jur, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul de fiica a ceea ce putea vedea odată ajunsă la Clifftop.

De unde să fi știut că jocul era real? Că devenise real în momentul în care murise bateria? Și că oponentul micului Pete în joc nu era un program pe un microcip, ci gaiafagul?

Îl găsise pe micul Pete. Și nu era prima dată. Cumva, într-un fel pe care ea s-ar putea să nu-l priceapă niciodată, cele două mari puteri din FAYZ aveau ceva în comun.

Gaiafagul îl păcălise pe micul Pete. Se folosise de puterea imensă a micului Pete pentru a da viață avatarului său, Nerezza.

Orsay atinsese și ea mintea gaiafagului. Era ca o infecție: odată ce intrai în contact cu mintea aceea neobosită, punea, cumva, stăpânire pe tine. Un cârlig îngropat în mintea ta.

Sam spusese că Lana încă îl putea simți în mintea ei. Încă nu se eliberase complet de el. Dar Lana știuse de asta de la început, fusese conștientă de ce era el. Și poate că așa reușise să se apere cumva. Sau poate că întunericul pur și simplu nu mai avea nevoie de ea.

Ajunseră la drumul spre Clifftop.

Dar drumul era blocat de ceea ce părea a fi o tornadă. O tornadă pe nume Dekka.

•

Dekka ridică tornada dinaintea ei și continuă să meargă hotărâtă.

BUM!

O săgeată de foc, abia vizibilă prin vârtejul de praf.

— Trageți în ea! Omorâți mutanta! urlă Zil din răsputeri.

Dekka își continuă marșul, ignorând durerea din picioare, ignorând sângele care îmbibase încălțările.

Cineva alerga în urma ei. Țipă peste umăr, dar fără a se uita cine era.

— Nu te apropia, idiotule!

— Dekka!

Vocea lui Astrid.

Venea în fugă, trăgându-l după ea pe ciudatul de frate-său.

— Nu e un moment bun să țipi la mine! Astrid, urlă Dekka.

— Dekka. Trebuie să ajungem în vârf.

— Eu mă duc după Zil, spuse Dekka. Am dreptul să mă apăr. El a început lupta asta.

— Ascultă-mă, insistă Astrid. Nu încerc să te opresc. Îți spun doar să te grăbești. Trebuie să trecem. Acum!

— Poftim? Ce se întâmplă?

— O crimă, spuse Astrid. Trebuie să trecem. Tu trebuie să ne ajuți să trecem!

Dintr-o parte venea altcineva spre ei în fugă. Băiatul se apropie prea mult de zona fără gravitație și zbură în aer, cu capul în jos, învârtindu-se încet.

În timp ce se ridica, trăgea focuri de armă. În toate direcțiile.

Dar acum mai mulți o înconjuraseră. Se mișcau prudent, rămânând în afara câmpului creat de ea. Dekka îi vedea fugind din tufiș în tufiș, pe după dâmburi și cactuși.

Un glonț îi bâzâi atât de aproape de ureche, încât crezu că o nimerise.

— Dă-te la o parte, Astrid! spuse Dekka. Fac tot ce pot.

— Fă totul, indiferent ce înseamnă asta, spuse Astrid.

— Dacă îl elimin pe Zil, restul vor fugi.

— Atunci elimină-l, spuse Astrid.

— Da, șefa, răspunse Dekka. Acum pleacă de-aici!

Dekka îl văzu, în sfârșit, pe Zil în dreapta ei, în afara drumului, doar puțin în afara razei ei de acțiune.

Dekka lăsă mâinile în jos.

Tone de dărâmături și praf care fuseseră trimise spre ceruri căzură brusc. Dekka fugi direct în mijlocul furtunii, cu ochii închiși, cu mâna la gură.

Aproape intră în Zil cu toată forța. Țâșnise dintr-o coloană de pământ, care cădea din cer, și aproape îl doborî.

Zil, luat prin surprindere, se întoarse cu țeava puștii către ea, dar ea era deja mult prea aproape. Țeava o lovi ca o bâtă. Pocnind-o într-o parte a capului, dar nu destul de tare ca să-și piardă cunoștința.

Zil încercă să se dea înapoi, să poată trage, dar Dekka îl apucă de ureche și-l smuci spre ea.

El reuși să-i înfigă țeava sub bărbie, destul de puternic, încât maxilarele să se izbească unul de celălalt. Ea se smulse, și el apăsă trăgaciul. Împușcătura fu ca detunătura unei bombe care explodase în fața ei.

Însă ea nu-l scăpase din mâini. Acum îl înșfăca și îl trăgea și mai aproape de ea, iar el plângea, zvârcolindu-se de durere și de frică.

Dekka întinse mâna liberă spre pământ. Gravitatea dispăru, pur și simplu.

Prinși acum într-o frenetică îmbrățișare, ca în luptele greco-romane, Dekka și Zil plutiră și se înălțară. Vârtejul de praf îi urma. Ei erau nucleul dinamic al tornadei. Zil se smulse din strânsoarea ei, cu prețul unei urechi sfâșiate, însângerate.

Dekka îl lovi cu pumnul. Îl lovi cu monturile mâinii direct în nas. Lovi din nou, dar rată. Primul pumn o desprinse de Zil. Zil încerca să întoarcă arma, dar el avea aceeași problemă pe care o avea și ea în a se mișca și a se lupta când forța gravitațională era zero.

Ochii Dekkăi se închideau, plini de nisipul care zbura prin aer. Nu-și putea da seama cu certitudine cât de sus se înălțaseră. Nu putea să fie sigură că era destul.

Zil se răsuci și strigă triumfător. Țeava puștii era la câțiva centimetri de ea.

Dekka lovi cu sălbăticie. Cizma ei izbi puternic coapsa lui Zil. În urma impactului, cei doi zburară departe unul de celălalt, plutind acum la doi metri distanță. Dar Zil menținea arma ațintită spre ea. Iar distanța nu era suficient de mare ca să-i dea drumul lui Zil de-acolo, fără să cadă și ea odată cu el. Nu încă.

— Uită-te în jos, deșteptule! mârâi Dekka disprețuitoare.

Zil, cu ochii mijiți la rândul lui, se uită în jos.

— Hai, împușcă-mă și cazi! țipă Dekka.

— Mutantă împuțită! urlă Zil.

Apăsă pe trăgaci. Detunătura fu asurzitoare. Dekka simți pala de vânt formată de alicele care trecură pe lângă gâtul ei. Ceva o lovi, ca un pumn.

Reculul armei îl proiectă pe Zil mai bine de un metru prin aer.

— Da. Destul de departe, spuse Dekka.

Zil urlă îngrozit. O singură vocală ce răsună timp de zece secunde, durata căderii lui la pământ.

Dekka își șterse praful din ochi și privi chiorâș în jos.

— A fost chiar mai sus decât credeam, spuse ea.

• PATRUZECI ȘI DOI

6 minute

Mary Terrafino se uită la ceas. Câteva minute.

Nu mai era mult. Curând.

— Vreau să știți, copii, că vă iubesc, spuse Mary. Alice, dă-te de pe marginea stâncii! N-a venit încă momentul. Trebuie să așteptați, ca să puteți veni cu mine.

— Unde mergem? întrebă Justin.

— Acasă, spuse Mary. La casele noastre adevărate. La părinții noștri.

— Cum se poate așa ceva? întrebă Justin.

— Ne așteaptă, le arătă Mary. Dincolo de zid. Profeta ne-a arătat drumul.

— Mămica mea? spuse Alice.

— Da, Alice, răspunse Mary. Mămicile tuturor.

— Poate să vină și Roger? întrebă Justin.

— Numai dacă se grăbește.

— Dar e bolnav. Îl dor plămânii.

— Atunci va merge acasă altă dată, spuse Mary.

Începea să nu mai aibă răbdare. Cât timp mai trebuia să fie persoana asta? Cât mai trebuia să fie Mama Mary?

Alții copii se îmbulzeau, venind din ce în ce mai aproape. Fuseseră mânați la deal, chiar lângă bariera FAYZ, de către luptele care se dădeau dedesubt. Drake. Zil. Oameni răi, oameni îngrozitori, gata oricând să rănească și să ucidă. Gata să-i rănească și să-i ucidă pe copiii ăștia, dacă Mary nu-i salva.

— În curând, fredonă Mary.

— Nu vreau să plec fără Roger, spuse Justin.

— Nu ai încotro.

Justin scutură puternic din cap.

— Mă duc să-l aduc.

— Nu, spuse Mary.

— Ba da, mă duc, se încăpățână Justin.

— Taci din gură! Am spus NU! țipă Mary. Îl apucă pe Justin de braț și-l scutură cu putere. Ochii băiatului se umplură de lacrimi. Îl scutură și mai tare, continuând să țipe: NU! NU! O să faci ce-ți spun eu!

Îi dădu drumul, și Justin căzu.

Mary făcu un pas înapoi, uitându-se la el îngrozită. Ce făcuse?

Ce făcuse?

Va fi OK, totul va fi OK de îndată ce va veni vremea. Avea să plece din locul ăsta. Să dispară și să tot dispară, și iar să dispară, și toți copiii vor veni după ea, așa cum făcuseră întotdeauna, și vor fi liberi.

Era pentru binele lor.

— Mary! Era John. Cum reușise să treacă de luptele care se dădeau pe drum și cum ajunsese la ea, nu-și putea imagina. Dar, iată-l, era acolo.

— Copii, spuse John. Veniți cu mine!

— Nu pleacă nimeni, spuse Mary.

— Mary… vocea lui John se frânse. Mary…

•

Sanjit nu știa dacă să se uite terorizat la peretele stâncii, care era la doar câțiva centimetri de vârful elicelor, sau la priveliștea halucinantă a unei fete, cea pe care o strigau Penny, atârnând în aer, deasupra acelorași elice.

Caine stătea în vârful stâncii, fără să-i fie teamă că o să cadă. El nu era tocmai genul de individ care *putea* să cadă, își dădu seama Sanjit. Caine putea să pășească de pe stâncă și, tocmai ca în desenele animate, ar fi rămas, pur și simplu, în aer, bip bip și pac înapoi pe teren solid.

Nu și Penny.

Cealaltă fată, Diana, se ruga de el. Oare ce-i spunea? Dă-i drumul fetei? Prăbușește elicopterul?

Sanjit nu credea. Văzuse ceva foarte urât în ochii întunecați ai Dianei, dar nu crimă.

Crima trăia în privirea lui Caine.

Sanjit trase maneta de repoziționare ciclică până la capăt. Elicele voiau să tragă elicopterul de lângă stâncă, dar Caine nu le dădea voie.

Diana făcu un pas înapoi. Mergea cu pași nesiguri spre marginea stâncii.

— Nu! strigă Sanjit, dar ea căzu, era în cădere liberă.

Se întâmplă într-o fracțiune de secundă. Diana se opri în aer.

Elicopterul fu eliberat din gheara lui Caine. Se smuci dintr-odată în sens invers.

Penny căzu. Lamele rotoarelor se retraseră.

Căzu în siguranță dincolo de ele, și Diana pluti în aer, iar elicopterul vâjâia tot înapoi, ca și cum ar fi fost legat de o sfoară întinsă de bungee jumping.

Diana fuse mai mult aruncată, decât depusă în siguranță pe iarbă. Fata căzu, rostogolindu-se, și se uită în sus la timp pentru a-i întâlni privirea lui Sanjit, fie și pentru o fracțiune de secundă, înainte ca el să fie absorbit cu totul de ce se întâmpla.

Elicopterul se mișca cu spatele, dar era în cădere, ca și cum ar fi căutat să străpungă cu elicea din spate direct în puntea iahtului de sub ei.

Cealaltă chestie, cealaltă chestie, trage, trage, răsucește, răsucește odată și iată elicopterul ia altitudine. Se învârtea nebunește, căci Sanjit iar uitase de pedală, dar se înălța. Se învârtea și se înălța, și se învârtea din ce în ce mai tare, și Sanjit trăgea acum frenetic de manete, în timp ce se lupta cu pedalele.

Ca acele de ceasornic, mai încet și mai încet, pauză, invers acelor de ceasornic, mai repede, mai repede, mai încet, pauză.

Elicopterul era suspendat acum în aer. Dar departe de stâncă. Sus deasupra mării. De două ori mai sus decât stânca.

Sanjit tremura de stres, cu dinții clănțănind. Virtue încă se ruga, în dodii mai mult, și nu în dodii englezești.

Copiii din spate urlau cât îi țineau plămânii.

Dar, fie și pentru câteva clipe, elicopterul nu mai cădea și nu se mai învârtea. Se înălța.

„Fiecare lucru la rândul lui, își spuse Sanjit. Să-l fac să nu se mai înalțe.” Dădu drumul manetei din încleștarea morții și o readuse spre faza neutră. Pedalele le păstră exact așa cum erau. Nu mișcă deloc regulatorul ciclic.

Elicopterul se îndrepta cu fața spre continent. Nu tocmai spre Perdido Beach, dar, totuși, spre continent.

Virtue își întrerupse rugăciunea. Se uită la Sanjit cu ochii mari.

— Cred că am făcut puțin pe mine.

— Numai puțin? întrebă Sanjit. Atunci înseamnă că ai nervi de oțel, Choo.

Împinse regulatorul ciclic înainte.

Elicopterul îi dădu bice spre continent.

•

Brittney se uită în jos la Edilio. Băiatul era cu fața în nisip.

Avea răni de bici pe el. Gâtul îi era carne vie, plin de sânge, ca și cum ar fi fost linșat.

Tanner era și el acolo, privindu-l.

— E mort? întrebă Brittney cu teamă.

Tanner nu-i răspunse. Brittney îngenunche lângă Edilio. Putea să vadă firele de nisip mișcându-se sub respirația lui.

Era viu. Încă. Prin voia Domnului.

Brittney îi atinse fața. Degetele ei lăsară o urmă de mâl pe pielea lui.

Se ridică.

— Demonul, spuse Brittney. Cel rău.

— Da, răspunse Tanner.

— Ce-ar trebui să fac? întrebă Brittney.

— Bun. Trebuie să-L servești pe Dumnezeu și să reziști diavolului.

Ea se uită la el, cu ochii încețoșați de lacrimi.

— Nu știu cum.

Tanner privi dincolo de ea, ridicând ochii strălucitori spre dealul care se înălța în spatele lui Brittney.

Ea își întoarse privirea de la Edilio. Îl văzu pe Zil căzând la pământ. O văzu pe Dekka afundându-se încet într-o coloană de praf. O văzu pe Astrid cu fratele ei mai mic. Văzu copii urcând în fugă dealul, încă panicați.

— Calvarul, spuse Tanner. Golgota.

— Nu, se împotrivi Brittney.

— Trebuie să faci voia Domnului.

Brittney rămase nemișcată. Picioarele ei nu simțeau căldura nisipului de sub ele. Pielea ei nu simțea briza blândă a oceanului. Nici nu simțea mirosul valurilor sărate.

— Urcă dealul, Brittney. Urcă pe altarul morții.

— Voi urca, răspunse Brittney.

Începu să meargă. Era singura, toată lumea era înainte. Era ultima care urca dealul.

Dekka tocmai cobora la pământ. Astrid alerga în fața ei, trăgându-l pe Nemesis după ea.

De unde știa ea să-i spună pe numele acela? Îl cunoscuse pe micul Pete înainte, în vremurile de demult. Știa cum îl cheamă. Dar în mintea ei apăruse numele Nemesis când îl văzuse. Și un val de furie pură.

El era cel rău, Doamne? Se opri, confuză, în timp ce Astrid și micul Pete alergau înaintea ei.

Brațul îi zvâcni. Se întindea. Ciudat, atât de ciudat.

Și aparatul ei dentar devenea lichid, lăsând doar o tijă metalică pe un dinte ascuțit.

Zil zăcea gemând, cu picioarele sucite în niște poziții imposibile.

Brittney trecu pe lângă el.

Îl va găsi pe cel rău când va ajunge în vârf. Și atunci va începe lupta.

•

— Toată lumea să se țină de mâini, spuse Mary

Copiii reacționau greu. Dar apoi, unul câte unul, chipurile lor mici se îndreptară către apus și își întinseră mâinile.

Asistenții lui Mary, ținându-i în brațe pe bebeluși, stăteau în rând cu toți ceilalți.

— A venit momentul, copii, le spuse Mary.

— Țineți-vă bine unul de celălalt…

— Fiți gata, copii! Fiți gata să săriți. Trebuie să săriți cât de sus puteți, ca să ajungeți în brațele mămicilor voastre.

Mary simți cum începe, așa cum știuse dintotdeauna că avea să fie. Venise momentul.

Cu cincisprezece ani în urmă, în acea oră, în exact acel minut, Mary Terrafino se născuse…

•

Sam nu auzea nimic altceva în urechi decât un vânt ca de uragan. Nu simțea nimic decât mișcarea de rotație nebună a skateboardului sub picioare, vibrând prin fiecare os din trupul lui. Asta, și mâinile Briannei pe spatele lui, împingându-l și, iar și iar, prinzându-l, corectându-i traiectoria, ghidându-l în cursa aia care făcea ca până și cel mai nebun montagne-rousse să pară floare la ureche.

Sus, pe drumul dinspre centrala nucleară.

Jos, pe șosea, făcând slalom printre mașinile abandonate și avariate.

Apoi câteva secunde usturătoare de goană nebună prin oraș.

O întoarcere atât de abruptă, încât își luă, pur și simplu, zborul de pe skateboard, plutind prin aer.

Brianna trecu în viteză în fața lui, îl apucă de cele două picioare, care loveau aerul neputincioase, și îl repuse pe skateboard. Ca pe un sac de ciment. Lui Sam nu-i venea să creadă că nu își rupsese ambele picioare, atât de tare aterizase.

Dar mâinile Briannei îl mențineau pe poziție, împingându-l și ghidându-l.

Apoi o umbră și, dintr-odată, o oprire bruscă, atât de șocantă, încât Sam se simți rupt în două.

Era sigur că urlase tot drumul.

— Am ajuns, spuse Brianna.

•

Timpul se opri pentru Mary. Oamenii împietriră. Până și simpla moleculă de aer părea să se fi oprit din vibrație.

Dar exact cum îl descriseseră și ceilalți. Dispariția. Marele unu-cinci.

Și acolo, oh, Doamne!, mama ei.

„Mama Mamei Mary”, gândi ea. Nu frumoasă, poate, nu atât de frumoasă în realitate, pe cât devenise în amintire. Dar atât de caldă și de primitoare!

— Vino acasă, scumpa mea, spuse mama ei. E momentul să lepezi povara.

— Mamă… mi-a fost atât de dor de tine!

Mama ei întinse mâinile spre ea, o îmbrățișare care o aștepta. O aștepta. Cu brațele deschise. Cu chipul surâzător pe sub lacrimi.

— Mamă… mi-e frică…

— Vino la mine, iubita mea! Ține-i strâns de mână și vino la mine.

— Micuții… copiii mei…

— Toate mămicile lor sunt cu mine. Scoate-i din locul acela îngrozitor, Mary! Redă-le libertatea.

Mary păși înainte.

• PATRUZECI ȘI TREI

0 minute

— Prinde-i pe copii! Prinde-i pe copii! urla Astrid.

Făcu un salt să-l prindă pe copilul cel mai apropiat de ea. Ceilalți se holbau pur și simplu. Copiii erau cu gurile căscate, șocați, uitându-se la Mary care păși, ca în transă, în gol.

Mary dispăru din fața lor. Încă mai încerca să facă niște pași în aer.

Strânsoarea ei era puternică. Copiii căzură odată cu ea. O reacție în lanț. Unul îl trăgea pe celălalt, care îl trăgea pe celălalt. Ca piesele de domino deasupra prăpastiei.

•

Justin încercă să se tragă înapoi, când Mary îl trase peste marginea stâncii. Dar nu era destul de puternic ca să se desprindă din menghina pe care o formase mâna ei.

Căzu.

Și fetița care îl ținea de cealaltă mână căzu și ea odată cu el.

Justin nu țipă. N-ar fi avut când.

Stâncile de dedesubt se grăbeau spre el. La fel de rapid ca atunci când fusese lovit în față de o minge de dodgeball. Dar știa că stâncile n-aveau să-l pocnească și apoi să sară înapoi.

Un monstru de piatră care își deschidea fălcile să-l primească. Dinți ascuțiți de piatră aveau să-l devoreze.

•

Astrid nu-l ținea cu destulă forță.

Copilul pe care îl prinsese fu smuls din brațele ei.

Dispăru în prăpastie.

Se întoarse, cu privirea plină de groază.

Brittney era acolo, chiar lângă ea, holbându-se la ea. Dar fața ei se schimba, schimonosindu-se, o hidoasă mască de carne, care se desprindea ca topită.

Și Sam!

Sam, uitându-se șocat.

Brianna, o umbră rapidă care dispăru peste marginea hăului.

•

Mary simți că-i scapă pe copii din mâini. Nu cădeau, zburau. Zburau liberi.

Mama ei îi întinse brațele, și Mary, în sfârșit liberă, zbură către ea.

•

Justin simți mâna Mamei Mary dispărând pur și simplu. Era acolo, ținându-l puternic de mână.

Și apoi dispăruse.

Justin căzu.

Dar în urma lui ceva venea cu viteză, un vânt, un iureș, o rachetă. Era la jumătatea distanței de stânci, când ceva foarte rapid îl lovi atât de puternic, încât îl lăsă fără aer.

Zbură în lături. Ca o minge de baseball care fusese lovită pentru a marca. Se rostogoli pe nisipul de pe plajă, de-a dura, ca și cum nu avea de gând să se mai oprească.

Ajunse pe nisip înaintea altora care, fără viteza Briannei, s-ar fi sfărâmat pur și simplu de stânci.

•

— Ei, să fiu al naibii dacă nu e Astrid! spuse Brittney cu vocea lui Drake. Și l-ai adus și pe Petard cu tine.

Brittney, al cărei braț era acum la fel de lung ca un piton, al cărei aparat dentar fusese înlocuit de un zâmbet de rechin.

— Surpriză! spuse chestia care nu era Brittney.

— Drake! icni Astrid.

— Tu urmezi, frumușico. Tu și idiotul de frate-tău. Hai, în prăpastie. Săriți!

Drake o izbi cu mâna lui bici.

Astrid se dădu înapoi, nesigură pe picioare. Încercă să-l apuce pe micul Pete. Îl prinse de mână. Dar scăpă din prinsoarea ei. În schimb, ținea în mână jocul video. Se uita la el, neînțelegând.

Astrid făcu un pas înapoi, păși în gol, încercă să revină, dădu disperată din mâini, încercând să-și recâștige echilibrul. Dar simțea care era adevărul: trecuse dincolo de margine.

Și apoi, când se resemnase deja, când acceptase realitatea morții iminente și se ruga lui Dumnezeu să-l salveze pe fratele ei, ceva o lovi puternic din spate.

Zvâcni înainte. Ambele picioare pe pământ sigur.

— Cu plăcere, spuse Brianna.

Impactul îi aruncă jocul din mână. Se învârti prin aer și se lovi de o piatră. Se făcu bucăți.

Drake își retrase mâna-bici.

— Oh, de când aștept momentul ăsta, spuse Brianna.

— Nu, Briza, spuse Sam. Asta e treaba mea.

Drake se învârti, observându-l pe Sam abia atunci. Zâmbetul lui pătat de noroi dispăru.

— Sam! spuse el. Chiar ești pregătit pentru încă o tură?

Sam își ridică mâna, cu palma în sus. O lumină verde, strălucitoare izbucni din ea. Dar biciul îi alteră direcția. Îl loc să facă o gaură în mijlocul lui Drake, îi pârli piciorul.

Drake urlă furios, ca un animal. Încercă să facă un pas înainte, dar piciorul lui nu era doar ars – dispăruse. Își susținea greutatea de un ciot pârlit.

Sam ținti și trase, iar Drake căzu pe spate. Acum ambele picioare îi dispăruseră.

Dar, sub privirile lui Sam, picioarele îi creșteau la loc. Se regenerau.

— Vezi? scrâșnind printre dinți mai mult de furie și triumf decât de durere. Nu pot fi ucis. Am să fiu printre voi mereu.

Sam își întinse ambele mâini.

Fascicule de lumină verde îi pârjoliră noile picioare. Sam orientă lumina de-a lungul picioarelor lui Drake. Gambele. Genunchii. Mâna-bici se răsucea și lovea, dar Sam nu era în calea lui.

Drake urla.

Coapsele îi ardeau. Șoldurile. Dar Drake continua să trăiască și să râdă.

— Nu mă poți ucide.

— Zău? Hai să vedem dacă așa e, spuse Sam.

Dar apoi o voce se auzi țipând:

— Cântă, Jill! Cântă!

Nerezza, cu o față care nu mai era acoperită de piele, ci care părea a fi formată din miliarde de celule vii, cu o strălucire verde nu foarte diferită de laserul ucigaș al lui Sam.

— CÂNTĂĂĂ, Sirenă! urlă Nerezza. CÂNTĂĂĂ!

Jill știa ce cântec ar fi trebuit să cânte. Cântecul pe care îl învățase de la John.

Ajunsese să se teamă de Nerezza. Se temuse de ea din prima zi. Dar apoi venise momentul în care Orsay îi spusese Nerezzei să plece.

Ultimele cuvinte pe care le rostise Orsay:

— Nu mai pot trăi așa.

— Ce vrea să însemne asta? o întrebase Nerezza.

— Tu… trebuie să pleci, Nerezza. Eu nu pot continua așa.

Dar apoi Nerezza îi făcuse lui Orsay un lucru îngrozitor. Cu mâinile în jurul gâtului lui Orsay. Orsay abia dacă păruse să lupte, ca și cum își acceptase deja soarta.

Nerezza o cărase pe stâncă și o târâse spre margine.

— Va fi bine, trebuise s-o mintă pe Jill. Și, dacă vei face exact ceea ce-ți spun eu să faci, și tu vei fi bine.

Acum Orsay privea prin ochi orbi și goi. N-o văzuse pe Mary ducându-i pe copii pe stâncă. N-o văzuse pe Mary aruncându-se de pe stâncă cu tot cu copii.

Nu îi văzuse căzând.

Dar Jill îi văzuse.

Jill cântă.

Ca un călător în astă lume,
Soarele apune,
Întunericul mă cuprinde.
Trupul în tihnă,
Pe piatră se-ntinde;
Însă, în visele mele,
Cu tine, Doamne, voi fi,
Cu tine, Doamne, voi fi,
Cu Tine voi fi!

Lumina ucigașă a lui Sam pieri.

Brianna rămase complet nemișcată.

Astrid îngheță cu țipătul în piept.

Copiii din Perdido Beach, care erau în apropierea Sirenei, se opriră și se întoarseră spre fetiță.

Toți, cu excepția a trei copii.

Micul Pete se îndreptă, împleticindu-se, spre jocul lui.

Nerezza râse și se aplecă să-i întindă o mână de ajutor lui Drake, căruia îi creștea rapid tot ceea ce pierduse.

— Cântă în continuare, Sirenă! țipă Nerezza, fericită, triumfătoare.

Sam știa, de undeva, de foarte departe, ce se întâmpla. Creierul încă îi funcționa, deși la o zecime din viteza lui normală, rotițele mișcându-se ca morile de vânt în cea mai calmă dintre brize.

Drake aproape că putea sta în picioare. Într-un moment, va fi în stare să vină după Sam. Să termine ceea ce începuse.

Amintirea durerii începu să clocotească încet în Sam. Dar nu putea să se miște, să acționeze, să facă ceva. Nu putea decât să privească neputincios. Exact ca și atunci. Neputincios.

Dar apoi, cu coada ochiului, Sam văzu ceva foarte ciudat. Ceva venea zburând deasupra oceanului cu mare viteză.

Auzi un huruit îndepărtat.

Zgomotul deveni și mai puternic, iar elicopterul venea spre ei, traversând oceanul.

Tare.

Din ce în ce mai tare.

Suficient de tare.

Sam încercă să se miște și-și dădu seama că putea.

— Nu! țipă Nerezza.

Sam trase o dată. Laserele o loviră pe Nerezza în piept. Era suficient să omoare pe oricine. Să creeze o gaură prin orice creatură vie.

Dar Nerezza nu arse. Se uită pur și simplu la Sam cu o privire plină de ură pură. Ochii îi străluceau verzi, o lumină atât de puternică, încât rivaliza cu focul lui Sam. Apoi dispăru.

Drake îi privea în timp ce picioarele îi creșteau la loc. Dar nu suficient de repede.

— Așa, Drake, spuse Sam. Unde rămăseserăm?

O simți pe Astrid lângă el.

— Fă-o, spuse ea înverșunată.

— Da, să trăiți! răspunse Sam.

•

Sanjit devenise expert în zburat în linie dreaptă.

Aproape că devenise expert și în dirijarea mașinăriei într-o direcție anume. Puteai s-o faci din pedale. Atâta vreme cât erai foarte, foarte blând cu ele și foarte, foarte atent.

Dar nu era tocmai sigur că știa cum să-l oprească.

Acum se avânta spre continent cu o viteză incredibilă. Și, cel mai probabil, ar trebui s-o mai țină așa încă puțin. Mai ales că nu prea știa cum să-l oprească. Nu în totalitate.

Dar apoi Virtue urlă:

— Stop!

— Poftim?

Virtue se aplecă spre el, apucă regulatorul ciclic și trase tare de el spre stânga.

Elicopterul viră dintr-odată, nebunește, exact în momentul în care Sanjit observă că cerul, care era drept în fața lor, nu era tocmai cer. Ba, de fapt, dacă te uitai la el dintr-un anumit unghi, părea să semene grozav de tare cu un zid.

Elicopterul hurui deasupra capetelor unor copii care se uitau la ei de parcă ar fi privit apusul de pe-o stâncă.

Elicopterul se clătină, virând într-o parte, iar șinele de aterizare scrâșniră, lovindu-se de ceva ce categoric nu era cer.

Era în aer din nou, dar tot înclinat într-o parte și prăbușindu-se cu viteză. O piscină goală, terenuri de tenis, acoperișuri de case îi trecură într-o clipită prin fața ochilor.

Sanjit împinse ușor maneta spre dreapta, dar uită complet de pedale. Elicopterul se învârti frenetic, într-o piruetă de trei sute șaizeci de grade în gol, încetini, se chinui să se înalțe și apoi rămase suspendat.

— Cred că am să aterizez, spuse Sanjit.

Elicopterul se prăbuși. Cupola de plastic se crăpă și se sparse. Sanjit se simțea de parcă ar fi fost lovit de tren.

Opri motorul.

Virtue se uita în gol și tremura și, cel mai probabil, mormăia ceva.

Sanjit se răsuci în scaun.

— Sunteți OK, oameni buni? Bowie? Pixie? Peace?

Cei trei încuviințară din cap, tremurând grozav.

Sanjit râse și încercă să bată palma cu Virtue, dar ratară mișcarea. Sanjit râse din nou.

— Deci, spuse Sanjit. Vreți să mai dăm o tură?

•

Drake mugea de frică și de durere, în timp ce laserele verzi îi incinerau trupul de jos în sus.

Drake era numai fum de la brâu în jos, când din gura lui se auzi vocea lui Brittney.

Dinții îi străluciră metalic.

Chipul slab, crud al psihopatului se topi în căldura focului intern. Fața plină, acneică a lui Brittney reapăru.

— Nu te opri, Sam! țipă Brittney. Trebuie să-l distrugi de tot, fiecare bucățică, până la capăt!

— Nu pot! răspunse Sam.

— Trebuie! se auzi vocea lui Brittney printre țipete. Omoară-l! Distruge-l pe diavol!

— Brittney… spuse Sam, neajutorat.

— Omoară-l! Omoară-l! țipă Brittney.

Sam scutură din cap. Se uită la Astrid. Chipul ei exprima fidel ceea ce simțea și el.

— Briza, spuse Sam. Sfoară. Lanțuri. Multe. Orice poți să găsești. Acum!

•

Astrid îl văzu pe micul Pete. Era în siguranță. Își căuta jocul. Îl căuta, dar nu prea aproape de marginea stâncii, slavă Domnului.

Se forță să se ducă spre muchia prăpastiei. Trebuia să vadă.

Se aplecă peste margine.

Dekka zăcea pe spate în nisipul însângerat. Ambele brațe erau întinse spre vârful stâncii. Băiețelul pe nume Justin ieșea șchiopătând din apă, ținându-se cu mâinile de burtă. Brianna îl salvase. Dekka îi salvase pe restul.

Și acolo unde Astrid se așteptase să vadă trupuri mici, sfărâmate erau copii grupați pe stânci.

Astrid, cu lacrimi în ochi, îi făcu Dekkăi un semn cu mâna.

Dekka n-o văzu și nu-i răspunse la salut. Își coborî încet brațele și rămase acolo, un tablou grăitor al epuizării.

Mary era de negăsit. Era ziua ei, împlinise cincisprezece ani, iar ea dispăruse. Astrid își făcu cruce și se rugă în sinea ei ca Mary să fie bine și, cumva, să fie chiar în brațele mamei ei.

— Petey? strigă ea.

— E acolo, îi răspunse cineva.

Micul Pete se opri lângă bariera FAYZ-ului. Tocmai se apleca.

— Petey? îl strigă Astrid.

Micul Pete se ridică, ținând jocul în mână, bucățile ecranului de sticlă curgeau din el.

Ochii lui o găsiră pe Astrid.

Micul Pete urlă ca un animal. Urlă nebunește, urlă cu o voce imposibil de puternică.

— Aaaaaaah!

Un strigăt de jale, un țipăt tragic.

Se făcu covrig și urlă ca un animal.

Dintr-odată, bariera FAYZ dispăru.

Astrid se uită cu stupoare la un peisaj cu echipaje de televiziune, antene satelit, un motel, o mulțime de oameni, oameni obișnuiți, adulți, în spatele unui cordon de securitate, care îi priveau înmărmuriți.

Micul Pete căzu pe spate.

Într-o clipită, totul dispăru.

Zidul era, din nou, la locul lui.

Iar micul Pete tăcuse.

• PATRUZECI ȘI PATRU

trei zile mai târziu

— Cum merge? îl întrebă Sam pe Howard.

Howard se uită la Orc pentru răspuns.

Orc ridică din umeri.

— Bine. Cred.

Howard și Orc fuseseră mutați, primiseră o nouă casă. Era una dintre puținele case din Perdido Beach care avea o pivniță. Nu erau niciun fel de ferestre în beciul acela. Nici curent electric, evident, așa că Sam lăsase una dintre sferele lui să ardă acolo.

Singura cale de acces în pivniță era o scară care pornea din bucătărie. Acolo, în capătul de jos al scării, bătuseră în cuie scânduri de doi pe patru de-a lungul și de-a latul. Spațiile dintre scânduri erau doar de zece centimetri.

În capătul de sus al scării, ușa fusese întărită de Orc, care o baricadase cu un șifonier masiv.

De două ori pe zi, Orc împingea la o parte șifonierul. Apoi cobora greoi scările și arunca un ochi înăuntru. Pe urmă se întorcea și rebaricada ușa.

— Era Brittney sau Drake când ai coborât ultima dată, îl întrebă Sam.

— Fata, răspunse Orc.

— A spus ceva?

Orc ridică din umeri.

— Aceeași chestie ca de obicei. Omoară-mă. Omoară-mă.

— Da, spuse Sam.

— Cam cât crezi că o mai putem ține așa? îl întrebă Howard.

Nu era o soluție grozavă, să țină creatura întoarsă din morți închisă în pivniță, păzită de Orc. Alternativa era s-o distrugă. Să-l distrugă. S-o distrugă. Și asta prea îi mirosea a crimă lui Sam.

Astrid și Edilio se chinuiră câteva zile lungi să înțeleagă dezastrul care se abătuse asupra celor din FAYZ. Toți indivizii care avuseseră contact direct cu Întunericul atinseseră mintea gaiafagului, fuseseră folosiți ca niște pioni într-un joc de șah.

Puterea lui Orsay fusese coruptă. Empatia și generozitatea ei fuseseră întoarse împotriva ei când gaiafagul îi umpluse visele cu imagini create din propria imaginație. Le arătase copiilor o cale care părea să ducă la libertate, dar care, în schimb, ducea spre moarte.

Micul Pete fusese păcălit să creadă că juca un joc. Și tocmai puterile lui fuseseră folosite să o creeze pe Nerezza, jucătorul principal al gaiafagului.

Nerezza fusese cea care o îndrumase pe Orsay și, când se ivise ocazia, în acea zi teribilă, îl îndemnase pe Zil să atace.

Lana încă refuza să admită că gaiafagul fusese în stare să se folosească de puterile ei vindecătoare pentru a-i aduce pe Brittney și pe Drake înapoi din morți.

Drake, Mâna-Bici, era, într-un fel, creația Lanei. Întunericul o folosise pentru a-i da lui Drake biciul. Și o folosise și pentru a-i oferi o a doua viață. Nici nu era de mirare, se gândea Sam, că Lana refuza să accepte așa ceva.

Lana petrecuse zile întregi vindecându-i pe răniți. Și apoi, ea și Patrick plecaseră din oraș. Nimeni n-o mai văzuse de-atunci.

Sam și Astrid vorbiseră deschis despre greșelile lor. Astrid se dojeni, pentru că fusese arogantă și lipsită de onestitate și pentru că îi luase prea mult timp ca să înțeleagă ce se întâmpla.

Sam știa cum nu se poate mai bine unde greșise. Fusese îngrozit de propria slăbiciune, și reacția lui fusese aceea de a nu avea încredere în propriii prieteni. Devenise paranoic și, în cele din urmă, se mulțumise să-și plângă de milă, fugise. Își abandonase postul.

Dar Întunericul o subestimase pe Brittney. Avusese nevoie de puterea ei, de nemurirea ei la fel de mult cum avusese nevoie de puterea vindecătoare a Lanei, pentru a-l aduce pe Drake înapoi din morți.

Brittney se luptase cu el până la capăt. Fără să știe cu cine se lupta de fapt, îi rezistase lui Drake, rezistase încercării lui de a prelua controlul asupra trupului pe care îl împărțeau. Chiar și când gaiafagul îi umpluse mintea ei distrusă cu imagini ale fratelui ei mort, credința și voința lui Brittney îl opriseră pe demonul pe care îl simțea înlăuntrul ei din a scăpa de tot.

Gaiafagul căutase să distrugă voința copiilor din Perdido Beach. Căutase să-i facă să se resemneze, să-și piardă speranța. Numai atunci copiii din FAYZ îi puteau deveni sclavi.

În final, eșuase. Dar fusese o chestiune de milisecunde. Dacă Zil ar fi reușit s-o întârzie pe Dekka încă vreo câteva momente sau dacă Drake n-ar fi fost încetinit prin eroismul lui Edilio, copiii care săriseră cu Mary ar fi murit.

Aceasta ar fi fost lovitura fatală pentru mica și greu-încercata societate din Perdido Beach.

Supraviețuiseră, dar la limită.

Sau poate că nu doar supraviețuiseră, poate că reușiseră să facă mai mult decât atât: legile lui Astrid intraseră în vigoare. Fuseseră votate și acceptate de toți copiii adunați în acea zi după Marele Salt al Mamei Mary, cum îl botezase Howard.

Era un lucru trist și amar, gândea Sam, ca după tot ce făcuse pentru ei, Mama Mary să fie cunoscută pentru nebunia ei finală.

Sam spera că ea chiar trăia, cumva, de partea cealaltă a Zidului.

În piață nu avea să fie un mormânt pentru Mary. Dar pentru Orsay era.

N-aveau cum să afle dacă acea scurtă întrezărire a lumii din afara barierei FAYZ fusese ceva real sau doar un ultim truc al Întunericului. Singura persoană care ar fi putut ști vorbea și mai puțin ca de obicei: micul Pete căzuse în ceva care semăna cu o comă de când jocul lui video se făcuse bucățele. Accepta să mănânce. Dar nimic mai mult.

Dacă micul Pete ar fi murit, Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat cu universul pe care îl crease. Și dacă ar fi ghicit copiii cât de puternic era micul Pete și, totuși, cât de vulnerabil, cât timp i-ar mai fi permis să trăiască?

— Te-am întrebat cât crezi că putem s-o mai ținem așa? repetă Howard.

— Nu știu, frate, răspunse Sam. Probabil că o s-o luăm și noi pas cu pas.

— Ca orice altceva, conchise Howard.

Se auzi zgomotul slab al vocii lui Drake. Un urlet înfundat, de furie.

— Așa face când își pierde controlul, spuse Howard. Amenință, nu glumă. În mare zice: „Vă omor pe toți!” Chestii din astea. Încep să mă obișnuiesc.

— Vrea să ne fie frică. Vrea să cedăm, spuse Sam.

Howard rânji cu viclenie.

— Da, păi noi nu prea vrem să facem una ca asta, nu zici?

— Nu, nu prea vrem.

Dar urletul acela nebun, și așa înfundat cum era, îi dădea lui Sam fiori pe șira spinării.

— Aveți nevoie de ceva? întrebă Sam.

Howard îi răspunse:

— Vrei să spui în afară de un hamburger, plăcintă cu piersici, o găleată de înghețată, un DVD, un televizor, un telefon, un calculator și un bilet de ieșire din azilul ăsta de nebuni?

Sam aproape că zâmbi.

— Da, în afară de asta.

Ieși din nou. Strada era pustie. Soarele ireal strălucea deasupra. Se îndoi de spate și tuși. Gripa care încă circula prin oraș îl molipsise în cele din urmă și pe el.

Dar era viu. Și asta era tot ce puteai să ceri de la FAYZ.

